36
ตะวันแดงดับแสงทมิฬ
4

พวกลูกหาบทยอยแบกของปีนป่ายขึ้นไปก่อน โดยการนำหน้าของบุญคำ ซึ่งรู้แนวเส้นทางตามนัดแนะไว้ก่อนแล้ว เครื่องมือในการได่เขาเริ่มนำออกมาใช้อีกครั้งเหมือน ๆ เนื่อดอนดัดขึ้นหน้าผาก่อนจะบ่ายหน้าเข้าสู่โป่งน้ำร้อนเมื่อ 3–4 วันก่อน

กลุ่มนายจ้างคอยควบคุมดูแล และตามไปเบื้องหลังอย่างระมัดระวัง บุญคำเองมีวิทยุคอยรับคำสั่งรพินทร์อยู่ตลอดเวลาที่จะให้เบี่ยงอ้อมหรือบ่ายเบนไปในเส้นทางใด อันเขาพิจารณาเห็นว่าปลอดภัยและเสี่ยงน้อยที่สุด

ตัวจอมพรานเอง ขณะนี้เดินอยู่รั้งท้ายสุดเพื่อจะได้มองเห็นการเคลื่อนไหวของแต่ละคนได้อย่างถนัดโดยตลอด ส่วนฝ่ายนายจ้างอเมริกันและเชิดวุธนั้น ไต่ทางเกาะกลุ่มกันขึ้นไปโดยมีคริส ซึ่งคงจะเป็นด้วยความมุมานะหรืออะไรก็ตามที ในกลุ่มของหล่อนนั้น หล่อนเองไต่ตามติดหลังขบวนลูกหาบ

คู่ล้าหลังสุดคือคู่ของอูถะ และพะโต้ กะเหรี่ยงอาสาสมัครที่ขอติดตามมาด้วยในครั้งนี้ด้วยความสำนึกในบุญคุณที่อเมริกันพวกนี้ ได้ให้การอนเคราะห์พวกตนเป็นอย่างดี ประกอบกับที่มีความเคารพนับถือรพินทร์เป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว ทดแทนให้แก่ลูกหาบสองคนที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว

เส้นทางอันเริ่มจะไต่ขึ้นสูงเป็นลำดับนั้น ครั้งแรกก็ใช้วิธีค่อยๆ เดินตามแก่งแง่หินเกาะเหนี่ยวต้นไม้ หรือรากไม้ที่งอกแทรกหินอยู่ทั่วไปขึ้นไปก่อน บางตอนเอนสูงขึ้นไปประมาณ 45 องศา ในตอนแรกๆ ต่อมาก็ค่อยๆ ตั้งชันขึ้นทุกขณะกลายเป็น 60 และ 70 องศา ยิ่งมุมเงยสูงขึ้นเท่าไหร่ ก็ยิ่งจะต้องระมัดระวังตัว และปีนป่ายกันขึ้นไปด้วยความลำบาก และออกแรงเหนื่อยเพิ่มขึ้นเท่านั้น

การไต่ขึ้นสูง...พบกับตะพักไหล่ทาง อันพอเป็นที่อาศัยพักหยุดรอกันได้เป็นช่วงๆ ระยะๆ ไป แล้วก็เริ่มต้นไต่ขึ้นกันต่อไปอีก อ้อมโขดชะง่อนหินใหญ่บ้าง ตัดทางมุดเข้าไปในช่องของหินทะลุเป็นโพรงปล่องระยะสั้นๆ บ้าง

ความเหน็ดเหนื่อยมหาหินของเส้นทาง ทำให้ทุกคนจำไม่ได้ว่า ผ่านแก่งแง่โขดหินหรือโพรงชะง่อนมาแล้วกี่แห่งกี่ตอน พวกสัมภาระนั้นพอยิ่งสูงขึ้นไปก็เริ่มจะมีการผูกเชือก ชักลากสำหรับสิ่งที่ไม่สำคัญและทนทานต่อแรงกระทบกระแทกได้ และชักรอก สำหรับอุปกรณ์ที่จะกระทบกระทั่งสะเทือนไม่ได้กันบ้างแล้ว

เสียงบุญคำตะโกนโหวกเหวกบงการ ในการลำเลียงของขึ้นมาอยู่ตลอดเวลา ในภาวะเช่นนี้ฝ่ายนายจ้างทุกคนจึงเห็นได้

ชัดว่าแกสามารถควบคุมการเดินทาง ประสานงานกับรพินทร์ได้อย่างวิเศษสุด ระหว่างคนที่นำไปเบื้องหน้าหัวขบวนสุดกับอีกคนหนึ่งอันเป็นเจ้านายที่ควบคุมบงการอยู่ด้านหลังสุด

เกิด เส่ย และจัน ก็ให้การร่วมมือได้ชนิดเป็นทีมเวิร์คอย่างยอดเยี่ยม แสดงถึงความคุ้นเคยที่ผ่านงานร่วมกันมาแล้วอย่างดี พวกนั้นคอยประกบคุมพวกลูกหาบและคอยช่วยเหลือในการลำเลียงของอยู่ตลอดเวลา ในช่วงของเส้นทางตอนไหนที่วิบากมาก ไม่มีใครเอาเปรียบปีนไต่นำตัวเองขึ้นไปตามลำพังโดยทอดทิ้งพวกลูกหาบให้ต้องทุลักทุเลอยู่กับสัมภาระที่ต้องแบกหามนำขึ้นไปด้วยเหล่านั้นเลย เห็นการทำงานของพวกนั้นแล้วฝ่ายนายจ้างอเมริกันทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ก็นึกชื่นชมนิยมอยู่ในใจ **ตัวหัวหน้าคือรพินทร์นั้น มิใช่จะสามารถแต่เฉพาะการเป็นมัคคุเทศก์นำทาง หรือหลักประกันในความปลอดภัยของทุกคนในคณะแต่ประการเดียวเท่านั้น การคุมทีมงานของเขา และการประสานงานในหน้าที่ของพรานทั้งสี่ของเขา จัดได้ว่าวิเศษสุด**

เชิดวุธนั้นด้วยความเป็นห่วง และด้วยใจที่พะวงอยู่ก่อนแล้ว เขาติดหลังคริสตินาไปอย่างกระชั้นชิด โดยปล่อยให้สแตนลีย์ คี๊ธและอิสซาเบล รวมกลุ่มกันอยู่เบื้องหลัง คอยดูแลระมัดระวังเป็นพี่เลี้ยง และเตือนแม่ผมทองอยู่ตลอดเวลา เพราะเกรงจะพลาดพลั้ง แต่ลำพังตัวเขาเองจะช่วยอะไรได้มากนัก ในเมื่อเส้นทางชนิดนี้ลำพังตัวเองก็แทบจะเหลือรับประทานแล้วทุกคนเหนื่อยกันจริงๆ ในการปีนป่ายไปตามชะง่อนหิน ซึ่งบัดนี้ถ้า

จะเหลียวกลับลงมามองข้างล่าง ก็จะเห็นท้องทุ่งและตีนเขาอยู่ต่ำลิบ ๆ ลงไป และจะทิ้งห่างไกลขึ้นไปตามลำดับ ภาพที่มองกันจากข้างล่างนั้นมันกินตามาก เพราะดแล้วก็ไม่น่าจะลำบากยากเย็นอะไรนัก แต่พอมาปีนกันจริง ๆ กว่าจะไต่ผ่านกันขึ้นได้ทีละขั้นทีละตอนของไหล่ผา กำลังขาไขข้อ ไม่ว่ามือและเท้าแทบจะหมดสิ้น เหงื่อออกโซมกายจนเปียกชุ่มเหมือนอาบน้ำ อ้าปากหอบกันราวกับหมาหอบแดด โดยเฉพาะพวกอเมริกันหน้าแดงเป็นกุ้งเผาไปเลย

รพินทร์คงตามหลังมาเป็นระยะ ๆ อยู่เช่นเดิม และ ทุกคนก็เข้าใจดีว่า เหตุใดเขาจึงต้องคอยระวังหลังอยู่เช่นนั้น เพราะจะต้องอำนวยการในด้านนำคณะทั้งหมดให้ขึ้นไปตามแนวทางที่เขาเห็นว่าปลอดภัยที่สุด และปรึกษาทางวิทยุกับบุญคำอยู่แทบตลอดเวลา เหมือนกับว่าจะตัดขึ้นทางด้านไหนเพื่อให้สะดวกที่สุด หนทางจึงต้องออมเลี้ยวนซ้ายเวียนขวาอยู่ตลอดเวลา

"เป็นไงบ้างครับ ทุกท่าน!"

เสียงเขาถามออกมาจากเครื่องรับวิทยุของทุกคน ซึ่งขณะนี้แม้จะเหน็บเอวอยู่ ก็เปิดเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลาเพื่อจะพูดติดต่อกันได้เพราะเส้นทางเดินเรียงแถวกันขึ้นไปเหมือนงูกินหางเว้นระยะห่างกันเป็นกลุ่ม ๆ ช่วง ๆ

"ยอมรับว่าเต็มกลืนทีเดียว รพินทร์!"

เสียงตอบหอบ ๆ ออกมาจากสแตนลีย์ เพราะคี๊ธ เบล และคนอื่น ๆ เหนื่อยเสียจนพูดไม่ออก

“ช้าๆ ก็ได้ครับ ไม่ต้องรีบ ค่อยๆ ขึ้นไป ยิ่งออกแรงมากก็จะยิ่งเหนื่อย การเกาะแง่หิน เหนี่ยวกิ่งไม้หรือรากไม้ ขอให้สังเกตพวกพรานของผมก่อน ว่าเขาใช้ยึดตรงไหน มิฉะนั้นมันอาจไม่มั่นคงพอ และหลุดกลิ้งลงมาได้”

เขาบอกขึ้นไปด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน และฟังดูอบอุ่นที่สุด

และนี่ ดูเหมือนจะเป็นเส้นทางที่ทั้งคณะเคลื่อนไหวคืบหน้ากันไปได้อย่างแช่มช้า

พวกลูกหาบนั้น มือตีนเหนียวราวกับตุ๊กแก และที่เห็นว่าแต่ละคนทรหดผิดมนุษย์มนาที่สุด ก็คือคนเหล่านั้นไม่ได้ขึ้นไปลำพังตัวเปล่าๆ แต่ยังมีภาระต้องประคับประคองนำหีบห่อสัมภาระขึ้นไปด้วย แต่ละคนก็ไม่ใช่รูปร่างใหญ่โตแข็งแรงอะไรนัก ตรงข้ามเกือบทั้งหมด รวมทั้งอูถะ และพะโต้ รูปร่างผอมเกร็งในลักษณะเหมือนคนขาดอาหาร แต่คนเหล่านี้เกิดมาเหมือนจะเพื่องานนี้โดยเฉพาะ ทุกคนฝ่ายอเมริกันจึงได้ความรู้แน่นอนเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่งว่า **รูปร่างลักษณะร่างกายของมนุษย์เรานั้น ไม่ใช่สิ่งสำคัญเลย มันสำคัญที่ว่าใครมีความชำนาญอย่างใดหรือฝึกฝนอบรมเคยชินมาอย่างใดเท่านั้น**

คี๊ธ ตัวราวกับยักษ์ ข้อลำก็นักมวยปล้ำเราดีๆ นี่เอง แต่ในภาวะเช่นนี้ นายนั่นดูเหมือนจะแทบหมดเรี่ยวแรงก่อนทุกคนในภาวะที่ต่อสู้กับแรงดึงดูดของโลกเช่นขณะนี้

ไม่มีสัตว์ใดที่จะผ่านมาให้เห็นเลยแม้แต่เงา ในเส้นทางที่ไต่ชะง่อนหิน หน้าผาสูงๆ ต่ำๆ เหล่านั้นขึ้นไป อาจพบเห็น

บ้างก็มูลของเลียงผา ซึ่งไม่บ่อยนัก และทุกคนก็ไม่สนใจที่จะสังเกตดูเนื่องจากความเหนื่อย นอกจากเกิดผู้คอยช่วยเหลือคู่ของอูถะ และพะโต้ สะกิดชี้ให้เชิดวุธเห็น

"อาจมีเสือดาวบ้างเหมือนกัน แต่เรามากันเป็นขบวนมาก ๆ แบบนี้ มันไม่โผล่มาให้เห็นหรอก"

เกิดบอก

"ถ้าไอ้ช้างนรกโขลงนั้นคอยดักอยู่ข้างบน งัดหินลงใส่เราละก็ ภูมิประเทศแบบนี้เราไม่มีทางหลบได้เลย นอกจากตกเขากันหมด"

นายทหารหนุ่มพูดอย่างยากเย็น ป้ายแขนเช็ดเหงื่อ พานท้ายไรเฟิลของเขาในขณะนี้ถูกนำมาใช้แทนไม้ค้ำถ่อพยุงร่างแล้ว

"หน้าผาตอนนี้ชันมาก ช้างมันขึ้นมาไม่ได้หรอก นายทหาร แล้วแง่หินแถบนี้ก็เป็นหินเปราะ ช้างมันรู้ว่ารับน้ำหนักตัวมันไม่ไหว"

เกิดให้คำรับรอง เพื่อตัดกังวลหวาดระแวงของเชิดวุธ

คริสคงไม่พูดอะไรอยู่ตามเดิม หล่อนไต่ตามเส้นทางของเกิดไปอย่างชนิดซ้ำรอยทีเดียว โดยไม่แยกไปทางอื่น และอยู่สูงกว่าเชิดวุธประมาณ 1 ช่วงตัว

สแตนลีย์ และคี๊ธ ผู้ใช้ไรเฟิลใหญ่ขนาดหนัก บัดนี้ก็มีอาการเดียวกับเชิดวุธแล้วเช่นกัน คือใช้พานท้ายปืนช่วยยัน เสียงรพินทรจึงดังเตือนขึ้นมาว่า

"ระวังเรื่องไรเฟิลครับ! ถ้าจะใช้ยันพื้นแบบนั้น ขอให้ทุกคนถอดกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิงออกเสียก่อน นัดที่อยู่ในรังเพลิงขอให้เอาออกเสีย!"

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ และเข้าใจในคำเตือนของเขา ใครที่บรรจุลูกไว้แล้วแต่เข้าห้ามไกหรือใช้วิธีลดนกจึงเปิดลูกเลื่อน ถอดกระสุนนัดที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงออก เสียบในรังกระสุนตรงอกเสื้อไว้ เหลือเฉพาะที่บรรจุอยู่ในแม็กกาซีน โดยยังไม่ส่งลูกขึ้นลำ ส่วนเอ็ม16 พับฐาน อันเป็นปืนน้ำหนักเบาซึ่งคริสและเบลใช้สะพายอยู่ ก็ถูกเตือนมาให้ตรวจสอบคันห้ามไก ซึ่งก็ปรากฏว่าของเบล แง่หินหรือรากไม้ก็ไม่ทราบเกี่ยวเอาคันห้ามไก ให้เบนมายังตำแหน่งฟูลออโตตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ พอตรวจพบหล่อนก็ตกใจ รีบเข้าห้ามไกตามเดิมทันที พร้อมกับถอนใจเฮือก พูดเบาๆ กับพรรคพวก

"คนคนนี้นี่เหลือร้ายจริงๆ อ่านอะไรต่ออะไรของพวกเราออกหมดทุกภาวะทุกเหตุการณ์"

"เป็นคนที่หน่วยเหนือของเราเฟ้นเลือกไว้ให้แล้ว!"

สแตนลีย์บอกกับบุคคลใต้บังคับบัญชาของเขาสั้นๆ

สามคนของชุดนั้น ประกอบด้วยหัวหน้าคณะ คี้ธ และเบล ซึ่งเกาะกลุ่มกันไปใกล้ชิดที่สุด ค่อยๆ ช่วยกันฉุดช่วยกันประคอง หรือดึงกันขึ้นไปกลุ่มหนึ่ง เชิดวุธ คริส และเกิดก็พยุงกันขึ้นไปอีกกลุ่มหนึ่ง ช่วงนี้เป็นช่วงที่เรียกกันว่า เลือดตาแทบกระเด็นทีเดียวของการเดินทาง ทั้งๆ ที่ดูแต่แรกขณะอยู่เชิงเขา ต่างก็รู้สึกว่าไม่หนักหนาอะไรนัก

ระยะประมาณไม่เกิน 30 เมตร จะถึงบริเวณหน้าผาชันที่ขวางอยู่เบื้องหน้า และหนทางก่อนจะเข้าถึงตีนผานั้นเป็น

แนวไหลของน้ำฝน แต่บัดนี้แห้งผาก พื้นอุดมไปด้วยกรวดก้อนเล็กๆ ใหญ่ๆ และมันเทลาดในมุมที่สูงไม่น้อยทีเดียว

บญคำตีมือบอกพวกลูกหาบให้พยายามเลี่ยงอ้อมเส้นทางนั้นออกไปทางด้านขวามือ ซึ่งมีต้นไม้เล็กๆ งอกอยู่ประปรายอุดมไปด้วยโขดหินใหญ่น้อย

ส่วนคริสหยุดพิจารณาดูเส้นทางที่จะเข้าไปยังโคนผาตอนนั้น หล่อนรู้ดีว่ายิ่งอ้อมเท่าไหร่ก็ยิ่งเสียเวลาและเหนื่อยหนักเข้าไปเท่านั้น และก็รู้ด้วยว่าพวกลูกหาบจำเป็นจะต้องอ้อมทางเพราะไม่สะดวกต่อภาระที่แบกหามอันอาจทำให้ไถลลื่นได้ในเส้นทางที่หล่อนมาหยุดยืนดูอยู่

เชิดวุธเดินตามขึ้นมาทัน และหยุดหายใจตัวโยนอยู่พร้อมกับแตะแขนแม่ผมทอง

“คริส ตีออกขวา ตามหลังพวกลูกหาบไปเถอะ”

หล่อนสั่นศีรษะ บุ้ยปากให้ดูเส้นทางขึ้นอันมองเห็นอยู่โล่งๆ ใกล้ๆ

“พวกเราตัวเปล่ากันทั้งนั้น วุธ อย่างมากภาระที่ถือก็แค่ปืน ฉันว่าเราค่อยๆ ไต่ขึ้นไปตามทางน้ำไหลนี่ดีกว่า จะถึงเร็วกว่าพวกนั้น เราไปถึงก่อนก็จะไปรอพวกเขาอยู่ตรงตีนผานั้น ฉันไม่อยากอ้อมอีกแล้ว”

ความไม่รู้ภูมิประเทศ และความไม่ค่อยจะเดียงสากับป่าดงพงไพรมาก่อนของเชิดวุธ ทำให้เขาไม่ระแวงเฉลียวคิดอะไรทั้งสิ้น

“ตกลง! ผมนำเอง คุณคอยตามหลังไว้”

ว่าแล้ว เขาก็งุ้มตัวไปเบื้องหน้าต้านกับแรงฉุดดึงของโลก

แล้วค่อยๆ ตะกายขึ้นไปยังทางโรยกรวดโล่งๆ ราวกับใครจะตัดเป็นถนนอย่างดีไว้ให้นั้นทันที โดยมีคริสติน่าไต่ตามหลังเชิดวุธนั้นพอก้าวขึ้นไปได้ 2-3 ก้าว พื้นกรวดก็ร่วงพรลงแล้วแต่ไม่มากนัก ปลายรองเท้าของเขาจิกเอาไว้ได้ยังพื้นแข็งที่รองอยู่ภายใต้ และส่งพานท้ายปืนไปให้คริส เพื่อให้ใช้เป็นเครื่องยึดดึงตัวขึ้นมา

"แตะๆ แค่อาศัยพยุงตัวไว้เท่านั้นนะ คริส อย่าฉุดแรงนัก เดี๋ยวเสียหลักลงไปด้วยกัน"

เขาบอกเบาๆ

คริสเอื้อมมือไปคว้าพานท้ายไรเฟิลของเชิดวุธที่ยื่นส่งมาให้ อีกมือเกาะพื้นที่หาความมั่นคงอะไรไม่ได้เลยนั้นค่อยๆ พยุงกายขึ้นไป ทั้งๆ ที่โดยแท้จริงหล่อนก็อ่อนเพลียและง่วงนอนอยากพักผ่อนมากที่สุด

"ระวัง วุธ คริส อย่าขึ้นทางด้านนั้น!"

เสียงพรานใหญ่ร้องตะโกนขึ้นมาสุดเสียง คราวนี้ไม่ต้องใช้วิทยุแล้วเพราะเสียงร้องลั่นภูเขาอันเงียบสงัดของเขา และตัวเองก็กระชั้นไล่หลังทุกคนขึ้นมาใกล้โดยไม่ได้เว้นระยะห่างเกินไปนัก

มันช้าไปเสียแล้ว ก็พร้อมๆ กับเสียงตะโกนของเขานั่นเอง คริสผู้กำลังไต่ขึ้นก็ไถลพรวดเสียหลักรูดถอยลงมา มือหล่อนที่จับพานท้ายไรเฟิลของเชิดวุธอยู่จึงกลายเป็นกระชาก ดังนั้นเชิดวุธซึ่งอยู่ในลักษณะยืนกึ่งตะแคงกึ่งเหลียวหลังอยู่จึงศีรษะปักลงมา และก็ไม่ได้ปักไปไหน ชนปะทะเข้ากับคริสผู้กำลังเอาอกครูดอยู่กับพื้นกรวดนั่นเอง

โดยความสูงชันของพื้นที่...โดยพื้นอันเป็นกรวดที่หาความมั่นคงไม่ได้...โดยการฉุดชักของกันและกันกับการชนปะทะกันเอง ทั้งสองจึงอยู่ในสภาพเหมือนลูกขนุนกลิ้งกระจัดกระจายลงมาตามเส้นทางที่ไต่กันขึ้นไปได้ราว 10 เมตรนั้น ท่ามกลางเสียงร้องลั่นอย่างตกใจของหัวหน้าคณะ คี๊ธ และเบล ผู้มองเห็นอยู่ตำตาซึ่ง ๆ หน้าห่างขึ้นไปเพียงแค่ไม่มากนัก

ทุกคนเห็นชัดอยู่ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า ฝั่งซ้ายของถนนกรวดสายนั้นเว้าตัดลงไปเป็นลักษณะหุบเหว และร่างของเชิดวธกับคริสที่กลิ้งคลุกคลีลงมาด้วยกันนั้น ก็กลิ้งลงมาทางแถบด้านเหวนั้น!...

สแตนลีย์ คี๊ธ และเบลอ้าปากกว้างด้วยความตกใจ แต่ไม่มีเสียงใด ๆ ที่จะหลุดรอดลำคอออกมาได้ในภาวะเช่นนี้ ภาพที่ทั้งสามเห็นมันห่างสูงขึ้นไปเพียง 7-8 เมตร ใกล้ ๆ นี่เองเท่านั้น

แล้วอเมริกันทั้งสามก็รู้สึกว่าใครคนหนึ่งที่อยู่รั้งท้ายสุดตะกายอย่างรวดเร็วปานการพุ่งขึ้นที่สูงของเสือดาว เฉียดร่างอันยืนตะลึงของเขาทั้งสามสวนขึ้นไป

กรวดใหญ่น้อยบริเวณที่เทลาดชันนั้น ถล่มพรูและกระจายว่อนไปหมดในระหว่างที่คริสติน่ากับเชิดวุธกลิ้งลงมาด้วยกัน!

ร่างของแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ก็หลุดแวบลงไปทางเนินผาตัดซีกซ้ายมือนั้นจริง ๆ แต่ข้อมือข้างหนึ่งของหล่อนถูกเชิดวุธคว้ายึดเอาไว้ได้อย่างเหนียวแน่นที่สุดเท่าที่กำลังของเขาจะมีได้

เชิดวุธนั้นขณะนี้อยู่ในสภาพพลิกคว่ำหน้า ศีรษะชะโงกล้ำลงไป ส่วนกายของคริสลอยอยู่กลางอากาศแล้ว กำลังฝ่ามือของหล่อนเองไม่มีแรงพอที่จะจับมือเชิดวุธไว้ได้ในลักษณะที่โหนตัวอยู่เช่นนั้น แต่นายทหารหนุ่มเป็นผู้ที่ขยุ้มยึดกำไว้เอง และจากแนวเทของพื้นที่บริเวณอันปราศจากที่ยึดเหนี่ยวได้มั่นคงนั้น น้ำหนักของคริสก็ดูเหมือนกำลังจะถ่วงตัวเขาให้ค่อย ๆ เคลื่อนลงไปทีละน้อย ไรเฟิลของเขาและเอ็ม 16 ของคริสหลุดกลิ้งตามกรวดลงมากองอยู่ยังเบื้องหน้าของพรรคพวกอีกสามคนที่ยืนตะลึง หัวใจตกไปอยู่ที่ปลายเท้า

บัดนั้นเอง ก่อนที่เชิดวุธจะเสียดุลถลำต่ำลงไปมากกว่านั้น รพินทร์ก็โจนขึ้นมาถึง ก่อนอื่นเขาทิ้งกายลงทั้งตัวกดน้ำหนักทั้งหมดลงไปบนบั้นเอวส่วนหลังของเชิดวุธ เพื่อยึดตรงไว้ไม่ให้ร่างของนายทหารหนุ่มที่กำลังจะพลอยลื่นหลุดลงไปด้วยกัน ให้หยุดอยู่ ณ ที่นั้น

“ยึดแขนคริสไว้ให้แน่นที่สุด!”

เขาตะโกนลั่น

ฝ่ายได้รับคำสั่ง ซึ่งบัดนี้แยกเขี้ยวเอื้อมมือลงไปจับข้อมือของคริสติน่าผู้ลอยคว้างอยู่กลางเวหาเหมือนนักกายกรรม และสงบตัวเองนิ่งอยู่เช่นนั้นอย่างรู้ตัวดีว่า ถ้าหล่อนมีอาการแกว่งหรือไกวตัวมากเท่าไหร่ ก็จะยิ่งทำให้เชิดวุธไม่ถนัด และเพิ่มน้ำหนักขึ้นมากเท่านั้น เชิดวุธพยักหน้าแทนความหมายว่ารับทราบ

“คี๊ธ สแตนลีย์ ขึ้นมาเร็ว ช่วยกันรั้งข้อเท้าเชิดวุธไว้!”

เขาหันลงไปตะโกนสั่งเร็วปรื๋อต่อไป

เมื่อนั้นทั้งสามที่มัวแต่จังงังอยู่ จึงได้สติไหวตัวขึ้นพร้อมกัน ต่างตะกายไต่ขึ้นไป เบลนั้นเร็วกว่าสองชายฉกรรจ์ที่มัวแต่ไถลลื่นอยู่เสียอีก พอถึงหล่อนก็ช่วยฉุดข้อเท้าของเชิดวุธไว้อีกแรงหนึ่ง จากนั้นสแตนลีย์ และคี๊ธจึงขึ้นมาถึงอย่างทุลักทุเล แล้วกำลังของคนทั้งหมดก็เข้าฉุดดึงรั้งตัวเชิดวุธไว้ไม่ให้เขยื้อน

เมื่อแน่ใจที่สุดว่าร่างของนายทหารหนุ่มจะไม่พลอยถูกฉุดด้วยน้ำหนักตัวของคริสลงไปอีกคนหนึ่งแล้ว พรานใหญ่ก็ถอนตัวออกจากหลังเชิดวุธ เชือกซึ่งคล้องสะพายไหล่ทำเป็นบ่วงเตรียมไว้ก่อนแล้วหย่อนลงไปทันที ตัวเขาก็เลี่ยงลงมาในระดับที่สูงกว่าร่างอันนอนพังพาบของเชิดวุธเล็กน้อย หย่อนสายบ่วงลงไปทันที

แกว่งสายบ่วงครั้งแรก มันพลาดจากปลายเท้าทั้งสองข้างของคริสไปเล็กน้อย แต่พอครั้งที่สองมันก็สวมเข้าไปยังเท้าทั้งสองข้างของแม่ผมทอง ผู้บัดนี้รวบขาทั้งสองให้มาแนบชิดกัน ปล่อยร่างกายให้โหนติดอยู่กับกำลังข้อมืออันสั่นระริกของฝ่ายที่ขยุ้มจับแขนไว้

“อีซีย์ คริส ด้อน’ท มู้ฟ!”

รพินทร์ร้องบอกลงไป หล่อนกัดริมฝีปากแน่น ทำตัวนิ่งแข็งเหมือนหุ่น

จอมพรานค่อย ๆ ขยับกระตุกสายบ่วงให้คล้องผ่านลำตัวของหล่อนสูงขึ้นมาเป็นลำดับ จนกระทั่งมันขึ้นมาถึงระดับซอกรักแร้ทั้งสองข้าง แล้วจึงกระตุกโดยแรงให้บ่วงรัดไว้ในระดับ

รอบอกใต้ซอกแขนทั้งสองทันที กระชากแรงๆ อีกสองครั้งเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าบ่วงจะไม่คลายตัว และคล้องสวมอย่างมั่นคงอยู่ใต้ซอกแขนทั้งสองข้างโดยไม่หลุด

"คี้ธ! ...ไปยึดปลายเชือกไว้อีกแรงหนึ่ง เผื่อผมพลาด!"

เขาสั่งการต่อไปอีกอย่างรวดเร็ว

ทุกคนทางด้านบนดูเหมือนจะเข้าใจสภาพนั้นได้ดีที่สุด นายคี้ธผู้กำยำแข็งแรงแต่ค่อนข้างเชื่องช้าก็ผละจากการยึดตัวเชิดวุธถลาไปตะครุบปลายเชือกไนล่อนสำหรับไต่เขาของรพินทร์โดยเอามามัดพันกับร่างกายของตนเองไว้เป็นหลักอีกชั้นหนึ่ง พร้อมทั้งเตรียมออกแรงฉุดเป็นด่านสอง

พอรพินทร์ออกแรงดึงรั้ง มันก็เป็นการผ่อนภาระกำลังแขนของเชิดวุธในทันที

"ปล่อยมือได้แล้ว คุณวุธ!"

พรานใหญ่บอก

"คุณแน่ใจหรือ?"

เสียงเชิดวุธร้องแหบๆ

"บอกว่าให้ปล่อยได้แล้ว!"

รพินทร์เกือบจะเป็นตวาดลั่น

เชิดวุธจึงปล่อยมือ ร่างของคริสถูกรั้งติดกับเชือกที่คล้องไว้ใต้ซอกแขนทั้งสอง และไม่ต้องเตือนหรือสั่งการกันอย่างใดอีก เบลกับสแตนลีย์ก็หันมาช่วยกันจับยึดสายเชือกที่ทอดยาวไปเบื้องหลังของรพินทร์อีก 2 แรง ในขณะที่เชิดวุธยังนอนคว่ำอย่างหมดแรงอยู่เช่นนั้น

ห่างกันชั่วสองศอกเท่านั้น ระหว่างผู้ที่รั้งสายเชือก ไว้กับผู้ที่ลอยอยู่กลางอากาศ ซึ่งเบื้องล่างต่ำลงไปประมาณ 5-6 สิบเมตร เป็นยอดหินอันระเกะระกะซึ่งเตรียมพร้อมแล้วที่จะเป็นสุสานของใครก็ได้ที่ร่วงหล่นลงไป ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม

คริสสะบัดเส้นผม แหงนหน้ามองดูเขา ขณะที่มือทั้งสองก็จับเส้นเชือกไว้ รพินทร์เหงื่อแตกซิก ร้องบอกลงไปเบาๆ ว่า

"โอเค คริส คุณปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องใช้แรงของคุณไต่เชือกขึ้นมาหรอก พวกเราจะช่วยกันดึงตัวคุณขึ้นมาเอง"

เขาพูดเสียงดัง แต่หล่อนกระซิบ

"ปล่อยฉันให้หมดจากภาระของคุณไปเสียไม่ดีกว่าหรือ?"

"ถ้าคุณจะฆ่าตัวตาย ก็อย่าทำต่อหน้าผม เอาไว้ทำลับหลัง!"

รพินทร์บอกห้วนๆ แล้วค่อยๆ ออกแรงสาวดึงตัวแม่ผมทองขึ้นมา ในขณะที่พรรคพวกข้างหลังก็ช่วยกันรั้งปลายเชือกไว้ราวกับชักเย่อ ร่างของหล่อนขยับสูงขึ้นมาทีละน้อย โดยเจ้าตัวไม่ได้คิดที่จะช่วยตัวเองอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะปล่อยให้ร่างกายที่ลอยคว้างอยู่นั้น ถูกกว้านขึ้นมาเอง จนกระทั่งในที่สุดก็ถึงขอบหน้าผาที่พลัดร่วงลงไปเมื่ออึดใจนี้ รพินทร์สั่งให้ทั้งสามคนที่ยึดสายเชือกดึงชักไว้ให้ตึง ตัวเขาเองรวบได้ซอกแขนของแม่ผมทองหิ้วกระชากพ้นขอบหน้าผา ขึ้นมานอนคว่ำอยู่บนพื้นเวิ้งว้างเดียงเท่านั้น

เสียงที่แหะอะ ล้งเล้งเป็นเจ็กเรือแตก ฟังศัพท์สำเนียงไม่ได้เลยสักคำ ร่างของตอนชุลมุนจึงยุติลง คริสยังนอนเหมือนจะ

พักอยู่ตรงนั้น อย่างคนไม่อยากจะเอานิยมนิยามอะไรอีกแล้วสำหรับชีวิตตนเอง อาการหล่อนอยากหลับเต็มที

พอลากแม่ผมทองตัวยุ่งอยู่ในหัวใจของเขาขณะนี้ขึ้นมาได้ในสภาพที่ปลอดภัย รพินทร์ก็ขยายเงื่อนของบ่วงให้คลายออก แล้วม้วนเก็บเชือกอย่างไม่อยากจะสนใจอะไรอีก หน้าเขาตึงเครียด เก็บเชือกเสร็จก็เดินผละจากที่นั่น ลงมายังชานพักห่างลงไปเล็กน้อย ตำแหน่งที่ทิ้งไรเฟิลของตนเองไว้ก่อนจะแล่นขึ้นมาช่วยกู้สถานการณ์ร้าย ปล่อยให้พรรคพวกของหล่อนเอง เชิดวธเข้าไปกล้มรมประคองพดสอบถามอาการอะไรกันอยู่ ตัวเขาลงนั่งบนแง่หิน สะบัดหน้าอยู่ไปมา

ครู่หนึ่ง ทั้งหมดก็ประคองคริส พากันไต่ย้อนกลับมายังตำแหน่งที่เขานั่งอยู่ อันเป็นตำแหน่งสุดท้าย ก่อนที่คริสและเชิดวุธจะไต่ขึ้นไปยังเส้นทางอันตรายนั้น

ขณะนี้ พวกพรานพื้นเมืองของเขาและลูกหาบที่ตีอ้อมไปยังด้านขวามือเลาะไปตามโขดหิน ซึ่งจะเป็นทางขึ้นที่สะดวกกว่าแม้จะอ้อมหน่อย ได้ลับหายไปหมดแล้ว โดยแนวบังของก้อนหิน ไม่มีใครของพวกนั้นเห็นเหตุการณ์อันน่าหวาด-เสียวของด้านนี้เลย

เขานั่งนิ่ง ไม่ขยับเขยื้อน หรือสนใจว่าใครจะพูดอะไรทั้งสิ้น อ่อนแรง เพลียใจ และหนักอึ้งในสมองสุดที่จะพรรณนาได้ ใครคนหนึ่งวางฝ่ามือแผ่วเบาลงบนไหล่เขา พร้อมกับบอกเบาๆ ว่า

“ไป! เดินต่อ”

ผู้นั้นคืออิสซาเบล น้ำเสียงของหล่อนอ่อนนุ่มอย่างเข้าใจความรู้สึกของเขาดี

“พวกคุณล่วงหน้าไปก่อนเถอะ!...”

เขาพูดเสียงแห้งพร่า โดยไม่มองหน้าใครสักคนที่มาอยู่ใกล้ๆ ตัวขณะนี้

“อ้อมขวามือเลาะโขดหินตามหลังพวกพรานของผมไป แล้วไปพักกันอยู่ที่เชิงหน้าผาสูงนั่นก่อน เดี๋ยวผมจะตามขึ้นเอง ขอนั่งพักเหนื่อยก่อน...ผมเหนื่อยเหลือเกิน”

ไม่มีใครกล้าตอแย นอกจากพูดอะไรกันเองซุบซิบ พึมพำ

แล้วก็ดูเหมือนจะเป็นการพูดกันอย่างเข้าใจได้ง่ายที่สุดเป็นครั้งแรก

ระหว่างที่รพินทร์ใช้นิ้วดึงดั้งจมูกก้มหน้าหลับตานิ่ง อยู่นั้น เขารู้สึกว่าคนกลุ่มนั้นพากันเคลื่อนตัวไปตามคำสั่งของเขาโดยดี

แต่พอลืมตาขึ้นก็หาได้เป็นอย่ เงที่คิดไว้ไม่ ทุกคนเดินกันขึ้นไปหมดแล้วตามเส้นทางของพวกลูกหาบ แต่ใครอีกคนหนึ่งครึ่งนั่งครึ่งเอนหลังพิงหินอยู่ไม่ห่างเขาออกไปนัก ก็แค่ 2-3 วาเท่านั้น

คริสติน่า!

ไม่มีใคร แม้แต่เชิดวุธที่จะอยู่เป็นเพื่อนด้วย คงทิ้งหล่อนไว้กับเขาเฉพาะตามลำพังเหมือนจะเจตนาฉะนั้น

“ผมบอกให้พวกคุณทุกคน ตามพวกลูกหาบขึ้นไป นี่คุณยังมานั่งทำอะไรอยู่ที่นี่อีก”

“ฉันไม่มีสิทธิ์เหนื่อย ไม่มีสิทธิ์ที่จะนั่งพักอย่างคณบ้างหรือ?”

หล่อนพูดโดยไม่หันมองทางเขาเช่นกัน

“แล้วหัวหน้าของคุณ คี๊ธ เบล กะเชิดวุธล่ะ?”

“เขาก็ไปกันแล้ว ตามคำสั่งของคุณ!”

“ทำไมเขาไม่หิ้วคุณขึ้นไปด้วย ถ้าคุณไม่มีแรงเดิน?”

“อาจเป็นเจตนาที่จะทิ้งฉันไว้ให้กับคุณได้‘ด่า’ฉันได้อย่างเต็มที่กระมัง”

“ผมมีอะไรจะต้องด่าคุณ”

รพินทร์กระชากหางเสียง

“ถ้าไม่มีก็ขอบใจ ถ้ามีก็พร้อมที่จะรับฟัง ด่าฉันซิ ถ้าคุณอยากด่า”

รพินทร์แย้มริมฝีปากจนเห็นไรฟัน ลักษณะนั้นดูเหมือนแยกเขี้ยวมากกว่ายิ้ม จ้องมองดูร่างงามทางด้านข้างที่นั่งหลับตาพิงหินอยู่

“ถ้าไม่คิดเสียนิดเดียวว่า เหตุการณ์เมื่อครู่นี้ จะทำให้เชิดวุธต้องพลอยหล่นลงไปแหลกกับคุณด้วยละก็ ผมจะปล่อยให้คุณหล่นลงไปคนเดียว”

“ฉันรู้ และฉันก็เข้าใจดีด้วยในข้อนี้”

เขานิ่ง

หล่อนเฉย มีอาการเหมือนจะเข้าภวังค์หลับ

“คริส...”

ในที่สุดความกระด้างของเขาก็จางลง อัดบุหรี่เป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะขยี้ดับกับพื้นหิน แล้วดีดกระเด็นหายแวบไปในหมู่หินน้อยใหญ่รอบตัว

“ผมเสียใจ ถ้าผมรุนแรงอะไรกับคุณไปบ้าง ทั้งด้านกิริยาและวาจา ทั้งๆ ที่โดยแท้จริงแล้ว คุณก็พยายามจะเป็นเพื่อนร่วมทางที่ดีของผม และก็ยังคงเสี่ยงชีวิตไต่เชือกลงไปช่วยผมไว้ ตอนที่ผมตกเหวรวมทั้งการช่วยรักษาพยาบาล”

“โน!...” หล่อนส่ายหน้าช้าๆ ทั้งที่ยังหลับตาอยู่ “ระหว่างคุณกับฉัน เราไม่มีบุญคุณอะไรติดต่อกันหรอก เราต่างทำกันไปตามหน้าที่เท่านั้น คุณรู้ดีและฉันก็รู้ดี!”

“ขอบอกอีกครั้งว่า ผมเสียใจ คุณต้องเข้าใจด้วยว่าบางขณะผมก็หงุดหงิดเกรี้ยวกราดโดยไม่มีเหตุผล”

“คุณเข้าใจยังไง ฉันแกล้งให้มันเกิดเป็นอุปัทวเหตุขึ้นโดยกล้าเอาชีวิตของตัวเองเป็นเดิมพันเพื่อที่จะให้คุณต้องมาลำบากเหนื่อยยากช่วยเหลืองั้นหรือ? จริงละ คุณร้องเตือนมาโดยทางวิทยุ ไม่ให้ฉันไต่ขึ้นทางด้านที่ฉันเห็นว่าน่าจะเป็นทางลัด และเดินขึ้นไปได้ง่ายๆ แต่คำเตือนของคุณมันมาช้าไป ยังไม่ทันสิ้นเสียงสั่งของคุณ อุปัทวเหตุมันก็เกิดขึ้นเสียก่อนแล้ว เป็นอันว่าฉันผิดตลอดกาลในสายตาของคุณ!”

“ผมบอกแล้วว่าผมขอโทษ”

“ลืมมันเสียเถอะ ฉันชาชินเสียแล้วกับความเกรี้ยวกราดเหี้ยมเกรียมของคุณ!”

จอมพรานขยี้ปลายจมูก แล้วถอนใจยาว เสียงของเขาเป็นปกติลง

“เบลไม่น่าจะให้ยาสะกดประเภททำให้ง่วงแก่คุณเลยในเส้นทางที่เรากำลังจะปีนเขาบ่ายวันนี้ มันทำให้ประสาทของคุณเชื่องช้ามึนงง อยากนอนมากกว่าอย่างอื่น”

“เป็นความเห็นในทางแพทย์ของเขากระมั้ง...คงเห็นว่าฉันกำลังจะบ้า พวกนั้นช่วยกันจับตัวฉันไว้ เบลต่อยฉันจนหมดสติแล้วก็จับฉันฉีดยาตอนนั้น ถ้าฉันยังรู้ตัวอยู่ ฉันไม่ยอมให้เขาฉีดยาฉันอย่างเด็ดขาด”

หล่อนพูดเนือย ๆ แล้วห่อไหล่ลงนิดหนึ่ง เอามือเสยผม

“คุณกำลังจะบ้า แล้วเบลนะรึ ต่อยคุณจนหมดสติ?”

“ทุกคนรุมฉันคนเดียว!...” หล่อนระเบิดโพล่งออกมา ลืมตาสีฟ้าสว่างจ้าขึ้นมาทันที “ไม่ว่าใครทั้งนั้น ช่วยกันจับฉันไว้ ฉันคนเดียวจะไปสู้อะไรไหว แล้วเบลก็ต่อยฉัน! ใช่! ฉันจำได้แล้ว เบลเป็นคนต่อยปลายคางฉันจนหลับ”

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นล่ะ ในตอนนั้น”

“ช่างเถอะ ฉันลืมไปแล้ว ไม่อยากจะคิดถึงมันอีก...”

พร้อมกับกล่าวเช่นนั้น หล่อนพยุงกายขึ้นยืนอย่างโผเผฉวยได้ปืนประจำมือออกเดินผละจากตำแหน่งนั้นไปอย่างง่าย ๆ ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น โดยตามรอยพวกที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

อาการของหล่อนเช่นนั้นทำให้เขาต้องรีบลุกขึ้นโดยเร็วแล้วไต่ทางขึ้นไปติด ๆ มาทันกันที่โขดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง อาการของคริสบ่งชัดว่าอิดโรยจริง ๆ รพินทร์คว้าต้นแขนไว้ด้วยอุ้งมือแข็ง เต็มไปด้วยพลังของเขา

“ช้า ๆ คริส ไม่ต้องรีบนักหรอก อีกแค่นี้เอง”

“กรุณาเอามือออกจากแขนฉันได้ไหม คุณสุภาพบุรุษ” หางเสียงของหล่อนชาเย็นเป็นทางการ มองหน้าเขาอย่างประกาศแววไว้ตัว รพินทร์กึ่งฉุดกึ่งประคองนำเดินไปด้วยกัน

“คุณกำลังไม่สบาย คริส”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร! ปล่อย!...”

“อย่าอวดดี ขณะนี้คุณอยู่ในความดูแลของผมแล้ว เอาละ เราเดินไปด้วยกัน หมอเบลสั่งผมไว้ก่อนแล้วเหมือนกันว่าให้ผมทำหน้าที่คอยดูแลคุณไว้ โดยเฉพาะในการปีนเขาครั้งนี้”

“บิทช์!...”

หล่อนผรุสวาทออกมาคำหนึ่งเบา ๆ

“คุณไปคอยดูแลแม่นั่นเถอะ ไม่ต้องมาดูแลฉัน และต่อไปนี้ไม่ว่าฉันจะเป็นอะไร คุณไม่ต้องมายุ่งกับฉัน...”

พูดยังไม่ทันจบประโยคหล่อนก็ถลำคะมำหน้าอีกพรานใหญ่คว้าเอาไว้ อ้อมแขนของเขาพาดกระทบกลางทรวงอกของหล่อนอย่างจังที่สุด จะปล่อยก็ไม่ได้เพราะหน้าหล่อนทำท่าจะฟาดลงกับแง่หินที่ดักอยู่ จึงต้องวางไรเฟิลลงอีกครั้ง แล้วใช้อีกมือหนึ่งช่วยจับตัวขึ้นมา

หล่อนพยายามทรงตัวเกาะแง่หินไว้แน่นด้วยมืออันสั่นริก หน้าขาวซีดลักษณะเหมือนจะเป็นลม อากาศยามนั้น แม้จะระอุอ้าวสักเพียงใดก็ตาม แต่ตัวของหล่อนเย็นชืด เขาเอามือแตะที่หน้าผากและซอกคอ รู้สึกได้ทันทีในความผิดปกตินั้น เริ่มกระสับกระส่าย ถามเร็วปรื๋อ

“ไหวไหมคริส”

“ไปก่อนเถอะ เดี๋ยวฉันค่อย ๆ ไต่ตามขึ้นไปเอง”

หล่อนบอกเขาด้วยเสียงแหบแผ่ว พยายามจะฝืนยิ้มสูดลมหายใจลึก ๆ แต่ก็ค่อย ๆ รูดลงไปฟุบอยู่ริมหินนั่นเอง รพินทร์ตกใจประคองเบี่ยงเข้าไปบังเงาแดด และตัดสินใจปลดวิทยุจากเอวขึ้นมาทันที

“จากรพินทร์ เรียกทุกคน ด่วน!”

“ได้ยิน มีอะไรหรือ?”

เสียงหัวหน้าคณะสวนตอบมาทันที

“ขอแรงคี๊ธกับเชิดวุธสักสองคนครับ! ขอให้ลงมาเดี๋ยวนี้เลย ช่วยกันประคองคริสขึ้นไปที ลำพังผมคนเดียวไม่ไหว เพราะไรเฟิลอีกทั้งกระบอก บอกหมอเบลให้เตรียมเครื่องปฐมพยาบาลไว้ด้วย คริสไม่สบาย รู้สึกว่าจะมาก...”

“โอเค เราจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ ดูคริสไว้ก่อน!”

เสียงนายคี๊ธ และเชิดวุธดังออกมาแทบจะเป็นเวลาเดียวกัน จากเครื่องวิทยุ...

เพียงไม่กี่อึดใจหลังจากนั้นคี๊ธกับเชิดวุธก็ปรากฏกาย ลับเหลี่ยมหิน ซึ่งขึ้นบังอยู่ระเกะระกะนั้นลงมาอย่างรีบร้อน ทั้งสองมากันตัวเปล่า ๆ เครื่องหลังและไรเฟิลประจำมือไม่ได้ติดมาด้วยเพื่อไม่ให้เกะกะ ไม่เพียงแต่สองคนนั่นเท่านั้น เกิดกับเส่ยอันเป็นพรานเด็กหนุ่มของเขาอีกสองคน ซึ่งเรี่ยวแรงอยู่ในเกณฑ์แข็งขัน ก็วิ่งตามติดมาด้วย กลายเป็นสี่ชายฉกรรจ์

ไม่มีการซักถามอะไรกันอีกให้เสียเวลาทั้งสิ้น เมื่อต่างลงมาถึงตำแหน่งนั้น เห็นรพินทร์นั่งประคองต้นคอคริส ผู้มีดวงตาหรี่โรยกายอ่อนปวกเปียกอยู่ ตัวเขาเองก็เหงื่อโซมเต็มหน้า

"โธ่ ช่างเคราะห์ร้ายเสียจริงๆ วันนี้ คริส!"

เชิดวุธครางออกมาเบาๆ กับตัวเองด้วยความสงสาร

แล้วชายฉกรรจ์สี่คนกับหญิงสาวเพียงคนเดียว แม้พื้นภูมิประเทศจะเป็นเนินเขาอันเทชันขึ้นไป ก็หาได้มีอุปสรรคใดๆ ไม่ ร่างของคริสถูกช่วยกันหามหัวหามท้ายและประคองกลางลำตัวแบกลิ่วขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

รพินทร์โบกมือให้นำล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ตัวเขาเองก้มลงเก็บไรเฟิลของตนและเอ็ม16 ของคริสมาสะพายไว้ จากนั้นก็ไต่ทางตามหลังขึ้นไปอย่างอิดโรยกะปลกกะเปลี้ยเช่นกัน

เมื่อพรานใหญ่ขึ้นมาถึงนั้น มันเป็นตำแหน่งที่เขากำหนดสั่งไว้นั่นเอง ว่าให้บุญคำนำพวกลูกหาบมาพักรอคอยอยู่ก่อน เป็นเวิ้งใต้หน้าผาสูงตัดชันลิบลิ่วขึ้นไปเบื้องบน อาณาบริเวณตีนเชิงนั้น เป็นพื้นราบและเว้าเข้าไปเหมือนปากถ้ำกว้างขวางพอที่จะอาศัยพักชั่วคราวได้ แต่แห้งแล้งไปด้วยก้อนหินแทบจะหาพืชพันธุ์ใดๆ ไม่พบเลย ตำแหน่งนี้แหละที่ความตั้งใจเดิมของรพินทร์จะให้มารวมตัวหยุดพักกันชั่วคราว ก่อนที่จะไต่หน้าผาชันกันต่อไป เพื่อตัดขึ้นสู่เบื้องสูงของเขาใหญ่ด้านบน

ทุกคนรอคอยกันอยู่เป็นกลุ่ม ในเงาร่มของชะง่อนหินบัง และร่างของคริสได้ถูกนำไปวางราบลงกับพื้นที่ปูไว้ด้วยผ้าพลาส-

ติก หมอเบลและหัวหน้าคณะกำลังสาละวนอยู่กับการตรวจสอบอาการ เครื่องเวชภัณฑ์วางอยู่ข้าง ๆ พร้อมแล้ว

เสียงพูดกันซุบซิบเร็วปรื๋อ และกำลังวุ่นอยู่กับงานปฐมพยาบาล ด็อกเตอร์สแตนลีย์ตรวจจับชีพจร เบลใช้หูฟังของแพทย์กดไปตามหน้าอก โดยเปิดดุมเสื้อแหวกออกเท่าที่จำเป็น แล้วก็วัดระดับความดันของโลหิต ทั้งหมดประสานงานกันอย่างกุลีกุจอ แคล่วคล่องยิ่ง

รพินทร์เดินหิ้วปีนเข้ามาถึง และยืนเช็ดเหงื่อมองดู อยู่ ร่างของคริสหงายเหยียดยาวอยู่กับพื้น มีแจ็กเกตหนังพับสองทบรองพาดศีรษะอยู่ นัยน์ตาของหล่อนหรี่ ๆ หลับ ๆ ลมหายใจอ่อนระทวย

"5-6 นาที ที่พวกเราผละขึ้นมาก่อน คริสอยู่กับคุณครั้งแรกก็ชวนให้ขึ้นมาด้วยกันแล้ว แต่เขาบอกว่าขอพักสักครู่ พวกเราเห็นคุณยังนั่งอยู่ด้วยก็เลยขึ้นมาก่อน แล้วนี่เหตุการณ์เกิดขึ้นยังไง?"

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ถามโดยเร็ว รพินทร์หย่อนกายลงนั่งหมดแรง เหยียดขาออกไปวางปีนทั้งสองกระบอกลง

"ทีแรกผมก็ไม่รู้ ว่ายังเหลือคริสนั่งอยู่ที่นั่นอีกคน เงยหน้าขึ้นจึงพบ สังเกตดูจะง่วงและอ่อนเพลียผิดสังเกตไปมาก เข้าใจว่าจะเกิดจากการผจญหนักในวันนี้ ประกอบกับที่หมอเบลให้ยาประเภทระงับประสาทไว้ด้วย เลยทำให้ง่วงจัด..."

เขาบอกทุกคนด้วยน้ำเสียงแหบเหือด ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่กำลังจะย้อยเข้าตาอีกครั้ง แล้วเอนกายพิงหินด้านหลังเป่าลมยาวออกจากปากลงไปในอกเสื้อ

"ผมชวนขึ้นมาบนนี้ เพื่อจะสมทบกับพวกเราเสียโดยเร็ว พยายามประคองไว้ แต่คริสไม่ยอม จะเดินขึ้นมาเองให้ได้ แล้วก็ล้มอีกเกือบหน้าฟาดหิน ลักษณะหน้ามืดเป็นลม ผมเองคงแบกขึ้นมาไม่ไหวแน่ เลยวิทยุบอกขึ้นมา"

"มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอีกไหม เป็นต้นว่าล้มลงไปฟาดอะไร หรือระหว่างนั้นมีแมลงพิษอะไรกัดต่อย ฉันพยายามตรวจแล้วไม่พบ และถามอะไรเขาก็ยังไม่ตอบ"

เบลถามมาเร็วปรื๋อ

"รับรองว่าไม่มี นอกจากอาการที่ซวนเซจะล้มเท่านั้น ซึ่งผมก็รับทันก่อนจะฟาดหินอย่างที่บอกแล้ว ผมว่าเป็นความผิดของพวกคุณเอง โดยเฉพาะหมอเบลที่ให้ยาระงับประสาทอย่างแรงกับคริส ทั้งๆที่ก็รู้อยู่แล้วว่าเราจะต้องปีนเขาหนักและเสี่ยงอันตรายที่สุดในบ่ายวันนี้"

"เอาละ ฉันยอมรับผิดในข้อนั้น..."

แม่ผมแดงโบกมือ บอกมาห้วนๆ

"แต่เราก็มีเหตุผลของเรา ในขณะที่ให้ยาคริสตอนนั้นตามปกติแล้วคริสเป็นคนแข็งแรงที่สุดอย่างที่คุณก็รู้อยู่ เรื่องบุกป่าฝ่าดง ปีนเขานั้นเขาคล่องกว่าทุกคนในคณะของพวกเรา ขอรับว่าเป็นเพราะฤทธิ์ยาที่ฉันให้ไว้ทำให้เขาเกิดอุปัทวเหตุขึ้นอย่างเมื่อครู่นี้ และหมดแรงที่จะเดินต่อ มีอาการไข้บ้างเล็กน้อย เดี๋ยวฉันจะจัดการเอง ให้เวลาคริสนอนพักหลับสัก 3-4 ชั่วโมง ทุก

สิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อยขึ้นเอง คุณมีอะไรขัดข้องไหมที่เขาจะต้องพักก่อน เพราะตอนนี้เขาไปไม่ไหวแน่”

จอมพรานเสยปีกหมวกขึ้นไปกองอยู่กลางศีรษะ แล้วเปิดกระติกน้ำออกจิบนิดหนึ่ง

“ทางด้านผมนะ ไม่มีอะไรขัดข้องหรอก ขออย่างเดียวให้พวกคุณปลอดภัยไว้ก่อนก็แล้วกัน อย่าว่าแต่คนป่วยหรือคนหมดแรงง่วงนอนเลย ดูโน่น...”

เขาบุ้ยปากขึ้นไปบนหน้าผาชะเง้อมเหนือศีรษะทุกคน

“เราจะต้องไต่หน้าผานี้ขึ้นไป ในสภาพของนักปีนเขาอาชีพ ต่อให้คนกำลังดีแข็งแรงสักขนาดไหนก็ตาม มีหวังหล่นลงมาได้ทุกขณะหากพลาดแม้แต่นิดเดียว สังเกตดูพวกคุณทุกคนก็เหนื่อยกันเหลือเกินแล้ว ถ้าจำเป็นจริงๆ เราอาจต้องยอมเสียเวลาอีกหนึ่งคืน ยึดที่พักกันตรงนี้แหละ ลำบากหน่อย แต่ปลอดภัยไว้ก่อน”

ทุกคนนิ่งฟังเขา แล้วเบลก็หันไปจัดการกับคริสโดยไม่รอช้า ยาฉีดบางชนิดปักเข้าไปอีก สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธมองมาที่เขาเป็นตาเดียว

“ตกลง รพินทร์ เราเห็นจะต้องยอมเสียเวลากันอยู่ที่นี่ตลอดคืนนี้แล้วละ กว่าคริสจะฟื้นตัวก็อีกหลายชั่วโมง ประเดี๋ยวเขาจะดับเครื่องสนิทพักผ่อนไปเลย และกว่าจะตื่นขึ้นมาก็คงใกล้ค่ำ ซึ่งตอนนั้นไม่ใช่เวลาที่เราจะเสี่ยงปีนเขาแล้ว เพราะ-ฉะนั้นจะอย่างไรเสีย การคืบหน้าต่อก็ต้องเป็นพรุ่งนี้อยู่ดี”

“ก็น่าเสียดายที่วันนี้เราใช้เวลาเดินทางกันจริงๆ แค่ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น”

"ช่วยไม่ได้เลย มันเหตุการณ์สุดวิสัย เราจะไม่โทษว่าเป็นความผิดของใครทั้งสิ้น คุณเองเกือบถูกไฟในทุ่งข้างล่างนั้นเผาทั้งเป็น...คริสเกือบตกเขาลงไปแหลก และไม่สบายอย่างนี่ ล้วนเป็นอุปัทวเหตุทั้งนั้น และว่าอันที่จริงพวกเราทุกคนก็ล้วนสะบักสะบอมต่อเหตุการณ์กันทั้งนั้น ในฐานะหัวหน้าคณะคำสั่งของผมก็คือพัก!"

รพินทร์พยักหน้า ดีดนิ้วไปทางพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลาย ออกคำสั่งให้เตรียมจัดที่พักทันที แล้วตัวเองก็ไถลเหยียดยาวลงไปอีก นอนราบลงกับพื้น ศีรษะพาดแง่หินตรงตำแหน่งนั้น หรุบปีกหมวกลงมาปิดหน้า มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนอก ทำท่าจะหลับไปอย่างง่ายๆ เหมือนกัน

คริสตินาสงบไปแล้ว หล่อนคงถูกสะกดให้หลับไปในบัดนั้น มีเสียงพึมพำสนทนาหารือของอเมริกันทั้งสามแผ่วเบาเสียงการเคลื่อนไหวเตรียมจัดที่พักของพวกลูกหาบ แล้วใครคนหนึ่งก็เข้ามานั่งคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ เขา

"คุณเองละ ไม่สบายหรือเปล่า?"

เสียงถามมาเบาๆ หมอเบลนั่นเอง ไม่เพียงแต่ถาม หล่อนยังเลิกหมวกที่หรุบหน้าเขาขึ้นเพื่อให้เห็นหน้า รพินทร์ตอบเรียบเบา แต่ปราศจากหางเสียงว่า

"ไม่! ขอบคุณ อย่ากังวลกับผมเลย"

"คุณโกรธอะไรพวกเราอีกหรือเปล่า?"

เขาโบกมือปัดผ่านหน้าตัวเองอย่างรำคาญ

“โน!...”

แล้วก็ลืมตาขึ้นมองหน้าหมอเบล ผู้กำลังก้มลงมามองใกล้ๆ

“ถ้าคริสตกเขาตายในวันนี้ก็ขอให้รู้ด้วยว่าคุณเป็นต้นเหตุไม่ควรจะให้ยาที่ทำให้ง่วงเลย”

“ถ้าคริสตกเขาตายในวันนี้ คุณนั่นแหละเป็นต้นเหตุ...”

หล่อนย้อนคำเขาอย่างฉับพลัน เอามือตบมาที่ทรวงอกเขาค่อนข้างแรง

“ขณะที่เรารอคุณกันอยู่ที่เชิงเขาเหมือนทุ่งหญ้านั่น คุณไม่ให้สัญญาณอะไรให้เรารู้เลยว่า คุณรอดปลอดภัยและไปดักหน้ารอคอยเราอยู่ก่อนแล้ว และเมื่อตอนมาพบกัน จำได้ไหม คริสบอกว่าง่วงนอน แต่คุณก็เป็นคนไปเร่งเร้าเขาเอง ซ้ำขู่อีกด้วยว่าถ้าเขานอนอยู่ตรงนั้นเขาจะถูกทิ้ง คริสถูกพวกเราภายใต้การเข้มงวดเร่งเร้าของคุณบังคับให้ไต่เขากันขึ้นมา โดยไม่เปิดโอกาสให้หยุดเลย”

“เอาละเป็นความผิดของผมก็แล้วกัน จะได้มี ‘จำเลย’ เสียทีในเหตุการณ์วันนี้ ผมเป็นคนเผาทุ่งหญ้า เป็นคนทำให้ทุกคนเกือบถูกไฟคลอกตาย แล้วก็เป็นคนทำให้คริสต้องเกือบตกเขา จนกระทั่งกลายมาเป็นไม่สบายอยู่ในขณะนี้...”

เขาพูดกระชากๆ หรุบปีกหมวกบังหน้าลงตามเดิม

“กรุณาไปให้ห่างๆ ผมได้แล้ว เบล!”

“มหาโหด มหาหิน ไม่มีใครเกินคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ในโลกนี้ คริสเคยบอกฉันแล้ว แต่ฉันไม่เชื่อ”

อิสซาเบลกระซิบลอดไรฟันออกมา

“ลีฟ มี อโลน! โด๊น ท ยู เฮียร์ มี?”
รพินทร์ตวาดลั่นออกมา
“บลชี๊ท!”

เบลสบถ ลุกขึ้นแล้วใช้ปลายบู๊ตของหล่อนเตะเข้าไปที่หน้าแข้งเขา ก่อนที่จะค้อนปะหลับปะเหลือกเดินสะบัดหน้ามาทันที รพินทร์นอนเฉยอยู่เช่นนั้น

“เธอไปยุ่งอะไรกับเขา”

หัวหน้าคณะถามตาๆ เมื่อเบลเดินหน้างอมาทรุดตัวลงกระแทกกายนั่งรวมกลุ่ม

“คนคนนั้น...” หล่อนชี้มือไปที่ร่างแกร่ง ที่นอนสงบนิ่งอยู่มุมหนึ่ง “ถ้าเป็นอะไรลงไปอีก ฉันจะไม่รักษาเขาแล้ว บอกให้ทุกคนรู้ไว้ด้วย”

“เธอมันบ้าเองที่ไปตอแย แหย่คนที่มีอาการของโรคจิตประสาทอย่างแรง อย่าเพิ่งไปยุ่งอะไรกับเขาเลย รพินทร์พิการทางใจ นับตั้งแต่วันแรกที่เขารู้ตัวว่าจะต้องเดินทางมากับพวกเราแล้ว และอาการชนิดนั้นก็เพิ่มมากขึ้นทุกทีนับวันเวลาที่ผ่านไป”

หัวหน้าคณะของหล่อนพูดแผ่วเบา อย่างคนที่เข้าใจในทุกสิ่งทุกอย่างดีที่สุด

“ถ้าไม่เดินต่อก็นอนพักกันดีกว่า ฉันก็แย่เหมือนกันวันนี้”

นายคี๊ธว่า เอนหลังลงพร้อมทั้งฉุดแขนเบลให้นอนลงข้างๆ ด้วย แต่หล่อนปัดมือ หันไปสบถด่าอย่างหงุดหงิด แล้ว

คลานเข้าไปดูอาการของเพื่อนสาว ซึ่งบัดนี้นอนหลับไปแล้วอย่างชนิดที่เรียกว่า 'ฟิวส์ขาด'

เชิดวธอยากจะเลียบเคียงเข้าไปหาโอกาสคยอะไรกับพรานใหญ่ด้วยก็เลยพลอยไม่กล้า เขาเองก็ลงนอนเอาแรงเหมือนกันเพราะเหนื่อยและตื่นเต้นไม่น้อยไปกว่าคนอื่น

รพินทร์เริ่มเช้าภวังค์

ลมบนพัดโชยกระทบแง่หินดังอยู่หวีดหวิว ตะวันโรยแสงอ่อนลง...นกเขาใหญ่ตัวหนึ่ง จากยอดของหมู่โขดหินแห่งใดแห่งหนึ่ง ใกล้หรือไกลเพียงใดไม่ทราบ ขันคูมา

จู่ฮูฮุกกรู...เขาคูคร่ำครวญ
จู่ฮูฮุกกรู...เจ้าร่างนวลโศกชวนซบเซา
เขาเจ้าเอย อย่าเลยร้องทำนองเศร้า
ฉันฟังแล้ว ฟังเล่า เสียงมันเข้าไปคว้านทรวง...

"แงซาย...วานช่วยบอกนายหญิงของแกด้วย ว่าฉันยังรักเธออยู่ ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่หรือสิ้นลมหายใจไปแล้ว และยามนี้คิดถึงใจจะขาด"

ริมฝีปากของเขาขมุบขมิบ เหมือนจะละเมอออกมากับตนเอง

"ตกลง จะเอาคำของผู้กองประโยคนี้ ฝากลมไปบอกความแก่นายหญิงให้"

มีเสียงสนองตอบมาในโสตส่วนลึกของเขา

ฝากลม พลิ้วพรมโชยผ่าน
ฝากธาร พฤกษ์ไพรไม้ป่า
ช่วยกล่อมวิญญา ช่วยปลอบทิวา
กวิลหาเธอ!...

ดาริน วราฤทธิ์ รู้สึกกาย เปิดเปลือกตาสว่างโพลงขึ้น พี่ชายสองคน และเพื่อนชายอีกหนึ่ง กำลังรายล้อมอยู่แล้ว ทุกคนจ้องมาเป็นตาเดียว เชษฐากำลังเอาสำลีนึกลิ่นชอบแอมโมเนีย แกว่งผ่านจมูกของหล่อน

"แงซาย!..." หล่อนหลุดปากอุทานออกมาอย่างละล่ำ-ละลัก "เขาไปไหนแล้ว เอ๊ะ! ก็เมื่อกี้นี้นั่งอยู่ข้างๆ น้อยนี่"

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ มองหน้ากันอยู่ไปมา พี่ชายกลางจุ๊ปากเบาๆ

"อะไรกัน แงซายที่ไหน น้อยนี่จะเพ้อใหญ่แล้ว เดินขึ้นจากลำห้วยมานั่งรอพวกลูกหาบอยู่ตรงนี้ อยู่ๆ ก็ตะโกนเรียก

ชื่อพ่อยอดชายนายรพินทร์ขึ้นมาแทบป่าแตก แล้วก็ล้มฮวบเป็นลมไป พอแก้ไขฟื้นขึ้นมาได้ ดันถามว่าแงซายอยู่ที่ไหน”

ดารน วราฤทธ พรวดพราดลุกขึ้นนั่งทันที ท่ามกลางราวป่าลึก ซึ่งพรรคพวกทุกคนและขบวนลูกหาบทั้งหมดมารายล้อมรอบตัวอยู่ หล่อนเอามือกุมศีรษะ

“เอ๊ะ! นี่น้อยเป็นลมไปหรือคะ”

“เธอเหนื่อยมาก น้อย หมดแรงล้มลงไปเฉย ๆ”

ไชยยันต์บอก

ราชสกลสาวขมวดคิ้ว พยายามลำดับภาพ สะบัดหน้าอยู่สองสามครั้ง แล้วยันกายลุกขึ้นยืนโดยเร็ว พี่ชายทั้งสองเข้ามาประคองไว้

“รู้สึกดีขึ้นแล้วยัง ตอนนี้”

“น้อยหมดสติไปนานสักเท่าไหร่คะนี่?”

หล่อนถาม พร้อมกับยิ้มจืด ๆ เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ

“ก็ไม่นานหรอก ซัก 5-6 นาทีมั้ง พวกเราแกะรอยรพินทร์แยกทางกับพวกลูกหาบ มาดักรอกันอยู่ตรงนี้ อยู่ ๆ น้อยก็เป็นลมพับไป คะหยิ่นนำลูกหาบมาถึงที่นี่พอดี”

หล่อนกะพริบตา แล้วฝืนหัวเราะ

“เหรอคะ ไม่ยักรู้ตัวเลย ตอนจะลืมตาขึ้นมานี่ น้อยเห็นแงซายมานั่งอยู่ที่ขอนไม้ใกล้ ๆ นั่น แล้วก็ร้องเพลงอะไรให้ฟัง แต่พอลืมตาก็เห็น พี่ใหญ่ พี่กลางแล้วก็ไชยยันต์กำลังจ้องตาเป๋งมา...เฮ้อ! ภาพหลอนมันเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้น้อยสบายดีแล้วค่ะ และพวกลูกหาบก็มาถึงพอดี ออกเดินทางกันต่อเถอะ”

กล่าวจบหล่อนก็ก้มลงไปหยิบไรเฟิลประจำมือของตนที่วางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมา แง้มลูกเลื่อนเปิดดูกระสุนในรังเพลิงอากัปกิริยาแข็งแกร่งว่องไวเหมือนเดิม แม้ว่าจะเป็นการฝืนบ้างก็ตาม

“ถ้างั้นไปกันช้าๆ ตามสบายก็ได้ ไม่ต้องเร่งรีบอะไรนัก...”

เชษฐาบอกขึ้นรวมๆ แล้วกดแขนไชยยันต์ผู้กำลังจะอ้าปากพูดอะไรเชิงทักท้วงไว้ บังคับให้สงบปากคำเสียก่อน เพราะรู้นิสัยของน้องสาวดีอยู่แล้ว **ขืนใครไปท้วงหรือแสดงความห่วงใยอะไรหล่อนในเรื่องนี้ หล่อนจะยิ่งรั้นมมานะโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น ซึ่งจะยิ่งมีแต่ผลร้ายมากกว่าผลดี**

“ลงจับทิศทางรู้หมดทุกฝีก้าวย่างของรพินทร์แบบนี้แล้วก็คงไม่ยากหรอก ไป! เราไปพร้อมๆ กับลูกหาบเป็นขบวนนี่แหละ ไม่ต้องแยกกันอีกแล้ว น้อยก็เหมือนกัน ไม่ต้องเสียเวลาสังเกตตรวจดูอะไรให้เสียเวลา พรานชดกับหนานอินอยู่ทั้งสองคน ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเขาดีกว่า เธอลงมาเดินกับพี่และไชยยันต์” กล่าวจบ พี่ชายใหญ่ก็เข้ามาประคองไหล่ไว้

การเดินทางเริ่มต้นอีกท่ามกลางป่าทึบอันเต็มไปด้ยไออับของใบไม้ที่ทับถมหมักหมม และกลิ่นว่านอันไม่น่าพิสมัยโชยกรุ่น น่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพนั้น

โดยการรู้หน้าที่ดีกันอยู่แล้ว หนานอินลงไปคุมอยู่ท้ายขบวนเบื้องหน้า พรานชดหรือม.ร.ว. อนุชา วราฤทธิ์ แกะรอยนำต่อไป แต่ไม่ทิ้งระยะห่างนัก สามคนเชษฐา ดารินและไชยยันต์

ตามหลัง ส่วนตรงกลางก็เป็นขบวนของลูกหาบ ที่มีคะหยิ่นคอยเป็นคนอำนวยการคุ้มกันอย่างไว้วางใจได้อีกคนหนึ่ง การติดต่อระหว่างอนชาผู้เดินหน้า และหนานอินผู้สังเกตอะไรไปตลอดทางรั้งท้าย ใช้วิทยุ ซึ่งจะพูดกันเฉพาะเวลาจำเป็นเท่านั้น

เชษฐา และไชยยันต์ เดินขนาบดารินไว้ใจกลาง คอยสังเกตอาการหล่อนไว้ทุกขณะ แต่ก็เห็นว่าน้องสาวเล็กบุกบั่นต่อไปได้อย่างทรหดด้วยใจสู้ ไม่มีท่าทีว่าจะล้มพับลงอีก แต่เงียบขรึมและซึมไป

รอยที่เคยผ่านไปล่วงหน้าก่อนแล้วของคณะอเมริกัน ซึ่งมีจำนวนคนเป็นกองคาราวานใหญ่ อย่าว่าแต่มือขนาดอดีต 'พรานชด' หรือหนานอินเลย ต่อให้นักเดินป่ามือใหม่สมัครเล่นก็พอจะเห็นได้ชัด สำหรับภูมิประเทศตอนนี้ อีกประการหนึ่งก็เป็นทางเดินกันไปอย่างไม่เฉลียวคิดว่าใครจะติดตามมา และไม่ได้มีเจตนาจะซ่อนกลบร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น เศษวัสดุต่างๆ ที่ทิ้งไว้เป็นระยะๆ รอยฟันบากกิ่งและลำต้นไม้ โดยพรานพื้นเมืองของรพินทร์จึงปรากฏฟ้องให้เห็นจะแจ้ง แม้จะมีเส้นทางด่านแยกไปได้หลายสายมากมายก็ตาม

เสียงอนุชาผู้เดินลัดเลาะไปตามเส้นทางด่านระหว่างพงรกชัฏ วิทยุบอกมาว่า

"ทุกคนหิวกันหรือยังครับ สำหรับอาหารมื้อกลางวัน ถ้ายังพอทนไหว ผมอยากจะให้พ้นบริเวณป่ารกทึบนี่เสียก่อน อีกสักครู่เราจะไต่ขึ้นบรรจบกับด่านช้าง เลียบไปตามไหล่เขา บนนั้นเหมาะที่จะหยุดพักทานอาหารกันมากกว่า ขอเวลาอีกไม่เกิน 45 นาทีเท่านั้น"

"ไม่ต้องห่วง กลาง เดินต่อไปเถอะ บริเวณนี้มันไม่เหมาะเลย ดูอากาศมันจะเป็นพิษยังไงพิกล เอาให้ถึงที่โปร่งโล่งเสียก่อนค่อยพัก"

เชษฐาตอบไป

ทั้งหมดเคลื่อนกันไปเงียบๆ และครั้งหนึ่ง ก่อนจะไต่เนินขึ้นสู่เส้นทางใหญ่อันเป็นด่านช้าง เสียงอนุชาเอามือตบขากางเกงตะโกนไล่โช้ว! ขึ้นดังๆ ครั้งหนึ่ง ทุกคนได้ยินถนัด แล้วก็เงียบกริบไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อถามไป ก็ได้รับคำตอบมาว่าเขาไล่เสือดาวตัวหนึ่ง ซึ่งนอนหมอบดักเส้นทางด่านอยู่บนคาคบของต้นไม้ใกล้ๆ ของเส้นทางอันจะเดินผ่าน และขณะนี้มันได้กระโจนลงพื้นดินเผ่นแน่บหนีหายไปแล้ว

"เอากะพ่อชิ รพินทร์ก็รพินทร์เหอะ พรานชดของเราก็ย่อยไปเสียเมื่อไหร่ ขนาดเสือดาวพ่อยังตะเพิดไล่ได้เลย แบบนี้สบายใจได้แล้ว น้อย"

ไชยยันต์พูดกับดารินเบาๆ พร้อมกับยิ้ม หวังจะชวนคุยให้หล่อนสร่างจากการเดินไปอย่างซึมๆ มากกว่า ราชสกุลสาวไม่ตอบอะไร นอกจากยิ้มชืดๆ ให้นิดหนึ่ง

เส้นทางเป็นไปตามที่อนุชาวิทยุบอกมาทุกอย่าง พอตัดขึ้นจากบริเวณหุบลึกนั้น ก็ไต่ทางชันขึ้นมาเป็นลำดับจนบรรจบกับด่านช้าง ที่พาดไปในระหว่างเทือกเขาต่อเทือกเขา เส้นทางเดินสะดวกขึ้น มัคคุเทศก์ข้างหน้ายังไม่ยอมหยุด คงเดินนำไปเรื่อยๆ ตามเส้นทางที่ทอดขึ้นลงสูงๆ ต่ำๆนั้น แล้วชั่วไม่นาน

ในระยะที่มองเห็นหลังกันได้ทุกขณะ ทุกคนก็เห็นเนินภูเขาที่ค่อนข้างจะโล้นเลี่ยนไม่สูงเกินไปนัก ดักอยู่ทางซีกซ้ายมือ ส่วนต่ำลงมาทางด้านขวา ก็คงเป็นเส้นทางด่านที่เลี้ยวอ้อมเนินนั้นไปโดยเลาะไปตามขอบเหวที่ลึกด้วยยอดไม้ใหญ่

ตำแหน่งนั้นเอง อนุชาหยุดยืนพิจารณาอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ลักษณะเกือบจะกลมก้อนหนึ่ง ซึ่งพิงอยู่กับโคนไม้ใหญ่ขนาด 5-6 คนโอบ เขาเดินวนดูอยู่รอบๆ หนีบไรเฟิลไว้ในซอกแขน ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ

เมื่อเชษฐา ดาริน และไชยยันต์ตามเข้ามาถึงก็ถามกันว่า

“อะไรหรือกลาง มีอะไรน่าสนใจ”

“ยิ่งกว่าน่าสนใจเสียอีก...”

อนุชาตอบขรึมๆ พยักหน้าไปยังก้อนหินที่พิงติดอยู่กับโคนพญาไม้นั้น แล้วบอกต่อไปว่า

“ลองพิจารณาดูให้ดีซิ ว่าหินก้อนนี้มาพิงอยู่กับโคนไม้นี่นานสักเท่าไหร่แล้ว รอยกลิ้งลงมาจากเนินนั่นเห็นชัด และอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า รอยถลอกของโคนไม้ที่มันกลิ้งลงมากระทบ ลำต้นเปลือกฉีกยับให้เห็นอยู่ทนโท่นั่น!”

ทุกคนจ้องมองเป็นตาเดียวอย่างสนเท่ห์ใจ พอดีกับคณะลูกหาบ คะหยินและหนานอินเดินเข้ามาถึง พรานครู ผู้เฒ่ามองที่ก้อนหินมองโคนไม้ แล้วแหงนมองไล่ละขึ้นไปตามเส้นทางเทชันของภูเขาหินเบื้องหน้า

“นาย!”

แกร้องออกมาเบาๆ หน้าตื่น

“ไอ้หินก้อนนี้นี่มันกลิ้งลงมาจากเนินลูกนั้นมาตามเส้นทาง แล้วก็มาหยุดอยู่ที่โคนไม้นี่ ชนต้นไม้ใหญ่เกือบโค่นไปทีเดียวแหละ แผลที่โคนไม้นี่แหลกยับทีเดียว วะ! มันกลิ้งลงมาได้ยังไงนี่ ไม่กี่วันมานี่เอง...”

ทั้งคณะ ไม่ว่าจะฝ่ายนายจ้าง หรือพวกลูกหาบทั้งหมด สำเหนียกได้กับร่องรอยของยามผิดปกติสามัญนี้ได้ ทุกคนต่างยืนพิจารณากันอย่างถี่ถ้วนไปยังหินประหลาดก้อนนั้น แนวทางที่มันกลิ้งลงมา รวมทั้งพื้นภูมิประเทศเบื้องหน้า

“เอาละ เดี๋ยวค่อยสำรวจกันให้ถี่ถ้วนละเอียดอีกทีว่าอะไรมันเป็นอะไร ตอนนี้พักกินอาหารกลางวันเอาแรงกันไว้ก่อน”

เชษฐาออกคำสั่งแก่ทุกคน...

ขบวนเดินทางหยุดพักลงชั่วขณะ เพื่อบรรจุกระเพาะ

พอให้มีแรง โดยจะใช้เวลากันอย่างรวดเร็วที่สุด อนุชานั้นทำงานแข่งกับเวลาอย่างเห็นชัด เขาไม่ยอมเสียเวลาเปล่า อาหารกระป๋องในมือหนึ่งกระป๋อง ถือใช้ช้อนตักกินไปพลาง ตนเองก็เดินแยกจากพรรคพวกที่นั่งพักทานอาหารรวมกลุ่มกันอยู่ เดินเกร่ตรวจดูรอยไปเรื่อยๆ ในรัศมีที่พอมองเห็นกันได้ เครื่องหลังถอดออกเพื่อให้เกิดความคล่องตัว คงมีแต่ไรเฟิล ซึ่งทิ้งห่างตัวไม่ได้ สะพายไหล่ และวิทยุติดตัวเท่านั้น

คะหยิ่นกับหนานอินพยายามอ้อมดูตามโคนไม้ใหญ่ที่หิน

ก้อนนั้นมาสิ้นฤทธิ์วางพิงอยู่ เผื่อจะพบวี่แววว่ามันได้บดทับอะไรไว้บ้างหรือไม่ แต่ก็ไม่เห็นอะไร เชษฐา ไชยยันต์และดารินกินไปพลางก็มองตามหลัง 'พรานชด' ไปพลาง สังเกตเห็นเขาหมุนตัวไปรอบๆ แล้วเดินไปช้าๆ ตรงไปยังตำแหน่งเนินหินสูงอันควรจะเป็นที่กลิ้งลงมาของหินใหญ่ ลักษณะสัณฐานเกือบจะกลมก้อนนั้น

แล้วก็ไปหยุดอยู่ยังบริเวณตีนเชิง ตรงตำแหน่งที่จะแยกอ้อมไปตามด่านช้างขวามือ ก้มลงนั่งพิจารณาอะไรอยู่

"มีอะไรน่าสนใจหรือ กลาง?"

ไชยยันต์ยกวิทยุขึ้นพูด

"มี! มากทีเดียว..."

ระยะที่เห็นตัวกันห่างราว 40-50 เมตร ทุกคนเห็นอนุชาหย่อนตัวลงนั่งกินอาหารไปพลาง ก็ตอบลงมาด้วยเสียงอู้อี้ เพราะเคี้ยวเนื้อกระป๋องเต็มปาก

"ตำแหน่งที่ฉันนั่งอยู่นี่ มีรอยกลุ่มของพวกอเมริกันมานั่งพักกันอยู่ ก้นบุหรี่เกลื่อนไปหมด ส่วนเส้นทางด่านที่เลาะอ้อมเนินนี่ ก็มีรอยพวกลูกหาบของพวกเขาพากันเดินไป"

"วินิจฉัยรูปการณ์ว่ายังไง?"

เชษฐาถามขึ้นไปสั้นๆ

"ผมว่า รพินทร์กับพวกนายจ้างทุกคนมานั่งพักกันอยู่ตรงนี้ชั่วระยะเวลาหนึ่งประมาณ 20 ถึง 30 นาที โดยปล่อยให้พวกลูกหาบล่วงหน้าไปก่อนตามเส้นทาง และพวกนี้พากันไต่เนินขึ้นไป มีรอยหินใหญ่ก้อนนั้นกลิ้งลงมาจากเนินลูกนี้แหละ สวนลงมา มีรอยกระแทกโขดหินเล็กๆ แถบนี้แตกยับระเป็น

ทางไปทีเดียว แต่ดูแล้วยังไม่เห็นวี่แววว่าหินที่กลิ้งลงมานั้น จะบดทับเอาใครเข้า คงจะหลบกันได้ทัน...เอาละครับ...ไม่ต้องใจร้อน ทานอาหารกันให้สบายและพักพอให้หายเหนื่อย เดี๋ยวเราจะมาช่วยกันวินิจฉัยอีกที ผมจะนั่งปักหลักอยู่ตรงนี้แหละ เรามองเห็นกันอยู่ใกล้ๆ นี่เอง อ้อ! ประเดี๋ยวถ้าจะเคลื่อนกันเข้ามา ให้ลุงอินหิ้วเครื่องหลังมาให้ผมด้วย เพราะผมจะไม่เดินย้อนลงไปอีกแล้ว”

โดยเครื่องมือสื่อสาร คือวิทยุที่นำติดตัวกันมาด้วย ช่วยให้ติดต่อกันได้อย่างสะดวก เหมือนนั่งคุยกันอยู่ใกล้ๆ ทั้งๆ ที่ฝ่ายหนึ่งแยกห่างกลุ่มออกไปแล้วก็ตาม ระยะนี้ ตามปกติแล้วจะพูดอะไรกันไม่ได้เลยถ้าปราศจากวิทยุ นอกจากจะใช้ตะโกนให้สัญญาณ หรือตะโกนเรียกกันเท่านั้น แต่นี่คุยกันได้เบาๆ อย่างสบาย

ได้ยินคำบอกเล่าเช่นนั้น ดารินก็รีบกินอาหารโดยเร็วเพื่อจะได้ไปสมทบกับพี่ชายกลางเสียในทันที จนเชษฐาต้องเตือนว่า

“ใจเย็นๆ น้อย ไม่ต้องลุกลี้ลุกลนนักหรอก เห็นกันอยู่แล้วว่าร่องรอยของพวกนั้น เท่าที่เราตามมานี่ ก็พบชัดอยู่ทุกระยะ แทบจะหลับตามองเห็นเหตุการณ์ทุกขณะว่าพวกเขาทำอะไรกันที่ไหนบ้าง หรือบางทีก็แทบจะอ่านได้ถึงความรู้สึกนึกคิดในขณะนั้นๆ ทีเดียว”

ดารินสงบอาการกระสับกระส่ายลง แต่ในใจยังเร่าร้อน

“น้อยว่า พวกนั้นเจอเหตุการณ์ร้ายเข้าให้อีกแล้วค่ะ ตรงจุดที่พี่กลางนั่งอยู่นั่นแหละ มันหมายถึงว่า ไอ้หินก้อนนี้กลิ้ง

ลงมา...มันกลิ้งลงมาเพื่ออะไร จากกำลังของอะไร ก้อนไม่ใช่เล็กเลยนี่ สมมุติถ้านั่งรวมกลุ่มอยู่อย่างที่พวกเราสามคนนั่งอยู่นี่ และหากหลบกันไม่ทันก็แปลว่าจะต้องแหลกหมดทั้งสามคน”

หล่อนพูดด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้ปกติที่สุด

“แต่ก็ไม่เห็นกลางรายงานมาว่ามีการบาดเจ็บล้มตายของพวกนั้นเลยนี่ ก็แสดงว่ามันกลิ้งหล่นลงมาเฉยๆ ทำอันตรายใครไม่ได้เลย และไม่ว่ามันจะกลิ้งลงมาจากตำแหน่งไหน เพราะอะไร ก็แปลว่าพวกนั้นไหวทัน หลบหลีกกันได้ทั้งหมด”

ไชยยันต์ว่า

“ประเดี๋ยวเราจะเข้าไปที่กลาง แล้วจะเห็นเอง”

เชษฐาบอก

ต่างเห็นอนุชาคงนั่งอยู่ที่เดิม กินไปพลางก็แหงนมองขึ้นไปบนเนินนั้นอย่างใคร่ครวญ เห็นแก่งแง่โขดหินงอกอยู่ทั่วไปตามหนทางที่เป็นลูกเขาย่อมๆ ลักษณะเหมือนเนินป่าหินนั้น ส่วนทางด้านนี้ดารินอิ่มก่อนทุกคน แม้แต่พวกลูกหาบ หล่อนดื่มน้ำแล้วใช้กล้องส่องทางไกลจับไว้ยังร่างของพี่ชายกลางก่อน จากนั้นก็ค่อยๆ เงยกล้องสำรวจสูงขึ้นไปตามลำดับยังเนินของป่าหิน ด้วยกำลังขยายของกล้องผลิตในเยอรมันขนาด 7 เท่าซึ่งกะทัดรัด แต่เลนส์ชัดคมใสแจ๋ว

ไม่มีอะไร นอกจากก้อนหินใหญ่น้อย และหนทางตรงกลางอันเป็นเส้นทางเดินขึ้นลงของสัตว์ป่าทุกชนิด

หล่อนลดกล้องลง แล้วส่งให้ไชยยันต์ผู้อิ่มตามหลังมา

ในระยะเวลาใกล้ๆไชยยันต์รับมา แต่ยังไม่สนใจที่จะส่องดูอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่มองด้วยตาเปล่า แล้วเอาบุหรี่ออกมาสูบนั่งพักหล่อนจึงหยิบวิทยุที่เปิดตั้งอยู่ตรงหน้าขึ้นมาถือ

“พี่กลางคะ พอจะเห็นแล้วหรือยังว่าไอ้หินก้อนนี้ตำแหน่งเดิมมันอยู่ที่ไหน”

“บนโน้นนั่นแหละ จุดใดจุดหนึ่งแนวริมทางระหว่างกึ่งกลางก่อนจะถึงยอดข้างบนโน่น ประเดี๋ยวเราจะทดลองขึ้นไปค้นหาแหล่งที่ตั้งเดิมของมัน”

“อย่าเพิ่งขึ้นไปตามลำพังจนกว่าพวกเราทางนี้จะไปรวมกับเธอก่อน”

พี่ชายใหญ่ออกคำสั่ง

“ครับ พี่ใหญ่ ลุงอินแกกินข้าวเสร็จหรือยัง ขอให้ผมพูดกับแกหน่อย”

เสียงน้องชายกลาง ดังถามออกมาจากลำโพงเล็กของวิทยุมือถือ เชษฐาหันไปดู ก็เห็นหนานอินเอาผ้าขาวม้าเช็ดปากเดินเข้ามา จึงส่งวิทยุของเขาไปให้

“ว่ายังไง พรานชด?”

หนานอินกดคีย์ พูดออกไปด้วยเสียงค่อนข้างดังของแก

“ลุงเคยขึ้นไปบนยอดเนินหินลูกนี้มาบ้างหรือเปล่า?”

เสียงอนุชาถามพรานเฒ่าคู่ใจลงมา

“เคย!...ข้างบนไม่มีอะไรหรอกนาย นอกจากแอ่งน้ำซับเป็นแหล่งน้ำแห่งเดียวในละแวกนี้ ก่อนจะถึงตะเคียนทอง ถ้านายรพินทร์กับพวกจะไต่ขึ้นไปบนนั้น ก็แปลว่าแกคงจะไปหาน้ำนั่นแหละ คงแวะขึ้นไปเอาน้ำละมั้ง”

“มีรอยพวกนั้นบางส่วน เดินขึ้นไปบนนั้นจริงๆ ด้วย โดยแยกกับพวกลูกหาบ ทายไม่ถูกว่าระหว่างที่พวกขึ้นไปบนเนินกับพวกที่เดินแยกไปตามด่านช้าง จะรอกันหรือเปล่า หรือว่าต่างฝ่ายต่างแยกทางกัน โดยมีจุดพบกันที่ไหนสักแห่งข้างหน้าเหมือนอย่างที่เราตามกันมาแล้วเมื่อตะกี้นี้”

คำพูดโต้ตอบของอนุชาและครูพรานโดยวิทยุ เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ได้ยินและเข้าใจโดยตลอด ต่างสงบฟังการหารือระหว่างคนทั้งคู่อยู่

“หนานอินว่า นายรพินทร์คงไม่พาฟารั้งพวกนั้นขึ้นไปบนเนิน เพื่อจะแยกตัดทางไปดักพบกับพวกลูกหาบหรอก เพราะถ้าลงจากเนินไปอีกฟากหนึ่งมันเป็นป่าไม่น่าเดิน เต็มไปด้วยต่อหลุมแล้วก็ไม่ใช่ทางลัดด้วย หนานอินว่า คงจะขึ้นไปเอาน้ำหรือตรวจดูอะไร หลังจากนั้นก็คงจะย้อนกลับมารวมกับพวกลูกหาบ ไม่ก็ปล่อยให้ล่วงหน้าไปก่อนแล้วเดินตามหลัง”

“ถ้าอิ่มท้อง แล้วก็หายเมื่อยขากันบ้างแล้ว ก็เข้ามาได้เลยทุกคน”

อนุชาบอกมาเป็นประโยคสุดท้ายทางวิทยุ

เชษฐา ไชยยันต์ กับพวกลูกหาบเตรียมแล้ว ดาริน ก็ปราดนำหน้าขึ้นไปก่อนแล้ว หล่อนสาวเท้าไต่ขึ้นเนินเพื่อจะตรงไปหาพี่ชายที่เห็นยังนั่งอยู่อย่างรีบร้อน ตาก็มองไปยังเนินหรือลูกเขาหินล้วนย่อมๆ นั้นอย่างกังขาอยู่ในใจ

ขณะนั้นเอง หล่อนเห็นอะไรชนิดหนึ่งปรากฏตัวงูบขึ้น

มาหมอบอยู่บนโขดหินใหญ่เบื้องหลังของอนุชา ผู้ยังนั่งหันหลังอยู่ เหมือนอยู่ๆ ก็มีใครนำสิ่งนั้นขึ้นไปตั้งไว้ ฉะนั้นระยะมันก็ไม่ห่างออกไปมากนัก จึงทำให้มองเห็นได้อย่างถนัด แสงตะวันบ่ายที่สาดเป็นลำลงมาทำให้ริ้วเหลืองสลับดำปรากฏชัด ผิดไปจากสีของหิน

ไม่มีปัญหา มันคงจะซุ่มดูอยู่นานพอสมควรแล้ว และขณะนี้ คงเผ่นจากที่ใดที่หนึ่งด้านหลังอันสลับซับซ้อนของบริเวณดงหินนั่น ขึ้นไปอยู่บนยอดสูง เพื่อหมายจะกระโจนใส่อนุชาทางด้านหลัง ซึ่งต่ำลงไปไม่เกิน 4-5 เมตร หันหลังให้มันอยู่

สภาพของมัน หมอบหูเอนลู่ไปข้างหลัง

ดาริน วราฤทธิ์ชะงักกะทันหัน หล่อนไม่มีเวลาพออีกแล้ว นอกจากการตัดสินใจที่เฉียบขาดและรวดเร็วตามนิสัย

.300 เวฯ แม็กฯ ที่หนีบอยู่ในซอกแขนตวัดวูบขึ้นบ่าในพริบตา ศูนย์หน้าแตะฉับกับศูนย์หลังโดยไม่จำเป็นจะต้องจัดระเบียบให้มันได้กึ่งกลางใดๆทั้งสิ้น นิ้วของราชสกุลสาวก็กระดิก

เสียงกระสุนไรเฟิลประเภทแม็กนั่ม แผดเปรี้ยงสะเทือนซ่าทั้งดง ก่อนที่ใครจะทันสังเกตเห็นอะไรทั้งสิ้น นอกจากสะดุ้งพรวดผวากันขึ้นทั้งตัว เพราะอยู่ๆ ก็มีเสียงไรเฟิลจากดาริน ซึ่งล้วนต่างคิดว่าหล่อนคงเผอเรอทำปืนลั่นทั้งสิ้น

ภาพเบื้องหน้า ลายพาดกลอนใหญ่ตัวหนึ่ง กระโจนลอยสูงขึ้นไปบนอากาศ แล้วพลิกตีลังกาคว้างเพราะแรงเผ่นของมันเอง ประกอบกับหัวกระสุนที่แล่นผ่านตัดประสาทสำคัญกลางศีรษะ

อนุชาก็ดูเหมือนจะสำเหนียกไหวทันในบัดดลเหมือนกัน

เขาพุ่งตัวจากตำแหน่งที่นั่งอยู่ ไปคว่ำพังพาบอยู่เบื้องหน้า ห่างจากที่เดิมประมาณ 2 วาเศษ

มันก็ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ที่ร่างอันยาวเหยียดน้ำหนักราวกับข้าวสารสัก 2 กระสอบรวมกันหล่นตูมลงมาตรงที่เขา นั่งอยู่อึดใจที่แล้ว ชนิดที่ถ้าไม่เคลื่อนย้ายตัวเองเสียก่อนชั่ว 1 ใน 10 ของวินาที ร่างของเขาคงจะถูกมันหล่นลงมาทับคอหักแน่ เสียงมันกระแทกพลั่กลงมาจนแผ่นดินบริเวณนั้นสะเทือนไปหมดในลักษณะเอาส่วนหลังลงพื้น ตีนทั้งสี่ข้างถีบตะกายอากาศ ชักพราดๆ แล้วดิ้นหมุนเป็นวงกลมในลักษณะเกร็งไปหมดทุกส่วน

อนุชาเผ่นลุกขึ้นยืนจ้องจังงัง

เสียงพรรคพวกที่เพิ่งจะเก็บข้าวของกันเสร็จและเงยหน้าขึ้นไป อุทานออกมาพร้อมกันว่า “เฮ้ย!”

ดารินขณะนี้ไรเฟิลยังประทับอยู่กับไหล่ ตบก้านลูก-เลื่อนกระชากปลอกเก่า กระเด็นแผล็วไปหมุนอยู่กับพื้น ส่งควันกรุ่น แล้วผลักกร้วมเข้าที่ นัดที่สองบรรจุรังเพลิงทันที วาดปากกระบอกปืนต่ำลงอีกนิด จับไปยังร่างของเสือใหญ่ตัวนั้นระยะมันอยู่ในวิถีแม่นยำ และเกือบจะเรียกได้ว่าเผาขนสำหรับไรเฟิลขนาดนี้ แต่มันต้องหมายถึงว่า ผู้ยิงจะต้องรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ มีสติดีและยิงได้อย่างฉับไวจริงๆ มิฉะนั้นโอกาสพลาดมีได้มาก

หล่อนไม่จำเป็นจะต้องซ้ำ เพราะขณะที่จ้องปืนคุมเชิงอยู่นั้น ร่างอันสั่นกระตุกของเสือใหญ่ซึ่งโผล่พรวดพราดออก

มาหมายจะตะครุบอนุชา บัดนี้อาการดิ้นกระตุกอย่างรุนแรงของมันเชื่องช้าลงเป็นลำดับ และในที่สุดขาทั้งสี่ก็เหยียดเกร็งสนิทนิ่งพลิกตัวตะแคงแผละอยู่กับที่ตรงนั้น ทั้งส่วนหัวและหางทอดยาวเหยียด

ราชสกุลสาวลดปืนลง ไต่เนินตรงเข้าไปหาพี่ชายด้วยฝีเท้าเร่งรีบตามเดิมในขณะที่พรรคพวกก็ฮือกันกึ่งวิ่งกึ่งเดินตามหลังมาเป็นพรวน สำหรับอนุชานั้นยืนมองอยู่ที่เจ้าป่าตัวที่เกือบจะกระโจนลงมาเล่นก้านคอ หรือขมองเขาเมื่อหยกๆ นี้ พร้อมกับจุ๊ปาก โคลงหัวไปมา สบถพำ แล้วก็หันไปมองหน้าน้องสาวเล็ก เมื่อหล่อนเดินหน้านิ่วเข้ามาถึง

สองพี่น้องยังไม่พูดอะไรกันในขณะนั้น นอกจากสบตากันเงียบๆ จนกระทั่ง เชษฐา ไชยยันต์ และทุกคนแล่นขึ้นมาถึง

“โฮ้ย! อะไรกันนี่ ไม่ทันรู้เรื่องรู้ราวเลย”

เสียงไชยยันต์โวยวายขึ้น ขณะที่เข้ามาดเสือใหญ่ตัวนั้นใกล้ๆ เลือดจากบริเวณศีรษะของมันกำลังไหลนองพื้น รอยกระสุนเจาะเข้ารูหูด้านขวา ทะลุชอนออกก้านคออีกด้านหนึ่งด้านหลังในแนวเฉียง ไม่เพียงแต่ผ่านกะโหลกเท่านั้น ยังหักกระดูกก้านคอแหลก ด้วยมือยิงอันเฉียบขาด

“ไปยังไงมายังไง?”

เสียงเชษฐาร้องถามขึ้นอีกคน

อดีต ‘พรานชด’ เบ้ปาก ยักไหล่ คงไม่พูดอะไรอยู่เช่นนั้น ดารินก็ทำเบ้ปาก ยักไหล่เลียนแบบ แล้วก็ไม่พูดเช่นกัน หนานอินมองดูภูมิประเทศตรงนั้นแล้วลงนั่งยองๆ หิ้วหูข้างหนึ่ง

ของมันขึ้นมาดู พูดออกมาเบาๆ กับพวกลูกหาบที่แห่กันเข้ามามุงเต็มว่า

"ไอ้เวรนี่หาที่ตายไม่เข้าเรื่อง มันกล้ามาก ที่หมายโดดลงมาตะครุบนายชด ทั้งๆ ที่พวกเราก็กำลังเดินตามกันขึ้นมาใกล้ๆ แค่นี้เอง ถ้านายหญิงยิงไม่ทัน หรือไม่ถูก แล้วก็ถ้านายชดไม่กลิ้งหลบจากที่เดิม เรื่องมันคงยุ่ง ขนาดนี้อย่าว่าแต่ขบเลย แค่โจนลงมาทับก็คอหักแล้ว"

"เสือหิว ไม่รู้จักคำว่ากลัวหรอก ลุงรู้ดีอยู่แล้ว"

นายช้วนหัวหน้าลูกหาบเอ่ยขึ้นเบาๆ แล้วมองไปทางดาริน บอกด้วยสีหน้าเรียบๆ ว่า

"ถ้านายรพินทร์มาเห็นนายหญิงยิงเสือตัวนี้ ตอนที่มันกำลังกระโจนใส่พรานชด นายรพินทร์คงปลื้มใจมาก ที่ไม่เสียแรงเป็นครูเป็นศิษย์กันมานาน พวกเราไม่ทันเห็นทันรู้อะไรเลยอยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงตูม แล้วไอ้ลายนี่ก็ลงมานอนดิ้นปัดๆ อยู่ตรงที่พรานชดนั่งนี่"

"แต่ตอนนี้ นายรพินทร์ ก็ไม่รู้ไปอยู่เสียที่ไหนแล้ว เหลือแต่นายหญิงกับพวกเรา ซมซานน่าทุเรศติดตามรอยเท้าเขาอยู่นี่เอง"

ดารินตอบเคร่งขรึม ดึงก้านลูกเลื่อนออกช้าๆ แล้วบรรจุกระสุนเพิ่มเติมเข้าไปให้เต็มอัตราตามเดิม ลดนกลง เชษฐาเอานิ้วเกาต้นคออย่างหงุดหงิด

"สองคนนี่จะไม่บอกให้รู้กันมั่งเลยหรือ ถามแล้วถามอีกว่ามันเกิดขึ้นยังไงนี่"

“ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าที่พี่ใหญ่และทุกคนเห็นอยู่นี่หรอกครับ...”

ม.ร.ว. อนุชาพูดเรียบ ๆ เหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น

“ผมนั่งอยู่ตรงนี้ รอพวกเราทุกคนอยู่ รู้สึกเหมือนกันว่ามีอะไรวูบขึ้นมาบังแสงตะวันจากยอดหินด้านหลัง แล้วน้อยก็ซัดตูมมา ผมก็เผ่นหลบก่อนละ โชคดีที่น้อยยิงตัดกะโหลกเพียงนัดเดียว มันเลยร่วงลงมากองตรงที่ผมเคยนั่งนั่นแหละ ก็ต้องขอบใจรพินทร์ที่ฝึกปรือลูกศิษย์ของเขาไว้ดีมาก ถึงตัวเขาไม่อยู่ ฝีมือเขาก็ยังฝากทิ้งไว้กับแม่ยอดเสน่หาของเขาคนนี้”

ประโยคสุดท้าย อนุชาบุ้ยปากไปทางน้องสาว ดารินแยกเขี้ยว

“อย่าประชดแดกดันนะ ที่ยิงออกไปตะกี้นี้นะ มันเพราะความตกใจเท่านั้น ถ้ามีเวลาให้คิดสักนิด จะไม่ยิงมันเลย อยากจะดูพรานชดเอามือตบขากางเกงไล่ไอ้ลายตัวนี้ให้ดูอีกสักครั้งเหมือนกัน”

“บ๊ะ! พี่น้องสองคนนี่มันยังไงนะ มาด้วยกันแท้ ๆ ยังไม่วายกัดกันอยู่ตลอดเวลา รำคาญซะจริง ผะผ่า! นี่จะเป็นแงซายกับรพินทร์สมัยก่อนหรือยังไง ดูเอาชั้นเอาเชิงกันซะจริง”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาอย่างรำคาญ

ดารินหันไปทางพี่ชายใหญ่อย่างเคารพยำเกรง เมื่อเห็นเขายืนหน้ามุ่ยท่าจะไม่พอใจอยู่ เพราะอาการอันเงียบเฉยของหล่อนและพี่ชายกลาง บอกเสียงอ่อนโยนว่า

“น้อยเห็นมันกระโจนขึ้นมาหมอบอยู่บนก้อนหินด้านหลังพี่กลางค่ะ และตั้งท่าจะโดดลงตะครุบ ก็เลยยิง ก่อนหน้านั้น

มันจะมาจากไหนไม่เห็น อยู่ ๆ ก็เห็นวูบขึ้นมาอยู่บนยอดหิน ฟลุ้ก ที่น้อยยิงถูก เท่า ๆ กับที่พี่กลางก็ไวยิ่งกว่าลิง พอที่จะหลีกก่อนที่มันจะหล่นลงมาทับแบน เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง อย่าไปสนใจอะไรเลย พวกเรามาถึงก็ดีแล้ว น้อยอยากจะรีบขึ้นไปดูบนเนินนั่นมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อยากรู้ว่าหินใหญ่ก้อนนั้นเดิมมันเคยมีที่อยู่ตรงไหน และร่วงกลิ้งตามเนินนี้มาได้ยังไง”

อดีตท่านทูตทหารบก พี่ชายใหญ่ของคณะ มองดูหน้าน้องสาวเล็กและน้องชายกลาง แล้วโคลงศีรษะอยู่เช่นนั้นอย่างระอาใจในความถือดีของทั้งสองฝ่าย

ไม่มีใครสนใจกับเสือโคร่งเจ้ากรรม อันเป็นอุปัทวเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้นอีก นอกจากหนานอิน ผู้ซึ่งร่ายคาถาอะไรของแกพึมพำ แล้วใช้มีดหมอคมกริบประจำตัว กรีดเป็นรูปสี่เหลี่ยมแผ่นเท่ากระแบะมือตรงบริเวณหน้าผาก แล้วลอกออกอย่างง่าย ๆ อึดใจเดียวสำเร็จ แล้วลุกขึ้นยืน

อนุชากำหนดให้คะหยิ่นและพวกลูกหาบทั้ง 5 คู่ พักรออยู่ตำแหน่งนั้นก่อน โดยบอกว่า

“ฝ่ายฉันทั้งหมดกับลุงอิน จะขึ้นไปบนเนินนั่นสักเดี๋ยวเดียวเท่านั้น นายช้วนคุมพวกนี้นั่งรออยู่ตรงนี้ก่อน เส้นทางของเราก็คือจะไปตามทางด่านช้างนี่ด้วยกัน เมื่อกลับลงมาแล้วไม่นานหรอก อย่างมากไม่เกินครึ่งชั่วโมงจะให้คะหยิ่นอยู่เป็นเพื่อน ทุกคนรอพักไปในตัว”

หัวหน้าลูกหาบพยักหน้ารับทราบโดยดี

เชษฐาสั่งให้หนานอินซึ่งมีวิทยุได้รับแจกประจำตัวไว้

เครื่องหนึ่ง ให้มอบวิทยุเครื่องนั้นไว้ให้คะหยิ่น อธิบายกันเดี๋ยวเดียว เจ้านักเลงโตหล่มช้างก็รู้เรื่องว่าจะใช้งานอย่างไร

แล้วครูพรานผู้เฒ่า ก็นำคณะไต่ทางนั้นขึ้นไปทันที โดยมีคะหยิ่นและพวกลูกหาบหยุดรอคอยกันอยู่ตรงตำแหน่งที่เสือนอนตายอยู่...

แม้จะเป็นลักษณะของเนินหินมากกว่าที่จะเรียกได้ว่า 'ภเขา' แต่หนทางก็ชันพอใช้ทีเดียว จะอย่างไรก็ตาม พอที่จะง้มตัวเดินไต่กันขึ้นไปได้ไม่ถึงกับปีนป่าย และอันเนื่องจากเห็นว่าระยะใกล้ๆ เพียงแค่นี้เอง ประกอบกับจะขึ้นไปตรวจหาร่องรอยเพียงเล็กน้อย และก็จะกลับลงมาสมทบกับพวกลูกหาบทั้งชุด โดยการแนะนำของอนุชา ทุกคนจึงปลดเครื่องหลัง อันจะเป็นสัมภาระถ่วงหนักออกหมด เพื่อให้เกิดความคล่องตัวขึ้นอีก แต่ละคนคงมีแต่ไรเฟิลและวิทยุประจำตัวเท่านั้น

แล้วหนานอินผู้ล่วงหน้าสังเกตดูอะไรขึ้นไปก่อน เว้นระยะห่างแค่ 7-8 เมตร กับพวกที่รวมกลุ่มตามกันขึ้นไปก็มาหยุดรออยู่ตรงตำแหน่งริมทางขึ้นแห่งหนึ่ง ซึ่งมองจากเบื้องล่างขึ้นไป เห็นมีรอยดินลูกรังถล่มร่วงกระจัดกระจายอยู่เฉพาะตรงนั้นเต็มไปหมด

"ฮ้า! นี่เอง พบแล้วนาย ไอ้ตรงนี้แหละ ที่หินเวรก้อนนั้นมันเคยตั้งอยู่หมิ่นๆ แล้วก็ถูกอะไรผลักดันให้มันกลิ้งหล่นสวนทางลงไป"

เสียงแกร้องเอะอะขึ้น

เชษฐา อนุชา ดาริน และไชยยันต์ เดินขึ้นมาถึงก็หยุดยืนจ้องเขม็ง

มันจริงอย่างที่หนานอินบอกไว้ทกประการ ตำแหน่งนั้นขณะนี้เป็นบ่อลึกลงไปประมาณฟุตเศษเล็กน้อย ขนาดของหลุมกว้างเพียงไม่เกิน 2 ตารางเมตร รูปร่างของขอบโดยรอบเป็นลักษณะรีๆ เหมือนรูปไข่ แสดงว่าเมื่อไม่นานมานี้ มันได้เป็นที่ตั้งของหินก้อนหนึ่งอยู่อย่างหมิ่นๆขวางดักอยู่ปากทางขึ้น แล้วจู่ๆก็จะต้องมีพลังอะไรชนิดหนึ่ง แต่แน่ละเกินกว่าพลังของคนสัก5-6คนแน่ มาผลักดันหินก้อนที่ตั้งอยู่หมิ่นๆนี้ ให้หลุดจากที่ของมันและร่วงลงไป

และเมื่อมันหลุดจากตำแหน่งที่เคยตั้งอยู่ โดยกฎธรรม-ชาติดึงดูดของโลก มันก็จะต้องกลิ้งลงไปตามหนทางเทลาดชนแก่งหินเล็กๆที่ขวางทาง แต่มีความมั่นคงน้อยกว่าขนาดน้ำหนักของมัน ทำให้แตกหักย่อยยับ และไม่สามารถสกัดกั้นดักทางไว้ได้ ซึ่งมันก็ตะลุยกลิ้งต่อไป ยิ่งต่ำลงไปเท่าไหร่ ความเร็วก็จะต้องยิ่งทวีขึ้นเท่านั้น จนกระทั่งถึงบริเวณตีนเนิน แล้วก็กลิ้งกระดอนต่อไปด้วยแรงส่งอีกไกลไปสิ้นสุดพลังหยุดนิ่งเอาที่โคนต้นไม้ใหญ่ดังที่พบเห็นมาแล้ว

ไม่มีใครค้านหนานอินสักคนเดียว นอกจากพิจารณาดูวอยที่หินถูกงัดให้หล่นลงไปนั้นพลางกัดริมฝีปากนิ่ง พยายามนึกวาดภาพเหตุการณ์ในขณะที่หินถูกงัดนั้น พรานชดหันมองย้อนกลับลงไปเบื้องล่างยังหินก้อนนั้น ซึ่งโดยแนวทางตรงอันไม่มีสิ่งใดบดบัง ก็ยังเห็นมันไปวางพิงอยู่กับโคนต้นไม้ใหญ่ที่โผล่ขึ้นมาพบกันในครั้งแรก

"จากตำแหน่งที่หลุดร่วงลงไปนี่ กลิ้งสวนทางขึ้นแล้วก็ไปสงบนิ่งอยู่ตรงโคนต้นไม้ เกือบจะกระแทกต้นไม้ใหญ่ให้หักลงทั้งต้น วัดระยะห่างประมาณเกือบ 120 เมตร!"

อนุชาพึมพำขึ้นเบา ๆ คิ้วทั้งสองย่นเกือบจะชิดกัน

"ถ้างั้นสิ่งที่เราคาดหมายไว้ก็น่าจะใกล้เคียง..."

เชษฐาอ่านรูปการณ์

"พวกนั้นกำลังหยุดพักอยู่ตรงตีนเชิงนั่น หรือมิฉะนั้นก็ระหว่างที่ไต่ทางสวนกันขึ้นมา ได้มีอะไรสักอย่างมาผลักดันหินใหญ่ก้อนนั้นให้กลิ้งสวนทาง หมายจะให้บดทับ แต่พวกเขาคงจะไหวทัน หลีกหลบกันได้เสียก่อน หินจึงไม่ถูกใคร กลิ้งไปหมดฤทธิ์พิงอยู่ทับโคนต้นไม้โน่น"

"เจตนาร้ายที่ต้องการฆ่า!"

ไชยยันต์โพล่งออกมา

"แต่อะไรเล่าที่สามารถผลักดันหินก้อนนั้น ซึ่งน้ำหนักก็ไม่ใช่น้อย ให้หลุดจากตรงนี้ลงไปได้"

"ช้างแน่ นาย ช้างใหญ่!"

ครูพรานพูดโดยเร็วอย่างมั่นใจ

"ถ้าไม่ใช่ช้าง ต่อให้ไอ้ผีดิบพวกนั้นสัก 10 ตัว ก็คงไม่มีแรงมากถึงกับจะเขยื้อนหินก้อนนั้นได้แน่ แม้จะดูว่ามันตั้งหมิ่น ๆ ติดดินอยู่นิดเดียวก็เหอะ แต่ช้างใหญ่แค่เอาหัวดันเบา ๆ เท่านั้นมันจะหลุดจากที่มันตั้งนานนับ ดูจากรอยดินชน ๆ นั่น มันก็แค่ 7-8 วันที่ผ่านมานี่เอง"

ว่าแล้วหนานอินก็โดดลงไปในหลุมตื้น ๆ นั้น เอามือกวาดดินปนหินลูกรังที่ถล่มลงมากลบ โดยกวาดออกเพื่อจะหาพื้นแท้

จริงภายใต้ ซึ่งก็พบว่ามันยังเป็นรอยชั้นๆ อยู่จริงตามแกบอก เนื่องจากสิ่งที่กดทับฝังอยู่เป็นเวลานานเพิ่งจะเคลื่อนตัวพ้นหลุดไป

"ถ้ารพินทร์กับคณะเดินสวนทางขึ้นมา หรือนั่งพักกันอยู่ตรงตีนเนินนั่น ตอนที่หินกลิ้งหลุดจากที่ หล่นลงไปเพื่อจะทับพวกเขา โดยมีช้างเป็นตัวคอยดันหินอยู่ พวกเขาก็น่าจะมองเห็นตัวการต้นเหตุอย่างถนัด และรพินทร์ก็คงยิงไอ้ตัวเวรที่เป็นต้นเหตุให้หินกลิ้งลงใส่พวกเขาหมอบอยู่กับที่ไปแล้ว แต่นี่เราไม่เห็นซากช้างที่ถกยิงล้มอย่บริเวณนี้สักตัวเดียว"

ดารินเอ่ยขึ้นอย่างงงๆ **รูปการณ์จากหลักฐานมันทำให้พอจะอ่านอะไรได้เพียงคร่าวๆ เท่านั้น ยังไม่ละเอียดนักในพฤติการณ์ว่ามันเกิดขึ้นอย่างไรกันแน่**

ทุกคนนิ่งกันไปอึดใจ แล้วเชษฐาก็เอ่ยขึ้นว่า

"อาจยิงไม่ทันก็ได้ เราลองมานึกวาดภาพเปรียบเทียบกับพวกเรากันเอง ขณะที่ไต่ทางนี้ขึ้นมา หากมีอะไรหลบซ่อนอยู่หลังก้อนหิน เตรียมผลักดันหินให้ร่วงลงใส่ พอหินก้อนนั้นหลุดกลิ้งสวนทางเข้าใส่ ต่อให้เห็นชัดว่า มีช้างหรืออะไรก็ตามเป็นตัวการผลักหินลงมา ทุกคนก็คงจะต้องเผ่นกันหลบชนิดแข่งกับเวลาทีเดียว คงจะระเนระนาด...กระจัดกระจายเข้าหาที่กำบังกันทั้งหมดนั่นแหละ ใครจะไปยืนปักหลักยิงช้างตัวนั้นอยู่ได้ นอกจากเผ่นเอาตัวรอดไว้ก่อน อาจสาเหตุนี้ก็ได้ที่ทำให้รพินทร์และพวกนั้นยิงไม่ทัน เพราะมันเป็นวินาทีคับขันเหลือเกิน และเมื่อมัวแต่ตาลีตาเหลือกหลบเอาชีวิตรอดจากการถูกหินกลิ้งลงมาหมายบดทับอยู่ ไอ้ช้างตัวนั้นก็ถือโอกาสเผ่นหนี

รอดทางปีนไปได้เสียก่อนอย่างนกรู้มันต้องฉลาดเต็มไปด้วยเล่ห์อย่างที่สุดแล้ว ไม่งั้นจะมาคอยดักงัดหินให้กลิ้งเข้าใส่พวกนั้นได้ยังไง ถึงพวกเราเองก็โดนกันมาแล้วในลักษณะคล้าย ๆ กันนี้”

“อาจเป็นอย่างที่แกว่าก็ได้ เชษฐา คงไม่มีใครตั้งตัวติดพอที่จะยิงทันหรอก ในกรณีที่พองัดหินเข้าใส่เจ้าตัวการก็เปิดอ้าวหนีเลย”

ไชยยันต์สนับสนุนข้อสันนิษฐานของอดีตท่านทูตทหารบก

“ลุงอินกับพี่กลางตรวจดูตามเส้นทางนี้แน่นอนแล้วนะว่าไม่มีใครได้รับอันตรายจากหินก้อนนั้นที่กลิ้งลงไป?”

ดารินจ้องหน้าพี่ชายกับครูพรานเขม็ง ทั้งสองสั่นศีรษะ

“ไม่มีร่องรอยเลย เชื่อแน่ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า พวกนั้นไม่ว่าจะมีกันกี่คนต้องหลบเอาตัวรอดได้หมด แม้จะหวุดหวิดแค่ไหนก็ตาม นี่มันแสดงว่า ตลอดเส้นทางเดินของรพินทร์ที่นำพวกนั้นมา เขาพบกับอุปสรรคเลวร้ายที่คอยสกัดกั้นเล่นงานอย่ทกระยะทีเดียว และเป็นเหตการณ์ที่กำลังเล่นงานทางฝ่ายเราอยู่นี่ด้วยเหมือนกัน ต่อไปนี้ เราเคยระวังตัวกันไว้เท่าไหร่แล้วต้องเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวเลย จะประมาทอะไรไม่ได้แม้แต่นิดเดียว”

“ไป! ไต่ต่อขึ้นไปดูแอ่งน้ำข้างบน”

เชษฐาโบกมือ บอกให้เคลื่อนที่ต่อไป

ครู่เดียวทั้ง 5 คน ก็ขึ้นมาถึงยอดของเนินลูกนั้น ต่างช่วยกันกวาดสายตาค้นหาไปรอบ ๆ แล้วหนานอินก็นำมายังตำแหน่งอันเป็นแอ่งน้ำตื้น ๆ บริเวณหนึ่ง

"อย่าเพิ่งแตะต้องน้ำในแอ่งนี่นายทหาร!"

แกร้องขึ้นเร็วปรื๋อ โดดเข้ามากระชากไหล่ไชยยันต์ ผู้พอมองเห็นก็ทรุดตัวลงริมขอบตอนหนึ่งทำท่าจะวักน้ำขึ้นลูบหน้า ทำให้ทุกคนชะงักทันที

"ทำไมหรือลุง?"

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างตกใจ หนานอินชี้มือไปกลางแอ่ง ทั้งหมดมองเห็นกิ่งไม้ค่อนข้างใหญ่ ขนาดเกือบเท่าท่อนขาเต็มไปด้วยใบและกิ่งเล็กๆ มีรอยหัก และโยนลงไปสุมแช่อยู่กลางแอ่ง ลักษณะของมันใบเริ่มจะเหี่ยวเฉาและเน่าลงแล้วในระยะเวลาที่ผ่านมาประมาณ 1 อาทิตย์หรือใกล้เคียงนั้น ต่างมองจับไปที่กิ่งไม้ ซึ่งมาจมแช่อยู่ในแอ่งด้วยความพิศวง

อนุชาเผ่นเข้าไปซุบซิบอะไรกับพรานเฒ่า แล้วหันมาบอกกับพรรคพวกโดยเร็ว

"ลุงอินบอกว่ากิ่งไม้ที่มีรอยถูกหัก และนำมาโยนไว้ในแอ่งนี่ เป็นไม้ชนิดหนึ่งที่ยางมันเป็นพิษเบื่อเมาอย่างรุนแรงที่สุด มีอะไรชนิดหนึ่งได้ไปหักกิ่งไม้นี่ แล้วก็ลากมาแช่ไว้ในแอ่งน้ำเพื่อทำให้น้ำในอ่างเป็นพิษ เป็นการทำลายแหล่งน้ำ ใครขืนดื่มเข้าไปละยุ่งทีเดียว"

"ฮ้า แปลว่ายังไงกันนี่?'

ระหว่างที่เชษฐาและดารินนิ่งพินิจ ไชยยันต์อุทานออกมา

"ก็แปลอย่างที่บอกนะซิ กะระยะเวลาที่เราพบรอยหินถูกงัดลงใส่พวกนั้น กับกิ่งไม้ที่ถูกนำลงมาแช่ในแอ่งนี่มันก็ใกล้เคียงกันนั่นแหละ"

อนุชาตอบโดยเร็ว แล้วแยกกันกับหนานอิน เดินตรวจพิจารณาไปรอบ ๆ ขอบแอ่ง บอกต่อมาว่า

“มีรอยของอเมริกันชดนั้น ขึ้นมาพิจารณาดอย่ที่แอ่งน้ำนี่ด้วยเหมือนกัน ก้นบุหรี่ซิการ์มีทิ้งให้เห็นอยู่สองสามก้น”

“น่าคิดแฮะ...”

พี่ชายใหญ่ของคณะครางออกมาแผ่วเบา หันไปมองหน้าน้องสาว ผู้จ้องอยู่ยังกิ่งไม้นั้นตาไม่กะพริบ หล่อนหันมาสบตาพอดี

“ถ้าจะให้น้อยทายเหตการณ์ก็คือ รพินทร์กับพวกนั้นขึ้นมาบนนี้เพื่อจะหาน้ำ หรือมิฉะนั้นก็แสวงหาร่องรอยอะไรสักอย่างถ้าหากว่าพวกเขายังไม่ขาดน้ำ แต่ระหว่างที่ไต่ทางขึ้นมานั่นเอง พวกเขาก็ถูกงัดหินกลิ้งลงไปใส่ พอพ้นเหตุการณ์นั้นไปได้แล้วขึ้นมาถึงบนนี้ แทนที่จะพบแอ่งน้ำที่พอจะอาศัยดื่มกินได้ ก็ปรากฏว่ามีมือดีมาทำลายแหล่งน้ำนี้เสียอีก ด้วยกิ่งไม้ยางมีพิษอย่างที่ลุงอินว่านั่น พวกนั้นจะอาศัยน้ำในแอ่งนี้ไม่ได้เลย...”

แล้วหล่อนก็มองไปยังหนานอิน ผู้ยืนก้ม ๆ เงย ๆ อยู่อีกฝั่งหนึ่ง ห่างแค่ 3-4 วา ร้องถามว่า

“น้ำในแอ่งนี้ยังมีพิษตกค้างอยู่อีกหรือลุงอิน สมมุติว่าไอ้กิ่งไม้พิษนั่นมันลงไปแช่อยู่ 7-8 วันมาแล้ว?”

“มันยังไม่ปลอดภัยหรอก นายหญิง ที่นี่เป็นแอ่งน้ำซับไม่ใช่ธารน้ำไหล หรือแหล่งน้ำกว้าง ๆ ถ่ายเทไม่ได้ กิ่งไม้ก็เพิ่งจะมาแช่อยู่ไม่กี่วันนี่เอง ถึงยังไงพิษมันก็ยังมีอยู่แน่ ๆ แหล่งน้ำบริเวณนี้เสียไปแล้ว ใช้การไม่ได้ ไม่ว่าคนหรือสัตว์ กว่าจะจาง

พิษหายไปหมดก็ใช้เวลานานเป็นปีทีเดียว นายหญิงก็เห็นแล้วว่ามันเป็นแอ่งแคบ ๆ แค่นี้เอง”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นที่นี่บ้างไหมนี่ ขณะที่พวกนั้นขึ้นมาถึง”

เชษฐาถาม เค้าหน้าเครียดลงอีก ดวงตาทั้งคู่หรี่ลงอย่างสยองใจ

“ถ้านายรพินทร์ขึ้นมาด้วยและมองเห็นอย่างนี้ แกก็รู้ทันคงไม่ยอมแตะต้องน้ำในแอ่งนี่หรอก แต่ลำพังพวกไหนก็ตามที่ไม่ชำนาญป่า ไม่รู้จักต้นไม้พิษชนิดนี้มาก่อน หวังจะมาอาศัยน้ำนี่ดื่มกินหรืออาบละก็ กลิ้งทตเป็นผีกันไปหมดแล้ว จากรอยที่เห็นนี่ พวกฟารั้งกับนายรพินทร์มาหยุดดูกันอยู่ที่แอ่งน้ำพักใหญ่ทีเดียว”

พรานครูผู้เฒ่าร้องตอบมา แล้วโบกมือเรียกทุกคนให้เดินตามแกไปทางซีกซ้ายของกลุ่มโขดหินสูง ๆ ต่ำ ๆ อันเป็นเส้นทางผ่านเข้าออกได้ยังบริเวณยอดเนินนั้น ทุกคนเข้าไปสมทบทันที

“ช้างอีกตามเคย นาย! ที่ลากเอากิ่งไม้อัปรีย์นั่นมาแช่ทิ้งไว้ในแอ่งน้ำ ดักพวกนายรพินทร์ให้พินาศ ถ้าหลงกลดื่มกินเข้าไป หรือมิฉะนั้นก็ทำลายแหล่งน้ำเสียไม่ให้อาศัยได้ ถ้ารู้ทันพวกนายรพินทร์ตามกันออกไปทางช่องนี้ เจ้านายจะลองเดินตามดูไหม?”

“เอา! ลองตามไปหน่อยซิ”

เชษฐาพยักหน้าบอก อนุชาก็พูดวิทยุกับคะหยิ่นทันที บอกให้คุมพวกลูกหาบรออยู่อีกสักครู่ เสียงคะหยิ่นตอบรับ

ขึ้นมา แล้วทั้งหมดก็เดินตามหนานอิน ซึ่งลักษณะของแกยามนี้ ไม่ผิดอะไรกับหมาล่าเนื้อที่อยู่ในระหว่างการตามดมกลิ่น

และโดยการนำของแกนั้น ทกคนเห็นร่องรอยของกลุ่มอเมริกันชุดนั้นได้อย่างชัดเจน ทั้งหมดของพวกนั้น เดินสวนรอยกับทิศทางที่กิ่งไม้มีพิษถูกลากนำมาทิ้งไว้ยังแอ่งน้ำ ซึ่งแม้บัดนี้ก็ยังพอมองเห็นใบที่ระกับแง่หินหล่นอยู่เป็นระยะๆ

"พวกนั้นคงออกค้นที่มาของกิ่งไม้ที่ถูกนำมาทิ้งไว้ในแอ่งครับ จากรอยที่เห็นนี่"

อนุชาบอกกับพรรคพวกทุกคน

"เอ แล้วนี่เขาจะตามกันไปถึงไหนนี่ และเราจะเดาถูกได้ยังไงว่า รพินทร์กับพวกนั้นย้อนกลับลงไปรวมกับพวกลูกหาบหรือว่าตามรอยอะไรแยกทางไปเลย"

ไชยยันต์เต็มไปด้วยความคลางแคลง ร่องรอยที่เห็นอยู่นี้เต็มไปด้วยความน่าสงสัย และเข้าใจออกไปได้กว้างขวางหลายแง่หลายมุมเหลือเกิน ทุกคนของคณะเชษฐา ต่างพยายามใช้ความใคร่ครวญเดาเหตุการณ์กันอย่างเต็มที่ แต่ก็ไม่อาจแสดงความคิดเห็นภายในของแต่ละคนออกมาได้ในขณะนั้น

นอกจากจะเก็บข้อพิศวงอันเต็มไปด้วยปริศนานั้นไว้ในใจเท่านั้น

ชั่วครู่ หนานอินก็นำเลาะลัดมาตามทางที่เห็นใบไม้หล่นเป็นทาง และรอยการเดินของกลุ่มอเมริกัน ทะลุลงสู่เส้นทางลงเนินทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเมื่อยืนอยู่บนไหล่

ตอนนี้ ก็มองเห็นทุ่งหญ้าสลับละเมาะลึกเข้าไปด้านหลังเป็นดงทึบทะมึน

"พวกนายรพินทร์ลงไปทางนี้แหละ เจ้านาย แล้วก็ไอ้ทุ่งที่เห็นอยู่ข้างล่างนี่ยังไง ที่หนานอินบอกไว้แล้วว่า มันไม่น่าเดินเลย ต่อหลุมเต็มไปหมด เดินไม่ดีพลัดหล่นลงไปก็เหลือแต่กระดูก"

"ถ้ามันจะไม่เหมาะเสียแล้วละครับพี่ใหญ่..."

อดีตพรานชดปาดแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อ แล้วพูดเบา ๆ กับพชาย

"รพินทร์กับพวกนั้นจะต้องมีจุดบันดาลใจอะไรสักอย่างทำให้ตัดลงเส้นทางนี้ เพื่อจะติดตามสาวรอยอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมคิดว่ามันคงจะล่อให้ตามแน่ ๆ"

"ช้างตัวที่งัดหินลงใส่ หรือตัวที่มันไปหักกิ่งไม้มีพิษมาแช่ทิ้งไว้ที่แอ่งน้ำรึ?"

เชษฐาถาม

น้องชายเอามือลูบคาง ซึ่งบัดนี้เขียวครึ้มไปด้วยเคราที่เพิ่มขึ้นเพราะไม่ได้โกนมาหลายวัน การตัดสินใจยามนี้ แม้แต่หนานอินเองก็ดูเหมือนจะมอบให้ตกอยู่ที่เขาอย่างเด็ดขาด เพราะแกยืนเฉยรอฟังคำสั่งอยู่ ไชยยันต์กับดาริน กำลังแบ่งน้ำในกระติกดื่มกลั้วคอกันคนละอึก และก็มองไปเบื้องล่างอย่างไตร่ตรอง

"ก่อนอื่น เราต้องพิจารณากันก่อนว่า ไอ้ช้างตัวที่งัดหินเข้าใส่คณะของเขาก็ดี หรือไปหักเอากิ่งไม้พิษมาแช่ไว้ในแอ่งน้ำ เพื่อทำลายแหล่งน้ำที่จะอาศัยดื่มกินก็ดี มันทำอย่างนั้น

เพราะอะไร ทุกคนเห็นด้วยกับผมไหมว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ มันเป็นเพราะอำนาจบังคับเข้าสิง บงการให้กระทำของไอ้ผีดิบมันตรัย”

“น้อยก็คิดอย่างพี่กลางค่ะ นี่จะต้องเป็นการบงการของไอ้ตัวอุบาทว์ ที่ใช้ช้างเป็นเครื่องมือแน่ๆ”

ดารินกล่าวขึ้นทันที ส่วนเชษฐา ไชยยันต์ นิ่งเงียบ ทว่าก็ไม่ปฏิเสธหรือคัดง้าง

“ถ้าเราปลงใจเชื่อได้เช่นนั้น...”

อดีต ‘พรานชด’ กล่าวต่อไปอย่างระมัดระวัง

“รพินทร์กับพวกนั้น ก็คงจะไม่ได้ตามช้างเสียแล้ว แต่อาจตามสิ่งผิดปกติที่มันล่อพวกเขาไป ธรรมดาของช้างจะไม่เดินผ่านบริเวณที่ชุกชุมไปด้วยต่อหลุม ถ้ามันจะหนีเขา ก็หนีไปทางอื่นมากกว่า แต่นี่รอยของรพินทร์กับพวกนายจ้าง เสี่ยงตัดลงทางด้านนี้ ก็น่าจะแปลว่า เขาสะกดตามหลังสิ่งที่ไม่ใช่ช้าง อาจเป็นไอ้พวกผีดิบที่มันเดินล่อให้เห็นก็ได้”

ดารินหน้าเผือดลง

“แล้วรพินทร์จะชำนาญ รู้เส้นทางอันตรายนี่มาก่อนหรือเปล่าคะ?”

พี่ชายกลางยักไหล่ ยิ้มแค่นๆ

“ใครจะรู้ได้ นอกจากตัวเขาเอง หรือไม่ก็ลุงอินผู้ซึ่งรู้จักเขามานานแล้ว ขนาดพี่เอง ถ้าลุงอินไม่บอก ก็ยังไม่รู้เลยว่าป่าแถบนี้เต็มไปด้วยไม้มีพิษและต่อหลุม”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงนายหญิง...”

หนานอินบอกหนักแน่น

“ไม่มีบริเวณไหนหรอก ที่นายรพินทร์จะไม่รู้จัก สำหรับ

ป่าดงพงไพรแถบนี้ จนกระทั่งจรดห้วยเสือร้อง ถ้าแกตัดสินใจตาม แกก็จะต้องตามด้วยความมั่นใจ และต้องปลอดภัยสำหรับตัวแกเองแน่ แต่คนอื่นๆ หนานอินไม่รับรอง ว่าแต่เจ้านายจะเอายังไง เสี่ยงแกะรอยตามลงไปรึว่าจะถอย”

ทุกคนนิ่งไปอีก ในที่สุด เชษฐา อันเป็นพี่ใหญ่ของคณะก็ถามน้องชาย ผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นมัคคุเทศก์ในครั้งนี้ว่า

“กลาง เธอจะเอายังไง?”

อนุชาดูนาฬิกาข้อมือ

“ผมคิดว่า เราควรจะถึงตะเคียนทองในบ่ายจัดๆ ของวันนี้ ถ้าไม่มัวเสียเวลาเสียที่ไหน และเราก็แน่ใจแล้วว่า คณะของรพินทร์จะต้องบ่ายหน้าไปที่นั่น ผมไม่กลัวว่าพวกเราจะต้องเสี่ยง ในการจะเดินลงเนินลูกนี้ไปในทิศทางที่เห็นพวกเขาบุกลงไป เพราะถึงยังไง หนานอินอยู่ทั้งคน ก็คงจะช่วยให้เราผ่านบริเวณของพวกต่อหลุมเข้าไปจนได้นั่นแหละ เราบ่ายหน้าไปตะเคียนทองเลยไม่ดีกว่าหรือ และถึงที่นั่นเมื่อไหร่ ก็สอบถามพวกตะเคียนทองดูรู้เรื่องเองแหละ ดีกว่าจะมาคิดเดาเหตุการณ์และเสียเวลาตามเส้นทางแยกของเขาทุกกระเบียดนิ้วไป”

“ไชยยันต์...น้อย ว่ายังไง?”

พี่ใหญ่ของคณะหยั่งเสียง ไชยยันต์บอกง่ายๆว่า

“สำหรับฉัน อะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ ไม่เกี่ยง”

“น้อยล่ะ?”

เชษฐาหันไปคาดคั้นซักถามความเห็นของดารินเป็นพิเศษ เพราะเห็นว่าหล่อนมีความเร่าร้อนกระวนกระวายใจในเรื่องนี้มากกว่าทุกคน

ภายหลังจากหลับตานิ่ง เหมือนจะนึกเสียงทายอะไร อยู่กึ่งอึดใจ ดารินก็ลืมตาขึ้น บอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ตกลงตามที่พี่กลางบอกค่ะ น้อยเชื่อว่าจะอย่างไรเสีย รพินทร์ก็ไม่อับจนในเส้นทางที่เขาติดตาม ‘อะไร’ ไปนั่นทรอก คงจะหาทางไปบรรจบกับพวกลูกหาบ และไปถึงตะเคียนทองได้แน่นอน”

“เป็นครั้งแรกที่เธอแสดงออกถึงเหตุผล ไม่ใช้แต่อารมณ์นับตั้งแต่เราออกเดินทางกันมา...”

อนุชาหันไปบอกกับน้องสาวอย่างชมเชย แล้วยกวิทยุขึ้น

“เฮ้! คะหยิ่น พวกเรากำลังจะลงไปสมทบกับพวกเจ้าเดี๋ยวนี้แหละ เตรียมตัวได้ เมื่อลงไปถึงก็จะออกเดินทางทันที”

เขาสั่งการลงไปเป็นภาษากะเหรี่ยง ด้วยลิ้นอันแคล่ว-คล่อง เพราะคลุกคลีอยู่กับชาวดงมานาน

“คะหยิ่นกำลังรออยู่แล้ว ลงมาได้เลย พรานชด อ้อ! บอกนายหญิงด้วยว่า ไอ้ด้วนตัวดีของนายหญิงโผล่ออกมาจากริมดงแล้ว พวกคะหยิ่นตกใจเกือบจะยิงให้เสียแล้ว ดีที่จำได้ ตอนนี้มันไปยืนเหมือนจะรอคอยพวกเราอยู่ตรงทางด่านที่เลียบอ้อมเนินนี่”

ดารินได้ยินเสียงคะหยิ่นแว่วออกมาจากวิทยุของพี่ชายกลาง ฟังไม่ถนัดนัก ถามขึ้น อนุชาแปลข้อความให้ว่าคะหยิ่นบอกเช่นไร หล่อนยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก แล้วบอกกับอนุชาว่า

“ระหว่างที่เราเดินลงไปนี่ พี่กลางช่วยบอกคะหยิ่นกับพวกนั้นทีเถอะค่ะ ว่าให้หาไม้ไผ่แถวๆ นั้นมาทำเป็นกระดึงชนิด

ที่เวลาเจ้าด้วนเดินหรือเคลื่อนไหว ให้มีเสียงดังเตือนให้พวกเรารู้ด้วย ประเดี๋ยวลงไปถึง น้อยจะจัดการเอากระดึงสัญญาณนั่นผูกคอเจ้าด้วนไว้เอง ขืนปล่อยแบบนี้ ดีไม่ดีเข้าใจผิด ถูกพวกเรายิงตายเสียเปล่าๆ โดยเฉพาะเวลามืดๆ หรือเวลากลางคืน เพราะเดี๋ยวมันก็โผล่เข้ามา เดี๋ยวมันก็หายไป ไม่ได้อยู่ใกล้ชิดพวกเราทุกขณะ บทจะโผล่ ก็โผล่มาอย่างไม่รู้ตัวแบบนี้ ทำให้เกิดความสับสนมาก อย่างน้อยถ้าได้ยินเสียงกระดึง เรายังได้รู้ว่าเจ้าด้วน ไม่ใช่ช้างอื่นแปลกปลอมเข้ามา”

“เป็นความคิดที่ฉลาดมาก!”

ไชยยันต์พยักหน้าเห็นด้วย อนุชาก็สั่งการลงไปให้คะหยิ่นรู้เรื่องทันที

แล้วทั้งหมด ก็ละจากการติดตามรอยของรพินทร์ บนเนินหินนั้น บ่ายหน้ากลับลงมายังตำแหน่งที่พวกลูกหาบถูกสั่งให้รอคอยอยู่ทันที...

เมื่อคณะลงมาถึงตีนเชิงของเนินหิน อันมีพวกลูก-หาบภายใต้การดูแลของคะหยิ่น พบว่าพวกนั้นเตรียมพร้อมอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระดึงสำหรับผูกคอเจ้าด้วน ซึ่งดารินสั่งให้คะหยิ่นช่วยจัดการให้ ได้ถูกทำขึ้นเสร็จเรียบร้อยแล้วอย่างรวดเร็วชำนาญการ

พอเห็น ‘นายหญิง’ เดินลงมาถึง เจ้านักเลงโตหล่มช้างก็วิ่งเข้าไปให้หล่อน พร้อมทั้งยิงฟันยิ้ม ดารินรับมาดู ปรากฏว่ามันทำด้วยปล้องไม้ไผ่แห้งยาวร่วมฟุต ภายในคงจะเจาะช่อง

ใส่หินหนักๆ หรือโลหะอะไรแขวนไว้ด้วยเชือก เพียงแค่หล่อนขยับเบาๆ มันก็แกว่งกระทบด้านในปล้อง ปรากฏเสียงดังโครกๆ กังวานชัดเจนได้ดีมาก

"โน่น! ไอ้ด้วนรอพวกเราอยู่ตรงโน้น!"

คะหยิ่นชี้มือบอก เมื่อเห็นหล่อนพยายามกวาดตาค้นหาและตามชี้บอก ก็เห็นช้างใหญ่ของหล่อน ยืนสงบอยู่ในเงาไม้ริมทาง ด้านที่จะต้องเลาะอ้อมเนินหินไปนั่นเอง โดยหันศีรษะมาทางด้านทุกคนที่ชุมนุมกันอยู่ มีอาการเหมือนจะเอาสีข้างสีข้าๆ อยู่กับโขดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

"มันโผล่มายังไง ทางไหนนี่?"

หล่อนถาม

"มันเดินสวนทางมาจากเส้นทางที่เราจะไปนั่นแหละ นายหญิง เหมือนว่ามันจะผ่านล่วงหน้าเราไปก่อนแล้ว แต่ย้อนกลับมารองั้นแหละ"

นายช้วน หัวหน้าลูกหาบเป็นคนบอกแทนให้

ดารินยิ้ม ก้าวล้ำออกไปจากกลุ่มประมาณ 5-6 ก้าว แล้วตะโกนเรียกชื่อที่หล่อนและทุกคนเรียกมันติดปาก จนเป็นสมญานามว่า 'เจ้าด้วน' ครั้งแรกมันยังไม่มีปฏิกิริยาอะไร แต่พอเรียกซ้ำเป็นครั้งที่สอง มันก็เริ่มเคลื่อนไหว และดุ่มเดินช้าๆ ตรงเข้ามาหาทันทีเหมือนช้างเลี้ยงที่รู้ภาษา เคยเชื่องอย่างไรก็เชื่องเช่นนั้น

คณะทุกคนเริ่มจะคุ้นเคย และไว้วางใจมันและในสัญ-ชาตญาณแห่งการเป็นมิตร ไม่มีใครหวาดระแวงอะไรอีก นอกจากจะมองดูอยู่เฉยๆ เมื่อมันเดินเข้ามาหยุดยืนตระหง่านง้ำอยู่

เบื้องหน้าของสาวน้อยตัวกระจ้อยร่อยนิดเดียว เมื่อเปรียบเทียบกับมัน ดารินก็ร้องสั่งให้มันหมอบลงโดยพูดช้าๆ ซ้ำๆ และทำมือให้ดูจากอาการสูงลดลงต่ำ

เจ้าด้วนคู้เข่าหน้าลงก่อนอย่างนุ่มนวล แล้วลดขาหลังตามลง ร่างของมันจึงกลายเป็นหมอบตามคำสั่ง หนานอินเดินเข้ามาใกล้หล่อนด้วย ขณะที่หญิงสาวเดินเข้าไปในซอกขาหน้าพร้อมกับบอกว่า

"นายหญิง คราวหลังถ้าจะให้มันหมอบทรุดลง นายหญิงบอกว่า 'โทรม-โทรม' ซิ มันเป็นภาษาของควาญช้าง แปลว่าให้หมอบลง"

ดารินหัวเราะ

"ไม่ต้องหรอก ลุง ฉันไม่ชอบคำว่า 'โทรม' เพราะความหมายมันฟังไม่ดีนัก อีกอย่างหนึ่ง เจ้าด้วนก็ไม่ใช่ช้างเลี้ยงที่คุ้นเคยกับภาษาของควาญมาก่อน ฉันว่าฉันพูดกับมันในภาษาธรรมดานี่แหละ มันไม่ได้ฟังโดยทางหูหรือเข้าใจภาษาพูดหรอก แต่มันจะต้องเข้าใจโดยภาษาของสมอง หรือภาษาใจ"

"เก่งจริงๆ นายหญิงนี่ ขนาดช้างป่าเกเรทั้งตัวยังเอาไว้ได้อยู่..."

เสียงพรานครูผู้เฒ่าบ่นเบาๆ ดารินไม่สนใจอะไรอีก มุดเข้าไปดูที่สายเชือกคล้องคอมัน ตรวจสอบจนแน่ใจว่าหลวงพ่อทวดที่หล่อนห่อและมัดไว้อย่างดี ยังติดอยู่ที่คอมันเรียบร้อย ซึ่งมันก็ไม่ได้ไปเกี่ยวถูกอะไรขาดหรือว่าพยายามใช้งวงดึงออก ราวกับจะรับรู้ว่านั่นเป็นวัตถุมงคล เครื่องรางที่ 'นายหญิง' ผู้นี้มอบไว้ให้คุ้มครองตัว

หล่อนเขย่ากระดึงให้มันฟัง แล้วบอกอ่อนโยนว่า

“ฟังนี่นะ ด้วน ฉันจะเอากระดึงไม้ไผ่ท่อนนี้ผูกคอเธอไว้อีกอันหนึ่ง อย่าให้ไปหลดหายเสียที่ไหนละ เพื่อความปลอดภัยของตัวเธอเอง เพราะเธอไม่ได้อยู่ใกล้ชิดพวกเราตลอดเวลา นึกจะมาหาเมื่อไหร่ก็มา นึกจะแยกทางไปก็ไป อันตรายของพวกเราก็มีอยู่แทบทุกขณะ ไม่รู้ช้างร้ายมันจะโผล่มาทางไหน ฉันผูกกระดึงอันนี้ไว้ที่คอเธอ เวลาเธอเดินใกล้เข้ามา เราได้ยินเสียง เราก็จะรู้ทันทีว่าเป็นเธอ จะได้ไม่เข้าใจผิดกันขึ้น เข้าใจไหม?”

“เข้าใจครับนายหญิง”

เสียงตอบห้าวๆ ดังมา ดารินแทบสะดุ้งโหยง แต่แล้วมองเห็นไชยยันต์เข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ หล่อนเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ พองคอทำเสียงห้าวๆ ตอบมา ราชสกุลสาวจ้องหน้าแล้วตวาดแว้ดเบาๆ

“แหม! อีตาบ้าไชยยันต์นี่ เล่นเอาฉันขวัญหาย นึกว่าเจ้าด้วนพูดออกมาได้เสียอีก เดี๋ยวเอาก้อนหินนี่ปาหัวเลย แอบเข้ามายืนตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่”

ไชยยันต์หัวเราะหึๆ

“ก็มีอย่างหรือ พูดถามมันเสียยังกะมันพูดภาษาคนกับเธอได้งั้นแหละ รำคาญขึ้นมาก็เลยตอบแทนให้เสียนะซิ เอ้า! จะผูกกระดึงกระแด็งอะไรก็จัดการเสียโดยเร็ว ดีเหมือนกัน ค่ำมืดกลางคืน พ่อเจ้าประคุณนี่โผล่ออกมาจะได้รู้กัน ไม่งั้นอาจโดน .458 ตอกหน้าแงเข้าให้ แล้วจะมาโทษกันไม่ได้ เรากำลัง

จะมีศึกอยู่กับช้างในป่านี้ทุกตัว แต่เธอดันมีช้างคู่บารมีอยู่ตัวหนึ่ง ขึ้นชื่อว่าไอ้ช้างมันก็หน้าคล้ายๆ กันทุกตัวแหละ ใครจะมาจำอยู่ได้ จะให้วิ่งอ้อมไปดูหางด้วนมันเสียก่อน ก็มีหวังถูกกระทืบแบนถ้าเกิดผิดตัว”

ดารินบ่นอะไรอุบอิบ มองดูเพื่อนชายด้วยหางตาอย่างหมั่นไส้ จัดการเอากระดึงที่คะหยิ่นทำให้ผูกคอเจ้าด้วนอย่างแน่นหนาที่สุด แล้วลุกขึ้นหันกลับมาทางไชยยันต์อีกครั้ง

“อ้อ! เดี๋ยวนี้ไม่กลัวแล้วเหรอ เข้ามายืนอยู่เสียใกล้เชียว ก่อนนี้เห็นเจ้าด้วนโผล่มาทีไรทำท่าจะเผ่นป่าแตกทกที”

“เชอะ! ฉันไม่กลัวไอ้ด้วนของเธอร้อก ไอ้นี่มันจะมีน้ำยาอาไร้”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็เหวี่ยงลูกแปพับไปที่ขาหน้าของมันที่คู้อยู่

ฉับพลันทันใจดีเหลือเกิน ทันทีที่ไชยยันต์เตะมัน เจ้าด้วนก็แผดเสียงแว้ดออกมาดังลั่น พร้อมกับสะบัดงวงขึ้นเฉียดหน้าเขาไปอย่างหวุดหวิด ไชยยันต์ตกใจร้อง ‘เฮ้ว!’ สุดเสียง ใส่ตีนหมาโกยอ้าวเข้าไปในกลุ่มพรรคพวกอย่างขวัญหนีดีฝ่อ เจ้าช้างใหญ่หางด้วนรีบพรวดพราดลุกขึ้นยืนทันที ขยับท่าจะกวดไล่ แต่ดารินปราดเข้าขวางหน้าไว้เสียก่อน มันจึงหยุดชะงักตวงตากลมเล็กหยิบหยี จ้องมองไปทางไชยยันต์อย่างขุ่นเคืองท่ามกลางเสียงหัวเราะลั่นอย่างขบขันเป็นครั้งแรกของทุกคน แม้แต่อนุชา ผู้จัดว่าเป็นคนหัวเราะยากที่สุดในการเดินทางครั้งนี้

“เฮ้ย! มันเอาจริงโว้ย!...”

ไชยยันต์ร้องเอะอะขึ้น แล้วชี้หน้าตะโกนด่า

"ไอ้หางด้วน นี่เอ็งจะเอาข้าจริงๆ เร้อ เดี๋ยวพัดซัดเสียด้วยลูกปืนนี่เลย"

เจ้าด้วนติดดารินอยู่เบื้องหน้า ทำให้ไม่อาจก้าวเข้ามาได้ ยืนแผดเสียงเกรี้ยวกราด หันรีหันขวางแล้วเริ่มควานงวงค้นหาก้อนหินขนาดเท่าครกตำน้ำพริก ราชสกุลสาวโจนเข้าตะครุบงวงของมันไว้ ร้องเสียงหลง

"อย่า ด้วน! หยุดเดี๋ยวนี้นะ อย่าทำอะไรเขา"

เหมือนจะเข้าใจภาษากันอย่างดีที่สุด เจ้าด้วนยอมปล่อยหินใหญ่ก้อนนั้นลง แล้วยืนหมนวนอยู่เช่นนั้น อาการเคลื่อน-ไหวของมันทำให้กระดึงที่คอ ส่งเสียงโกรกเกรกขึ้นฟังได้ชัด พวกลูกหาบหัวร่อกันตัวงอ บางคนถึงกับทรุดลงไปนั่งกุมท้อง ส่วนเชษฐา อนุชาและหนานอิน ก็ปล่อยพรืดๆ ในลำคอ **การทะเลาะกันระหว่างเจ้าด้วนกับไชยยันต์ เป็นความครื้นเครงได้หัวเราะสนุกสนานกันเป็นครั้งแรกสำหรับตลอดทั้งวันอันเครงเครียดนี้**

ไชยยันต์ก็ไม่ลดราวาศอก ขยับปืนอยู่เหยงๆ ชี้หน้าร้องท้ามันอยู่เช่นนั้น จนดารินต้องหันมาตวาดแหลมลั่นไปหมด

"หยุดนะ ไชยยันต์ ถ้าเธอยังยั่วโทสะร้องด่าท้าทายมันอยู่อย่างนี้ ฉันจะไม่ห้ามมันเลย แต่จะปล่อยให้มันเหยียบเธอแบนเป็นกล้วยทับเลย!"

เมื่อนั้นไชยยันต์จึงหยุด ยืนเท้าเอว แล้วยกมือไหว้ประชดเจ้าด้วน

"เออ ไอ้คุณด้วน เห็นแก่ 'คุณแม่' ของเอ็ง ข้ายอมแพ้ละวะ เอ็งกะข้า มันเห็นจะเป็นพันธมิตรกันไม่ได้ซะแล้ว หน่อย

เตะหน่อยเดียวจะเตะตอบ ข้าเตะเอ็งน่ะ หนังเอ็งยังไม่กระเทือนเลย แต่เอ็งเตะข้า ข้าก็เละเท่านั้น จำไว้ให้ดีไอ้ด้วน ลับหลัง ‘แม่’ เอ็งเมื่อไหร่ ข้าจะยิงเด็ดใบหูให้แหว่งไปอีกข้าง จะได้เข้ากับหางที่กุดด้วนอยู่แล้วของเอ็ง”

เจ้าด้วนมีอาการเหมือนจะค้อน ชูงวงขึ้นแล้วม้วนจุกปากราวกับจะรับคำท้านั้น กิริยาของมันงุ่นง่านฮึดฮัด โดยมีดารินกางมือขวางหน้าไว้เช่นนั้น ไม่มีใครทายถูกเหมือนกันว่าถ้าไม่มีหญิงสาวสกัดกั้นห้ามทัพอยู่ในลักษณะนั้น ไอ้ด้วนจะปรี่เข้าใส่ไชยยันต์อย่างใดหรือไม่ หล่อนหันมาชี้หน้าเพื่อนชาย

“ไอ้เรามันก็ปากเสียอย่างนี้แหละ หุบปากหยุดเสียที่ได้ไหม ไม่รู้จะทะเลาะกะใครแล้ว มาทะเลาะกับช้างป่า ประเดี๋ยวรำคาญขึ้นมาก็ปล่อยให้ฟาดกันตัวต่อตัวเสียเท่านั้น หรือจะลองดู”

“เอะ ๆ ๆ ๆ อย่านะ น้อย! ฉันฟัดกับมันไม่ไหวหรอก ตัวมันแค่ไหน ฉันแค่ไหน...เอาวะ เลิกแล้วต่อกันไปนะพ่อด้วนนะ ไหสิ...โหสิ”

ไชยยันต์โบกมือมา แล้วจุ๊ปากลั่น

“เขาขอโทษเธอแล้ว เธออย่าไปอาฆาตคิดร้ายอะไรกับเขาอีกนะ...”

หล่อนสั่งกับช้างใหญ่แล้วหันมาทางไชยยันต์อีกครั้งพร้อมเรียก “เข้ามานี่ซิ ไชยยันต์ เข้ามาใกล้ ๆ รับรองว่าเจ้าด้วนไม่ทำอะไรเธอหรอก มาจับมือญาติดีกันเสีย แล้วก็อย่าปากเสียด่าหรือผรุสวาทอีก”

“หา! ว่ายังไงนะ จะให้ฉันเข้าไปจับมือเช็กแฮนด์กับมัน?”

“เข้ามาเถอะน่า”

“บ้า! ไม่เอาหรอก ประเดี๋ยวมันจะเอาจะงอยงวงเขกกบาลฉันเหมือนตอนที่มันเขกกบาลไอ้คะหยิ่น อย่างวันนั้นอีกเท่านั้น ไว้ใจได้ยังไง ระวังไว้ให้ดีเถอะน้อย คุมมันไว้ให้อยู่ ถ้ามันเกิดไม่เชื่อฟังเธอขึ้นมาวันใด วันนั้นพวกเราแหลกกันไปบ้างละ มันยอมฟังเสียงเธออยู่คนเดียวเท่านั้น คนอื่นมันฟังเสียเมื่อไหร่ ถึงตัวเองก็อย่าประมาท ถ้ามันเกิดบ้าหรือลืมตัว เธอก็มีสิทธิ์จะเละเหมือนกัน”

ไชยยันต์บ่นอ้อมา

ครั้นเครงขบขันกันพอสมควร เชษฐาก็สั่งน้องสาวมาว่า

“น้อย! สั่งให้ไอ้ด้วนเปิดทางและเดินนำหน้าไปได้แล้ว เรากำลังจะรีบเดินทาง อย่ามัวแต่โอ้เอ้ เล่นกันไม่เป็นเรื่องอยู่เลย”

เมื่อนั้น ดารินจึงตบที่ขาหน้าของช้างใหญ่ แล้วออกคำสั่ง “ล่วงหน้าไปก่อน ด้วน! จำไว้ อย่าให้กระดึงหลุดจากคอ และถ้ามีเหตุอันตรายอะไรดักรอเราอยู่ข้างหน้า เตือนภัยให้เรารู้ก่อนด้วย”

ราวกับประกาศิตของนางพญา โดยไม่จำเป็นจะต้องมีอาคมทางมนต์คชสารหรืออะไรทั้งสิ้น นอกจากดวงจิตอันเปี่ยมไปด้วยเมตตาของดาริน เจ้าด้วนหมนตัวกลับออกเดินดุ่มนำหน้าไปตามเส้นทางนั้นโดยดี ดูว่ามันเดินไปอย่างธรรมดาช้าๆ แต่เทียบกับคนแล้วไม่มีทางที่จะตามติดมันได้ทันเลย

คณะทั้งหมดพากันเดินไปตามเส้นทางด่านนั้น เพื่อมุ่งเข้าสู่หมู่บ้านตะเคียนทอง อันเป็นเป้าหมายสุดท้ายสำหรับวันนี้

คราวนี้หมานอินลงไปคุมท้ายขบวน ปล่อยให้คณะเจ้านายจับกลุ่มเดินไปเบื้องหน้า เพราะหนทางสะดวกพอสมควร ตามด่านช่างขนาดสำรอง ไม่ทึบทับเล็กแต่ก็ไม่กว้างใหญ่จนเกินไปนั้น โดยซ้ายมือเลียบผนังของภูเขา ส่วนด้านขวาเป็นหุบเหว เห็นยอดไม้โผล่แซมดำมืดอยู่เบื้องล่าง

ไชยยันต์ด่าอุบไปตลอดทาง เรื่องไอ้ด้วนที่ทำฤทธิ์เอากับเขาอย่างน่าใจหายใจคว่ำเมื่อกี้นี้ เชษฐากับอนุชา ไม่สนใจอะไรอีก เร่งฝีเท้าคู่คี่กันไปเบื้องหน้า ปล่อยให้น้องสาวกับเพื่อนทะเลาะกันอยู่เบื้องหลัง

“ไอ้เปรตนักเลงโตฉิบเป๋งเลย ตะกี้จะเอาฉันตาย ดีว่า

หลบงวงทัน มันเล่นงัดผางขึ้นมาเลย จริงๆ นะ ไม่ติดเธอเสียอย่างเดียว ฉันตอกหน้าแงเข้าให้แล้ว”

“ก็ถ้าไม่ติดฉันเสียอย่างเดียว เธอก็ถกงวงมันหกคะเมนคอหักไปแล้ว มันงัดขึ้นมาเฉียดๆ เท่านั้น เพราะคงกลัวจะถูกฉัน ทำเป็นเด็กอมมือไปได้ไชยยันต์ ทะเลาะกะช้างก็เอา ทั้งๆ ที่มันเป็นช้างที่เป็นมิตรกับเรา”

“มิตรกับเธอคนเดียวนะซิ คนอื่นมันเป็นมิตรด้วยที่ไหน”

ไชยยันต์พูดสะบัดๆ มา ดารินถอนใจเฮือก

“นี่ ไชยยันต์ เธอจะบ้าหรือยังไงนะ ตั้งแต่เจ้าด้วนเข้ามาสวามิภักดิ์ เหมือนจะร่วมทางร่วมเป็นร่วมตายไปกับเราด้วย ไม่เห็นมีใครในจำนวนพวกเรามองมันในแง่ร้ายเลย ดีเท่าไหร่แล้ว ที่ช้างป่าทั้งตัวเข้ามาเป็นมิตรญาติดีด้วย สาเหตุทั้งหลายก็เนื่องมาจากที่มันเป็นช้างของรพินทร์นั่นแหละ และมันจะต้องมีสัญชาตญาณรับรู้ในการมาของเราในคราวนี้ เธอจะไปตั้งแง่ตั้งงอนอะไรกับมัน เมื่อกี้นี้มันก็ดีๆอยู่ เธออุตริไปใช้เท้าเตะมันเอง”

“คนเตะช้างน่ะไม่เป็นไรหรอก แต่ช้างเตะคนมันไม่ถูก”

“หยุดบ่นเสียทีได้ไหม ฉันว่า ถ้าเมียเธอมาด้วยคราวนี้ เธอคงถูกดึงหูยานแล้ว ฐานโตแล้วไม่รู้จักโต เล่นอะไรเหมือนทารก ฉันดูท่าเธอเมื่อตะกี้ไปเต้นเหยงๆ ร้องท้ามันอยู่ ไม่ผิดอะไรกับเจ้างั่งคะหยิ่นนั่นไม่มีผิด”

“เฮ้อ! คิดถึงเมีย...”

อยู่ๆ ไชยยันต์ก็พูดลอยๆ ออกมา

ดารินมองหน้า แล้วก็กระซิบบอกมาอย่างชนิดที่ไชยยันต์คาดไปไม่ถึงว่า

“ใช่! ฉันก็คิดถึงผัว”

“หา! ว่ายังไงนะ”

ไชยยันต์สะดุ้งโหยง ลืมตา เอานิ้วแคะห เอียงหน้าเข้ามาจ้องตา ดารินยิ้มจืด ๆ

“เธอได้ยินยังไง ฉันก็พูดอย่างนั้นแหละ”

“อ้าว! ก็ไหนบอกฉันว่า เขายังไม่ได้...”

“ฉันหมายถึงในนาม...ทางกายเรายังไม่มีอะไรกันถึงขั้นนั้น แต่ทางใจฉันรับเขาเป็นสามีแล้ว นี่คือความจริง”

อาการเล่นของไชยยันต์หมดสิ้นไปทันที ถามขรึม ๆ มาว่า

“ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ก็ตั้งแต่เมื่อฉันตัดสินใจแล้วว่า ถ้าปราศจากเขา ฉันคงอยู่ต่อไปไม่ได้ อันเป็นเหตุให้ต้องติดตามมานี่ยังไงล่ะ แล้วก็พลอยทำให้พี่น้อง เพื่อน และคนอื่น ๆ ต้องมาพลอยลำบากยากแค้นไปด้วย”

“อย่าไปพูดคำนี้ ให้เชษฐา หรือกลางได้ยินเข้านะ”

เพื่อนชายกระซิบเตือน หล่อนถอนใจอีกครั้ง

“ไม่หรอก ฉันพูดกับเธอเท่านั้น บางทีเพื่อนย่อมเข้าใจในเพื่อนมากกว่าพี่น้องเสียอีก...หัวใจฉันคงแตกนะ ไชยยันต์ ถ้าฉันเพบว่า รพินทร์ตายเสียแล้ว เพราะฉันตามเขาช้าเกินไป”

ไชยยันต์ฟังแล้วตื้นตัน พูดอะไรไม่ออกไปนาน ในที่สุดก็ยกแขนไปคล้องคอเพื่อนสาว ผู้สนิทเหมือนพี่น้องไว้ปลอบโยน

“ไม่มีอะไรมาขวางกั้นหรือเปลี่ยนแปลงลิขิตชีวิตได้หรอก ถ้า ถ้าบุญของเธอกับรพินทร์ไม่ถึงกัน มันก็ต้องมีอันเป็นไป

วันยังค่ำ และเธอต้องเตรียมใจไว้ก่อน หนทางสายนี้ที่เรากำลังเดินไป มันมืดมนเหลือเกิน แต่ก็ยังดีกว่าที่เราจะไม่ทำอะไรกันเสียเลย ทว่าฉันก็มีความเชื่อมั่น...”

“เชื่อมั่น ยังไง?”

“เราต้องตามเขาจนพบ ในสภาพที่ยังมีลมหายใจอยู่ และเอาตัวกลับคืนมาให้เธอจนได้”

ดารินยิ้มจางๆ น้ำตาเริ่มคลอ

“ขอภาวนาให้ความหวังชนิดนั้นเป็นจริงเถอะ แต่สำหรับฉัน ไม่กล้าหวังอะไรแล้วทั้งสิ้น ไชยยันต์ เธอรู้ดีว่าฉันฝืนทำจิตใจและร่างกายให้เข้มแข็งไปอย่างนั้นเอง แต่โดยแท้จริงแล้ว ฉันอ่อนเปลี้ยห่อเหี่ยวไปหมด...หมดแรง... สิ้นหวัง...โทมนัส!”

ประโยคหลัง เสียงของหล่อนแหบพร่ากลืนหายเข้าไปในลำคอ ด้วยอาการสะอื้นเข้ามาแทนที่

“สองคนนั่นอย่ามัวแต่เดินทะเลาะกันอยู่ ทำเวลาหน่อย”

ครั้นแล้ว เสียงวิทยุจากอนุชา ซึ่งเดินห่างลิบๆ ไปเบื้องหน้าแล้วคู่กับเชษฐา ก็ดังออกมาจากลำโพงวิทยุของทั้งสองที่เหน็บเอวอยู่ เสียงที่ดังออกมา มันพร่าๆ อู้อี้อย่างไรบอกไม่ถูก ดารินกัดริมฝีปาก เร่งฝีเท้าขึ้นอีก ไชยยันต์ปลดวิทยุขึ้นมาพูดตอบ

“กำลังจะตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องหยุดรอ เดินหน้าเต็มตัว!”

"ไชยยันต์ เสียงของแกมันดังอู้ๆ ยังไงชอบกล รับฟังไม่ชัดเจน แต่พอจะจับใจความได้"

อนุชาพูดวิทยุมาอีก

อดีตนายทหารปืนใหญ่ขมวดคิ้ว กดคีย์สลับกันอยู่สองสามครั้ง

"เอ๊ะ! หรือว่าถ่านจะอ่อนลง ทางด้านฉันก็ฟังเสียงทางด้านแกไม่ค่อยจะชัดเหมือนกัน เอาละ ตรวจสอบใหม่ หนึ่ง... สอง...สาม! รับฟังเป็นยังไงบ้าง"

"เหมือนเดิม ไม่ถนัดนัก เสียงขาด แต่ยังพอเดาความได้"

ไชยยันต์มองไปเบื้องหน้าทันที ระยะที่อนุชากับเชษฐาเดินอยู่นั้น ห่างเพียงแค่ไม่เกิน 100 เมตรเท่านั้น ตามหนทางสูงๆ ต่ำๆ ที่เลื้อยไปตามไหล่เขา

"แปลกแฮะ! ฉันก็ฟังแกไม่ชัดเหมือนอย่างที่บอกแล้วนั่นแหละ รู้สึกว่าจะมีอะไรแทรกรบกวนผิดปกติไปมาก"

ดารินเอะใจอะไรบางอย่าง ปลดวิทยุของหล่อนขึ้นมาบ้าง

"พี่กลาง พี่ใหญ่ จากน้อยค่ะ รับฟังเป็นไงบ้าง?"

"ได้ยิน แต่เสียงดูเหมือนห่างกันสัก 3-4 กิโลงั้นแหละนั่นใช้วิทยุของน้อยเองหรือ"

"ค่ะ เราทดสอบกันคนละเครื่อง พี่กลางลองเรียกไปทางลุงอินที่อยู่ท้ายขบวนซิคะ"

'พรานชด' ก็เรียกไปยังหนานอินทันที โดยเข้าเครื่องของไชยยันต์และดาริน ซึ่งฟังไม่ถนัดนัก ปรากฏว่าไม่มีเสียงตอบ

จากหนานอินเลย แม้จะเรียกอยู่ 3-4 ครั้ง ดารินกับไชยยันต์มองหน้ากันทันที

"น้อย ถ้างั้นเธอลองเรียกลงอินดซิ"

ไชยยันต์บอกกับหล่อนโดยเร็ว

"ลุงอิน นี่ฉันพูดนะ ได้ยินหรือเปล่า?"

เมื่อนั้น จึงได้ยินเสียงของหนานอินอู้อี้บอกมาว่า

"หนานอินได้ยินนายหญิง แต่เสียงมันค่อยจริงๆ ทำไมมันไม่ดังเหมือนก่อน"

"เมื่อกี้นี้พรานชดที่เดินอยู่ข้างหน้าเรียกลงอินหลายครั้งลุงได้ยินหรือเปล่า"

"ไม่ได้ยินเลยนายหญิง หนานอินไม่ได้ยินเสียงพรานชดเพิ่งจะได้ยินเสียงของนายหญิงนี่แหละ แต่มันเบาๆ เท่านั้น ต้องยกขึ้นมาติดหูเลย ไม่งั้นฟังไม่รู้เรื่อง"

"เรียกพี่กลาง!"

"พอได้ยิน"

"ลุงอินบอกว่า ไม่ได้ยินเสียงของพี่กลางเลยค่ะ นี่มันเกิดอะไรขึ้นนี่ วิทยุเราทุกเครื่องมีอาการเหมือนถ่านจะหมด... อ้าว! เสียงดังซู่เกิดขึ้นแทนเสียแล้ว ว้า..."

ระยะทางระหว่างนี้ กำลังไต่ขึ้นสูงทุกขณะ ภาพที่เห็นอนุชากับเชษฐา หยุดรออยู่ที่หินชะโงกก้อนหนึ่ง ไม่เดินหน้าต่อไป รู้สึกจากภาพที่เห็นว่าพยายามจะยกวิทยุขึ้นพูด แต่ทางด้านไชยยันต์กับดารินไม่ได้ยินอะไรเสียแล้วนอกจากเสียงคลื่นอากาศดังอู้

"ยุ่งละซี เกิดอะไรขึ้นกับวิทยุเสียแล้ว ฉันไม่คิดว่าถ่านจะอ่อนหรอก เพราะเราก็ไม่ได้ใช้อะไรกันมาก แล้วระยะขนาดนี้เอง เริ่มฟังไม่รู้เรื่องแล้ว"

ไชยยันต์พูดอย่างร้อนรนประหลาดใจ พยายามกดคีย์ถี่ ๆ ตารินชี้มือบอก

"อย่าเพิ่งไปกังวลกับวิทยุก่อนเลย ไชยยันต์ โน่นพี่กลางกับพี่ใหญ่โบกมือเรียกมาแล้ว เขาไม่ได้เดิน แต่หยุดรอเราอยู่ที่นั่น รีบเดินกันเถอะ"

ทั้งสองเหน็บวิทยุไว้ที่เข็มขัดตามเดิม แล้วเร่งฝีเท้าทันที ไชยยันต์นั้นหันไปร้องตะโกนสั่งพวกลูกหาบให้ร้องบอกต่อไปยังหนานอินผู้รั้งท้าย ให้ทำเวลาขึ้นด้วย และจากประสบการณ์ในการเดินดงมาก่อน ทั้งดารินและไชยยันต์สามารถจะเร่งฝีเท้าตามขึ้นไปทันพี่ชายสองคน อันกำลังหยุดดื่มน้ำคอยอยู่ภายในเวลาเพียงแค่ 4-5 นาทีเท่านั้น

"วิทยุเป็นอะไรไปแล้ว กลาง"

ไชยยันต์ร้องถามขึ้นหอบ ๆ เมื่อเข้ามาสมทบ อนุชากับเชษฐาก็ตกอยู่ในสภาพงง ๆ อยู่เหมือนกัน ยังไม่ตอบอะไรในทันใดนั้น ต่างพยายามปรับตุ่ม 'สเควั้นซ์' ซึ่งทำให้เกิดเสียงซู่เพิ่มขึ้นทุกขณะ ในที่สุดก็ปิดสวิตช์เงียบกริบลง อนุชานั้นยืนมองสำรวจพื้นภูมิประเทศ อันเป็นทางลาดต่ำลิบ ๆ ลงไปสู่หมู่ไม้เบื้องล่าง รวมทั้งกวาดสายตา แลไกลออกไปยังทิวของขุนเขาทะมึน ที่เป็นลอนหยักคลื่นบังขอบฟ้าอยู่รอบด้านทั่วไป ทั้งใกล้และไกล

“ชักสงสัยแฮะ...”

เสียงอดีตพรานหัวเห็ดแห่งราชสกุลพึมพำออกมาเหมือนจะพูดกับตนเอง

“ทำไม สงสัยอะไรหรือ พี่กลาง?”

ดารินถามโดยเร็ว...

อนุชาเอามือขยี้ปลายคาง วิทยุในมือเขายังไม่ได้ปิดสวิตช์ ได้ทดลองดึงเสาอากาศขึ้นจนสุด แล้วกดคีย์แน่นอีกครั้งอย่างระมัดระวัง ไฟแดงอันเป็นสัญญาณส่งออกอากาศยังสว่างโร่ให้เห็นแจ่มจัด แสดงว่าแบตเตอรี่ยังแรงดีอย่ เขายกขึ้นจ่อกับริมฝีปากแล้วผิวปากแรง ๆ ในขณะที่ทุกคนยืนมองจับอาการเป็นตาเดียว

ต่างได้ยินเสียงผิวปากของอนุชา ที่ดังออกมาจากต้นเสียงเท่านั้น มันไม่ได้ผ่านเข้าเครื่องแปลงเป็นคลื่นวิทยุไปปรากฏอยู่ยังเครื่องรับใด ๆ ในหมู่พวกพ้องที่เข้ามายืนกันอยู่ใกล้ ๆ เลย

“ชักยุ่งแฮะ...”

เสียงอดีต ‘พรานชด’ พำออกมา หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน

“มันไม่ทำงานเอาจริง ๆ นั่นแหละ ยิ่งมายืนอยู่บนนี้ยิ่งไม่ได้ผลเลย ตะกี้นี้ก็ยังพอได้ยินกันบ้าง แม้จะมีเสียงรบกวนก็ตาม ข้อสงสัยที่บอกตะกี้นี้ก็คือ น่าจะมีสนามแม่เหล็ก หรือแร่ธาตุอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลแรงมาก ทำให้คลื่นวิทยุส่งไม่ได้ หรือมิฉะนั้นคลื่นก็กระโดดพ้นความถี่ในแต่ละเครื่องที่เราใช้กันอยู่”

ทุกคนในกลุ่มงงกันไปหมด

“มันจะเป็นไปได้ยังไงคะ พี่กลาง?”

ดารินร้องขึ้นเบา ๆ อย่างพิศวงใจเต็มที่

"ไม่รู้เหมือนกัน พี่เองก็ไม่ใช่ผู้ชำนาญการเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง รู้เพียงแค่ใช้งานเท่านั้น พี่ใหญ่กับไชยยันต์เคยเป็นทหารมาแล้ว มีใครเคยศึกษาเกี่ยวกับระบบวิทยุสื่อสารบ้างหรือเปล่า

"ไอ้ฉันนะมันทหารปืนใหญ่ โน่นก็ทหารม้ายานเกราะ ไม่มีใครเป็นทหารสื่อสารสักคน เคยแต่ใช้ ไม่เคยแก้หรือรู้เรื่องอะไรของมันลึกซึ้งนัก ครั้งใดก็ตามที่เครื่องวิทยุมันเกิดขัดข้องขึ้นก็หมดปัญญาเหมือนกัน เพราะมันไม่ใช่หน้าที่ของเรา"

ไชยยันต์บอกอย่างหงุดหงิดกังวลใจ และถ้าจะว่า อันที่จริงแล้ว ระหว่างสามชายที่มาด้วยกัน อนุชาน่าจะเรียกได้ว่าชำนาญกับเครื่องวิทยุรับส่งมากกว่าทุกคน เพราะเขาเองเป็นสมาชิกของสมาคมวิทยุรับส่งสมัครเล่นระหว่างชาติ คุ้นเคยอยู่กับเครื่องรับส่งแทบทุกแบบเท่าที่กฎหมายระหว่างชาติจะกำหนดไว้ให้ใช้งานได้ และวิทยุรับส่งมือถือชุดนี้ ที่นำมาเพื่อสำหรับการใช้ติดต่อกันเองระหว่างเดินทาง ก็อนุชานั่นแหละเป็นผู้จัดหาเตรียมมา เป็นเครื่องที่ดัดแปลงให้มีขนาดเล็ก และพลังรับส่งชั้นสูงทีเดียว แบตเตอรี่แห้ง อะไหล่ก็มีมาพร้อมอย่างพอเพียง

"ความจริง ตัวเธอเองนั่นแหละ เป็นช่างวิทยุอยู่แล้ว" เชษฐาบอกมา

"ถ้างั้นผมก็ลงความเห็นคร่าว ๆ อย่างที่ความรู้งู ๆ ปลา ๆ ของผมมีอยู่นี่แหละครับ นั่นก็คือ เทือกเขาบริเวณนี้เป็นตำแหน่ง 'หลุมคลื่นวิทยุ' โดยเกิดจากพลังงานอะไรสักอย่างที่มีอิทธิพล

อยู่เหนือกว่า สกัดกั้นหรือผลักคลื่นวิทยุของเราออกไปเสีย ทำให้ทั้งการรับและส่งไม่ได้ผล และเท่าที่ผมศึกษาเรียนรู้มาบ้างในบางพื้นที่ บางภูมิประเทศ วิทยุรับส่งใช้การไม่ได้เลยเมื่อเข้าไปอยู่ในรัศมีนั้น แต่พอห่างไกลบริเวณออกไปพ้นรัศมีแล้ว ก็จะกลับมาใช้งานได้ตามเดิม”

“อาจเป็นอย่างแกว่าก็ได้ กลาง...”

ไชยยันต์ยอมเห็นด้วย

“มันจะต้องมีพลังงานอะไรสักอย่างที่เข้ามาควบคุมคลื่นวิทยุไว้ เราจับได้กันอย่างชัดๆ เลย จากการพูดติดต่อเมื่อครู่นี้ ครั้งแรกก็ยังพอได้ยินบ้าง แต่เสียงพูดที่แผ่วออกมาแทบจับใจความไม่ได้ มีแต่เสียงคลื่นอากาศรบกวน และในที่สุดพอขึ้นมาถึงเนินลูกนี้ ก็เงียบกริบไปเลย นี่!...ขนาดหมุนตุ่มสเควันซ์ลงมาสุดแบบนี้แล้ว ก็ยังไม่มีเสียงแม้แต่ซู่เดียว ยังกะวิทยุเสียหรือแบตเตอรี่หมดงั้นแหละ ทั้งๆ ที่เวลากดคีย์ ไฟสัญญาณก็ยังสว่างแดงแจ๋อยู่นี”

ว่าแล้ว อดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็บิดหมุนตุ่มบนตัวเครื่องไปมาทดลอง มันเงียบกริบไปเฉยๆ ไม่ปรากฏแม้แต่เสียงโครก-คราก แม้จะเร่งไปยังตุ่มที่บังคับให้ช่วยรับคลื่นไวที่สุด ก็ยังไม่ปรากฏเสียงอะไรสักอย่างเดียว ทุกเครื่องเป็นใบ้ไปหมด

ขณะนั้น หนานอินและคะหยิ่น ก็นำพวกลูกหาบไต่ทางขึ้นมาถึง เชษฐาโบกมือ ชวนพี่น้องและเพื่อนให้เดินต่อทันที

“ไป! อย่าเพิ่งไปสนใจอะไรกับมันก่อนเลย เมื่อมันใช้

ไม่ได้ ก็แปลว่ามันใช้ไม่ได้ในบริเวณแถบนี้นั่นแหละ เราค่อยๆ ทดลองไปเป็นระยะๆ ว่าเมื่อไหร่วิทยุมันถึงจะกลับมาใช้งานได้ อีกความหมายของมันก็คงไม่อะไรมากไปกว่าที่กลางได้บอกแล้วนั่นแหละ คือทิวเขาที่แวดล้อมเราอยู่นี้ คงจะมีสนามแม่เหล็กแร่ หรือธาตุอะไรสักอย่างที่ผลักดันคลื่นวิทยุออก เพราะฉะนั้นระยะนี้เราไปด้วยกันเป็นหมู่เถอะ อย่าแยกจากกันเลย หรืออย่างน้อยก็ต้องไม่ห่างเกินกว่าที่จะเห็นตัวกันได้ มีอะไรจะได้มองเห็นกันได้ทันท่วงที”

อนุชาจุ๊ปากเบาๆ โคลงหัวอย่างอารมณ์ไม่ดีนัก ยัดวิทยุลงซองข้างเอว ขณะที่เริ่มออกเดินต่อ พลางบอกว่า

“จะอย่างไรก็ตาม ผมขอให้ทุกคนเปิดเครื่องทิ้งไว้อย่างนั้นแหละ อย่าปิด จะได้ทดลองดูว่าเมื่อไหร่มันถึงจะรับสัญญาณคลื่นอากาศได้ ถ้ามันเกิดดังโครกครากหรือซู่ขึ้นมาเมื่อไหร่ ก็น่าจะแปลว่ามันกำลังจะใช้ได้แล้ว ไม่ต้องกลัวแบตเตอรี่หมดผมมีมาอย่างเหลือเฟือ เอ...มันน่าแปลกจริงๆ แฮะ แถวนี้”

ประโยคหลังเหมือนจะบ่นกับตนเอง ทั้งสี่คนเดินเกาะกลุ่มกันไปในระยะใกล้ขนาดพอที่จะคุยกันได้ ไม่ทิ้งห่างเหมือนครั้งแรก พวกลูกหาบก็เข้าขบวนกันมา ห่างแค่ไม่เกิน 10 เมตรเบื้องหลัง

ดารินนั้นละเอียดรอบคอบ และช่างคิดช่างสังเกต เป็นนิสัยประจำอยู่แล้ว หล่อนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูก็เห็นว่าเข็มยาวของนาฬิกาแบบเดินป่า อันประกอบด้วยเข็มทิศด้วยของหล่อนยังทำงานอยู่ในอาการปกติดี

“พี่กลางคะ...”

หล่อนเอ่ยขึ้นเบาๆ พี่ชายกลางหันมามองเลิกคิ้วเหมือนถาม ดารินจึงกล่าวต่อมาว่า

“ขอถามอดีตย้อนหลังสักนิดเถอะ ถ้าพี่กลางยังจำได้ สมัยที่ยังเป็น ‘พรานชด’ บุกบั่นเข้าไปจนถึงมรกตนครสองคนกับหนานอินในครั้งนั้น”

“ทำไมหรือน้อย?”

“คราวนั้นพี่กลางมีนาฬิกาข้อมือ หรือนาฬิกาพกอะไรติดตัวอยู่หรือเปล่าคะ ขณะเมื่อเหยียบเข้าสู่ดินแดนนั้น”

“พี่มีนาฬิกาโรเล็กซ์อยู่เรือนหนึ่ง...”

อดีต ‘พรานชด’ ตอบน้องสาว

“ใช้ติดตัวอยู่ตลอดเวลา แต่พอเดินป่าซมซานหนักๆ เข้า สายโลหะของมันก็เกี่ยวกับแง่หินหรืออะไรก็ไม่รู้ ขาดตกหายไปเมื่อไหร่ไม่รู้ตัว ไม่เคยดูเวลากันเลย ใช้ดูดวงตะวันดูดาวเอาถามทำไม?”

“แล้วเข็มทิศละคะ ขณะนั้นมีติดตัวอยู่บ้างไหม?”

“เข็มทิศก็ไม่เคยใช้ จะต้องใช้ทำไม ในเมื่อลุงอินแม่นทิศยิ่งกว่าเข็มทิศเสียอีก”

ดารินถอนใจออกมานิดหนึ่ง แล้วฝืนยิ้ม

“ถ้างั้น พี่กลางก็คงจะไม่มีโอกาสรู้ถึงสิ่งผิดปกติ ในดินแดนสนธยาแห่งนั้นหรอกค่ะ”

“หมายความว่ายังไง?”

“พวกเราชุดที่ไปตามพี่กลางคราวนั้น มีนาฬิกาข้อมือและเข็มทิศติดตัวกันแทบทุกคน แม้แต่รพินทร์ก็จำเป็นต้องใช้ เข็ม-

ทิศมันทำงานอย่างซื่อสัตย์มาทุกระยะ แต่พี่กลางรู้ไหมคะ พอผ่านบริเวณที่เรียกกันว่า 'ถันพระอุมา' ไต่ขึ้นสู่ถนนสายใหญ่ก็น่าจะนำเข้าเขตมรกตนครเท่านั้น อะไรเกิดขึ้นกับนาฬิกาและเข็มทิศของเรา พี่กลางเดาถูกไหมคะ?"

พี่ชายกลางทำหน้างง สั่นหัว ดารินเบ้ปากนิดหนึ่งพร้อมเบ้ยักไหล่

"นาฬิกาของเราหยุดเดินทันทีค่ะ เข็มทิศก็ใช้การไม่ได้หมุนควงติ้วหาทิศทางไม่ได้เลย และในที่สุดก็ถูกล็อกค้าง ชี้ทิศผิดหมด"

"อ้าว!"

"ถามไชยยันต์ กับพี่ใหญ่ดูซิคะในเรื่องนี้"

"เป็นความจริงตามที่น้อยพูด กลาง นาฬิกาและเข็มทิศของเราใช้ไม่ได้เลย เหมือนมีอำนาจอะไรมาหยุดยึดมันไว้งั้นแหละ เมื่อเราล่วงเข้าปลายเขตแดนอาถรรพณ์แห่งนั้น"

เชษฐารับคำหนักแน่นมาอีกคน

"ถ้างั้นก็เป็นเรื่องที่แปลกมาก ผมไม่เคยสังเกต เพราะเคยแต่ว่าไม่มีทั้งนาฬิกาและเข็มทิศ หากเรื่องที่บอกมานี่เป็นความจริง มันก็น่าจะแปลว่า ดินแดนแห่งนั้นมีสนามแม่เหล็กใหญ่ที่สุด พอที่จะหยุดกาลเวลาหรือเข็มนาฬิกาให้นิ่งอยู่กับที่เท่าๆ กับเข็มทิศก็ไม่เป็นผล ก็ยังโชคดีสำหรับพวกของพี่ใหญ่และผมอยู่เหมือนกัน ที่ดินแดนอาถรรพณ์แห่งนั้น มันหยุดได้เฉพาะเข็มนาฬิกาและเข็มทิศเท่านั้น ถ้ามันหยุดประกายจากแก้ว ลูกปืนและประกายจากชนวนระเบิดละก็ พวกเราก็คงจะตายกันทั้งหมด โดยไม่มีโอกาสช่วยเหลือจักราชให้กลับไปครอง

บัลลังก์ และเรากลับออกมาได้เลย...แล้วนี่ นาฬิกาหยุดเดินอีกหรือเปล่า?”

ประโยคหลังเขาถามรวม ๆไปยังทุกคนแต่ไม่ยอมดูนาฬิกาของตนเอง

“ปกติเรียบร้อยดีทุกอย่างค่ะ ยังเดินอยู่เหมือนเดิม มันแปลว่าบริเวณนี้ วิทยุอย่างเดียวเท่านั้นที่ใช้การไม่ได้ แต่เข็มทิศนาฬิกายังใช้การได้ดีอยู่”

“ก็บอกแล้วยังไงว่า มันคงจะมีแร่ธาตุหรืออะไรสักอย่างที่มาผลักดันคลื่นวิทยุไว้”

อนุชาว่า ดูเขาไม่สนใจอะไรนัก

“พิลึกจริง ๆ แฮะ ขนาดในห้วงอวกาศจากดาวเทียมหรือยานอวกาศที่ส่งห่างออกจากโลกไปไกลลิบ คลื่นวิทยุยังส่งลงมาถึงพื้นโลกได้ แต่บนเทือกเขาแห่งนี้ คลื่นวิทยุ ‘บอด’ ไปเลยใกล้ ๆ กันแค่นี้ก็ยังใช้งานไม่ได้”

ไชยยันต์เป็นคนบ่น ขี้สงสัยอยู่แล้ว สบถพึม

“แล้วนี่เมื่อไหร่ เราจะถึงตะเคียนทอง?”

เชษฐาถามขึ้นโดยไม่ใส่ใจอะไรกับเรื่องวิทยุอีก หรือมิฉะนั้น ก็เก็บความแปลกใจนั้นไว้เงียบ ๆ โดยไม่เอ่ยถึง

อนุชาชี้มือลงไปยังทางลาด เห็นลิบ ๆ ลงไปเบื้องหน้า

“ลงจากเนินนี่เห็นป่าดำมืดบังอยู่ข้างหน้านั่นแหละครับ เขตตะเคียนทองแล้ว ผมว่าเราเดินอย่างมากก็คงอีกไม่เกิน 45 นาทีจะถึงหมู่บ้าน”

เชษฐามองตามการชี้บอกของน้องชาย แล้วพูดแผ่วต่ำว่า

“นี่ก็แปลก น่าจะผิดสังเกตไปอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน เราเดินมาจนใกล้เขตหมู่บ้านเต็มทีแล้ว ยังไม่พบวี่แววของชาวป่าในหมู่บ้านนั่นเลยสักคนเดียว ดูมันเงียบเชียบไงพิกล”

อนุชาเองก็มีอาการใคร่ครวญขบคิดอยู่เช่นกัน แต่ไม่พูดอะไรในขณะนั้น คงเดินนำรุดหน้าลงไปเรื่อย ๆ พร้อมกับสังเกตช่างรอยรอบด้านไปด้วย เท่าที่คณะพอจะพบเห็นได้บ้างเป็นครั้งคราว ก็ร่องรอยของคณะของรพินทร์ที่ล่วงหน้าไปก่อน แต่ไม่เห็นแค้วของกะเหรี่ยงตะเคียนทองอันตั้งหมู่บ้านในระยะไม่ใกล้ไม่ไกล ที่กำลังรุดหน้ากันเข้าไปขณะนี้เลย

ทุกคนค้นไม่พบเค้าเงื่อนร่องรอยว่า จุดไหน ตำแหน่งใดที่พวกนั้นก่อนหน้านี้แล้วว่า รพินทร์นำเอาอเมริกันนายจ้างชุดนี้แยกทางจากคณะลูกหาบตรงเนินหินลูกที่ขึ้นไปดนั้น แล้วต่อมาในเส้นทางด่านช้างอันยาวเหยียดนี้ จอมพรานโผล่ออกมาบรรจบกับพวกลูกหาบตรงตำแหน่งไหนกันแน่ แต่ก็ต้องมีการบรรจบพบกันแน่นอน มิฉะนั้นจะไม่พบก้นซิการ์ทิ้งอยู่ให้เห็นเลยหลังจากไม่ได้เห็นมานานตลอดเส้นทางสายนี้

สำหรับเจ้าด้วนนั้น ภายหลังจากที่เริ่มเคลื่อนที่เมื่อพากันลงมาจากเนินหิน และดารินจัดการผูกกระดึง ไล่ให้มันล่วงหน้าไปก่อน เดินกันมาจนใกล้จุดหมายแล้ว ก็ไม่เห็นวี่แววของมันเลยแต่ไหนแต่ไร ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงกระดึงที่ผูกคอไว้ แสดงว่ามันคงจะหายไปลิบแล้ว

เชษฐาหันมาโบกมือเป็นสัญญาณกับหนานอิน ให้ แกเร่งฝีเท้าเข้ามารวมกลุ่มด้วย แล้วถามว่า

"เราน่าจะเห็นกะเหรี่ยงตะเคียนทอง เดินสวนทางหรือออกหาของป่าแถวๆ นี้บ้างนะ หรือลุงคิดยังไง?"

"นั่นซิ นายใหญ่ หนานอินก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน มันเงียบเป็นเป่าสาก ตามธรรมดาพวกนี้มันจะต้องเดินขึ้นลงอยู่แถวนี้เป็นประจำแหละ เพราะใกล้บ้านมัน นี่ไม่เห็นสักหัวกบาลเดียว และถ้าเราเดินใกล้เข้ามาแบบนี้แล้ว พวกมันก็น่าจะรู้แล้วควรโผล่หน้าออกมาให้เห็นมั่ง"

"ในชีวิตอยู่ในป่าของลุง ลุงผ่านหมู่บ้านตะเคียนทองสักกี่ครั้งแล้ว?"

คราวนี้ดารินถามบ้าง

"โอ๊ย! นับไม่ถ้วนหรอกนายหญิง ถ้าเส้นทางจะบ่ายหน้ามาทางนี้ ตะเคียนทองมันก็เป็นทางผ่านอยู่แล้ว มาอาศัยพักกินนอนกับพวกมันเป็นประจำ มันเพิ่งจะมาอยู่กันเมื่อสัก 7-8 ปีมานี่เอง แยกมาจากพวกห้วยเสือร้อง ที่อยู่ห่างไกลออกไปอีก ความจริงมันก็พี่น้องญาติโยมกันทั้งนั้นระหว่างพวกตะเคียนทองกับพวกห้วยเสือร้อง หัวหน้ามันชื่อไอ้โบเมียะ หนานอินเห็นมันมาตั้งแต่ยังเด็กๆ อยู่..."

แล้วแกก็ชี้มือข้ามป่าสีดำที่เห็นอยู่เบื้องล่าง ไปทางด้านตะวันออก

"โน่น! ทางด้านโน้นมันทำไร่กันไว้ ข้าวเจ้า ข้าวฟ่าง ลูกเดือย ไม่ต้องปลูก ขึ้นเองเต็มไปหมด พื้นดินมันดี พวกมันอาจไปอยู่กันแถวๆ ไร่ก็ได้ เส้นทางนี้ถ้ามันจะเดินสวนขึ้นมาก็

คงจะมาหาพวกตะเคียนชัน หรือตีผึ้งเท่านั้น ประเดี๋ยวไปถึงก็พบกันเองแหละ แล้วเราจะรู้ข่าวนายรพินทร์กับพวกนั้นอย่างชัดเจนทีเดียว เชื่อหนานอินเหอะ”

“ก่อนจะมาเป็นหมู่บ้านชาวป่าที่ลุงบอกว่ามาตั้งถิ่นฐานกันเมื่อ 7-8 ปีก่อน ตรงนั้นมันเป็นอะไร?”

ไชยยันต์ถามบ้าง

“มันเป็นหุบช้าง! ไม่มีคนอยู่หรอก พ่อของหนานอินบอกว่ามีป่าช้าช้างอยู่ที่นั่นด้วย แต่หนานอินค้นหามาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ก็ไม่เคยพบป่าช้าช้างสักที มีแต่ช้างเป็น ๆ โขลงนึงตั้งเกือบร้อย ๆ ตัว ที่นี่มันอุดมสมบูรณ์กว่าห้วยเสือร้องที่ชิดนรกดำเสียอีก ดินโป่งเค็มจัด พอจะหาเกลือได้ ลำธารใหญ่ไหลผ่าน ปลูกอะไรก็ขึ้นงาม พวกห้วยเสือร้องถึงได้อพยพถอยร่นกันมาส่วนหนึ่ง เก้ง หมูป่า หรือกวางแถวนั้น ไม่ต้องยิงให้เปลืองกระสุนไผ่ตีเอาก็ได้”

“ถ้างั้นลุงก็ท่องเที่ยวผ่านบริเวณนี้มาตั้งแต่ก่อนจะมาเป็นหมู่บ้านนานแล้วซิ”

ครูพรานผู้เฒ่ายิงฟัน เห็นฟันหน้าเหลืออยู่สองซีกดำ ๆ

“ก็ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ อย่างที่บอกนายหญิงนั่นแหละ หนานอินเป็นคนไปบอกไอ้พวกห้วยเสือร้องเอง ว่าให้มันย้ายกันมาที่นี่บ้าง พวกมันบางส่วนก็เลยอพยพย้ายกันมา ก่อนนี้มันก็เรียกตามชื่อเดิมว่าหุบช้าง นายรพินทร์แกมาตั้งให้ว่า‘ตะเคียน-ทอง’ เพราะต้นตะเคียนทองเต็มไปหมดทั้งป่า”

ดารินพยักหน้าช้า ๆ นี่เป็นความรู้ใหม่สำหรับหล่อนเกี่ยวกับหมู่บ้านชาวดอย ที่ทั้งคณะกำลังบ่ายหน้าตรงลงไป

“แล้วถามจริงๆ เหอะลุง บริเวณหุบช้างเก่า หรือหมู่บ้านตะเคียนทองที่เรากำลังจะลงไปถึงนี่นะ ในชีวิตของลุงที่ชำนาญมาก่อนแล้ว พอจะรู้บ้างไหม ว่ามันมีสิ่งลี้ลับอะไรอาถรรพณ์อยู่บ้าง เอางี้...พูดให้ฟังง่ายๆ เจ้าป่าเจ้าเขาที่ปกครองดูแลนะ”

ดารินกระซิบถาม ไม่ให้ใครอื่นได้ยินทั้งสิ้น นอกจากหนานอินเท่านั้น

แกเดินเคี้ยวใบกระท่อมเงียบๆไปพักหนึ่ง แล้วพูดอ้อม-แอ้มไม่เต็มปากนัก

“มันก็พูดยาก นายหญิง แถวนี้จะพูดไป เจ้าป่าเจ้าเขาก็แรงไม่ใช่เล่น ขนาดปืนลงเวทมนตร์ของหนานอินแท้ๆ บางทีก็ยิงออก บางทียิงไม่ออกเสียเฉยๆ โดยเฉพาะบริเวณป่าละแวกใกล้หมู่บ้านตะเคียนทอง ใกล้ๆกับลำธาร ตะก่อนนี้ก็ว่ามันเป็นปืนแก๊ป เอาแน่เอานอนไม่ได้ แต่พอสมัยที่หนานอินได้ไรเฟิลดีๆ แล้วมันก็อีหรอบเดิม บทจะยิงไม่ออก มันก็ยิงไม่ออกเสียเฉยๆ งันแหละ เหมือนมีมหาอุด”

สีหน้าของดารินยิ่งประหลาดใจเพิ่มขึ้น

“แปลก เมื่อมาได้ยินลุงพูดแบบนี้เข้าอีก ตอนนี้ก็รู้แล้วใช่ไหมว่า วิทยุเรารับส่งไม่ได้เลย”

“หนานอินรู้ แต่ไม่อยากพูดอะไร มันก็เหมือนๆ กับบางคราวที่หนานอินหรือใครๆ ก็ยิงปืนไม่ออกนั่นแหละ สำหรับในแอ่งของหุบช้างนี”

“ลุงเองก็มีวิชาอาคม เป็นถึงครูพรานยิ่งใหญ่ในอาณาจักรพงไพรมาจากหนุ่มจนแก่ ทำไมไม่ลองค้นหาสาเหตุ ว่ามันมาจากอะไร?”

หนานอินเค้าหน้ายุ่งยากอึดอัดใจ

“นายหญิงต้องรู้ว่า ที่หนานอินมีชีวิตอยู่ในป่าดงมาได้ไดตลอด ก็เพราะสัจจะและปฏิบัติในสิ่งที่ควรและไม่ควร ไม่ที่เหาญท้าทายหรือโอหังลำพอง อะไรที่เขามีอำนาจอยู่เหนือเวา เราก็ให้การคารวะและหลีกเลี่ยงเสีย ไม่ท้าทายลองดี ยกเว้นแต่ว่า...มีเจตนาร้ายจะมาราวีเอาชีวิตกันเท่านั้น ก็จะต้องสู้สุดเทกี๋ เท่าที่แล้วมานั้นหนานอินไม่คิดว่า อาถรรพณ์ของหุบช้างพะเป็นอันตรายอะไรกับหนานอิน ผ่านไปพักก็มีอาหารการกินสมบูรณ์ นอนหลับสบาย ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วย แสดงว่าเทพยดาอารักษ์ที่ปกปักษ์อยู่ให้คุณและเป็นมิตร แต่ที่ยิงสัตว์แล้วกระสุนไม่ลั่น สัตว์หนีไปได้ หนานอินก็คิดว่าเจ้าป่าคงจะไม่ต้องการให้หนานอินฆ่าสัตว์ตัวนั้นจึงหยุดปืนไว้ แล้วมันก็หนีไปโดยไม่ได้เข้ามาทำร้ายหนานอิน แม้แต่เสือโคร่งใหญ่ แต่เอาเถอะนายหญิงสงสัยอย่างนี้ก็ดีแล้ว คืนนี้เวลาเราพักที่นั่น ตอนดึกๆ หนานอินจะเข้าพิธีนั่งภาวนาอัญเชิญเจ้าป่าเจ้าเขาลงมาสอบถามแต่จะลงมาให้หนานอินได้พบหรือเปล่า ก็ยังไม่รู้”

“ลุงคิดว่า นายรพินทร์เขารู้ถึงความศักดิ์สิทธิ์อาถรรพณ์ทางบริเวณหุบช้างนี่เหมือนลุงบ้างหรือเปล่า?”

หล่อนเริ่มกังวลเพิ่มขึ้นอีก

ครูพรานหน้าเคร่งลง แกมองกวาดออกไปยังทิวเขาที่แลเห็นเป็นกำแพงล้อมอยู่รอบด้าน บังอยู่หลังป่าทะมึนที่เห็นอยู่เบื้องล่างในลักษณะเหมือนปีกที่โอบไว้เป็นรูปครึ่งวงกลม

“นายรพินทร์จะรู้หรือเปล่า หนานอินไม่รู้ได้ ก่อนนี้เรา

ก็ไม่เคยพูดอะไรกันถึงหุบช้างแห่งนี้เลย แต่แกก็ผ่านเข้า ๆ ออก ๆ เหมือนอย่างหนานอินเหมือนกัน”

ขบวนทั้งหมดของฝ่ายเชษฐา ภายใต้การนำของ อนุชาเคลื่อนใกล้ตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านตะเคียนทอง เข้าไปเป็นลำดับ ขณะที่ตะวันบ่ายจัดกำลังแตะอยู่บนทิวของยอดไม้ด้านตะวันตก ท่ามกลางความเงียบอย่างเต็มไปด้วยปริศนาน่าคิด ไม่มีสรรพสำเนียงใด ๆ มาให้ได้ยินเลย ไม่ว่าคนหรือสิงสัตว์จตุรบาท นอกจากเสียงจักจั่นลองไนที่แซดแซ่วังเวงมาจากริมทางผ่านเท่านั้น...

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นานต่อมาขบวนทั้งหมดที่เดินตามหนทางลาดต่ำลงทุกขณะ ก็พบเข้ากับเส้นทางอันเป็นรอยคนเดินพาดตัดไปตัดมา ซึ่งก็คงจะอาศัยด่านสัตว์เดิม ๆ นั่นแหละ แต่มาในระยะหลง ๆ คนคงจะเดินเสียมากกว่าสัตว์ เพราะการเข้ามาตั้งเป็นถิ่นฐานปักหลักอยู่

ที่เรียกว่าหมู่บ้าน ‘ตะเคียนทอง’ นั้น ไม่มีอะไรที่จะต้องน่าสงสัย เพราะพอย่างเข้าสู่ดงไม้ ก็มองเห็นป่าตะเคียนยืนพื้นเป็นไม้หลัก ขึ้นเต็มไปหมด

ลำห้วยขนาดค่อนข้างใหญ่ แต่น้ำตื้น ๆ ทอดขวางผ่านปากทางเข้าไว้ ทุกคนพากันเดินข้าม โดยลุยน้ำในส่วนตื้นที่สุดแค่เข่า และเลือกเหยียบไต่ไปตามแก่งแง่โขดหิน การเดินกรากกรำในป่าอันแห้งแล้งมาทั้งวัน เมื่อพบกับเส้นทางน้ำไหลขนาดใหญ่เช่นนี้ ก็เกือบจะเรียกได้ว่าพบเข้ากับ ‘ขุมทรัพย์’ หรือ

แหล่งประทังชีพให้ความแช่มชื่นแล้ว และมีลำธารที่ไหน ก็ย่อมแสดงว่าน่าจะใกล้ถิ่นที่อยู่อาศัยของมนุษย์มากเท่านั้น เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์จำเป็นต้องอาศัยแหล่งน้ำ

ถึงกระนั้นก็ตาม **บรรยากาศมันก็ยังเงียบวังเวงจนบอกไม่ถูก**

อนุชาหยุดชะงักนิดหนึ่ง เมื่อข้ามลำธารพ้นมายังอีกฝั่งหนึ่งได้ ดารินสังเกตเห็นพี่ชายกลางขยับลูกเลื่อนขึ้นนกไรเฟิลช้าๆ แผ่วเบาๆ ในขณะที่ตามองไปยังละเมาะไม้เบื้องหน้า อาศัยจากความเคยชินที่หล่อนเคยมีประสบการณ์มาแล้ว พอเห็นดังนั้นหญิงสาวก็ขยับลูกเลื่อนขึ้นนกตามทันทีเหมือนกัน

หนานอินเร่งฝีเท้าเดินแทรกทุกคนขึ้นไป พร้อมกับบอกเบาๆ ว่า

“พรานชดและพวกเจ้านาย คอยเดินตามหลังหนานอินไว้ ให้หนานอินเดินนำไปดีกว่า หมู่บ้านของไอ้โบเมียะอยู่ข้างหน้าใกล้ๆ นี่แหละ ลับโค้งไม้ข้างหน้านั่นก็จะมองเห็นแล้ว แต่ทำไมมันถึงเงียบกันดีจริง”

แล้วแกก็ออกนำหน้าเดินดุ่มๆ ไปในทันที อนุชาก้าวตามหลัง ตาคมไวกวาดไปตามละเมาะไม้ริมทางผ่านรอบด้านอย่างระมัดระวังเต็มที่ เชษฐา ไชยยันต์และดาริน เดินเรียงเป็นหน้ากระดาน ไรเฟิลของทุกคนขณะนี้ถือเฉียงปากกระบอกสูงขึ้นเบื้องหน้า พร้อมที่จะวาดไปได้ทุกทิศทาง และลูกกระสุนประจำพร้อมอยู่ในรังเพลิง

จักจั่นเรไรที่เคยแซดระงมดง บัดนี้เหมือนจะนัดกันไว้

หยุดกริบไปหมดเหมือนกับว่าทุกคนกำลังเดินไปในโลกร้าง คงได้ยินแต่เสียงลมหายใจของแต่ละคน และเสียงฝีเท้าที่เหยียบย่ำไปตามพื้นใบไม้แห้งเท่านั้น

"วู้ไปไหนกันหมดโว้ย!"

เสียงหนานอินกู่ร้องเรียกให้เสียงขึ้นเบาๆ ขณะที่แกเดินไปตามเส้นทางนั้น

แล้วทุกคนก็เย็นไปทุกขุมขน เพราะแทนที่จะได้ยินเสียงมนุษย์คนใดตอบมา กลับได้ยินเสียงหอนเยือกเย็นของหมาป่าหรือไม่ก็พวกหมาจิ้งจอก ประสานรับกันขึ้นระงม แล้วต่อมาก็กลายเป็นเสียงขู่คำรามและเห่าแซ่หมด

มันดังออกมาจากหมู่บ้านนั้น

"อย่าเพิ่งเข้าไปลุงอิน"

อนุชาตะโกนสั่งความ แล้วเงยปากกระบอกไรเฟิล .458 ของเขาขึ้นฟ้า เหนี่ยวไกลั่นครืนขึ้น กัมปนาทแห่งเสียงปืนล่าสัตว์ขนาดหนัก สะเทือนไปทั่วทุกกิ่งใบของต้นไม้และแก่งแง่โขดหินรอบด้าน มันซ่าสะท้านก้องกลับไปมาเพราะคลื่นเสียงคงจะลอยไปกระทบโขดเขาหน้าผาที่อยู่ไม่ห่างจากหมู่บ้านออกไปนัก กลบเสียงเห่าหอนประหลาดนั้นหมดสิ้น

ทั้งหมดชะงักกึกกับที่อย่างเตรียมพร้อม

จากเสียงปืนของอดีต 'พรานชด' นั่นเองทำให้เสียง

หอนโฉ่และเห่าอยู่บ๊อกแบ๊กแซ่ดงอยู่เงียบกริบลงในทันที กลายเป็นเสียงวิ่งเตลิดกระจัดกระจายสวบสาบไปตามพงไม้อย่างตื่น-

ตระหนก และคลับคล้ายคลับคลาจากโสตประสาทอันฉับไวเจนป่าของทุกคนว่า ทิศเหนือของทางน้ำไหลขึ้นไปในระยะห่างไกล มีเสียงการเคลื่อนไหวอยู่โกลาหล เสียงร้องก้อกแก้ก เสียงกระพือปีก แต่สำเหนียกยังไม่ชัดเจนนัก เนื่องจากความทึบทะมึนของป่าไม้ตลอดจนเนินสูงๆ ต่ำๆ รอบๆ ด้านบังไว้

"ผิดปกติไปจากที่เราหวังไว้แล้วครับพี่ใหญ่!..."

อนุชาพูดเร็วปรื๋อ แล้วโบกมือไปยังหนานอินผู้ยืนเหมือนจะคิดอะไรอยู่

"ลุง เข้าไปดูเร็วๆ เถอะ มันไม่ชอบกลเสียแล้ว!"

หนานอินสาวเท้าพรวดๆ เข้าไปโดยไม่รีรออะไรอีก ในขณะที่คณะนายจ้างทั้งหมด...โดยไม่ได้บอกเตือนอะไรกันเลย... ต่างวิ่งเหยาะๆ ตามหลังแกเข้าไปอย่างร้อนใจ พวกลูกหาบและคะหยิ่นผู้คุมหลังก็พลอยแบกของแล่นตามเข้าไปด้วย

พอลับโค้งทางด่าน ก็พบเข้ากับลานกว้างของบริเวณพื้นที่โล่งเท่านั้น หนานอินและทุกคนก็ยืนงันตะลึงกันไปหมด เสียงดารินอุทานออกมาว่า

"คุณพระช่วย!"

ภาพที่เห็น สะกดและบีบความรู้สึกของทุกคนจนบอกไม่ถูก ท่ามกลางความมืนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก

ณ ตำแหน่งนั้น แน่นอนที่สุด ครั้งหนึ่งเมื่อไม่กี่วันมานี้ เคย (สังเกตดูจากร่องรอย) มันได้เคยเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านขนาดใหญ่ ประมาณ 50-60 หลังคาเรือน แต่เท่าที่เห็นอยู่ ณ บัดนี้ มันได้กลายเป็นซากอันปรักหักพังทลายลงมาราพนาสูรอยู่กับ

พื้น ถูกกระชากรื้อถอนถล่มโค่นหมดสิ้น แม้แต่เสาเรือนก็แทบจะไม่มีเหลือ ข้าวของเครื่องใช้ประเภทกระด้ง กระทาย และภาชนะเครื่องใช้ของชาวดอยกระจายอยู่เกลื่อนกลาด บริเวณละเมาะไม้รอบด้านของหมู่บ้านก็แหลกยับเป็นแปลง

"มันร้างไปเสียแล้ว ไม่มีมนุษย์แม้แต่คนเดียว!"

ไชยยันต์หลุดปากอุทานออกมา จ้องตาไม่กะพริบ

เชษฐาหรี่ตาลง ในขณะที่อนุชากัดริมฝีปากแน่น ค่อยๆ กวาดตามองค้นหาไปทีละจุด ดารินนั้นยืนกายสั่นเทา แต่ก็พยายามบังคับไว้ให้เป็นปกติ หล่อนตกใจต่อสภาพนั้นจนบอกไม่ถูก และเดาอะไรไม่ออกเลยในสภาพที่เข้ามาเห็นอย่างจู่โจมกะทันหันเช่นนี้ พวกลูกหาบครั้งแรกก็เงียบกริบ แล้วต่อมาก็เอะอะล้งเล้งกันแซดไปหมดฟังไม่ได้ศัพท์

ระหว่างที่ทุกคนยังยืนนิ่งอยู่กับที่ อนุชา หนานอิน และคะหยิ่นก็พุ่งปราดออกจากที่แยกกันเดินตรวจดูตามบริเวณนั้นทันที อาการเช่นนั้นทำให้เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน เริ่มออกสำรวจบ้าง แต่ออกคำสั่งให้พวกลูกหาบ หยุดรวมกลุ่มกันอยู่ก่อน

ขณะที่ทุกคนเริ่มกระจายกันออกไปนั่นเอง เสียงเห่าและคำรามอย่างดุร้ายก็ดังแซ่ขึ้นอีกรอบตัว **และก่อนที่ใครจะทันได้พูดจาคำใดกัน เพราะแยกกันอยู่เป็นจุดๆ ณ ตำแหน่งอันเป็นหมู่บ้านร้างนั้น ละเมาะรอบด้านก็แลเห็นแดงพืดไปด้วยหมาป่าชนิดหนึ่ง วิ่งพรูออกมารอบด้านพร้อมกับเขี้ยวที่แสยะขาว**

"เฮ้ย! ระวังมันเอาเราแล้ว!"

ไชยยันต์ร้องว้าก เมื่อไอ้ตัวหนึ่งที่ซุ่มอยู่หลังปลวกลูกหนึ่งพุ่งเข้ากระโจนใส่เขา ซึ่งก็ถูกเสียบปังออกไปด้วยพานท้ายของปืนอันหนักหน่วง ด้วยสัญชาตญาณว่องไว คุ้นภัย มันผงะถอยเซเด็นไปสองทอด แล้วก็แว้งกลับ เมื่อนั้นเอง เชษฐาจึงลดลำกระบอกไรเฟิลลงพร้อมกับเหนี่ยวไกบึมม์! ช่วยสถานการณ์ร้ายของไชยยันต์ไว้

กระสุนขนาดหนักทำให้ไอ้ตัวนั้นพับอยู่ตรงนั้นเอง แล้วเสียงแปลกแรกดังขึ้นจากเชษฐา เสียงปืนจากพรรคพวกที่แยกกันอยู่คนละแห่งก็ระเบิดกันขึ้นสนั่นดังไปหมด มันมีทั้งไรเฟิลที่ฝ่ายนายจ้างถืออยู่และลูกซองของพวกลูกหาบ

อนุชากับหนานอินที่เดินไปด้วยกันทางหนึ่ง วิ่งกระจัดกระจายถอยกลับมาแล้ว ไอ้เขี้ยวขาวตัวแดงอีกฝูงหนึ่ง 7-8 ตัว กำลังกวดตามมาเป็นพรวน คะหยิ่นกับนายช้วนซึ่งบัดนี้ตะโกนอะไรเอะอะก็แล่นสวนเข้าไปพร้อมกับปืนลูกซอง บรรจุลูกเอสจีหรือดับเบิ้ลโอบั๊ค ระเบิดถี่ยิบ 7-8 ตัวเหล่านั้น ม้วนกลิ้งดิ้นทุรนทุรายอยู่กับพื้น เลือดสาดกระจาย บ้างสงบนิ่งทันที บ้างช้า และบ้างก็วิ่งปัดเป๋เข้าหาที่ซุกซ่อน ที่รู้แน่ๆว่ามันเป็นหมาป่าพันธุ์ใดพันธุ์หนึ่งก็เพราะธรรมชาติที่ร้องโอ่ง หรือเอ่ง เมื่อเจอะเข้าลูกปรายของกระสุนลูกซองเข้า แต่ยังไม่ตายคาที่

ดารินถูกเจ้าสีเทาเกือบจะดำตัวหนึ่งเขื่องกว่าทุกตัวเกือบเท่าอัลเซเชี่ยนพุ่งรี่เข้าโจนงับ หล่อนกระทุ้งสวนปากมันด้วยปากกระบอกของไรเฟิล มันงับกัด หล่อนจึงเหนี่ยวไกโครมเดียวหัวที่กำลังงับสะบัดอยู่อย่างดุร้ายกระหายเลือดกับปากกระบอก

ปืนของหล่อน ขาดกระเด็นหายไปจากคอในพริบตา เพราะอำนาจของ .300 เวฯ แม็กฯ และขณะนั้นเอง ทั้งเชษฐา และอนชาก็ตะโกนก้องฝ่าเสียงปืนที่แตกระงม เพื่อปะทะกับการบุกเข้าโจมตีของหมาป่าฝูงใหญ่นั้นว่า

"ระวังจะยิงถูกกันเอง!"

ถูกแล้วในภาวะตะลุมบอนกับสัตว์ประเภทหมาป่าดุร้ายที่ซุ่มดักรอเหยื่ออยู่เช่นนี้ และฝ่ายมนุษย์ก็แยกกันออกเป็นหลายกลุ่มเช่นนี้ อันตรายจากการยิงพลาดไปถูกกันเอง มีมากพอๆ กับการที่ถ้าปล่อยให้มันเข้าถึงตัว และฝังเขี้ยวลงได้ เนื้อก็คงจะหลุดเป็นชิ้นๆ ด้วยฟันอันแหลมคม และกรามอันแข็งแรงเท่าๆ กับเชื้อบาดทะยักหรือโรคกลัวน้ำ ซึ่งมีอยู่ในสัตว์ประเภทนี้

ไรเฟิลที่ฝ่ายนายจ้างถืออยู่ในขณะนี้ เหมาะสมสำหรับสัตว์ใหญ่เท่านั้น แต่เมื่อมาเจอะกับฝูงหมาป่า ที่ไม่ทราบอาจหาญบ้าบิ่นอย่างใด จึงมาดักซุ่มโจมตีอยู่ยังหมู่บ้านร้าง มันไม่ได้อัตราส่วนกันเลย จริงอยู่ถ้ายิงถูกโครมเดียว ก็แทบขาดสองท่อน สำหรับเจ้าสัตว์เล็กเขี้ยวคมและอยู่กันเป็นฝูงเช่นนั้น

แต่ความพลุกพล่านชุลมุนของพวกมัน ประกอบกับขนาดที่ไม่ใหญ่โตนัก วิ่งเลียดพันอยู่กับพื้นทำให้ยิงด้วยไรเฟิลไม่ถนัด และกระสุนไรเฟิลก็มีอยู่จำกัดในตัวปืน กว่าจะสลัดปลอก กว่าจะยิงซ้ำ มันช้าไม่ทันการเสียแล้ว

และขณะที่มันล้อมจู่โจมเข้ามาแบบนี้ก็เห็นพล่านไปหมด ไม่สามารถคะเนได้ว่า มันจะโผล่ออกมาจากพงรกอีกจำนวนสักเท่าใด และเห็นชัดๆ ก็คือ ถูกปืนตาย หรือชักดิ้นชักงอก็

ตายไป ไอ้ที่เหลือก็แยกเขี้ยวขู่คำราม สวนควันปืนเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ลูกซองประเภทบรรจุ 5 นัดของฝ่ายลูกหาบ และคะหยิ่นพิสูจน์ได้ชัดว่าให้ประโยชน์และความปลอดภัยสูงสุด เพราะแต่ละนัดไม่ต้องเล็ง สาดโครมออกไปครั้งไร อย่างน้อยก็ตัวหรือสองตัว จะต้องดิ้นคลุกฝุ่นไปเห็นทันตา และบรรดาลูกหาบนั่นแท้จริงก็คือพรานป่าลูกบ้านของรพินทร์เหล่านั้น ก็พิสูจน์ได้แล้วว่า แต่ละคนใจถึงมือถึงด้วยกันทั้งสิ้น ขอให้อุปกรณ์หรืออาวุธพร้อมเท่านั้น เสียอย่างเดียวพวกนั้นยิงไปพลางแหกปากตะโกนด้วยความตกใจไปพลาง เอ็ดอึงลั่นไปหมดทั้งหมู่บ้านว่างๆ

เพียงแค่ 5 หรือ 6 วินาทีเท่านั้น ของการเปิดฉากโจมตี และการยิงปะทะจากฝ่ายมนุษย์ ฝุ่นผงคลีบริเวณนั้นตลบไปหมด และสร้างความวุ่นวายเหลือที่จะกล่าวได้ ไม่มีใครสามารถที่จะจับสังเกตหรือคอยช่วยเหลือใครได้ถนัด นอกจากจะหาทางหลีกเลี่ยงตนเอง ให้พ้นจากคมเขี้ยวของไอ้หมาบ้านรกเหล่านั้นเท่านั้น ลูกหาบบางคนบรรจุกระสุนไม่ทัน ชักอีดาบออกมากวัดแกว่งแล้ว นั่นแปลว่ามันไม่ได้มีอยู่เพียงแค่ 10 หรือ 20 ตัวเท่านั้น แต่อาจมีอยู่เป็นร้อยๆ และอาจถาโถมเพิ่มปริมาณเข้ามาอีกเท่าใดไม่รู้ได้

ดาริน ถูกเชษฐากระชากให้หลบไปอยู่ข้างหลังพร้อมตะโกนลั่น

"ถอยไปเอาลูกซองจากพวกลูกหาบสักกระบอก เร็ว! ไรเฟิลยิงมันไม่ทันแน่"

และพร้อมกันนั้น อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะก็กระตุกปืนพกสั้นติดเอวขึ้นมา รู้สึกว่ามันจะคล่องแคล่วกว่าไรเฟิล ซึ่งหย่อนลงกับพื้นชั่วคราวก่อน เขากวาดลำกล้องปืนไปยังตัวที่ใกล้ที่สุดก่อน แล้วเหนี่ยวไกเปรี้ยง...เปรี้ยง...หูดับตับไหม้ กระสุน.44 แม็กนั่ม มันก็ยังแรงไปสำหรับสัตว์ประเภทตัวเล็กแต่อันตรายมากชนิดนี้ แต่ละตัวที่เจอะเข้าซี่โครงหัก ไส้ทะลัก หรือไม่ก็หัวแบะหายไปเป็นกระบิ

ไชยยันต์นั้นไม่ถนัดในการจะใช้ปืนพก พอไรเฟิลในมือกระสุนหมด เขาก็โกยอ้าวเข้าไปที่กองสัมภาระที่ถูกทิ้งอยู่ มันก็พอดีกับที่อนุชาและหนานอินห้อมาถึงพอดี เพราะเจตนาตรงกัน

"เอาเอ็ม16 ออกมาเร็ว!"

อนุชารองกระหืดกระหอบ ขากางเกงข้างหนึ่งของเขาถูกรอยเขี้ยวกระชากขาดรุ่งริ่ง...

ไม่ถึงอึดใจ ทั้งอนุชาและไชยยันต์ ก็กระชากเอาไรเฟิลอัตโนมัติกระสุน 5.56 มม. อันเป็นปืนในราชการสงครามขึ้นมาได้สามกระบอก กระชากลูกขึ้นลำแล้วไชยยันต์ก็ตะโกนสุดเสียง

"ทุกคนหมอบลง หมอบราบกับพื้น จะล่อมันด้วยไอ้นี่แล้ว!"

ดารินกำลังวิ่งเข้ามาเหมือนกัน พอมองเห็นเอ็ม 16 ฐานทหได้แบบ 'คอมมานโด' ขึ้นมาอยู่ในมือของพี่ชาย และเพื่อนเช่นนั้นหล่อนก็ใจหายวบ เพราะปากลำกล้องมันส่องมาทางหล่อนพอดี หญิงสาวทิ้งตัวลงนอนราบกับพื้นทันที ส่วนเชษฐาก็หวุดตัวหมอบ

เมื่อนั้นเอง เอ็ม16 ของพลร่มทั้งสองกระบอกจากมือพงอนุชาและไชยยันต์ก็แผดระงมเป็นชุดๆ ช่วงสั้นๆ ชุดละสามสี่นัดกราดไปรอบทิศ แล้วแต่ว่าจะเห็นไอ้หมานรกพวกนั้นเวะโจน แผล็วๆ เข้ามาทางไหน อนุชาโยนอีกกระบอกไปให้ทเวินแต่หญิงสาวเหวี่ยงต่อไปให้พี่ชายใหญ่ เพราะเขาอยู่ใกล้ที่เตรายมากกว่าหล่อน ซึ่งบัดนี้อยู่ในรัศมีการยิงคุ้มครองแล้ว

เชษฐาใช้รองเท้าคอมแบ็ตยัดปากไอ้ตัวหนึ่งไว้ได้ทันก่อนที่มันจะเล่นงานหน้าแข้งเขา แล้วพอฉวยเอ็ม 16 ได้ก็ผงกหัวขึ้นเ ปล่อยพรูออกไปชุดหนึ่ง 3 นัด ไอ้หมาป่าเขี้ยวคมตัวนั้นก็เวะเด็นไปเละอยู่ในกองแฝกของบ้านร้างที่ถล่มลงมาสุมอยู่กับฟื้นเ และอีก 2 ตัวที่ปรี่ตามหลังมา ก็พลอยฟุบไปด้วย ขาทั้งสี่สั่นเกระตุกพราดๆ

แล้วเมื่อนั้นเอง อาวุธสงครามที่เตรียมพร้อมมาด้วยอย่างไม่คิดที่จะใช้ยิงอะไรนอกจากยิงคนก็ประสานกันขึ้นชนิดป่าแตกเวะเสุนมันเล็กก็จริง แต่ความเร็วสูงและยิงรัวเป็น 'กล' ได้แบบที่ สเถานการณ์ร้ายของฝ่ายมนุษย์ ที่ทำท่าว่าไม่ใครก็ใครจะต้องแกรุมกัดเหวอะหวะไปบ้างเป็นแน่ ก็เปลี่ยนแปลงไปในทางดีขึ้นในเพริบตา

อนุชา ไชยยันต์ และเชษฐา ส่องเก็บอย่างรวดเร็วไปที

ละตัวเท่าที่จะมองเห็น โดยระมัดระวังไม่ให้วิถีกระสุนกดต่ำไป โดนเอาพรรคพวกที่ล้มตัวลงหมอบติดดิน เสียงป่าสะเทือนอยู่พักใหญ่เท่านั้น แม็กกาซีนแต่ละกระบอกบรรจุเต็ม 30 นัด รวมแล้วเป็น 90 แต่ละคนยิงยังไม่ถึงครึ่งของแม็กฯ ไอ้หมาโซดุร้ายกระหายเลือดเหล่านั้นที่โผล่ออกมาก็ถูกกวาดเรียบ วิ่งกันป่าแตกหางจุกตูด

อนุชากราดตามหลังไปรอบด้าน พร้อมกับไชยยันต์ กิ่งใบไม้และมูลดินรอบด้านกระจุยกระจายไปหมด เสียงเอ๋งๆ ดังประสานมากับอำนาจการยิงเร็วรัวเป็นชุดเหล่านั้น บางตัวเห็นชัดๆ ว่าวิ่งสามขาหกคะเมนตีลังกา ตะเกียกตะกายหัวซุกหัวซุนจะเข้าพงรก แต่อนุชาก็ยิงไม่เลี้ยง ซัดตามหลังมันไปจนกระทั่งเศษเนื้อของมันปลิวกระจายขึ้นมาพร้อมกับกระเซ็นเลือด

เหตุการณ์ทั้งหมดมันก็แค่ไม่เกิน 3 นาทีเท่านั้น ที่มันเกิดขึ้นอย่างเฉียบพลันกะทันหัน บัดนี้ทุกอย่างราบคาบลงตามเดิม ซากของไอ้หมาป่าพวกนั้นกองกระจัดกระจายอยู่ทั่วๆ ไป เนื้อตัวรุ่งริ่งไปด้วยอำนาจลูกปืนนานาชนิดแต่ส่วนมากถูกสังหารด้วยลูกซองและปืนกลพลร่ม 3 กระบอก พวกมันเผ่นไปกันหมดแล้ว คงจะไม่มีตัวไหนบังอาจหลบอยู่ตามสุมทุมพุ่มพฤกษ์อีก เพราะอนุชา ไชยยันต์ และเชษฐาสงสัยที่ใด ก็กรอกกระสุนใส่เข้าไปเป็นชุด กิ่งไม้ขนาดข้อมือยังขาดพับ ไอ้สัตว์ประเภทหมาป่าจะอยู่ได้อย่างไรไหว

บัดนี้ จึงเหลือแต่ควันปืนที่มีกลิ่นฉุนน่าเวียนหัว กับพรรคพวกที่กระจายกันหมอบอยู่ตามที่ต่างๆ เท่านั้น เสียงวิ่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดห่างไกลออกไปอย่างรวดเร็ว

"ทุกคนตรวจดูตัวเอง ใครถูกกัดแม้แต่เพียงนิดเดียว บอกนายหญิง ต้องฉีดยาทันที"

อดีตพรานชดร้องตะโกนขึ้นดังลั่นไปยังหมู่พรานพื้นเมืองซึ่งบัดนี้ค่อย ๆ ลุกกันขึ้นมายืน เชษฐาผละออกมาจากตำแหน่งที่เขายืนปักหลักยิงอยู่นั้น วิ่งเข้ามาหิ้วปีกน้องสาวที่ยังนอนคว่ำหน้าเอามืออุดหูอยู่ เพราะเสียงอันแผดสนั่นของปืนกลทั้งสามกระบอก ดารินเป่าลมพรูออกจากปาก

"เรียบร้อยไม่ใช่หรือ น้อย"

"ค่ะ พี่ใหญ่...ไรเฟิลของน้อยอยู่ไหน?"

"โน่น...เธอทิ้งหรือพลัดหลุดมืออยู่โน่นไม่ใช่รึ"

ว่าแล้วพี่ชายใหญ่ก็เดินเข้าไปฉวยไรเฟิลของตนเองและน้องสาวนำเข้ามา

เสียงไชยยันต์ตะโกนด่าพ่อล่อแม่ไอ้หมาป่าพวกนั้น สนั่นหวั่นไหว ขณะที่ยิงจนหมดกระสุนลูกเลื่อนเปิดค้าง และเขาก็ขัดแม็กฯ ใหม่อีกอันหนึ่งสวมเข้าไปแทนที่

"มา ให้โคตรเตี่ยมึงแห่กันเข้ามาอีก เผ่นหนีไปทำไม เข้ามาซิ"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ร้องด่าท้าทายเอ็ดอึงไปหมด ขณะนั้นทุกคนกำลังเข้ามารวมกลุ่มและสำรวจตัวเองว่าใครโดนเขี้ยวของเจ้าหมาป่าพวกนั้นบ้าง พูดกันลั่งเล้ง

กว่าจะมาตั้งตัวสำรวมสติกันได้อีกครั้ง ก็อีก 2-3 นาทีผ่านไป โชคดีที่สุดที่ไม่มีใครในคณะถูกคมเขี้ยวหรือน้ำลายของพวกมันเลยสักคนเดียว อย่างมากที่สุดก็แค่ถูกกัดกระชากขากางเกงขาดไปบ้างเท่านั้น

เหตุการณ์ผ่านพ้นไปได้อย่างง่าย ๆ ไม่มีใครเอาใจใส่นัก เมื่อพบว่าในคณะไม่มีใครเป็นอันตราย ต่างก็พอใจแล้ว ไม่สนใจแม้แต่จะนับว่า มีหมาป่าพวกนั้นถูกยิงกลิ้งเกลื่อนอยู่กี่ตัว แต่หันมาเอาใจใส่กับหมู่บ้านตะเคียนทอง อันสภาพของมันเต็มไปด้วยปริศนาอีกครั้ง

"โน่น! นาย ไอ้พวกนั้น มันไปรุมแทะกันอยู่ที่กองกระดูกโน่น พอพวกเรามามันก็เลยรุมทึ้ง เพราะนึกว่าเจอเหยื่ออย่างดี ไอ้พวกนี้ถ้าตัวสองตัวก็ไม่เป็นไรนักหรอก มักหนีมากกว่าสู้ แต่ถ้าพวกมันมาก จับฝังกันตั้งแต่ 30-40 ตัวขนาดเสือมันก็ยังเอา" หนานอินบอก พร้อมกับชี้มือไปยังกองกระดูกขาวโพลนที่มองเห็นอยู่ใต้ต้นตะเคียนใหญ่ ด้านซ้ายมือของลานหมู่บ้าน บริเวณนั้นมีรอยกองไฟเผาไว้ไหม้เกรียม กินอาณาบริเวณกว้างไม่น้อยกว่า 10 ตารางเมตร และเผาเอาต้นตะเคียนต้นนั้น ยืนต้นโทรมตายใบเหลืองไปด้วย

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างมองจับไปเป็นตาเดียว

"เกิดอะไรขึ้นนี่ หมายความว่ายังไง จากสิ่งที่เราเห็นอยู่นี้" เชษฐาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเหือด ๆ

"เข้าไปดูกันที่กองกระดูกนั่นเถอะครับ รู้สึกว่าจะมีการฌาปนกิจศพกันที่ตรงนั้น แต่หมู่บ้านที่ทลายแหลกเป็นแปลงลงไปทั้งหมด จนร้างไม่มีคนนี่ ผีตีนช้างแน่ ๆ" อนุชาบอกแผ่วต่ำ

ทั้งหมดเคลื่อนเข้าไปยังตำแหน่งกองฟอนเหมือนใครลากเอาศพจำนวนมากมาสุมกอง แล้วเผารวม ๆ กันไว้ทันที...

เป็นกองกระดูกมนุษย์กองใหญ่ทีเดียว และเมื่อเข้ามาสังเกตกันจริงๆ ในระยะใกล้เช่นนี้ จึงเห็นว่าชิ้นส่วนถูกคาบกระจายเพ่นพ่านเกลื่อนบริเวณไปหมด ไม่ได้มีเฉพาะในบริเวณที่ถูกรวมเผาอยู่เท่านั้น ไม่มีปัญหา ก็ไอ้สัตว์ประเภทหมาฝูงนั่นแหละ ที่คาบกันออกมาแทะ

ลักษณะของกะโหลก มีทั้งเล็กและใหญ่ อันแสดงว่าทั้งเด็กและผู้ใหญ่

ปัญหาขั้นแรกที่ทุกคนจะต้องขบคิดก็คือ คนเคราะห์ร้ายเหล่านี้ เสียชีวิตเพราะอะไร?

มันสืบเนื่องมาจากร่องรอยของการพังพินาศเป็นจุณของหมู่บ้านตะเคียนทองนี่ด้วยหรือเปล่า?

ฝ่ายไหนเป็นผู้ที่นำเอาศพเหล่านี้มารวมเผาเสียลักษณะของการเผาทำลาย ก็เพื่อให้พ้นจากความทุเรศนั่นเอง ข้อนี้ดูไม่ยาก และท้ายสุด หมู่บ้านตะเคียนทองกลายเป็นหมู่บ้านร้างไปเสียแล้ว

พวกนั้นหนีหายผละย้ายถิ่น ไปอยู่เสียที่ไหน?

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง หนานอิน คะหยิ่น และแม้แต่พวกลูกหาบทุกคนก็ไม่มีใครโง่เกินไปนัก ที่จะไม่หันเข้าพิจารณาถึงปัญหาอันเป็นปริศนาท้าทายให้คิดนี้ มันจะต้องอ่านกันด้วยหลักฐานเท่าที่เหลือให้เห็นปรากฏอยู่ และนำมาประกอบข้อสันนิษฐาน ประเมินเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในฐานะที่ทุกคนก็ติดตามวอยคณะของรพินทร์ ชนิดเก็บหลักฐานมาได้เป็นลำดับทุกระยะ ซึ่งถือเป็นต้นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว สำหรับข้อที่จะสันนิษฐานต่อไป

รอบด้านใกล้เคียงบริเวณกองฟอนนั้น เมื่อทุกคนกวาดตามองไป ก็เห็นชัดว่ากิ่งไม้สดๆ มากมาย มีรอยถูกตัดเพื่อนำมาสมเพิ่มเติมกับกิ่งไม้แห้ง สำหรับการเผาหม่อย่างขนานใหญ่นี้

ระหว่างที่ต่างยืนพิจารณาใคร่ครวญอีกครั้งนั้น อนุชาเดินสำรวจเข้าไปยังบริเวณละเมาะไม้ใกล้เคียงที่มีรอยถูกตัดถูกลากเข้ามากองสุม กัมๆ เงยๆ อยู่พักเดียวก็บอกว่า

“พวกของนายรพินทร์แน่ครับ ที่ผ่านมาพบหมู่บ้านนี้พร้อมทั้งศพคงเห็นทเรศเต็มที ก็เลยช่วยกันเก็บมาฌาปนกิจเสีย ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวกที่สุด ไม่ต้องมาเสียเวลาขุดหลุมฝังอยู่หลักฐานของพวกที่เผา มีอยู่หลายอย่างชี้ชัดว่าจะต้องเป็นพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบของรพินทร์”

“ก็แปลว่า พวกเขาบ่ายหน้ามาที่นี่ ตรงอย่างที่เราคิดไว้แล้วก็พบเข้ากับความพินาศของหมู่บ้าน อันเกิดจากการบุกเข้าถล่มโจมตีของโขลงช้าง...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นช้าๆ อย่างพยายามลำดับภาพเหตุการณ์

“แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่า เหตุร้ายที่เกิดขึ้นนี้ได้เกิดขึ้นก่อน หรือภายหลังที่คณะรพินทร์เข้ามาถึงหมู่บ้านนี้?”

“เหตุวินาศเกิดขึ้นก่อนแน่นอนครับพี่ใหญ่ ถ้ามันเกิดขึ้นขณะที่รพินทร์กับพวกมาถึง ก็แปลว่าเขาจะต้องประจัญบานกับไอ้ช้างร้ายพวกนั้น ซากของมันก็จะต้องทิ้งเกลื่อนให้เราเห็นอยู่ด้วย เหมือนตรงที่เราพบที่ป่าไผ่ อันผ่านมาแล้วเมื่อตอนเที่ยง เขาคงไม่ปล่อยให้มันบุกเข้ามาทลายบ้าน และฆ่าคนในหมู่บ้านเล่นได้ง่ายๆ หรอก”

พี่ชายใหญ่ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ก็...น่าจะเป็นอย่างนั้น ทีนี้ รพินทร์กับพวกมาถึงนี่ ในเวลาห่างประมาณสักเท่าไหร่ กับเหตการณ์ที่เกิดขึ้นกับกะเหรี่ยงตะเคียนทอง?”

“ข้อนี้ก็อาจได้แต่เดากันเท่านั้น ว่าอาจวันสองวันเหตุ-การณ์เกิดขึ้นแล้ว เขาจึงมาถึง อาจเร็วหรือช้ากว่านั้นคงไม่มากนัก เมื่อมาถึงเขาก็ต้องพบอย่างเดียวกับสภาพที่เราเห็นอยู่นี่แหละ ผิดกันแต่เพียง เขาจะต้องพบศพเกลื่อนอยู่ด้วย จึงสั่งให้เอามาเผารวมกันเสีย สภาพพังพินาศของหมู่บ้าน มันแสดงว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตหลงเหลืออยู่เลย พวกที่รอดตายก็คงอพยพเคลื่อนย้ายจากที่นี่ไปแล้ว...”

กล่าวจบ ‘พรานชด’ ก็หันไปตะโกนร้องถามคะหยิ่น กับหนานอิน ที่กำลังพยายามคุ้ยเขี่ยตามซากบ้านเรือนของกะ-เหรี่ยงที่พังทลายอยู่ เสียงหนานอินตอบมาว่า

“พวกนี้อพยพไปหมดแล้ว นาย! ไม่มีของกินของใช้เหลืออยู่เลย เก็บกันไปหมดเท่าที่จะขนไปได้ เหลือแต่ของไม่ควรเป็นที่ไม่เป็นประโยชน์เท่านั้น เกลือหรือข้าวสารสักเม็ดก็ไม่มี มีแต่รอยมารื้อค้น กวาดเก็บไป”

“ศพพวกนี้มีอยู่ไม่เกิน 20 ศพ มันคงไม่ได้หมายความทั้งหมู่บ้านถูกช้างฆ่าตายทั้งหมดไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ถามมาบ้าง ในระหว่างที่ดารินนิ่งเงียบ หล่อนใช้วิธีอ่าน และฟังการแสวงหาร่องรอยจากพรรคพวกประ-การเดียว เพื่อสรุปข้อสันนิษฐาน ยังไม่แสดงความเห็นใดๆ ตลอดทั้งสิ้น

"ไม่หมดหรอก นายทหาร บางส่วนเท่านั้น คงเป็นคนแก่ ผู้หญิง แล้วก็เด็ก ที่หนีไม่ทัน"

หนานอินตอบ แล้วทั้งแก และคะหยิ่น กับอนชาก็เดินเข้ามาสมทบอีกครั้ง

"ไม่มีรอยช้างถูกยิงล้มตรงนี้สักตัวเดียว แสดงว่ามันบุกเข้ามาในเวลาที่พวกนี้เผลอ อาจเป็นตอนกลางคืน และอาวุธไม่ดีพอที่จะหยุดมันได้ และบุกเข้ามาตามธรรมเนียมของมันอย่างที่พวกเราก็เห็นกันอยู่แล้ว หรือบีบล้อมเข้ามาทุกด้านเป็นกองทัพเลย ยาตราเข้าย่ำทำลาย"

"มีรอยของรพินทร์ตั้งแค้มป์พักอยู่บริเวณใกล้เคียงบ้างไหม?"

เชษฐาเอ่ยถามขึ้นอีก

"บริเวณนี้ไม่มีครับ แต่ผมว่าอาจไม่ห่างจากที่นี่นักหรอก ที่รพินทร์จะต้องพักขบวนของเขาลงก่อน คงไม่เดินผ่านไปเสีย เพราะกะเวลาดว่า เมื่อเขามาถึงที่นี่ก็คงเป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำอย่างพวกเรานี่แหละ เวลามันไม่อำนวยให้คณะของเขาเดินต่อไปได้อีกไกล แล้วอีกอย่างหนึ่ง ร่องรอยจากการเผาศพนั้น ซึ่งจะต้องเสียเวลาไม่ใช่น้อยก็แปลว่า เขาจะต้องอยู่ในละแวกไม่ห่างนัก ณ วันที่มาถึง มิฉะนั้นจะเอาเวลาที่ไหนมาเผาซากศพได้ ถ้าไม่หยุดพัก"

"นีเราผิดหวังอย่างแรง และคำนวณกันไม่ถูกล่วงหน้าเลยนะ ว่าจะมาพบเอาหมู่บ้านตะเคียนทองร้าง ในสภาพที่ถูกคชภัยทำลายเสียแหลกลาญแบบนี้ รัศมีจากหมู่บ้านนี้ กับบริเวณที่รพินทร์ปะทะกับโขลงของมันจนยิงทิ้งไว้เกลื่อนที่ป่าไผ่มันก็

ไม่ห่างกันนัก ยิ่งนึกย้อนไปตลอดเส้นทาง ที่มันดักโจมตีเรามาเป็นระยะ ๆ มันก็เส้นทางใกล้เคียงกันทั้งนั้น แสดงว่ามันคอยดักอาละวาดเล่นงานทุกคนอยู่ในละแวกรัศมี 30 ตารางกิโลเมตรนี่แหละ เฮ้อ! หวังที่จะได้พบพวกตะเคียนทองสักคนที่นี่ เพื่อจะได้หาข่าวอะไรบ้างก็ฟาวล์เสีย กลับกลายเป็นปริศนาน่ากลัวให้คิด ทิ้งให้เห็นเสียอีก”

เชษฐาว่า พลางหันไปมองดูรอบ ๆ อันเต็มไปด้วยร่องรอยแห่งความพินาศยับเยินของหมู่บ้านร้างอีกครั้ง

“ถ้าพี่กลางกับทุกคนแน่ใจว่า คณะของรพินทร์จะต้องพักอยู่ในละแวกไม่ห่างเกินไปนักของหมู่บ้านนี้ ก็ออกสำรวจเถิดค่ะ ถึงพวกเราเองก็เหมือนกัน จะต้องหาที่พักให้ได้ก่อนค่ำวันนี้ เพราะเราก็ไม่มีทางจะเดินในเวลากลางคืนเหมือนกัน ต้องยึดที่พักไว้ก่อน”

ดารินเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก แล้วก็อดไม่ได้ที่จะมองไปรอบ ๆ เผื่อจะพบเจ้าด้วนของหล่อนในยามนี้บ้าง แต่ไม่ปรากฏวี่แววของมันเลย ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงกระดึงผูกคอ

อนุชาโบกมือกับทุกคนให้ตามเขาไป โดยย้อนเข้าไปหาริมฝั่งธารน้ำอันอยู่ไม่ห่างนัก แล้วก็เดินไต่เลียบขึ้นสูงไปตามแนวโขดหินนั้น ทั้งขบวนก็เคลื่อนตามในทันที ก็บริเวณที่อดีตพรานชัดเลือกเดินตัดขึ้นด้านเหนือของหมู่บ้านนั่นเองแหละ ที่พบหลักฐานก้นซิการ์และบุหรี่ทิ้งอยู่เป็นระยะ แสดงว่าเส้นทางเดินของรพินทร์กับฝ่ายนายจ้างมุ่งไปทางด้านนั้นจริง ๆเท่า ๆกับแสดงชัดอีกครั้ง โดยไม่ต้องกังขากันอีกต่อไปว่า**อนุชา วราฤทธิ์**

นั้น เป็นนักแกะรอยระดับอาชีพอย่างแท้จริงคนหนึ่ง จากชีวิตพเนจรในดงลึกในอดีตของเขา

การเดินไปกันอย่างรีบเร่ง แข่งกับแสงของทิวากาล ที่มืดสลัวลงทุกขณะ

ครั้นแล้วชั่วไม่กี่อึดใจ ลมก็โชยมาจากด้านเหนือ คราวนี้ทุกคนแทบสำลักด้วยกลิ่นเน่าอย่างรุนแรง

"เฮ้ย! มีซากตายเน่าอย่างมโหฬารอยู่ข้างหน้าเราอีกแล้ว!"

ไชยยันต์อุทาน ยกมืออุดจมูกโดยไม่รู้สึกตัว

"เร่งฝีเท้าหน่อยทุกคน เราจะต้องพบหลักฐานเพิ่มเติมข้างหน้าใกล้ๆ นี้แน่ๆ"

เชษฐากระโดดขึ้นไปบนโขดหินสูง โบกมือต้อนพวกลูก-หาบที่เดินเข้าขบวนมา แล้วรองเรงอยู่ตลอดเวลา

จากนั้นชั่วไม่เกิน 10 นาที ทั้งคณะก็มายืนจังงังคราง กันแซดในลำคอ อยู่ที่โคกเหนือฝั่งธารตอนหนึ่ง

"โอ้โฮ!"

เสียงไชยยันต์คราง ขึ้นอีก ตาเบิกโพลง

ภูเขาที่กองอยู่เป็นหย่อมๆ ณ บริเวณพื้นที่ค่อนข้างโล่ง บริเวณติดกับหน้าผาชันอันไม่ห่างออกไปนัก คือซากช้างตาย! คราวนี้แทบจะนับจำนวนไม่ถ้วนทีเดียว มันเต็มบริเวณไปหมด อยู่ในป่ารกก็มี กลางพื้นโล่งก็มี กินแดนไปจนกระทั่งถึงตีนเชิง

ผาที่เห็นอยู่ไม่ไกล อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่า 30 ตัว ทุกตัวขึ้นผีตที่ดแมลงวันและฝูงแร้งจับมืดไปหมด

"นี่เอง! พบแล้ว มาทำสงครามใหญ่กันตรงนี้เอง! นึกแล้วไม่มีผิด" อนุชาพูดเสียงหนักๆ ในลำคอ แล้วถามว่า "พวกเราพยายามทนกลิ่นหน่อยได้ไหม เราจะตัดตรงเข้าไปที่ตีนหน้าผาที่เห็นนั่น เชื่อแน่ว่ารพินทร์กับพวกนั้นจะต้องมาพักอยู่ตรงนั้นแหละ ไม่งั้นคงไม่ซัดกันเละแบบนี้หรอก"

"เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่นเลย กลาง เพราะจะอยู่ตรงนี้หรือเดินตัดเข้าไป มันก็ไอ้กลิ่นพอกันนั่นแหละ ทกคนพยายามเดินหลีกน้ำเหลืองหน่อย อย่าไปเหยียบเข้า"

เชษฐา ในฐานะพี่ใหญ่ตัดสินใจบอก

"โฮ้ย! คะหยิ่นจะเป็นลม หายใจไม่อ๊อก!"

เจ้านักเลงโตหล่มช้างทำตาเหลือก เข่าอ่อน หนานอินไผหัวมันลงจากก้อนหินที่ขึ้นไปยืนดูอยู่

"ไป ไอ้เวร! หรือไม่ไป เอ็งจะอยู่ตรงนี้มันก็เหมือนกันนั่นแหละ หรือจะอยู่ตรงนี้คนเดียวก็ตามใจเอ็ง"

คะหยิ่นสั่นหัว

"คะหยิ่นไม่อยู่ตรงนี้ คะหยิ่นไปด้วย เหม็นเป็นเหม็น... เกิดมาไม่เคยพบเห็นช้างตายมากถึงขนาดนี้"

"แล้วเกิดมาเอ็งเคยเห็นไหมละว่า ช้างยกมาเป็นกองทัพเข้ามาเหยียบหมู่บ้านใหญ่ๆ จนพังราบไปหมด"

คะหยิ่นไม่ตอบ ทุกคนอยู่ในภาวะจำเป็นขีดสุด แม้จะเคยชินกับกลิ่นช้างเน่ามาแล้ว แต่เท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ มันมากมายเหลือประมาณ

อนุชา ไชยยันต์ และเชษฐา ยังถือปืนยิงเร็วของพลร่มอยู่ ส่วนไรเฟิลสะพายไหล่

ก่อนที่ทกคนจะเคลื่อนที่ อนชาสาดกระสนออกไปเป็นชุดๆ สนั่นหวั่นไหวทั้งตับ 30 นัด โดยยิงเคลียร์บริเวณเสียก่อนขับไล่ฝูงแร้งหรือสัตว์ร้ายที่อาจหลบซุ่มอยู่ตามซากเน่าอันมากมายก่ายกองเหล่านั้น เสียงปืนย่อมศักดิ์สิทธิ์เสมอ โดยเฉพาะปืนกลที่รัวเป็นชุดๆ

เขายิงกราดไปรอบๆ อย่างปราศจากจุดหมายแน่นอน เป็นการยิง 'เปิดทาง' เท่านั้น ซึ่งก็ได้ผล สารพัดสัตว์ที่มารมกันกินซากเน่าอันมีอยู่มากมายเหลือเฟือเหล่านั้น แตกกระจายฮือกันออกไปหมด หลบเข้าพงรกหายไป ส่วนที่เป็นแร้งก็บินแตกฮือขึ้นเต็มท้องฟ้า

ในจำนวนนั้น ดูเหมือนจะมีเสือใหญ่อยู่สองสามตัวด้วย หลบกินซากอยู่ตรงไหนไม่ทราบ แต่คำรามโฮกแล้วเผ่นพรวดแล่นป่าราบไป และโดยไม่ตั้งใจหรือเจตนาเลย แร้งสามสี่ตัวที่กำลังเริ่มจะบินขึ้น ถูกกระสุนเอ็ม16 พลิกหมุนร่วงตุบตับลงกับพื้นเหมือนใบไม้หล่น เพราะปริมาณของมันหนาแน่นมากเหลือเกิน

"ไปครับ ตัดทางได้แล้ว เดินกันให้เร็วที่สุด"

อนุชายิงหมดชุด ยัดแม็กฯ ใหม่สวมเข้าไปอย่างเตรียมพร้อม แล้วพยักหน้าบอกกับพรรคพวก ดารินกระโดดลงจากโขดหินเป็นคนแรก และเป็นคนที่เดินนำตัดดิ่งเลาะลัดเส้นทางด่านอันจะนำมาสู่ลำธารขึ้นไปในทันทีโดยไม่ยอมฟังเสียงใครและทุกคนก็ตามมาอย่างกระชั้นชิด

การตรวจสอบพื้นที่ทำกันได้ไม่ถนัดนัก ซากเน่าที่ล้มขวางอยู่ อันเต็มบริเวณไปหมดประการหนึ่ง กลิ่นที่แทบทนไม่ได้อีกประการหนึ่ง กาลเวลาที่เริ่มจะมืดค่ำลงอย่างรวดเร็วอีกประการหนึ่ง ทำให้ทุกคนจำต้องแข่งกับเวลาเหลือบมองริมทางผ่านได้เพียงคร่าวๆ เท่านั้น

แล้วดารินก็หยุดชะงักนิดหนึ่ง หล่อนเข้ามาถึงบริเวณอันมีหลักฐานพอที่จะชี้ชัดว่า เป็นแค้มป์พักนอนของคณะรพินทร์แล้ว ท่ามกลางซากช้างที่กองพะเนินเหล่านี้ สะกิดให้ทุกคนดูแต่ไม่พูด อนุชาเดินตามหลังมา ก้มลงเก็บอะไรชนิดหนึ่งที่หล่นอยู่กับพื้น นอกเหนือจากปลอกกระสุนที่กระจายอยู่เกลื่อนกลาดเช่นเดียวกับในยุทธภูมิ แล้วผลักหลังน้องสาวให้ออกเดินรุดหน้าผ่านบริเวณนั้นไปโดยเร็ว

ทสุด ทงคณะกผานสถานทนนขนมาหยุดพกกนอยู่ ทแท้นของหน้าผาอันอยู่เหนือทางลม กลิ่นเหม็นยังอยู่ แต่เบาบางลงบ้าง พอจะหายใจหายคอกันได้สะดวกพอสมควร เมื่อนั้นอนุชาจึงส่งสิ่งที่ถือกำอยู่ในมือให้พรรคพวกที่มานั่งเช็ดเหงื่อกันอยู่บนตีนเชิงดู

“กระเดื่องระเบิด เอ็ม.เค.ทู.!”

ไชยยันต์ร้อง ขณะที่ฉวยขึ้นมาพิจารณาแล้วส่งต่อไปให้เพชรา

“ใช่ พวกนั้นเปิดศึกใหญ่เลย นอกจากจะใช้เอ็ม16 ในการเจาะทะแล้ว ยังมีการขว้างระเบิดทำลายสกัดกั้นด้วย แปลว่า

มันบุกตะลุยเข้ามาหนาแน่นเหลือเกิน เหตุการณ์จะต้องเกิดขึ้นในเวลากลางคืน ระหว่างที่พวกนั้นพักอยู่นั่นแหละ และตรงบริเวณที่เรามาหยุดอยู่นี่ก็เห็นไหม ทั้งปลอกไรเฟิล ลูกซองปลอกกระสุนเอ็ม16 เกลื่อนไปหมด แล้วไอ้ช้างนรกพวกนั้นก็ยังบุกขึ้นมาถูกยิงกองอยู่บนเนินนี่ด้วย แสดงว่าพวกนั้นปะทะไว้ไม่อยู่แล้ว ถอยพลางยิงพลาง ขึ้นไปอาศัยอยู่บนหน้าผานี่ พวกมันดูท่าเหมือนจะไม่กลัวตายเลย เพราะถูกยิงถล่มล้มตายถึงขนาดนี้ก็ยังไม่ถอย บุกตะลุยเข้ามาเรื่อยๆ จนพวกรพินทร์ต้องถอยหนีเอง

เชษฐากัดริมฝีปากแน่น

“เดินทางครั้งนี้ รพินทร์รบกับกองพลช้างโดยตรงหลายกองพลด้วย และดูเหมือนจะเป็นศึกติดพันมาตลอด...”

พี่ชายใหญ่พูดเกรียมๆ ในลำคอ แล้วว่า

“เราเองก็เหมือนกัน คงจะเจอะเข้าแบบเขานั่นแหละการย้ายตำแหน่งพักจากหมู่บ้านร้างมาหยุดกันอยู่ที่นี่ แปลว่ารพินทร์เลือกชัยภูมิเตรียมทางหนีทีไล่ไว้แล้ว ถ้าไม่มีหน้าผาที่จะปีนหนีขึ้นไปอาศัยหลบอยู่ได้ พวกเขาคงถูกมันเหยียบแหลกทั้งหมด”

“ว่าแต่พวกเราตอนนี้เถอะ จะเอายังไงกันดี นี่มันเกือบหมดแสงตะวันแล้วนะ”

ไชยยันต์บอกมาโดยเร็ว อัดบุหรี่ดับกลิ่นและตอกบรั่นดีในกระติกตลอดเวลา ซ้ำยังรินลงฝ่ามือนำมาขยี้กับจมูก

“กลาง เธอจะเอายังไง?”

เชษฐาขอความเห็นมาอีกคน ในฐานะที่น้องชายเปรียบ

เสมือนมัคคุเทศก์นำทางในขณะนี้ อดีตพรานชดหันไปปรึกษาหนานอิน อึดใจเดียวก็ชี้ขึ้นไปบนหน้าผา

“มีอย่ทางเดียวเท่านั้นครับ พี่ใหญ่ เราต้องไต่ขึ้นไปบนหน้าผานี่แหละ หาที่พักบนนั้น หนึ่ง ปลอดภัยไว้ก่อนสำหรับคืนนี้ เผื่อพวกมันจะย้อนมาเล่นงานเราอีก สอง บนนั้นเป็นที่สูงเหนือลม กลิ่นเน่าจะลดลงได้มาก อยู่ข้างล่างไม่ไหวหรอกครับ มีหวังสลบกันหมด”

“ถ้างั้นอย่าช้า เคลื่อนที่เร็ว! ยังไม่ต้องตรวจดูอะไรให้เสะเอียดอ่อน ทนกลิ่นไม่ไหวจริงๆ เรารู้แน่แล้วว่าเขามาพักอยู่ตรงนี้ และปะทะกับมันที่นี่อย่างมโหฬารที่สุด”

อนุชา คะหยิ่นและหนานอิน ต้อนพวกลูกหาบให้ค่อยๆ ทยอยนำของ ไต่ ลาก ฉุด ดึง และส่งกันขึ้นไปก่อน ตามแก่งแง่ไขดหินชัน อันเป็นส่วนของหน้าผานั้น แล้วตบไหล่น้องสาวกับไซยยันต์ให้ไต่ตามขึ้นไป ตนเองกับอนุชาปิดท้าย **ทุกคนเหนื่อยหนักกันอีกครั้งในการปีนหน้าผาโดยพยายามขึ้นไปให้สงที่สดเท่าที่จะขึ้นได้**

แสงทิวากาลสลัวรางลงไปทุกขณะ และรวดเร็วกว่าในทุ่งโล่งมาก ทั้งๆ ที่เพิ่งจะ 17 นาฬิกาเศษเล็กน้อยเท่านั้น ในที่สุดก็ขึ้นมาหยุดกันอยู่ที่ตะพักหินเรียบกว้างบริเวณหนึ่ง เพักษณะเป็นชานหินที่โผล่ล้ำออกมา สามารถมองสำรวจลงไปข้างภูมิประเทศเบื้องล่างได้ถนัดกว่าตำแหน่งอื่น

“สูงขึ้นไปอีกนิด จะมีรูโพรงถ้ำ ทะลุเข้าไปในหน้าผาเต็มไปหมด เล็กมั่งใหญ่มั่ง...”

หนานอินผู้ชำนาญภูมิประเทศบอก

“พยายามไต่ขึ้นไปอีกนิดเดียว เราจะได้หลบลมหลบน้ำค้าง นอนสบายกว่าตรงนี้”

“พวกเราเหนื่อยกันเต็มทีแล้วนะ ลุงอิน คงไต่ต่อไปไม่ไหวแล้ว”

เชษฐาบอก

“เอางี้ก็แล้วกันครับ พี่ใหญ่ พวกพี่ใหญ่ น้อย และไชย-ยันต์ พักกันตรงนี้ชั่วคราวก่อน ผมกับหนานอินจะปีนขึ้นไปตรวจหาที่เหมาะ ๆ พอได้แล้ว จะบอกให้พวกเราทั้งหมดค่อย ๆ ทยอยกันไต่ขึ้นไป ตอนนี้ไม่ต้องรีบร้อนแล้ว”

“ตกลง!”

พี่ชายใหญ่พยักหน้าบอกง่าย ๆ

น้องชายผู้ทรหด กับพรานคู่ใจ ฝากไรเฟิลไว้ตรงนั้น คงสะพายเฉพาะเอ็ม16 แบบสั้นติดไหล่ แล้วไต่ขึ้นสูงต่อไปในทันที ทามกลางเงาอันขมุกขมัวของบรรยากาศ

พอเหงื่อเริ่มแห้ง ความหนาวเยือกก็เข้ามาเยือนในทันที ตามสภาพของพื้นที่ภูมิประเทศ เชษฐาให้เอาตะเกียงแบตเตอรี่และไฟฉายมาเตรียมการไว้พักใหญ่ก็มีเสียงตะโกนดังมาจากเบื้องบนว่า

“นายใหญ่! เราพบอุโมงค์ที่พวกนายรพินทร์มานอนพักกันอยู่บนนี้แล้ว มีรอยของกะเหรี่ยงตะเคียนทองอพยพหนีช้างขึ้นมาอาศัยกินนอนอยู่บนนี้ด้วย แต่ตอนนี้มันร้าง ไม่มีคนสักคน”

นั่นเป็นเสียงของหนานอิน และขาดเสียงนั้นก็เป็นเสียงของอนุชาว่า

“น้อย! มีร่องรอยของการให้น้ำเกลือบนนี้ด้วย พบถุงน้ำเกลือที่ใช้แล้ว แง่หินที่แขวนทิ้งค้างไว้ ก้นบุหรี่ แล้วเศษเครื่องกระป๋อง พวกนั้นยกโขยงขึ้นมาซ่อนตัวบนนี้หมด รวมทั้งพวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองด้วย! คงจะมีใครบาดเจ็บขึ้นเป็นแน่ นอกเหนือจากกะเหรี่ยงคนที่ถูกกระทิงเหยียบ”

เมื่อนั้น ทุกคนด้านล่างจึงไหวตัวพรึบพร้อมกันหมด ดารินส่องไฟฉายปราดขึ้นไปทันที พบพี่ชายกลางยืนอย่บนแง่หินตอนหนึ่งกำลังโบกมือเรียกหยอย ๆ และหนานอินก็โผล่หน้าให้เห็นอยู่อีกมุมหนึ่ง ไม่ห่างกันออกไปนัก ตำแหน่งนั้นสูงขึ้นไปจากระดับที่ขึ้นมาพักเหนื่อยกันอยู่แค่ไม่เกิน 20 เมตรเท่านั้น

เสียงหนานอินบอกลงมาอย่างยินดีอีกว่า

“บนนี้ไม่มีกลิ่นช้างเน่าเลย อากาศดีมาก ขึ้นมาเถอะเถอะ ของอะไรที่มันแบกขึ้นมาไม่ได้ก็ผูกเชือกชักรอกขึ้นมาก่อนทีเนื้อลำบากหน่อย แต่ปลอดภัยไว้ก่อน”

และแล้ว อย่างที่ตัวเองก็ไม่คิดมาก่อน ดารินร้องถามพี่ชายถามขึ้นไปว่า

“พบรพินทร์นอนอยู่บนนั้นบ้างหรือเปล่าคะ?”

“พบแต่รอยนอนกับแหม่มคนหนึ่ง รู้สึกว่าจะเป็นแม่คนผมทอง มีแต่รอยเท่านั้นนะ ตัวของทั้งคู่ขณะนี้ไม่มี!”

พี่ชายร้องตอบลงมา สดับไม่ออกว่าแกล้งประชดหรือพูดจริง!

ทุลักทุเลลำบากกันอีกพักใหญ่ แต่จากความคล่องตัวสูงกันอยู่ก่อนแล้วของทุกคน ชั่วไม่นานต่อมาคณะทั้งหมดรวมทั้งสัมภาระก็เคลื่อนขึ้นไปหยุดพักอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าระดับเดิมอันทำให้ได้ที่พักหลบนอนในเวิ้งถ้ำซึ่งเจาะเข้าไปในหน้าผาโดยธรรมชาติ มีบริเวณกว้างขวางพอสมควร สะดวกสบายปลอดภัยกว่าเท่าที่หยุดพักกันแต่แรก

ที่สำคัญที่สุดก็คือ ระดับของมันสูงและอยู่เหนือลม พ้นจากกลิ่นซากเน่าอันมีอยู่ราวกับป่าช้าช้างที่เห็นนั้นโดยสิ้นเชิง ซึ่งเป็นที่ทกคนต้องการอย่างยิ่ง

ไฟฉาย ตะเกียงแบตเตอรี่จากฝ่ายนายจ้าง และไต้หรืออีกนัยหนึ่งคบเพลิงของพวกลูกหาบ เริ่มถูกนำออกมาใช้ในทันทีเพราะมันมืดสนิทลงแล้ว ชนิดมองลงมาข้างล่างก็ดำมืดไปหมดเหมือนเอาผ้าดำมาขึงกั้นไว้ และด้านบนที่ขึ้นมายึดกันเป็นตำแหน่งพักก็มองอะไรไม่เห็นเหมือนกัน นอกจากเงาตะคุ่มของหมู่หินตะปุ่มตะป่ารอบตัว

จริงตามที่หนานอินและอนุชาได้บอกไว้ทุกอย่าง เมื่อต่างมาถึงบริเวณโพรงถ้ำเหนือหน้าผาชันนั้น ก็พบเข้ากับร่อง-รอยของการพักอาศัยของบุคคลกลุ่มใหญ่ทีเดียว มีปริมาณมากกว่าจำนวนคนของฝ่ายรพินทร์ ที่ได้รับรายงานว่าออกเดินทางกันมาทั้งหมดจำนวน 20 คน เสียด้วยซ้ำ เพราะในระดับความสูงชันที่พากันไต่กันขึ้นมาถึงนั้นไม่ได้มีเฉพาะเวิ้งถ้ำอยู่แห่งเดียวหากแต่มีซอกเล็กโพรงน้อยเต็มไปหมด ตามไหล่ขอบแคบ ๆ

ที่แจะพออาศัยเป็นทางเดินเชื่อมติดต่อถึงกันได้ พอเป็นแนวตาวตลอดสูงๆ ต่ำๆ น่าจะเป็นทางเดินของเลียงผา ทุกซอกโพรงในหน้าผาที่ตัดชันลงไป ชนิดที่สัตว์ใหญ่ขนาดช้างไม่อาจไต่ทางขึ้นมาได้นั้น มีร่องรอยของการอาศัยอยู่ของกลุ่มคน โดยเข้าไปยึดพักอยู่ไม่ผิดอะไรกับมนุษย์ถ้ำในยุคหิน เศษของกองฟืนที่ดับแล้วยังพอเหลืออยู่ กิ่งไม้แห้งที่ขนกันมาเตรียมไว้เป็นเชื้อเพลิงสำรอง วี่แววของใบไม้ปูนอน การหุงหาและกระดูกสัตว์ใช้เป็นอาหารเหลืออยู่ให้เห็นชัด

สิ่งเหล่านี้ สำรวจพบได้จากการนำหน้าขึ้นไปก่อนแล้วของอนุชากับหนานอิน และภายหลังจากที่เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และพวกนั้นพากันขึ้นมาถึง ก็ถูกนำไปให้เห็นชัดกับตา

"พอจะเดาเหตุการณ์ถูกหรือยังครับ พี่ใหญ่"

อนุชาเอ่ยถามขึ้นภายหลังจากนำคณะพี่น้อง และเพื่อนให้เข้าไปตรวจดในซอกถ้ำข้างเคียงกับเวิ้งใหญ่ อันสัมภาระทั้งหมดของฝ่ายตนถูกลำเลียงขึ้นมาไว้ก่อนแล้ว กะว่าจะอาศัยพักแรมกันตรงตำแหน่งโพรงถ้ำลักษณะที่กว้างขวางเหมือนจะเป็นแก่นประธานของแนวโพรงถ้ำในละแวกนั้น

"ฮึมม์!...รอยเข้าอาศัยอยู่ของพวกกะเหรี่ยงที่มายึดครองแผ่นดินแถบนี้ก่อนแล้ว อย่างน้อยก็คงเป็นอาทิตย์ที่เดียวก่อนที่คณะของรพินทร์จะมาถึง"

"หมายความว่ายังไงคะ พี่ใหญ่?"

ดาริน ซึ่งอ่านอะไรยังไม่ทะลุปรุโปร่งนัก ถามขึ้นอย่างงุนงง ขณะที่กราดไฟฉายไปยังซอกถ้ำเล็กๆ ตำแหน่งหนึ่ง ซึ่ง

กลุ่มของพวกตนโผล่เข้าไปดูอยู่ พื้นมีรอยปัดกวาดเกลี้ยงสะอาดและรอยพักอาศัยกินอยู่หลับนอน

"ก็หมายความว่าภายหลังที่กองทัพช้างบุกเข้าทลายหมู่บ้านตะเคียนทองแล้ว พวกที่เหลือตายส่วนใหญ่ก็คงจะอพยพกันขึ้นมาหลบหนีการตามฆ่าอยู่บนซอกโพรงบนหน้าผาสูงเหล่านี้แหละ โดยอาศัยยึดอยู่ตามโพรงเหล่านี้แบบเดียวกับมนุษย์ถ้ำเพื่อไม่ให้ช้างตามขึ้นมาราวีได้ เป็นการย้ายภูมิลำเนากันอย่างฉุกเฉินจวนตัว หาแหล่งปลอดภัยไว้ก่อนชั่วคราว เวลากลางวันก็คงจะไต่กันลงไปหาอาหารกันข้างล่าง พอตกค่ำก็ปีนหนีขึ้นมาอาศัยหลบอยู่บนบ้านธรรมชาติของพวกเขาตรงที่เราเห็นกันอยู่นี่ ก่อนรพินทร์มาถึง พวกนี้คงยังไม่กล้าย้ายถิ่นอพยพไปไหนได้ไกลนัก นอกจากมาพักพิงยึดที่มั่นนี่ไว้ก่อนตามสัญชาตญาณหนีภัยเฉพาะหน้า เพราะคงไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ถ้าหากเขาเดินทางอพยพกันไปทั้งหมด จะสวนทางกับไอ้ช้างนรกพวกนั้นและตกเป็นเหยื่อของมันเข้าอีกเมื่อไหร่"

"น้อยยังลำดับภาพเหตุการณ์ปะติดปะต่อกันไม่ค่อยถูกนักค่ะ..."

หล่อนพึมพำออกมา ดวงตาหรี่ลงอย่างครุ่นคิด

"พอหมู่บ้านพังทลาย พรรคพวกที่หนีไม่ทันถูกฆ่าตายอย่างที่เราเห็นกองกระดูกเหล่านั้นเมื่อครู่นี้ พวกตะเคียนทองก็ตะเกียกตะกายหนีกันมาหลบภัยอยู่บนนี้...พี่ใหญ่หมายความอย่างนั้นใช่ไหมคะ?"

"หลักฐานมันชี้ชัดอยู่ ตามที่เห็นอยู่นี่"

พี่ชายกลางเป็นคนตอบ ขณะที่เดินเข้าไปใช้เท้าเขี่ยหนัง

แก่งที่ถลกตากแห้งไว้ ปูทิ้งไว้กับพื้นถ้ำตำแหน่งนั้น กับก้อนหินเผาๆ สามเส้าที่ตั้งไว้มีรอยไฟกินดำ และยังเหลือเศษฟืนกุดเผ็ด อันแสดงว่าใช้เป็นเตาหงหา

"นานสักเท่าไหร่ ที่พวกนั้นขึ้นมาอาศัยอยู่บนนี้?"

ดารินถามขึ้นโดยเร็ว

"ราวๆ สัก 5-6 วันแหละนายหญิง ที่พวกตะเคียนทองพามาเป็นลิงภูเขาหนีช้างอยู่บนนี้ จนกระทั่งพวกของนายรพินทร์มาถึง..."

หนานอนช่วยอธิบายมาด้วยความจดเจนต่อรองรอย

"ข้างนายรพินทร์กับฟารั้งพวกนั้น ก็เดินมาตามทางที่พวกเรามานี่แหละ พบเข้ากับซากหมู่บ้านและศพที่ถูกช้างฆ่าเอาไว้ แล้วก็คงจะรู้ว่าพวกนี้จะต้องมาอาศัยหลบอยู่บนนี้จึงตามมา วันแรกที่ตามมานั้น หนานอินเชื่อว่าพวกของนายรพินทร์ที่มีอาวุธดีกว่ากะเหรี่ยงตะเคียนทองคงจะตั้งปางพัก...นอนกันอยู่ตรงตีนผาข้างล่าง พวกกะเหรี่ยงก็คงนอนกันอยู่บนนั่นตามเดิม ทั้งสองพวกคงพบกันแล้ว มีรอยพวกของนายรพินทร์พักกันอยู่ข้างล่างก่อน อย่างน้อยก็วันกับคืนเต็มๆ แล้วก็คงมีเหตุช้างเข้าบุกอีก เลยยิงกันวินาศสันตะโร จากซากช้างนับสิบๆ ที่เห็นเกลื่อนอยู่โน่นแล้ว พวกของนายรพินทร์คงจะเห็นว่าต้านไม่ไหวแน่แล้วเลยเคลื่อนหนีตามกะเหรี่ยงพวกนี้ขึ้นมาอาศัยหลบอยู่บนนี้ด้วย ตอนช้างบุกคงเป็นตอนกลางคืน และตอนหนีก็ต้องหนีกันเวลากลางคืน ทิ้งปางพักตะกายกันขึ้นมาบนนี้แหละ"

"หนานอินน่าจะอ่านรูปการณ์ได้ถูกต้อง หรือใกล้เคียงที่สุดแล้ว..."

ไชยยันต์กล่าวขึ้นช้า ๆ เหลียวกลับลงไปมองดูความมืดเบื้องล่างใต้หน้าผาลงไป ขณะนี้มองไม่เห็นอะไร นอกจากความมืด และสายลมเย็นเยือกที่พัดผ่านโขดหินดังหวีดหวือครางอย่างเป็นระยะ เหมือนเสียงครวญครางของปีศาจ

“คือกะเหรี่ยงตะเคียนทอง ประสบเคราะห์กรรมและเผ่นหนีกันขึ้นมาอาศัยอยู่บนนี้ก่อนพวกเขามาถึง และเมื่อฝ่ายเขามาถึงก็คงมาสมทบด้วย โดยปักหลักอยู่ใต้เชิงผานั่น เพื่อเตรียมทางหนีทีไล่ไว้พร้อม หากความจำเป็นขีดสุดมาถึง เขาอาจมีเหตุผลอะไรที่จะต้องพักเสียเวลาอยู่บริเวณนี้สัก 2 หรือ 3 คืน และในระหว่างที่ยังวางแค้มป์กันอยู่ข้างล่างนั่นเอง เหตุการณ์จะต้องเป็นเวลากลางคืนตอนดึก ไอ้ช้างผีทั้งโขยงก็บีบล้อมเข้ามา นั่นคือการยิงปะทะอย่างสงครามใหญ่ และผลที่สุด รพินทร์กับพวกนั้นเห็นว่าจะต้านไว้ไม่ไหว ก็เลยล่าถอยขึ้นมาบนนี้ สมทบกับพวกกะเหรี่ยงที่เดิมอาศัยอยู่ก่อนแล้ว โดยอาศัยที่มีชัยภูมิสำหรับเตรียมถอยหนี รอคอยพร้อมไว้ก่อนแล้ว มีรอยของการขว้างระเบิดทำลาย สกัดกั้นกองทัพช้างไว้ด้วยขณะที่พวกเขาถอยขึ้นมาบนนี้ จากกระเดื่องระเบิดมือที่กลางเก็บได้เชื่อว่าคงมีการขว้างสกัดไว้หลายลูกทีเดียว พรุ่งนี้ถ้าเราลงไปตรวจบริเวณให้ละเอียดอีกครั้ง มันอาจยืนยันข้อสันนิษฐานของเราให้เด่นชัดขึ้นอีก”

“พวกนั้นมีสัมภาระข้าวของมากันจำนวนน้ำหนักไม่ใช่น้อยนะ ไชยยันต์ ระหว่างปะทะ และจะต้องถอยร่นปีนหนีกันขึ้นมาบนนี้ เขาจะเคลื่อนย้ายของได้อย่างไรทันการ สัมภาระ

เหล่านั้นมิถูกช้างทำลายป่นปี้หมดแล้วรึ สมมุติว่าพวกนั้นจะไว พอที่จะเอาชีวิตรอดขึ้นมาได้”

ราชสกลสาวถามอย่างเต็มไปด้วยความกังขา

“เราต้องหาสมมติฐาน ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเสียก่อน น้อย...เอาละ สมมุติว่าน้อยเป็นตัวรพินทร์เอง น้อยจะทำอย่างไรบ้าง เมื่อเดินทางมาถึงที่นี้ และจำเป็นที่จะต้องพักอยู่กับพวกนี้ก่อน โดยปักหลักอยู่ข้างล่าง ซึ่งก็รู้ๆ อยู่แล้วว่า อาจเป็นเวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้ ที่กองทัพช้างอาจจะยกเข้ามาโจมตี น้อยรู้จักนิสัยใจคอ เหลี่ยมคในเชิงพราน และหยั่งซึ้งถึงจิตใจพวกคนนี้ดีอยู่แล้ว ลองบอกพี่มาซิว่า น้อยจะทำอย่างไร?”

ผู้พูดขึ้นขรึมๆ คือพี่ชายกลางของหล่อน

ดารินเม้มปาก

“เหตุการณ์ในวันที่รพินทร์มาถึง คงแบ่งออกเป็นสองฝ่าย เกะมังคะ คือเขาพวกหนึ่ง จำนวน 20 คนพร้อมกับกะเหรี่ยงที่บาดเจ็บ และแบกหามกันมาด้วยปักหลักกันอยู่ตีนเนินนั่น ส่วนพวกกะเหรี่ยงตะเคียนทอง ก็คงจะอพยพพวกที่เหลือตายหนีกันขึ้นมาอาศัยอยู่บนนี้อยู่ก่อนแล้ว ตามข้อสันนิษฐานในชั้นแรกของเรา...รพินทร์กับพวกนั้นมาพร้อมกับอุปกรณ์สัมภาระที่แบกขนกันมาด้วยเต็มอัตรา...คนเจนไพร เจนอันตรายอย่างรพินทร์ จะต้องไม่ประมาท ถึงได้มายึดที่พักอยู่ตรงตำแหน่งที่พร้อมสำหรับทางหนีทีไล่...”

ประโยคหลังหล่อนพึมพำ เหมือนจะรำพึงกับตนเอง เอานิ้วเคาะขมับ คงเม้มปากอยู่เช่นนั้น แล้วกล่าวช้าๆ แผ่วเบาต่อมาว่า

“ถ้าน้อยเป็นรพินทร์...ในเมื่อเรารู้มีแววสังหรณ์อยู่ก่อนแล้วว่า ช้างนรกโขลงนั้นอาจดอดมาเล่นงานเมื่อไหร่ก็ได้ วิธีที่ปลอดภัยที่สุดก็คือ จะลำเลียงสัมภาระหรือคนที่อ่อนแอที่สุดให้ขึ้นมาอาศัยอยู่ในโพรงถ้ำบนหน้าผานี่เสียก่อน ส่วนพวกตนเองก็นอนคุมเชิงรอคอยดูท่าทีอยู่ข้างล่าง พอพวกมันบุกก็ซัดกันเมื่อเห็นท่าว่าจะต้านไม่ไหว เพราะพวกมันประเดประดังเข้ามาอย่างไม่ยอมแตกหนี โดยยิงสกัดไม่ทันอีกต่อไป ก็ถอยขึ้นหน้าผา ถ้าสัมภาระกับคนเจ็บหรือคนอ่อนแอลำเลียงขึ้นไปก่อนแล้วก็คงไม่มีอะไรห่วงกังวลทำให้ล่าช้านัก นี่เป็นความคิดของน้อยนะคะ”

‘พรานชด’ ดีดนิ้วเบาๆ

“ในเรื่องป่าดงพงไพรแล้ว ไหวพริบปฏิภาณ หรือความชำนาญการของเธอ น้อยกว่าคนคนนั้นมากนัก ก็ยังคิดวางแผนได้ถูกถึงเพียงนี้ แล้วเธอไม่คิดบ้างหรือว่า รพินทร์เขาจะไม่ทำได้แนบเนียนกว่านั้นเสียอีก...มันของชัดๆ อยู่แล้ว รพินทร์ต้องสั่งให้เอาสัมภาระหลบภัยขึ้นมาไว้บนนี้ โดยให้อยู่ในความดูแลของกะเหรี่ยงตะเคียนทองที่ยึดครองอยู่ก่อน ส่วนพวกเขาก็ปักหลักคุมเชิงอยู่ข้างล่าง พอเกิดเรื่องร้ายขึ้นจึงถอยหนีกันขึ้นมาทัน ใครจะโง่ปล่อยให้สัมภาระอันเป็นอุปกรณ์สำคัญของพวกเขา อยู่ในฐานะเสี่ยงต่อการทำลายของไอ้ช้างพวกนั้น ข้อสันนิษฐานของเธอนั่นแหละ คือคำตอบล่ะ ว่ารพินทร์ต้องวางแผนอย่างไรบ้าง เพียงแต่เรายังไม่รู้แน่ชัดลงไปเท่านั้น ว่าเขามาพักอยู่ที่นี่กี่วัน ด้วยเหตุผลอะไร แต่มันต้องมากกว่า 1 วัน กับ 1 คืนขึ้นไป อาจมีคนเจ็บที่เกิดจากการปะทะในครั้งใหม่

ก็จะมีความจำเป็นอย่างอื่นที่ยังเคลื่อนย้ายต่อไปไม่ได้ หรืออาจเหตุผลอื่น ๆที่เรายังเดาไม่ออกซึ่งเป็นข้อปลีกย่อยอีกสารพัดชนิด เท่ามันมีใครเหลืออยู่ที่นี่สักคน เราก็ยังพอถามได้ แต่นี่ไม่มีเหลือเผย แสดงว่าในที่สุดทุกคน ไม่ว่าฝ่ายรพินทร์ และกะเหรี่ยงตะเคียนทองเหล่านั้นได้เคลื่อนย้ายไปหมดแล้ว การเคลื่อนย้ายคงเป็นไปในลักษณะอพยพเอากะเหรี่ยงตะเคียนทอง ที่ขึ้นมาอาศัยอยู่บนนี้ ไม่ว่าจะอยู่สักกี่คนให้ไปพร้อมกับพวกเขาด้วย เพราะจะให้พวกนี้มาอยู่กันเป็นมนุษย์ถ้ำแบบนี้ได้อย่างไร คงจะเกณฑ์ให้อพยพไปพร้อม ๆ กันนั่นแหละ โดยมีพวกเขาทำหน้าที่คุ้มกันไป พวกนี้จึงไม่เหลืออยู่ให้เห็นสักคนเดียว ส่วนข้าวของจำเป็นของกะเหรี่ยงพวกนั้น จากหมู่บ้านที่ถูกทำลายแหลกก็จะต้องถูกเก็บนำติดตัวกันไปด้วย ก่อนจะเคลื่อนย้ายถิ่นกันไป เชื่อแน่ว่าไปพร้อมกับคณะของรพินทร์นั่นแหละ และก่อนไปรพินทร์ก็สั่งให้เผาศพกะเหรี่ยงหรือผู้ที่ตายในตอนช้างบุกเสียให้หมดความทุเรศตรงตำแหน่งที่เราเห็นบริเวณฌาปนกิจหมู่ก่อนจะเดินมาถึงที่นี่”

ทุกคนสดับฟังข้อสันนิษฐาน อันเต็มไปด้วยเหตุผลและหลักการของอนุชา วราฤทธิ์ แล้วก็ไม่มีใครสามารถแย้งได้ รายละเอียดปลีกย่อย เป็นสิ่งที่จะต้องค้นหากันต่อไป แต่นั่นต้องหมายถึงเมื่อตะวันขึ้นแล้ว

“เอาละ สำหรับพวกเรา วันนี้ทำอะไรให้ดีไปกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว และก็จำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ที่จะต้องขึ้นมาเป็นมนุษย์ถ้ำ เหมือนอย่างพวกเขาที่ล่วงหน้ามาก่อน เพราะเราก็ไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าเราอยู่ข้างล่าง เราจะตายกันทั้งหมด

ก่อนจะตะวันขึ้นพรุ่งนี้หรือไม่ เท่า ๆ กับทนกลิ่นซากเน่าไม่ไหวด้วย”

เชษฐาออกคำสั่งกับทุกคน

ทั้งหมดของจำนวนคน 16 คน แบ่งออกเป็น 3 ชุด ตามปริมาณคนเท่าที่จะอาศัยพักนอนอยู่ในหลืบซอกโพรงถ้ำที่อยู่ติดๆ กันนั้นได้ ลูกหาบชุดหนึ่ง 5 คน มีหนานอินเป็นผู้ควบคุมดูแล ยึดอยู่ยังโพรงด้านซ้าย อีกชุดหนึ่ง 5 คน โดยคะหยิ่นเป็นผู้รับผิดชอบ เข้าไปรวมตัวกันอยู่ทางโพรงด้านขวามือ ส่วนเวิ้งถ้ำตรงกลาง จะเป็นที่พักของพี่น้องสามคนกับเพื่อนร่วมตายโดยเฉพาะ คืออนุชา เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน โชคดี เป็นอย่างมากที่เศษฟืนเก่าๆ ซึ่งกะเหรี่ยงพวกนั้นทิ้งเอาไว้ ยังพออาศัยนำมาก่อไฟให้ความสว่างและอบอุ่น ตลอดจนหุงต้มได้บ้างตามความจำเป็น

ทุกคนได้รับคำสั่งให้กินอาหารมื้อสุดท้ายแห่งวันเอาเมื่อแบ่งพวกและจัดที่ทางได้เสร็จ โดยแยกกันไปทั้ง 3 พวก

ความเหน็ดเหนื่อย และตึงเครียดต่อเหตุการณ์ที่พบ ทำให้ทุกคนนั่งซึมระหว่างกินอาหารแบบเรชั่น พอประทังตาย คะหยิ่นนั้นเมื่อได้รับคำสั่งให้ไปคุมดูแลพวกลูกหาบอยู่ในโพรงด้านหนึ่งมันก็ปฏิบัติตามคำสั่ง โดยไม่โผล่มาให้เห็นอีก

แต่หนานอินยังอดเป็นห่วงเจ้านายทั้งหลายไม่ได้ สักพักใหญ่ พอแกกินอาหารเสร็จ กำชับสั่งดูแลความเรียบร้อยของพวกลูกหาบทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว ก็ถือไฟฉาย ไต่ไหล่ผาเข้า

มาเสมทบกับฝ่ายของเชษฐา ซึ่งบัดนี้ต่างครึ่งนั่งครึ่งนอนผิงไฟกองเล็กๆ กันอยู่

ทกคนดจะยินดีเมื่อเห็นแกโผล่เข้ามา เพราะในภาวะเช่นนี้การมองเห็นหน้าหนานอิน ได้ซักได้ถาม หรือได้ปรึกษาอะไรฯ ะเป็นความอบอุ่นอย่างยิ่ง เพราะ**เมื่อไม่มีรพินทร์ ไพรวัลย์ ช่วมคณะอยู่ด้วย กลางไพรเถื่อน อันเหี้ยมโหดกันดารเช่นนี้ หนานอินย่อมจะเป็นหลักประกันสำหรับทุกคน**

"กะเดี๋ยวเจ้านายทุกคนนอนเสียให้หลับสบายเถอะ บนนี้ปลอดภัยแล้ว พรุ่งนี้ค่อยหาร่องรอยอะไรกันต่อไป ทกอย่างเป็นหน้าที่ของหนานอินเอง"

"มีอะไรที่ลุงจะบอกกับเราได้ มากกว่าที่เราเห็นบ้างไหม?"

ไชยยันต์ถาม

"หนานอินเป็นคนพูดตรงๆ นะ..."

แกเอ่ยขึ้น พลางมองไปทางดารินโดยเฉพาะ แล้วชะงักเมื่อนุชาขัดขึ้นมาทันที

"ลุงไปนอนได้แล้ว"

แต่ดารินผู้สูบบุหรี่ มองดูไฟที่กินดุ้นฟืนเป็นถ่านแดงอยู่ เปลี่ยนสายตาเศร้าซึมไปจับที่แก และสวนขึ้นมาทันทีเหมือนกัน

"มีอะไร ลุงอิน บอกมาเลย"

ครูพรานผู้เฒ่ายิ้มแห้งๆ อึดอัดอยู่ในลำคอ ชำเลืองแวบไปทางอนุชา หรือ 'พรานชด' อาการพิรุธชนิดนั้นเอง ราชสกุลสาวก็ลุกจากที่นั่ง เข้าไปประชิดแกทันที จับแขนไว้

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องมาปิดบังกันหรอก ถึงพี่กลางก็เหมือนกัน ทำไมจะต้องปิดน้อยด้วย มีอะไรก็บอกกันตามตรงเลยดีกว่า จะมาอ้ำอึ้งอำพรางไว้ ฉันฟังได้นะ ฟังได้แม้กระทั่งจะได้ยินลุงพูดว่า ลุงค้นพบว่า รพินทร์มาเสียชีวิตอยู่บริเวณนี้เสียแล้ว! บอกมาซิ เป็นอย่างนั้นหรือ?”

เชษฐา ไชยยันต์ ขยับตัวขึ้นจากท่าที่ครึ่งนั่งครึ่งนอน พิงเป้หลังอยู่ด้วยความเอะใจทันที

หนานอินยังหุบปากนิ่งอยู่เช่นนั้น เพราะเข้าใจอาการที่อนุชาทักชี้นเสียก่อน ดารินเริ่มฉุนเฉียวขึ้นมาทันที รวบมือฉับไปที่คอเสื้อของครูพรานผู้เฒ่า กระชากเข้ามา แต่พี่ชายกลางบอกชี้นเสียก่อนว่า

"เอาละ อย่าไปคาดคั้นอะไรลุงอินแกเลย พี่จะบอกเองก็ได้ แต่น้อยต้องตั้งสติให้ดีนะ อย่าเพิ่งคิดอะไรเกินเลยออกไปมากนัก...

หญิงสาวหันขวับไปทางพี่ชายกลางอย่างรวดเร็ว

"บอกมาเลยค่ะ พี่กลาง น้อยพร้อมเสมอที่จะฟังได้ทุกอย่างที่บอกแล้ว แต่ถ้ามาทำลับๆ ล่อๆ อ้ำอึ้งกันอยู่แบบนี้ ประเดี๋ยวบ้าขึ้นมา น้อยฆ่าตายหมด ไม่ว่าพี่กลางหรือลุงอินพบเห็นอะไรจะมา ทำปิดบังอยู่ทำไม"

“มีอะไรหรือ กลาง?”

เชษฐากับไชยยันต์ ถามขึ้นพร้อมกันมาอีกคู่หนึ่ง

อนุชา วราฤทธิ์ อดควันบุหรี่ที่เหลือติดกันก้นอีกอันเดียวแดงวาบ แล้วดีดกระเด็นเข้าไปในกองไฟข้างหน้า

“จะบอกให้ก็ได้ ผมและหนานอินมีความรู้สึก หรือสังหรณ์ตรงกันว่า รพินทร์ของเราจะมาเป็นคนป่วยหนักอยู่ที่นี่ อาจมาตั้งแต่ข้างล่างที่เขาวางแค้มป์อยู่ตรงเชิงผา จนกระทั่งขึ้นมานอนพักอยู่ในถ้ำบนหน้าผานี่แหละ และนี่คือเหตุผลที่ว่า เหตุใดพวกนั้นจึงต้องมาติดพักกันอยู่ที่นี่ไม่น้อยกว่า 2 คืน คณะนั้นต้องมาเสียเวลาอยู่ที่นี่ไม่น้อยกว่า 2 คืนแน่นอน!”

ดารินนิ่งขึง จ้องตาพี่ชายกลางไม่กะพริบ ไชยยันต์ก็อึ้งแต่เชษฐาถามต่ำๆ ว่า

“เธอกับหนานอิน ปีนขึ้นมาตรวจบริเวณนี้ก่อนพวกเราพบหลักฐานอะไรบ่งชัดงั้นหรือ?”

พี่ชายใหญ่กล่าวมาในน้ำเสียงเดิม สีหน้าเขาเครียดลงทันที

“ถ้าจะถามลุงอิน แกก็คงบอกว่า มันเกิดขึ้นจากสังหรณ์หรือประสาทส่วนที่หกของแก แต่ถ้าจะถามผมก็ควรจะมีหลักฐานที่ชี้บ่งชัดมากกว่านั้น...”

อนุชา วราฤทธิ์ กล่าวขึ้นด้วยเสียงต่ำลึกของเขาพร้อมกับลุกขึ้นช้าๆ

“ทุกคนตามผมมานี่ จะให้ดูอะไรหลายๆ อย่างที่มันเป็นองค์ประกอบแห่งความสงสัยของผม แล้วก็ขอให้พิจารณากันเองก็แล้วกัน!”

จบคำพูด อดีต 'พรานชด' ก็พยักหน้ากับหนานอิน แล้วก็เตินนำออกไปจากโพรงถ้ำนั้นทันที **เชษฐา ไชยยันต์และดาริน ก็ตามหลังเขากับหนานอินมาติดๆ อย่างนึกเดาอะไรไม่ถูก แต่ดารินนั้นใจหวิววาบลงในทันที ทั้งๆ ที่ยังไม่ทราบว่า พี่ชายกลางจะนำไปให้พบเห็นกับอะไร...**

แค่ไม่กี่ก้าวเท่านั้นสำหรับการเลาะไปทางปีกซ้ายของโพรงถ้ำใหญ่ อันคณะของเจ้านายทั้งหลายใช้เป็นที่จะอาศัยพักแรมคืนนี้ อนุชากับหนานอินก็นำเชษฐา ดาริน ไชยยันต์ มาถึงปากซอกถ้ำขนาดย่อมๆ อีกโพรงหนึ่ง ซึ่งขณะนี้ เป็นที่อาศัยยึดแทนของคะหยิ่น กับพวกลูกหาบอีก 5 คน

ขณะที่มาถึงนั้น คะหยิ่นกับพวกยังไม่มีใครนอนเลย คงพากันจับกลุ่มคุยกันอยู่บริเวณภายในมันไม่กว้างขวางนัก เต็มไปด้วยหินที่งอกเป็นหน่อขึ้นมา และมีรูย่อมๆ เจาะทะลุเข้าไปในผนังด้านในอีก ลึกเข้าไปอีก แต่เล็กเกินกว่าที่มนุษย์จะมุดลอดเข้าไปได้

หนานอินส่งภาษาบอกความ ให้พวกที่จับกลุ่มอยู่ในนั้นเคลื่อนย้ายออกไปรอข้างนอกกันก่อน เพื่อ 'เคลียร์' บริเวณ ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งอย่างว่าง่าย และไม่มีปัญหาซักถามอะไรต่างออกจากเวิ้งโพรงนั้นจนหมด แล้วอนุชาก็ก้าวนำทุกคนเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงตำแหน่งหนึ่ง ห่างจากปากโพรงเข้ามาเพียงไม่กี่วา

สิ่งที่เขาทำเงียบๆ โดยที่ทั้งหมดยืนมองอยู่ก็คือ เอื้อม

มือไปหยิบกิ่งไผ่อันหนึ่ง ยาวประมาณ 1 เมตรเศษ อันวางพิงอยู่กับผนังหิน โดยที่ใครยังไม่ทันจะสังเกตเห็นมาก่อน แล้วนำออกมาใช้ส่วนโคนค่อย ๆ เสียบปักลงไปกับพื้น อันเป็นช่องหินแตกของบริเวณที่ได้ระดับราบเรียบที่สุด กิ่งไผ่กิ่งนั้นสามารถจะปักเสียบลงไปยังร่องหินแตกตรงพื้นนั่นได้อย่างมั่นคง เพราะส่วนโคนของมันถูกหลาวไว้อย่างพอเหมาะที่จะสอดแทรก หรือเสียบปักลงไปได้ยังรอยแตกของพื้นหินนั้น

ทั้งหมดมองเป็นตาเดียว อาศัยแสงสว่างจากตะเกียงแบตเตอรี่ไฟฉาย และกองฟืนเก่า ๆ ที่วางอยู่ปากทางเข้า ซึ่งบัดนี้คะหยิ่นกับพวกนั้นช่วยกันก่อเป็นกองไฟ ลุกสว่างอยู่วอม-แวม

“น้อย! ลองพิจารณาให้ดีซิ ว่ากิ่งไผ่ที่ปักลงตำแหน่งนี้ได้ในลักษณะนี้ มันควรจะเป็นอะไร?”

ดารินจ้องเขม็ง ฉายไฟฉายไปรอบ ๆ ตรงบริเวณนั้น

“ก็อาจเป็นเสาสำหรับแขวนถุงน้ำเกลือได้เหมือนกันค่ะพี่กลางได้หลักฐานเพียงแค่นี้เองหรือ สำหรับความคิดเช่นนั้น?”

แทนคำตอบ อนุชาเอื้อมมือไปกวาดบนแง่หิน ที่ซ้อนสลับเป็นหลืบชั้นเหมือนหิ้งธรรมชาติ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับบริเวณนั้น แล้วหยิบถุงน้ำเกลือสำเร็จรูป ถูกใช้แล้ว สายพลาสติกปลาส-เตอร์ อันมีความยาวขนาดประมาณ 3 นิ้ว กับสำลีอีกก้อนหนึ่งเป็นก้อนเล็ก ๆ ลักษณะเหมือนสำลีสำหรับชุบแอลกอฮอล์ โดยหยิบทีละสิ่งออกมาจากที่เขาค้นพบก่อนแล้วนั้น ส่งให้น้องสาวดูตามลำดับทีละชิ้น

ดารินคว้ามาดูโดยเร็ว

"ถุงน้ำเกลือสำเร็จรูปขนาด 500 ซี.ซี. ปลาสเตอร์ชิ้นนี้ก็สำหรับปิดทับเข็มให้ติดอยู่กับบริเวณที่เข็มทิ่มคาเข้าเส้นเลือด ฝากเช็ดแอลกอฮอล์ใช้ทาผิวก่อนแทงเข็ม และ..."

หล่อนหันกลับมาทางกิ่งไผ่ ที่พี่ชายปักคาค้างให้ดูนั้นอีกครั้ง

"นั่นคือเสาสำหรับแขวน!...โอเค! เด่นชัดแล้วค่ะ ว่ามีคนแจ็บมานอนให้น้ำเกลืออยู่ตรงนี้แน่นอน พี่กลางได้หลักฐานทั้งหมดเหล่านี้ที่ไหน ยังไง?"

คำถามประโยคหลังของหล่อนเร็วปรื๋อ

"ก็พบตอนที่ไต่ขึ้นมาสำรวจล่วงหน้า พร้อมกับลุงอินนั่นแหละ กิ่งไผ่แทนเสานั่น มีรอยถูกดัด คงจะนำขึ้นมาจากฝายเนเชิงหน้าผาข้างล่าง หรือบริเวณใดบริเวณหนึ่งใกล้ๆ บนหน้าผานี่ มันวางพิงไว้ริมผนังตรงนี้ ส่วนสำลีก้อนเล็กๆ ถุง และฝาขวดน้ำเกลือกับเศษปลาสเตอร์ ก็พบว่าวางทิ้งกองรวมกันอยู่ในแหล่งของหลบที่หยิบลงมาให้ดูนี่แหละ"

ดารินทดลองทันทีแขวนถุงน้ำเกลือที่กลายเป็นถุงพลาสติกแห้งยับยู่ยี่ เข้ากับแขนงของกิ่งไผ่ที่อนุชาปักเป็นหุ่นจำลองให้ดูนั้น ทอดสายพลาสติกลงกับพื้น ซึ่งมันก็พอดีกับตำแหน่งที่พื้นราบใกล้ๆ กับกิ่งที่ปักไว้นั้น กะขนาดความยาวที่จะใช้เข็มปักเข้าเส้นเลือดของใครก็ตาม ผู้นอนอยู่กับพื้นได้อย่างพอดี เพราะฐานและไชยยันต์มองการทดลองของน้องสาวคนเล็กในคณะซึ่งเป็นศัลยแพทย์มือหนึ่งด้วยตนเอง...เป็นตาเดียว

ดารินกัดริมฝีปากนิดหนึ่ง ระหว่างที่หล่อนยังเงียบอยู่ พี่ชายใหญ่ก็ถามเบาๆ ว่า

“ใช่ไหม น้อย? ตามหลักฐานและข้อสันนิษฐานของกลางเขา”

“ค่ะ ไม่มีปัญหา มีคนมานอนรับน้ำเกลืออยู่ตรงนี้จริง ๆ...”

หล่อนรับคำ เปลี่ยนสายตาไปยังพี่ชายกลางอีกครั้ง

“แล้วพี่กลางแน่ใจยังไงคะ ว่านี่จะต้องเป็นรพินทร์ ในเมื่อเราก็รู้จากหลักฐานที่ค้นพบมาก่อนแล้วว่า มีชาวป่าคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสจากกระทิง มีการผ่าตัด มีการให้น้ำเกลือกันก่อนหน้าแล้ว ตอนที่เราพบกันตรงป่าไผ่ก่อนจะมาถึงตะ-เคียนทองนี่ น้อยคิดว่า อาจเป็นการพยาบาลรักษากะเหรี่ยงเคราะห์ร้ายคนนั้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วยกันแบกคนเจ็บขึ้นมาบนนี้ และให้น้ำเกลือต่อไปก็ได้”

“นั่นซิ อาจเป็นกะเหรี่ยงคนนั้นก็ได้ แล้วก็ควรจะต้องเป็นคนนั้นด้วย ในเมื่อตลอดเส้นทางของการแสวงหาหลักฐานมาทุกระยะ เราสรุปกันได้แล้วว่ารพินทร์ไม่ได้บาดเจ็บอะไรเลย เขายังเรียบร้อยดีทุกอย่างจนกระทั่งเดินมาถึงที่นี่”

ไชยยันต์เสริมมาอีกคนหนึ่ง

อนุชา วราฤทธิ์ หรืออดีต ‘พรานชด’ มีอาการเหมือนจะลังเลอะไรอยู่อึดใจเดียว แล้วก็ตัดสินใจเด็ดขาด

“ไชยยันต์ สำรวจดูซิ ว่าขณะนี้แกกำลังยืนอยู่บนอะไร?”

เพื่อนร่วมตายทำสีหน้างง แล้วก้มลงดูก็พบว่าตนเองได้ยืนเหยียบอยู่บนแผ่นหนังตากแห้งแผ่นหนึ่ง มีขนาดความกว้างประมาณ 1 เมตรเศษเล็กน้อย และยาวร่วม 2 เมตร เอา

ทางส่วนนอกซึ่งมีขนสีน้ำตาลขึ้น เป็นชิ้นที่วางอยู่ใกล้เคียงกับบริเวณนั่นเอง และทุกคนก็มองตาม อดีตนายทหารปืนใหญ่ก้าวออกมาพ้นจากการยืนเหยียบนั้นทันที

"คงเป็นหนังเก้งกระมัง...ทำไม?"

"ลองก้มลงหยิบ แล้วพลิกอีกด้านหนึ่งของหนังเก้งแผ่นนั้นขึ้น...เอ้า! น้อย เข้าไปดูเสียด้วย ว่ามันมีอะไรอยู่อีกด้านหนึ่งของแผ่นหนังเก้งนั้น"

ไชยยันต์ยังงง และมัวชักช้าอยู่ แต่ดารินรวดเร็วเสมอไหยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดบอกใบ้เป็นนัยๆ ของพี่ชายเช่นนั้น หล่อนก้าวสวบเดียวถึงแผ่นหนังเก้งตากแห้งชิ้นนั้น ก้มผงคว้าพลิกกลับเอาด้านหนังเกลี้ยงๆ ขึ้นทันที แล้วชะงักตะลึงเบิกตากว้าง

"อะไร"

เชษฐาร้องถามพร้อมกับถลันปราดเข้าไป ในขณะนี้ไฟ-พายและตะเกียงแทบทุกดวงที่นำเข้ามาก็ไปส่องสว่างจับอยู่ที่แผ่นหนังแห้งด้านที่ดารินพลิกขึ้นมานั้น

"อ่านเอาเอง! ทุกสิ่งทุกอย่างมันถูกบันทึกบอกไว้หมดแล้ว แม้จะไม่กระจ่างชัดนักก็ตาม เข้าใจว่าคนที่เขียนข้อความเหล่านั้นไว้ คงจะไม่มีเจตนาอะไรมากไปกว่าอยู่เงียบๆ คนเดียวผ่าพังกับคนเจ็บที่นอนสลบไสลไม่ได้สติ ไม่มีอะไรจะทำก็เลยเขียนข้อความเหล่านั้นไว้ เป็นการระบายความรู้สึกภายในด้วยอารมณ์ที่ช่างคิด ช่างฝัน และคงไม่คิดว่าจะมีใครมาพบเข้าทรอก!"

เสียงอนุชาบอกต่อมาด้วยน้ำเสียงขรึมเรียบของเขา

ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ ทรุดตัวลงตรงตำแหน่งแผ่นหนังราบเรียบซึ่งดารินจ้องอ่านอยู่ก่อนแล้ว จนศีรษะแทบจะกระทบกัน แล้วจ้องปราดลงไปทันที

อักษรเขียนด้วยปากกาหมึกแห้งสีน้ำเงิน ปรากฏชัดเจนอยู่บนแผ่นหนังเก้งด้านซึ่งไม่มีขน ซึ่งแต่เดิมถูกคว่ำติดอยู่กับพื้นนั้น ตัวไม่เล็กและไม่ใหญ่เกินไปนัก ขนาดอ่านได้อย่างถนัดชัดเจน เป็นภาษาอังกฤษ ในลักษณะเกือบจะเป็นลายมือคัดเพื่อเขียนไว้ในทำนองกวีเสียมากกว่า เพราะเป็นประโยคที่เขียนขึ้นลอย ๆ เว้นช่วงบรรทัดเรียงกันมาตามลำดับ ถ้าแม้ว่าจะอ่านกันอย่างลวก ๆ มันจะไม่มีใจความสอดคล้องกันนัก แต่ถ้าอ่านด้วยสายตา และความพินิจให้ลึกซึ้งด้วยวิญญาณของกวี ก็จะค้นหาความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันได้ ในรูปแบบของการร้อยกรองข้อความเหล่านั้น ปรากฏดังนี้

*เขาถามฉันว่า “**ดวงใจเขาอยู่ไหน?**”*
ฉันยื่นส่งให้บอกว่า “อยู่นี่ ขอคืนให้”
เขาฉงนถามว่า “เอาไปได้อย่างไร?”
“ฉันเก็บไว้ให้ขณะที่เธอสลบไสล เมื่อทิวาที่ผ่านมา”
เขารับไปแล้วกอดประทับไว้กับอก
ณ ตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหัวใจที่เต้นผะแผ่ว
และมาตรว่าเขาจะไม่ตื่นขึ้นอีกแล้ว
เขาก็คงหลับนิรันดร์พร้อมกับแผ่นภาพของสตรีนางนั้นตลอดไป!...

และแล้วเขาก็ดิ่งสู่ห้วงนิทราสนิท

ด้วยฤทธิ์แห่งยาสะกด และมายาสลดเศร้าแห่งรัตติกาล
เขาจะตื่นขึ้นอีกไหมหนอ?
ปัจจสมัยจะมีสำหรับเราอีกหรือไม่?
ณ ราตรีทะมึนมืดไปด้วยเงื้อมเงามัจจุราช!
กะเหรี่ยงบาดเจ็บ หลับอยู่กับครอบครัวตรงมุมนั้น
และเป็นสุข
อาการของชาวดง ดีขึ้น!
แต่เขาหลับอยู่เดียวดาย ณ ที่นี้ และระทมทุกข์
อาการของเขา เลวลง!
เราพรากเขาออกมาจากความรัก...
เราผลักเขาออกมาจากความหวัง...
แต่สวรรค์โปรดเป็นพยานเถิด
เราไม่ได้เจตนาจงใจเลย!
เงียบ...จนได้ยินเสียงแห่งความเงียบ
เหงา...จนสุดสิ้นระดับแห่งความเหงา
ทำไมต้องเป็นฉัน ที่ถูกกำหนดให้ดูแลเขาราตรีนี้
ไฉนนี่จึงไม่เป็น อิสชาเบล!

ข้อความเป็นห้วงๆ วลีๆ จบสิ้นลงเพียงแค่นั้น ไม่มีการผงชื่อวันที่หรืออะไรอีกต่อไปทั้งสิ้น

ดารินกายสั่นเทิ้ม หล่อนอ่านซ้ำทบทวนเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า ภายในเวิ้งถ้ำแคบๆ ที่พบหลักฐานสำคัญนั้นเงียบกริบ

"รพินทร์! เขามาเจ็บหนักและนอนอยู่ตรงนี้จริงๆ! คริส–ติน่าเป็นคนดูแลพยาบาลเขา"

ในที่สุด เชษฐาก็เอ่ยขึ้นมาแผ่วเบา

น้องสาวหน้าซีดเผือด เม้มริมฝีปากแน่นเกือบเป็นเส้นตรง จะสะกดกลั้นอย่างใช้ความพยายามขีดสุดเช่นไรก็ตาม น้ำตาก็สุดที่จะสกัดไว้ได้ บัดนี้ไหลรินเป็นทางสองร่องแก้ม

ข่มสะอื้นไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ดึงปากกาลูกลื่นออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วก้มลงเขียนด้วยตัวบรรจงเช่นเดียวกัน ต่อข้อความเหล่านั้น

ขอบใจ คริสตินาแม่เพื่อนยาก!
แม้ไม่เคยพบพานกันมาก่อน เธอก็เสมือนเพื่อนแท้
แก่นลึกจากดวงใจ บอกฉันเช่นนี้
เธอเป็นคนจริงจัง และจริงใจ
ปราศจากฉัน เขาคงไม่มีใคร นอกจากเธอ
โปรดช่วยดูแลและปกป้องเขาไว้ด้วย
เสมอหนึ่งเธอ คือตัวฉันเอง!

เขียนเสร็จ หล่อนก็ค่อย ๆ ถอยออกมาทรุดตัวนั่งบนหน่อหิน ยกมือปิดหน้าไหล่สะเทือนเป็นระยะ แต่ไม่มีเสียงใด ๆ ลอดออกมาเลย

เชษฐา ไชยยันต์และอนุชาเข้ามาดูข้อความที่ดารินบรรจงคัดต่อนั้น ต่างสะอึกอั้นตันใจกันไปหมด ไม่มีใครพูดกันแลยในขณะนั้น นอกจากมองไปทางน้องสาวคนเล็กเป็นตา

เตียว ต่อมาอนุชาจึงเดินเข้าไปทรุดตัวลงใกล้ๆ เอื้อมมืออันแผ่วเบาอ่อนโยน ไปแกะฝ่ามือที่ปิดหน้าน้องสาวออก ดวงตาพร่างดารินแดงก่ำชุ่มโชกไปด้วยน้ำ และผวาเข้ากอดพี่ชายไว้แน่นร่ำไห้กระซิก

“น้อย! พี่ไม่น่าจะพาน้อยให้ได้มาเห็นกับหลักฐานเหล่านี้เลย”

เขากระซิบ

“พี่กลางทำถูกแล้วค่ะ...”

ดารินพูดปนร้องไห้

“ที่ไม่พยายามปิดบังน้อย เห็นหรือพบหลักฐานอะไร ก็พาน้อยและพวกเราทุกคนให้ได้มาเห็นด้วย ใช่แล้วค่ะ รพินทร์มาแจ็บหนัก และนอนให้น้ำเกลืออยู่ตรงนี้ คริสติน่า กรูบิลคงได้รับบัญชาจากหัวหน้าคณะของหล่อน ให้มาทำหน้าที่คอยเฝ้าดูแลรักษาพยาบาลในคืนนั้น ส่วนคนอื่นๆ ก็คงจะแยกย้ายกันไปอาศัยพักอยู่ตามโพรงถ้ำใกล้เคียงบริเวณนี้ เพราะแต่ละที่คงมันแคบไม่สามารถจะมารวมกันอยู่ได้มากๆ คน นอกจากนะต้องแบ่งพวกกันออกไปเหมือนเราเหมือนกัน อเมริกันสาวผมทองคนนั้นเป็นคนดีค่ะ! น้อยแน่ใจว่าหล่อนเป็นผู้หญิงที่ดีมากที่สุดคนหนึ่ง และน้อยรู้ว่าหล่อนก็รักรพินทร์!...เป็นผู้หญิงที่ผิวนอกเบื้องหน้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่แก่นแท้จริงใจจะต้องเป็นคนอ่อนโยนและลึกซึ้ง นั่นคือความจริงใจทั้งหมดที่หล่อนระบายไว้โดยไม่ต้องการให้ใครเห็น คงจะเขียนในขณะที่รพินทร์และทุกคนหลับหมด และตัวตื่นอยู่คนเดียว พี่กลางรอบคอบและละเอียดเหลือเกินที่อุตส่าห์ค้นจนพบ!”

น้องสาวพูดกระท่อนกระแท่นขาดเป็นห้วงๆ

เสียงไชยยันต์ร้องเรียกอนุชามาเบาๆ อดีตพรานชดจึงผละออกจากน้องสาว เดินตรงเข้าไป ไชยยันต์ยังนั่งพิจารณาแกะข้อความนั้นอยู่ เหมือนจะอ่านลงไปให้ลึกจนมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทีเดียว ส่วนเชษฐานั้นฉายไฟตรวจบริเวณอีกครั้ง พร้อมทั้งเคลื่อนไหวไปจนรอบเวิ้งถ้ำแคบๆ นั้นโดยละเอียดที่สุด ไม่ยอมให้อะไรผ่านสายตาไปได้เลย

“กลาง เฉพาะแผ่นหนังผืนนี้ เดิมทีเดียวแกพบวางอยู่ตรงไหน?”

ไชยยันต์ถามเบาๆ

“ก็วางอยู่ตรงใกล้ๆ กับรอยที่ฉันปักกิ่งไผ่ให้ดูนี่แหละ ลักษณะควรจะเป็นแผ่นหนังปูนอน เป็นหนังเก่านานมาแล้ว คงไม่ใช่เกิดจากฝ่ายของรพินทร์ที่ถลกไว้หรอก แต่น่าจะเป็นหนังที่พวกกะเหรี่ยงอพยพขึ้นมาอาศัยอยู่บนโพรงถ้ำนี้ลอกเอาไว้ใช้ประโยชน์”

“ตอนที่พบครั้งแรก มันถูกวางเอาทางด้านเกลี้ยงลง และเอาทางด้านที่มีขนนี่ขึ้น ถูกต้องไหม?”

“ถูกต้อง”

“แล้วแกนึกยังไง ถึงมาพลิกเห็นอีกด้านหนึ่ง อันเป็นด้านหนังเกลี้ยงนี่?”

“เหตุการณ์บังเอิญ ฉันเดินขึ้นมากับหนานอิน พอดีรองเท้ามันสะดุดกับส่วนปลาย ทำให้แผ่นหนังส่วนล่างบริเวณหนึ่งพลิกตลบขึ้นมา ก็เลยเห็นข้อความที่เขียนไว้เหล่านั้น ฉัน

พลิกขึ้นมาอ่านจนตลอดแล้วหลังจากนั้นก็วางกลับไว้ในลักษณะเดิม”

“เราลองย้อนภาพกลับไปยังเหตุการณ์วันที่ทั้งหมดอพยพไป!...แผ่นหนังแผ่นนี้ดูว่าไร้ประโยชน์ พวกนั้นจึงไม่เอาไปด้วยถูกต้องไหม?”

“คงเป็นอย่างนั้น”

“และมันก็ได้ถูกทิ้งไว้ในลักษณะเดิม คือคว่ำหน้าอยู่อย่างนี้?”

“ใช่!”

“คนสุดท้ายที่ใกล้ชิดกับแผ่นหนังนี้มากที่สุด ก็ควรจะเป็น...”

“คริสติน่า...หล่อนคงจะใช้รองนอนนั่นแหละ”

“หล่อนคว่ำปิดข้อความที่ตนเองเขียนขึ้นไว้ โดยเอาทางด้านมีขนขึ้นเสีย ก็แปลว่าไม่ประสงค์ ไม่เจตนาจะให้ใครได้มาเห็นสิ่งที่หล่อนเขียนขึ้นนี้เลยใช่ไหม ไม่ว่าใครทั้งสิ้นในคณะของพวกหล่อน หรือตัวรพินทร์เอง”

“แกน่าจะวิเคราะห์ได้ถูกต้อง ไชยยันต์”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ จุดบุหรี่สูบ อัดควันลึกก่อนจะเอ่ยต่อมาว่า

“เอาละ ฉันคิดว่าฉันพอจะมองเห็นภาพอะไรของเหตุการณ์ภายในคืนที่รพินทร์เข้ามานอนอยู่บนนี้ และพฤติการณ์ใกล้เคียงกับเวลานั้นขึ้นรางๆ แล้ว บันทึกในเชิงกวีที่เขียนด้วยอารมณ์ของผู้หญิงผมทองคนนั้น ให้ประโยชน์ต่อข้อสันนิษฐานมากที่สุด...”

ขณะที่พูด ไชยยันต์เอานิ้วชี้ไล่ไปตามข้อความเหล่านั้น พึมพำต่อมาว่า

“แต่เสียดายจริงๆ เสียดายที่หล่อนไม่ได้ลงวันที่ไว้ ถ้าลงวันที่ไว้เสียนิดเดียวเท่านั้น เราจะได้รู้ทันทีว่ามันห่างจากการมาถึงของเราก่ีวัน จะช่วยให้ประโยชน์ในการติดตามขึ้นอีกอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว”

อนุชาดีดนิ้วโดยแรง

“ถึงว่าซิ ถ้าลงวันที่เสียหน่อยเท่านั้น เราจะคำนวณได้ทันทีว่า ป่านนีคณะของเขาควรจะอยู่บริเวณไหน ห่างจากเราเท่าใด ถึงไม่ตรงเผงนักก็ใกล้เคียง”

ไชยยันต์เหลือบไปทางดารินผู้นั่งซบหน้าอยู่กับฝ่ามือ เช่นนั้น ครั้งแรกตั้งใจว่าจะเรียกให้เข้ามาร่วมวงด้วย แต่ก็เปลี่ยนใจ เขาตระหนักดีว่า หล่อนกำลังอยู่ในภาวะทุกข์เศร้าว้าวุ่นใจจนสุดประมาณ จึงอยากจะปล่อยไว้ตามลำพังก่อน คงร่วมหารือกันเฉพาะ 3 คนเท่านั้น เชษฐาตรวจไปรอบแล้วกลับเข้ามานั่งร่วมตรงนั้นด้วยอีกครั้ง

“ฉันจะแปลความหมายของข้อความที่เขียนขึ้นลอยๆ เหล่านี้ เพื่อสะท้อนภาพออกมาให้เราได้พิจารณากันละนะ เชษฐา กลาง มาช่วยกันวิเคราะห์ด้วย ถ้าฉันแปลผิดหรือมีข้อสงสัยเป็นอื่น ก็ช่วยกันท้วงและช่วยอ่านด้วย...แหม! ลายมือสวยจริงๆ ผู้หญิงคนนี้ แม่เล่นคัดแบบตัวอักษรของกวีโบราณยังกะเขียนด้วยปากกาขนไก่กันทีเดียว...เราจะไล่ไปตั้งแต่วรรค

แรกเลยนะ **'เขาถามว่าดวงใจเขาอยู่ไหน? ฉันยื่นให้บอกว่าอยู่นี่ ขอคืนให้'** ...ความนัยข้อนี้ใครว่า คืออะไร?"

ไชยยันต์กระซิบ เหลือบตาดูเชษฐาและอนุชา

"เข้าใจว่าอาจเป็นรูปของน้อยนะ แกต้องดูประโยคต่อไปด้วยที่เขียนว่า **'เขาฉงนถามว่า เอาไปได้อย่างไร?'** ข้อความต่อไปหมายถึงคำตอบของหล่อนเองคือ **'ฉันเก็บไว้ให้ขณะที่เธอสลบไสล เมื่อทิวาที่ผ่านมา'**

เชษฐาเอาปากกาของตนขีดเส้นหนักๆ ลงไปใต้ข้อความว่า 'สลบไสล' กับ 'ทิวาที่ผ่านมา'

"พิจารณาสองคำนี่ให้ดี ไชยยันต์ กลาง มันหมายถึงว่ารพินทร์เกิดอุปัทวเหตุ หรืออะไรสักอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาป่วยหรือบาดเจ็บอย่างหนักทีเดียว ป่วยเมื่อไหร่...เมื่อ 'ทิวาที่ผ่านมา' ก็แปลว่าตอนกลางวันก่อนจะตกค่ำที่หล่อนเขียนนั่นเอง! ถูกต้องไหม"

ไชยยันต์กับอนุชา ลูบคางคิด

"ใช่แล้วครับ พี่ใหญ่ ข้อความนี้แม้จะไม่ชัดแจ้งนัก แต่ก็บอกความนัยได้ รพินทร์ดับเครื่องไปแน่ในตอนกลางวัน จนกระทั่งต้องหามกันขึ้นมาปฐมพยาบาลกันบนนี้ เพื่อความปลอดภัย โดยหนีจากกองทัพช้างเหล่านั้นด้วย เราไม่รู้ว่าเขาโดนอะไรเข้าเท่านั้น แล้วจากการที่รพินทร์นำพวกนั้นมาถึงที่นี่ มีการเผาซากศพของกะเหรี่ยงที่ถูกช้างฆ่า หลังจากนั้นก็ตามมาพบพวกนี้มาหลบอาศัยอยู่บนโพรงถ้ำบนหน้าผา พิสูจน์กาลเวลาได้ว่า คณะของรพินทร์จะต้องพักอยู่ที่นี่ไม่น้อยไปกว่า 2 คืนแน่ ระหว่างที่รพินทร์หมดสติ และรักษาพยาบาลกันอยู่

นั้น คริสติน่าอาจเป็นคนรื้อค้นกระเป๋าเสื้อของเขา และพบรูปของน้อยเข้าจึงเก็บยึดไว้ และเมื่อนายนั่นรู้สึกตัวขึ้นมาจึงถามหา นั่นจึงเป็นข้อความ ‘เอาไปได้อย่างไร?’ กับ ‘ฉันเก็บไว้ให้ขณะที่เธอสลบไสล เมื่อทิวาที่ผ่านมา’ มันเจือสมกันได้พอดี”

สามชายช่วยกันวินิจฉัยข้อความ และอ่านเหตุการณ์ด้วยเสียงซุบซิบแผ่วเบา

“แกะต่อไปไชยยันต์” อนุชาเตือน

“เขารับไปแล้วกอดประทับไว้กับอก ณ ตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหัวใจที่เต้นผะแผ่ว...เต้น‘ผะแผ่ว’ก็แปลว่าเต้นอ่อนเต็มทีอาการของรพินทร์แย่เอามากๆ ทีเดียว หากจะพิจารณาตามถ้อยคำนี้ โดยไม่ใช่เพราะต้องการสัมผัสอักษรหรือปากกาพาไป แต่ฉันคิดว่าแม่นั่นคงจะเขียนออกมาด้วยความจริงที่หล่อนพบเห็นทั้งหมดนั่นแหละ**และมาตรว่าเขาจะไม่ตื่นขึ้นอีกแล้ว** อันนี้เป็นความคิดคำนึงรำพึงของหล่อนเอง **เขาก็คงหลับนิรันดร์พร้อมกับแผ่นภาพของสตรีนางนั้นตลอดไป!**...นี่ก็เป็นรำพึงส่วนตัวของหล่อนอีก ที่มองเห็นว่า รพินทร์เอารูปของน้อยแนบอกนอนเจ็บอยู่เช่นนั้น...**และแล้วเขาก็ดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทราสนิท ด้วยฤทธิ์แห่งยาสะกด และมายาสลดเศร้าแห่งรัตติกาล** นี่ก็ควรแปลว่า หล่อนได้เฝ้าดูอยู่จนรพินทร์หลับ โดยการให้น้ำเกลือ ซึ่งน่าจะกินยานอนหลับเข้าไปด้วย...คำแปลข้อนี้ถูกต้องไหมหว่า”

ไชยยันต์มีอาการลังเล ในคำพูดประโยคสุดท้ายของตนเอง เชษฐาหันไปร้องถามน้องสาวเบาๆ ว่า

“น้อย ขอถามอะไรนิด”

“อะไรคะ พี่ใหญ่”

หล่อนตอบมาด้วยเสียงแผ่วเครือ โดยยังซบหน้ากับฝ่ามือเช่นนั้น

"ในการให้ไอวี. หรือน้ำเกลือ จะผสมยานอนหลับเข้าไปด้วยได้ไหม?"

"ได้ค่ะ จะเป็นยานอนหลับหรือควินิน หรืออะไรก็ได้ทั้งนั้น ในกรณีที่จะให้เข้าเส้นเลือดโดยไม่ให้เกิดอันตรายต่อคนป่วย"

"ถ้างั้นถูกต้อง น้ำเกลือถุงนั้นผสมยานอนหลับหรือยาระงับประสาทเข้าไปด้วยแน่นอน เพื่อให้รพินทร์พักผ่อนให้มากที่สุด...ต่อไป"

"**เขาจะตื่นขึ้นอีกไหมหนอ?** นี่เป็นรำพึงของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีจิตผูกพันเป็นห่วงอย่างลึกซึ้ง...**ปัจจุสมัยจะมีสำหรับเราอีกหรือไม่?** ก็แปลว่า หล่อนไม่แน่ใจเหมือนกันว่าชีวิตของคณะทุกคน จะรอดพ้นในคืนนั้นไปได้จนถึงรุ่งเช้าหรือเปล่า อ้อ! นี่ยังไงชัดเลย ประโยคต่อไปว่า **ณ ราตรีทะมึนมืดไปด้วยเงื้อมเงามัจจุราช!**...แสดงว่าคืนนั้นเป็นคืนแห่งวิกฤตการณ์คับขันขีดสุดทีเดียว แล้วต่อไปนี้เป็นบรรยายความที่บอกอะไรชัดเจนพอสมควร หล่อนเขียนว่า **กะเหรี่ยงบาดเจ็บหลับอยู่กับครอบครัวตรงมุมนั้นและเป็นสุข อาการของชาวดง ดีขึ้น!**...เอ มุมไหนหว่า?'

ไชยยันต์เงยหน้าขึ้นค้น แต่เชษฐาชี้มือเข้าไปในซอกส่วนที่ลึกเข้าไป

"ตรงโน้นแน่ ฉันเข้าไปดูแล้ว มีรอยอาศัยพักนอนอยู่ได้ 2 หรือสามคน มันก็บ่งชัดว่าภายในซอกคูหานี้ รพินทร์ถูก

นำขึ้นมารักษาอยู่ด้วย เจ้ากะเหรี่ยงที่เคยบาดเจ็บนั้นค่อยยังชั่วแล้ว คงจะนอนอยู่กับลูกเมียตรงนั้นแหละ ส่วนด้านนี้หล่อนเขียนบอกไว้ว่า **แต่เขาหลับอยู่เดียวดาย ณ ที่นี้ และระทมทุกข์อาการของเขาเลวลง!"**

ทั้งสามชายเงียบกันไปชั่วขณะหนึ่ง ภาพภายในคูหาหินนี้ บัดนี้ผุดขึ้นเด่นชัดแล้ว จากข้อความร้อยกรองนั้นเท่าๆ กับได้สะท้อนออกถึงแก่นแท้จริงใจตลอดจนอารมณ์ของผู้เขียนไว้

ข้อความต่อไปนั้นทั้งสามไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาอีกเลยนอกจากอ่านกันไปเงียบๆ เพราะมันเป็นความในใจอันแฝงไว้ด้วยความเศร้าสร้อยของผู้เขียนเอง คือข้อความที่ว่า **"เราพรากเขาออกมาจากความรัก...เราผลักเขาออกมาจากความหวัง...แต่สวรรค์โปรดเป็นพยานเถิด เราไม่ได้เจตนาจงใจเลย"** เชษฐาขีดเส้นใต้ลงไปอีกตรงวลีที่ว่า 'ไม่ได้เจตนาจงใจ'

นิ้วของไชยยันต์ ไล่ไปตามบรรทัดเหล่านั้นตามลำดับขนาดเป็นผู้ชายอารมณ์กร้าวๆ แท้ๆ เขาก็ยังสะอึกซึมและงันไปเมื่อไล่นิ้วไปยังข้อความว่า

เงียบ...จนได้ยินเสียงแห่งความเงียบ
เหงา...จนสุดสิ้นระดับแห่งความเหงา

"ผู้หญิงคนนี้ อารมณ์โรแมนติกเหลือกินเลยครับพี่ใหญ่" อนุชาเอียงริมฝีปากกระซิบกับหูของพี่ชายผู้นิ่งเงียบอยู่

"สองประโยคหลังนี่เป็นคำพ้อรำพันประชดตัวเองนะที่ว่า **ทำไมต้องเป็นฉันที่ถูกกำหนดให้ดูแลเขาราตรีนี้ ไฉนนี่จึงไม่เป็นดิแซาเบล!** เท่ากับเป็นการบอกชัดอีกอย่างหนึ่งด้วยว่า คืนนั้น

คริสติน่าแน่นอนที่ถูกสั่งให้เฝ้ารพินทร์ แทนที่จะเป็นอิสซาเบล ซึ่งตามปกติก็เป็นแพทย์ประจำคณะอยู่แล้ว”

เชษฐาถอนใจเฮือก แล้วเคาะนิ้วลงไปยังข้อความที่ดารินเขียนต่อไว้ให้ พร้อมกับลอบบุ้ยปากไปทางน้องสาวอนุชากระซิบเบาที่สุดว่า

“โกรธไม่ลง และหึงต่อไปไม่ไหวแล้วครับ พี่ใหญ่ เพราะน้อยก็หยั่งซึ้งได้ดีว่า คริสติน่าปรารถนาดีกับรพินทร์มาก ซ้ำยังรู้ด้วยว่ารพินทร์มีความรักอันมั่นคงอยู่แล้ว แต่อีกฝ่ายหนึ่ง เขาก็เป็นผู้หญิงที่น่าทึ่งไม่ใช่เล่นทีเดียว น้อยไม่กลัวผู้หญิงแรดยั่วยวน แบบวัตถุแห่งความใคร่หรอก แต่กลัวผู้หญิงที่ดี มีอารมณ์ลึกซึ้ง แบบคริสติน่านี่แหละ ตัวเขาเองก็บอกออกมาตะกี้นี้แล้วว่า คริสติน่าก็รักรพินทร์ ผมเองก็เชื่อเช่นนั้นแหละ เพราะไม่งั้นก็คงไม่เกิดอารมณ์ที่จะเขียนความในใจอะไรต่ออะไรไว้ได้ในรูปกวีถึงเพียงนี้ แอบเขียนในขณะที่รพินทร์หลับ และไม่มีใครเห็นเลย เขียนแล้วก็พลิกแผ่นหนังซ่อนปิดไว้เสีย ทิ้งไว้โดยเจ้าตัวคิดว่า จะไม่มีใครมาพบอีกเลยตลอดไป”

“แล้วไอ้เสือนั่นของเราจะรู้ไหมว่า แม่ผมทองเกิดแอบรักเข้าให้เสียแล้ว”

ไชยยันต์พูดเบาที่สุดไม่ให้ได้ยินไปถึงดาริน ผู้นั่งอย่างคนปราศจากความรู้สึกใดๆ อยู่ไม่ห่างนัก และไม่ได้เข้ามาร่วมด้วย

“อาจรู้หรืออาจไม่รู้ แต่ตลอดเวลานับตั้งแต่ออกเดินทางคบหาสมาคมกันมา เชื่อว่ารพินทร์คงไม่แสดงท่าทีอะไรทั้งสิ้น สังเกตดูจากข้อความที่ผู้หญิงคนนั้นเขียนเป็นเชิงตัดพ้อ

ไว้ก็พอจะสันนิษฐานได้ เพราะถ้ามีอะไรกันบ้าง การเขียนจะรำพันไปอีกแบบหนึ่ง คริสติน่าเองก็มีความรู้สึกว่าตนเองมีบาป ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่เขียนออกมาว่า ‘เราพรากเขาออกมาจากความรัก เราผลักเขาออกมาจากความหวัง’ ข้อความนี้แหละที่ทำให้น้อยคงซึ้งใจผู้หญิงคนนั้น และว้าวุ่นใจมากที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นอุปัทวเหตุ เป็นลิขิตของชีวิตที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”

“เฮ้อ! ปวดกะโหลก!...”

ไชยยันต์ถอนใจเฮือก เอานิ้วเกาต้นคอกรากๆ

“คู่นี้กว่าจะรักกันได้ก็ลำบากยากแค้นแทบล้มประดาตายอย่างที่เราเห็นๆ กันอยู่แล้ว ไอ้ครั้นรักกันแล้ว อะไรต่ออะไรกำลังจะราบรื่นลงเอยก็มามีเรื่องให้ต้องยากแค้นซมซานกันต่อไปอีก ทั้งสองคนนี่ ถ้าตามกันพบและได้กลับมาแต่งงานกันได้ฉันว่าเทวดาฟ้าดินคงจะโห่ร้องลั่นฆ้องชัยให้ทีเดียว ไอ้เราสามคนรึก็เปรียบเหมือนพี่ชายของเขาทั้งสองมันก็ต้องพลอยลำบากไปด้วยแบบนี้แหละไม่รู้จะทำยังไง แต่พับผ่าเหอะ! ไอ้หมอรพินทร์นี่ รูปก็ไม่หล่อ พ่อก็ไม่รวย แต่ผู้หญิงคนไหนอย่ามาเดินป่ากับหมอเข้าเป็นอันขาดเชียวนะ ต่อให้สูงศักดิ์เลิศลอยสักแค่ไหน เป็นหลงหมอทุกรายไปแหละ ไม่รู้มีดีอะไร เล่นเสน่ห์ยา-แฝดหรือเปล่าก็ไม่รู้นิ”

“คราวนี้ ควรมาถึงข้อสรุปเสียที...” เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างไม่สนใจอะไรกับคำพูดเรื่อยเปื่อยของไชยยันต์

“ปัญหาที่เราจะต้องขบก็คือ รพินทร์และคณะมาพักอยู่

ที่นี่กี่วัน จึงมีการเคลื่อนย้าย และตัวเขาเองบาดเจ็บอยู่กี่วัน หายป่วย หรือว่าตาย?”

คำพูดของเชษฐาคราวนี้ดังเป็นปกติ และประโยคนั้นมันตรงเสียจนกระทั่งดารินสะดุ้งเงยหน้าขึ้นทันที

อนุชาร้องเรียกหนานอินผู้ยืนอยู่ปากถ้ำเบาๆ ให้เข้ามาสอบถามอะไรกันเบาๆ อยู่ครู่ ก็หันมาทางพี่ชายและเพื่อนบอกว่า

“ในความรู้สึกของหนานอิน รพินทร์จะต้องหายพอจะเดินทางต่อไปได้ครับ ถ้าเขาเป็นอะไรลงไป การเดินทางจะมีต่อไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด พวกนั้นจะต้องกลับทันที เพราะเจ้าพังบุญคำนั้นคงจะนำทางพวกนั้นไปไม่ได้แน่ ส่วนที่ว่าคณะนั้นจะมาพักติดกันอยู่ที่นี่กี่วันนั้น แกบอกว่าคงไม่น้อยกว่า 2 วันแน่นอน มันหมายถึงว่า ได้มาเสียเวลาอยู่ที่นี่โดยไม่ได้กำหนดคาดหมายไว้ก่อน ตรงป่าไผ่ที่เราผ่านมาแล้ว คณะนี้ก็มาเสียเวลาการเดินทางครั้งหนึ่งแล้ว แกมีความเห็นว่ายิ่งคณะของรพินทร์เสียเวลาไปเท่าใด ฝ่ายเราก็จะยิ่งกระชั้นชิดติดรอยได้มากขึ้นเท่านั้น พรุ่งนี้จะลงตรวจสอบบริเวณเบื้องล่างอีกทีแล้วจะช่วยให้รู้ได้แน่ชัดว่า เขาผละจากที่นี่ รวมทั้งอพยพพวกกะเหรี่ยงที่มาติดอยู่บนหน้าผานี่ไปนานสักเท่าไหร่แล้ว สำหรับทางด้านเรานั้น แม้จะออกตามหลังมาเว้นระยะห่าง 7-8 วันก็ตาม แต่ฝ่ายเราก็ไม่มีการเสียเวลากันเลย แต่ละวันเดินเข้าสู่เป้าหมายได้ตรงกำหนดเวลาทุกระยะไป นี่นับว่าวิเศษสุด”

“พี่ก็รู้สึกเหมือนกันว่า ทางด้านเราทำเวลากันได้ดีมาก ตรงข้ามกับฝ่ายเขาที่ต้องมีเหตุให้เสียเวลาอยู่แทบทุกระยะ มัน

แสดงว่าทางฝ่ายพวกเราคล่องตัวกว่า และแม้จะพบกับอุปสรรคก็ยังน้อยกว่าเขามากทีเดียว ว่าแต่กะเหรี่ยงตะเคียนทองพวกนี้เคลื่อนย้ายไปพร้อมกับคณะของรพินทร์แน่นอนหรือ”

เชษฐาถามขึ้นต่ำ ๆ

“ถ้าพวกของนายรพินทร์ไม่มาถึง ไอ้พวกนี้ก็คงจะเป็นลิงภูเขาอยู่บนหน้าผาอยู่นี่เองแหละนายใหญ่...”

ครูพรานตอบ

“ไม่มีใครกล้าอพยพไปไหนได้ไกลหรอก เพราะจะรู้ได้ยังไงว่า ระหว่างทางจะไม่ถกโขลงช้างผีสิงขยี้แหลกลงทั้งหมด นายรพินทร์แกคงจะต้อนให้เข้าไปรวมอยู่กับกะเหรี่ยงห้วยเสือ-ร้องไปพร้อม ๆ กันนั่นแหละ และไม่อยู่ที่นี่นานเกินไปนัก เพราะโน่น...”

แกชี้มือลงไปข้างล่าง

“ซากช้างเน่าโน่น ทำให้อยู่กันไม่ได้นานแน่นอน ต้องหนีโดยเร็ว หนานอินเชื่อว่าอาจไปกันก่อนซากจะส่งกลิ่น”

“แล้วลุงพอจะเดาถูกไหมว่า พรานใหญ่มาป่วยอยู่ที่นี่เพราะอะไร ปะทะกับช้างตอนสงครามใหญ่นั่นใช่ไหม?”

หนานอินนิ่งคิดแล้วสั่นหัวอย่างไม่เห็นด้วย

“เรื่องที่จะต้องเจ็บป่วยลงเพราะสัตว์ป่าโดยตรงนี่หนาน-อินไม่อยากจะเชื่อเลย ไม่ว่าจะสัตว์ธรรมดาหรือสัตว์ผีลง คิดว่าเป็นจากเรื่องอื่นเสียมากกว่า แต่ก็ไม่รู้นา มันจนปัญญาของหนานอินเหมือนกัน ถ้าหน้าผานี่มันพูดได้มันก็คงจะเล่าให้เราฟังหมดแล้ว ว่าวันนั้นมันเกิดอะไรขึ้นยังไงมั่ง”

ไชยยันต์จุ๊ปากเบา ๆ พร้อมกับโคลงหัว บ่นว่า

“แหม! ลุงอินนี่ก็ ถ้าไม่ใช่ตาบุญคำก็เฉียดๆ เข้าไปทีเดียวแหละ ดันพูดออกมาได้ว่า ถ้าหน้าผานี่มันพูดได้...ก็ลุงลองถามมั๋นดูซิ ไม่แน่เหมือนกันนะ ดีกๆ เข้ามันอาจเล่าให้ลุงฟังฉอดๆ ก็ได้”

หนานอินยิ้มเห็นเหงือก

“โธ่! นายทหารเก๊าะ...เอาหนานอินไปเปรียบกับไอ้ลามกบุญคำนั่นได้ ไอ้คำน่ะ มันบรมกะล่อน สัปดี้สีปดนหาไหนไม่มีเทียม หนานอินคนซื่อถือสัจจะ นอกจากนายรพินทร์แล้ว... มีใครเตะไอ้คำได้ มีหนานอินคนเดียว ป่านนี้มันก็ไม่ร้ไปเป็นตายร้ายดีอยู่กับเจ้านายของมันที่ไหน รวมทั้งไอ้จัน ไอ้เกิด ไอ้เส่ย ลูกคางใสนั่นด้วย”

ทุกคนอึ้งกันไปอีกขณะจิตหนึ่ง **ถูกแล้ว ความห่วงใยนั้น ไม่ได้มีเฉพาะแต่รพินทร์ ไพรวัลย์คนเดียวเท่านั้น ต่างห่วงใยไปถึงพรานคู่ใจทั้ง 4 คน ของเขาด้วยกันทั้งนั้น ในฐานะที่สนิทชิดเชื้อร่วมเป็นร่วมตายกันมาก่อนอย่างใกล้ชิดที่สุด**

แล้วเชษฐาก็บอกขึ้นว่า

“เราได้หลักฐานมากเกินคาดทีเดียวที่นี่ โดยฝีมือของพรานชด เอาละ กลับที่พักของเราเถอะ”

“ใครจะกลับไปนอนที่ไหนก็ไป แต่น้อยจะนอนที่นี่ค่ะ ตรงที่รพินทร์เคยมานอนเจ็บอยู่ตรงนี้!”

ดารินโพล่งขึ้นมาอย่างเด็ดเดี่ยว แล้วไม่สนใจกับใครอีกทั้งสิ้น เดินเข้ามาหยิบหนังเก้งอันมีลายมือของคริสตินาสลักไว้แผ่นนั้น ลากมาปูลงตรงตำแหน่งใกล้เคียงกับรอยแตกของพื้น

หินที่ใช้ปักเสาแขวนถุงน้ำเกลือ พร้อมทั้งเอนกายลงนอนหงายช้าๆ มือทั้งสองประสานกันไขว้รองศีรษะไว้ ชันเข่าขึ้นข้างหนึ่ง ดวงตาของหล่อนบัดนี้แห้งสนิทจากหยาดน้ำ เหม่อมองอย่างปราศจากจุดหมายขึ้นไปบนเพดานหินย้อย

อนุชาขยับปาก แต่พี่ชายใหญ่จับแขนไว้ บอกว่า

“อย่าขัดใจน้อยเลย ก็เป็นอันว่าพวกเราย้ายที่เสียก็แล้วกัน ย้ายมานอนในคูหานี้ ให้พวกของคะหยิ่นกับลูกหาบไปนอนคูหาที่เราเลือกไว้ก่อน บอกคะหยิ่นกับพวกนั้นให้ไปขนของของเรามาที่นี่เถอะ ถึงมันแคบ มันก็กว้างพอที่จะนอนกันได้สบายๆ 5 คน”

เมื่อนั้น อนุชา จึงสั่งการไปทางหนานอิน ตามความประสงค์ของพี่ชายใหญ่ หลังจากนั้นอีกเพียงครู่เดียวอุปกรณ์สวนตัวของนายจางทั้งหมดก็ถูกพวกลูกหาบและคะหยิ่น **ขน**กันเข้ามาให้ภายในคูหานี้ ถึงจะแคบไปหน่อย ไม่อาจนอนเรียงกันเป็นหน้ากระดานได้ แต่ก็สามารถแบ่งกลุ่มกันออกไปได้สองกลุ่ม คือบริเวณตำแหน่งที่พิสูจน์แน่ชัดว่ารพินทร์เคยมานอนเจ็บพอนอนกันได้สองคนและในโพรงที่ลึกเข้าไปอีกเล็กน้อยก็มีส่วนกว้างพอจะนอนกันได้สามคนเบียดๆ

ดารินนั้น แม้จะไม่พูดอะไรเลย **กิริยาของหล่อนก็บอกชัดแล้วว่า จะยึดตำแหน่งที่ค้นพบว่า รพินทร์มานอนเจ็บอยู่ตรงนี้แหละ...เป็นที่นอนของหล่อน โดยไม่สนใจว่าใครจะนอนตรงไหนบ้าง เพราะบัดนี้ หล่อนก็ทอดกายลงนอน**

แล้ว บนแผ่นหนังแห้งที่ค้นพบแผ่นนั้น เพียงแต่เมื่อหนาน-อินกับคะหยิ่นหิ้วเป้หลังกับไรเฟิลประจำตัวมาให้ หล่อนก็รับเป้ไปหนุนศีรษะ ส่วนไรเฟิลวางข้างกาย ปลายปากกระบอกหันออกไปทางปากทางเข้า สูบบุหรี่ลืมตาโพลงเข้าภวังค์อยู่คนเดียว

"พี่ใหญ่กับไชยยันต์ เข้าไปนอนอยู่ตรงส่วนลึกนั่นเถอะครับ ผมจะนอนใกล้ๆ น้อยตรงนี้เอง..."

อนุชาเป็นคนกำหนดที่ทางให้

"ส่วนลุงอิน ผมจะให้แกนอนขวางปากทางตอนนอกนั่น เชื่อว่าคงไม่มีอะไรหรอกครับ บนนี้ปลอดภัยพอสมควรทีเดียว อาจหนาวหน่อยเวลาดึกเท่านั้น"

"เอา เอาไงก็เอากัน ขอให้แม่เจ้าประคุณนั่นสบายใจก็แล้วกัน"

ไชยยันต์บอกมาปนหัวเราะหึๆ พร้อมกับโคลงหัวเข้าไปจัดที่นอนสำหรับตัวเองกับเชษฐา คะหยิ่นกับพวกนั้น ภายหลังจากลำเลียงของย้ายที่มาให้แล้ว ก็ถามมาด้วยความสงสัยว่า

"โพรงถ้ำตรงที่เลือกไว้ก่อนแล้วกว้างใหญ่นอนสบายกว่าที่นี่มาก ทำไมพวกเจ้านายถึงมาเลือกนอนรูแคบๆ ตรงนี้"

หนานอินโบกมือไล่

"ไป ไอ้คะหยิ่น เอ็งพาพวกเอ็งไปนอนให้สบายในโพรงกว้างนั่นก็แล้วกัน อย่ามาเสือกถามอะไรไม่เข้าเรื่อง นอนๆ เสียให้หลับ เอาแรงไว้ พรุ่งนี้จะได้ทำงานหนักกันต่อไป ข้าวของเครื่องใช้ไม้สอยของพวกเอ็งยังเหลืออะไรอยู่บ้างก็ขนๆ ไปเสีย รูนี่มันจะได้กว้างขึ้นบ้าง"

คะหยิ่นไม่ว่าอะไรอีก เข้ามาหยิบฉวยของของพวกมันที่ยังเหลือตกค้างอยู่บ้างสองสามชิ้น หิ้วกันออกไประหว่างที่อนุชากำลังเอาผ้าพลาสติกบางๆ ผืนหนึ่งปูพื้นลงข้างที่น้องสาวนอน เสียงเชษฐาก็ดังออกมาจากซอกถ้ำที่ลึกเข้าไปเล็กน้อย โดยมีหน่อหินบังว่า

“ทดลองวิทยุอีกครั้งซิ กลาง มันเริ่มจะทำงานได้บ้างแล้วยัง”

อนุชาจึงเพิ่งนึกขึ้นมาได้ถึงเรื่องวิทยุรับส่งที่ย่างเข้าใกล้บริเวณนี้ก็มีอันเป็น ‘บอดสนิท’ ไม่สามารถจะใช้ติดต่อกันได้เลย เมื่อถูกพี่ชายเตือนมาเช่นนั้น ก็ดึงขึ้นมาจากซองหนังที่เหน็บเอวเปิดสวิตช์ ทดลองกดคีย์กรอกคำพูดเป็นเสียงนับลงไป

ปราศจากผล...วิทยุของทางฝ่ายเชษฐาและไชยยันต์ที่เปิดรอคอยอยู่ไม่ปรากฏเสียงใดๆ แว่วออกมาเลย ต่างฝ่ายต่างผลัดกันเรียก แล้วปรับตุ่มวอลลุ่มกับสเควันซ์ ซึ่งก็ไม่ปรากฏว่าจะมีแม้แต่เสียงคลื่นอากาศใดๆ ทั้งสิ้น

“หมดหวังครับ พี่ใหญ่ หุบเขาตะเคียนทองเป็นบริเวณอับคลื่นวิทยุจริงๆ นั่นแหละ อย่าพยายามเลย เสียเวลาเปล่า เอาไว้ให้พ้นบริเวณนี้แล้วค่อยทดลองใหม่ ผมไม่เชื่อว่า วิทยุของเราทุกเครื่องจะถ่านหมด หรือมาเสียพร้อมๆ กันหรอก”

“ตกลง! มันยังใช้ไม่ได้ก็ไม่ต้องไปใช้มัน...น้อย!”

ประโยคหลัง ร้องเรียกน้องสาวมา

“คะ”

เสียงตอบไปเบาๆ

“นอนกันละนะ ไม่มีการแอบลุกขึ้นไปไหนเป็นอันขาด

เข้าใจไหม ห้ามโผล่ออกจากโพรงถ้ำนี่ ถ้าจำเป็นจริงๆ ให้ไปโผล่กพี่กลางเขา”

นั่นเป็นคำสั่งกำชับมาด้วยเสียงที่หนักแน่นเอาจริงเอาจัง ดารินต่อบุหรี่เป็นตัวที่สอง ก้นตัวแรกขยี้ลงกับพื้นหินข้างตัว

“ค่ะ!”

เสียงทางด้านเชษฐาและไชยยันต์ที่นอนค่กันอยู่ตอนโผล่ในเงียบหายไปแล้ว อย่างคนคุ้นเคยมาก่อนกับการผจญภัยกลางป่าลึก นั่นก็คือ ถ้ามีโอกาสก็จะรีบหลับๆ เอาแรงไว้ก่อน สารพัดปัญหาอะไรที่มีเก็บพักไว้ก่อน เอาไว้ตื่นค่อยหันมาพิจารณาแก้ไขกันใหม่

ข้างอนุชาก็จัดเตรียมที่นอนข้างๆ น้องสาว อาการส่อชัดว่า จะต้องนอนคุมตัวเอาไว้อย่างใกล้ชิดที่สุด ผ้าผวยผืนเล็กบางๆ ขนาดพอจะห่มได้สองคนอย่างหมิ่นๆ โยนส่งส่วนหนึ่งไปคลุมตัวให้ เอนตัวลงนอนข้างๆ น้องสาวผู้ใช้มือข้างหนึ่งก่ายหน้าผากอยู่

ส่วนด้านปลายเท้า ห่างออกไปราว 2 วา หนานอินผู้จะมีที่นอนดักขวางอยู่ปากโพรง ยังไม่นอน ขณะนี้แกนั่งขัดสมาธิเพชร ตั้งลำตัวตรงแน่ว สงบนิ่งเหมือนจะเข้าฌานหรือสะกดตัวเอง หันหน้าออกไปยังปากทางด้านนอก อันเป็นม่านอากาศอันดำมืดสนิท เบื้องหน้ามีธูปอยู่ดอกหนึ่งปักไว้

ฝ่ามือของพี่ชายกลางเอื้อมมาที่ใบหน้าของน้องสาวแล้ว

ค่อยๆ ปิดลงที่เปลือกตาอันลืมอยู่นั่น พร้อมกับกระซิบบอกว่า

"ถึงเวลานอน ก็นอนเสียเถิดน้อย อย่าไปคิดอะไรให้มากเลย"

หล่อนจับมือพี่ชายที่ปิดตานั้นออก แล้วกุมไว้แน่น

"พี่กลางคะ..."

เสียงน้องสาวเบาที่สุด

"หือม์?"

"บอกน้อย ด้วยความรู้สึกแท้จริงของพี่กลาง กรุณาอย่าปิดบัง...รพินทร์รอดพ้นจากอันตรายของคืนที่เขามานอนเจ็บอยู่ตรงที่น้อยนอนนี่ไหมคะ?"

"น้อยมีสังหรณ์ และมีประสาทส่วนพิเศษสามารถรับรู้อะไรได้ดีกว่าพี่เสียอีก น้อยควรจะรู้ดีกว่าพี่"

อนุชาตอบมาด้วยน้ำเสียงเมตตาสงสาร ไม่บ่อยครั้งนักที่พี่น้องคู่นี้จะเสวนากันด้วยถ้อยทีถ้อยอาศัย และกอปรไปด้วยความรัก ส่วนมากมักจะทะเลาะขัดแย้งกันอยู่เป็นประจำ ลักษณะเป็นเพื่อนเสียมากกว่าพี่ เนื่องจากวัยที่ไม่ห่างกันมากนัก ผิดกับพี่ชายคนใหญ่ อันเป็นที่เคารพยำเกรงของทุกคน

"น้อยพยายามรวบรวมกระแสจิตทั้งหมดแล้วค่ะ แต่ยังคิดอะไรไม่ออก มองภาพอะไรไม่เห็นทั้งนั้น ไม่มี 'นิมิต' อะไรเข้ามาในดวงจิตของน้อยขณะนี้เลย มันเหมือนมองเข้าไปยังแผ่นผ้าสีดำสนิท...ที่น้อยถามพี่กลางก็เพราะน้อยเชื่อในการที่พี่กลางเคยบุกป่าฝ่าดง มีชีวิตอยู่กลางความลี้ลับของป่าใหญ่มานาน เทียบเท่าพรานใหญ่คนหนึ่ง ซ้ำยังมีลุงอินเป็นคู่

คิดเช่นนี้ พี่กลางอาจจะรู้อะไรดีๆ กว่าน้อย แต่ไม่ยอมบอกน้อยก็ได้”

“ถ้าจะถามตามความรู้สึกของพี่ในข้อนั้น พี่ก็ขอตอบโดยไม่จำเป็นจะต้องปลอบใจ หรือหลอกลวงน้อยเลย พี่เชื่อว่ารพินทร์ไม่เป็นไร เช้าวันรุ่งขึ้นเขาคงหาย และนำทางพวกนั้นต่อไปได้อีก โดยอพยพเอากะเหรี่ยงตะเคียนทองไปด้วย”

“เชื่อเช่นนั้นจริงหรือคะ”

“เอาว่า 90 เปอร์เซ็นต์ก็แล้วกัน เพราะพี่ไม่ได้เห็นกับตาเพียงแต่สันนิษฐานจากสิ่งแวดล้อม”

“แล้ว...แล้วรพินทร์มานอนเจ็บขนาดให้น้ำเกลืออยู่ตรงนี้ เพราะอะไร? น้อยไม่คิดหรอกว่า จะเกิดจากอาการไข้ปกติประจำตัวของเขา คืออาการจับสั่นแบบที่เขาเคยเป็น มันจะต้องมีอะไรสักอย่างแน่ๆ และจะต้องเป็นเรื่องใหญ่ด้วย”

“ข้อนี้พี่ก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน ถ้าจะคิดว่าถูกช้างเหยียบหรือช้างแทง ก็คงไม่มีโอกาสหามกันขึ้นมาให้น้ำเกลือบนนี้หรอก ป่านนี้ลงหลุมไปแล้ว”

น้องสาวนิ่งไปอึดใจ แล้วพึมพำออกมาเหมือนจะพูดกับตัวเอง

“มันจะต้องมีอะไรสักอย่างแน่ๆ เกี่ยวกับอาการเจ็บของรพินทร์คราวนี้ แต่นึกไม่ออกจริงๆ พี่กลางคะ จากที่นี่ถึงห้วยเสือร้อง ระยะทางเดินสักเท่าไหร่?”

“เอ...มันก็น่าดูเหมือนกันนะ ราววันครึ่งเห็นจะได้ แต่พรุ่งนี้พี่จะหารือกับลุงอินอีกที ว่าจะมีหนทางลัดให้ใกล้กว่านั้นได้ไหม สำหรับใจพี่ ไม่อยากจะใช้วิธีตัดลัดทางอะไรทั้งสิ้นใน

ระยะนี้ พวกเขาขนกันไปเป็นโขยง คาราวานใหญ่ทีเดียว เพราะจะต้องเกณฑ์กะเหรี่ยงตะเคียนทองไปด้วย จะช่วยให้เรามองเห็นร่องรอยของพวกนั้นได้ชัดทีเดียว ว่าไปกันทางไหน อย่างไร และเกิดอะไรขึ้นอีกหรือเปล่าในระหว่างเส้นทางสายนี้ ขณะนี้เราต้องพยายามเก็บหลักฐานร่องรอยเขาให้ได้มากที่สุด เพื่อผล-ประโยชน์ในการรู้เห็นอะไรเป็นทุนไว้ก่อน และการก้าวสกัดดักหน้า พี่ขอยืนยันอีกครั้งว่า ก่อนจะถึงห้วยเสือร้อง เราไม่ควรจะแยกตัดเส้นทางของฝ่ายเขาเลย แม้จะพบทางลัดก็ตาม ควรสาวรอยไปทุกระยะ หรือเธอเห็นยังไง?"

ประโยคหลังเขาถามความเห็นมา

"ก็เป็นความคิดที่ถูกแล้วค่ะ นี่ถ้าเราไม่สาวรอยเขามาชนิดทับรอย เราก็จะไม่รู้เลยว่าระหว่างทางมันได้เกิดอะไรขึ้นกับคณะของเขาอย่างที่เราได้หลักฐานกันมาแล้ว"

ดารินพูดเศร้า ๆ แล้วเอื้อมมือข้างหนึ่งไปจับที่กิ่งไผ่ ซึ่งอนุชานำมาปักทดลองไว้ อันรู้แน่ชัดว่า มันคือเสาสำหรับแขวนถุงน้ำเกลือแน่ พลางสะท้อนถอนใจ อนุชาบอกให้หล่อนถอนออกเสีย และโยนไปที่ริมผนังถ้ำเสียเถิดเพราะเกะกะ แต่น้องสาวสั่นศีรษะ บอกว่าหล่อนต้องการให้มันปักอยู่ในสภาพนี้ ในขณะที่หล่อนนอนอยู่นี่แหละ

"พี่กลางหลับเสียเถิดค่ะ ไม่ต้องห่วงน้อยหรอก ประ-เดี๋ยวน้อยก็คงหลับไปเอง"

หล่อนบอก

"ระวังจะไม่สบายนะน้อย อย่าคิดฟุ้งซ่านให้มากนัก ถ้าเห็นท่าไม่ดี ก็กินยานอนหลับเสียดีกว่า พรุ่งนี้ยังมีสำหรับเรา"

"นั่นลุงอินแกนั่งทำอะไรคะ แกยังไม่นอนเลย"

"ปล่อยแกเถอะ แกคงเข้าสมาธิดูอะไรของแกไปตามเรื่อง มีลุงอินมาด้วยคนหนึ่ง พวกเราทั้งหมดสบายใจได้ ถึงแกจะไม่เดินเร็วเท่ารพินทร์ จะยิงปืนไม่แม่นเท่ารพินทร์ แต่ไสยเวทศาถาอาคมของแกไม่เบาทีเดียวแหละ แกติดต่อได้กับสิ่งที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ถ้าพี่ไม่ได้แกเป็นเพื่อนพเนจรไปด้วยกันในคราวนั้น พี่ก็ตายไปตั้งพันครั้งแล้ว ก่อนจะถึงมรกตนคร"

เพียงแค่อนุชาบอกดารินไม่ทันสิ้นประโยคเท่านั้น ต่างก็มองเห็นร่างที่นั่งสงบนิ่งปานท่อนหินของครูพรานผู้เฒ่าขยับไหวตัว สะบัดหน้าแรง ๆ อยู่ไปมา แล้วปัดผ้าขาวม้าพึ่บพั่บ อนุชาดีดนิ้วเบา ๆ แกจึงหันกลับมา เขาก็โบกมือเรียก

หนานอินบ่นอะไรพึมพำ คลานมาหา แล้วนั่งลงใกล้ ๆ

"เขาออกมาพบแล้วนาย แต่ถามอะไรก็ไม่ค่อยจะยอมบอก"

แกพูดขึ้นง่าย ๆ หน้าตาเฉย

"เขา...ใคร?"

อนุชาถาม อดยิ้มไม่ได้

"ก็เจ้าแม่ที่ครองขุนเขาหน้าผาแห่งนี้นะซิ สวยกว่านางไม้ทุกตนที่หนานอินเคยเห็นมาแล้ว ทำหน้าที่ดูแลปกครองโคตรเหล็กไหล ที่มีเส้นทางเดินอยู่ตลอดเทือกเขาแถบนี้ทั้งหมด มิน่าละ วิทยุของพวกนายถึงได้ใช้ไม่ได้ ที่นี่มีสายของเหล็กไหลแล้วก็แร่ศักดิ์สิทธิ์สารพัด ดีไม่ดีลูกปืนเราจะยิงไม่ออกเสียด้วยนา

แต่ตอนนี้เหล็กไหลไม่ได้อยู่บนหน้าผานี่หรอก ไปรวมตัวอยู่ที่โขดหินงอกริมธารน้ำข้างล่างโน่น แม่นางบอกหนานอินยังงี้”

อนุชานอนสูบบุหรี่ฟังเฉยๆ แทบจะไม่สนใจอะไรเลย แต่ดารินดึงกายขึ้นนั่งทันที จ้องหน้าแกเขม็ง

“ลุงอิน!...” หล่อนร้องออกมาเบาๆ “นี่ลุงหมายถึงว่าลุงได้นั่งทำพิธีเรียกเจ้าป่าเจ้าเขางั้นรึ?”

“อัญเชิญ อย่าพูดว่าเรียกเลย...”

แกว่า

“แล้วเขาก็มา?”

“มาซิ ไม่มาได้ยังไง ก็หนานอินตั้งจิตมั่น อัญเชิญเขาด้วยความสักการะ ไม่ได้บีบบังคับ หรือก้าวร้าวดูหมิ่นถิ่นแคลนอะไรเขา”

หล่อนกะพริบตาโดยเร็ว เต็มไปด้วยความประหลาดใจ หันไปมองหน้าพี่ชาย อนุชาก็บอกว่า

“รับฟังไว้ก็แล้วกัน เชื่อไม่เชื่อเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“ไหนลุงลองบอกไปให้ละเอียดซิ ว่าเจ้าแม่ที่ลุงเห็น แล้วลุงถามอะไร เธอบอกอะไรบ้าง?”

“หนานอินไม่รู้มาก่อนเลย ว่าเจ้าป่าเจ้าเขาที่ครองอยู่แถบนี้ เป็นใคร รูปร่างหน้าตายังไง เพราะไม่เคยสนใจจะพบเห็นมาก่อน ก็มาคืนนี้แหละที่ลองทำพิธีอัญเชิญดู ธูปหมดไปแค่ไม่ถึงครึ่งดอก เจ้าแม่ก็มาจริงเหมือนกัน บอกว่าปกครองอยู่ที่นี่ ถามถึงคณะของพรานใหญ่ที่ล่วงหน้ามาก่อนว่าเกิดอะไรขึ้น แม่นางไม่ยอมบอกอะไรทั้งสิ้น บอกแต่เพียงว่าที่นี่เป็นเทือกเขาสำคัญ มีเหล็กไหลที่แม่นางปกครองดูแลมานานแล้ว

หนานอินพยายามจะถามถึงเรื่องนายรพินทร์ เจ้าแม่ก็บอกว่าจะบอกอะไรไม่ได้ ผิดวิสัย ขอให้ค้นหาเหตุกันเอาเอง เพราะพวกเราแต่ละคนที่มา ก็ล้วนแต่มีความเก่งกล้าสามารถทั้งสิ้น แต่สำหรับคืนนี้ จะช่วยปกป้องคุ้มครองภัยให้ ไม่ให้อะไรแผ้วพานเข้ามารบกวนเลย”

“นอนได้แล้วละลุง ไม่ต้องอัญเชิญหรือเรียกอะไรอีกหรอก”

อนุชาบอกมาเรียบๆ แล้วหลับตาลงชนิดไม่สนใจอะไรอีกทั้งสิ้น แต่ดารินขยับตัวทันที มือแข็งๆ ของพี่ชายคว้าหมับเข้าที่ต้นแขน ดึงให้นอนลงตามเดิม แต่หล่อนขืนตัวไว้

“ขออนุญาตค่ะ พี่กลาง น้อยรับรองว่าจะไม่ออกไปไหนไกลเลย จะขอไปนั่งตรงตำแหน่งที่ลุงอินนั่งตะกี้นี้แหละ และถ้าง่วงเมื่อไหร่ก็จะกลับเข้ามานอนเอง ถ้าไม่ไว้ใจ ก็ให้ลุงอินนั่งเฝ้าน้อยไว้ก็ได้”

หล่อนบอกอย่างเต็มไปด้วยความมั่นใจเร้นลับอะไรบางอย่างเต็มเปี่ยม อนุชาจึงปล่อยมือออก สั่งคนของเขาว่า

“ลุงอิน ดูนายหญิงด้วยก็แล้วกันนะ ฉันจะนอนละ”

ราชสกุลสาวพยักหน้ากับหนานอิน แล้วเคลื่อนตัวออกจากที่นอนทันที พอถึงบริเวณที่พรานครูนั่งอยู่เมื่อครู่นี้ หล่อนก็บอกว่า

“ลุง ช่วยจุดธูปให้ฉันอีกสักดอกซิ”

“ฮ้า! นายหญิง อย่าทำเป็นเล่นไปนา นายหญิงไม่มีวิชาอะไรทางด้านนี้ ประเดี๋ยวยุ่ง!”

“เหอะน่า! ฉันก็ ‘ศิษย์มีครู’ เหมือนกัน ถึงแม้จะไม่ได้ร่ำเรียนมาทางนี้ก็ตามที บอกให้จุดธูปส่งมาให้ที ฉันจะลองนั่งดูบ้าง ลงคอยดูฉันอยู่ข้างหลังนะ ถ้าเห็นฉันมีอาการผิดวิกลยังไงละก็ ช่วยตบหลังแรงๆ แล้วเรียกชื่อฉันดังๆ ด้วย แต่เชื่อว่าคงไม่มีอะไรหรอก”

“เอ๊ะ! ไม่เลว นายหญิงนี่ เอาก็เอา หนานอินจะนั่งคุมหลังไว้ให้เอง”

แกว่า แล้วคลานเข้าไปที่ย่าม คว้าธูปออกมาดอกหนึ่ง ดารินรับไว้ แต่แล้วก็ชะงักก่อนจะจด ร้องสั่งต่อมาว่า

“อีกสักสามดอกซิ รวมกับนี่อีกดอกเป็นสี่ ดอกเดียวโดดๆ ไม่ได้หรอก”

หนานอินส่งให้ หล่อนขีดไลท์เตอร์จุด คุมสติมั่น พอติดหมดทั้งสี่ดอกก็แยกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสามดอกถือไว้ในมือ ดอกหนึ่งนั้นแยกต่างหาก ให้หนานอินถือไว้ก่อน จากนั้นก็คุกเข่า พนมธูปสามดอกไว้ จบบูชาระลึกถึงคุณพระ-รัตนตรัย อรหันต์ทุกพระองค์ รวมทั้งมหาฤาษีโกฑัญญะแห่งเทือกเขานิลกาญจน์ อัญเชิญให้มาปกเกศคุ้มเกล้าไว้ก่อน

จากนั้นก็ปักลงยังตำแหน่งหนึ่ง หันมารับอีกดอกจากหนานอิน ยกขึ้นจบไหว้ง่ายๆ แล้วแยกมาปักไว้ยังอีกตำแหน่งหนึ่ง แยกกันไว้คนละทาง

ต่อจากนั้น หล่อนก็ถอยมานั่งขัดสมาธิ ประสานมือทั้งสองซ้อนกันไว้บนตัก สูดลมหายใจลึก แล้วค่อยๆ ระบาย

ออก ลำตัวตั้งตรงแหน่ว ในขณะที่หนานอินถอยไปนั่งสงบ มองดูหล่อนอยู่ทางเบื้องหลังอย่างงงๆ แปลกใจ

เวลาผ่านไปด้วยความเงียบ เสียงลมพัดผ่านโตรกหินหน้าผาคร่างหวิว ทุกสิ่งเป็นดุษณี ควันธูปทั้งสองด้านม้วนตัวลอยขึ้นแช่มช้า ร่างของดาริน วราฤทธิ์สนิทนิ่งราวกับท่อนหิน ลมปราณของหล่อน ผ่อนเข้าออกสม่ำเสมอ และค่อยๆ แผ่วจางลงเป็นลำดับ จนเหมือนจะไม่ได้หายใจเลย...

ค่ำของวันเดียวกันนี้ ระหว่างฝ่ายที่ล่วงหน้าไปก่อน กับฝ่ายที่ติดตามมาเบื้องหลัง ไม่มีสิ่งใดที่จะมาเป็นสัญญาณติดต่อเชื่อมโยงให้รู้กันได้เลย โลกของแต่ละฝ่ายถูกแยกกันออกเป็นคนละส่วน

ระหว่างเบื้องหลัง กำลังไต่ขึ้นหาที่พักบนหน้าผาตะ-เคียนทอง ฝ่ายที่ล่วงหน้าไปก่อน ก็มาติดชะงักการเดินทางเอาบนไหล่ของหน้าผาสูงชันแห่งขุนเขารูปนกอินทรี ไม่อาจปีนไต่ต่อไปได้ เพราะคนหนึ่งของคณะ ดับเครื่องฟิวส์ขาดไปเสียแล้ว ตั้งแต่ตอนบ่ายคือคริสติน่า กรูบิล ทำให้ทั้งคณะจำเป็นต้องหยุดพักการเดินทางกันลงอย่างกะทันหัน ตรงเวิ้งใหญ่ใต้ผาชะโงกนั่นเอง

รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็ฉวยโอกาสนั้นนอนหลับด้วยความเหนื่อยทั้งกาย เหนื่อยทั้งใจ และความรันทดเศร้าของดวงจิตฝังลึก

เขาถูกปลุกขึ้นมาโดยหัวหน้าคณะเอง เมื่อความมืดปกคลุมไปหมดแล้ว เพื่อให้ร่วมทานอาหารเย็นด้วยกัน ขณะนั้นมีแต่แสงตะเกียงแบตเตอรี่ และกองไฟเล็กๆ เท่าที่พวกพรานฟืนเมือง และลูกหาบจะไปตัดมาได้จากพวกกิ่งไม้เล็กๆ ที่งอกที่เอยู่ตามซอกของโขดหินเท่านั้น

คริสติน่ายังคงอยู่ในสภาพหลับสนิท ร่างของหล่อนนอนทอดยาวเหยียดยาวอยู่ที่ตำแหน่งเดิมกับที่เห็นครั้งแรก ขณะที่พวกเขาแบกประคองขึ้นมา มีผ้าห่มคลุมไว้จากปลายเท้าถึงทรวงอก

“คริสเป็นอย่างไรบ้างครับ?”

เขาถามคณะนายจ้างรวมๆ ขึ้น ขณะที่มองไปยังร่างของแม่ผมทอง

“หลับตลอดมา ตั้งแต่เราแบกกันขึ้นมาบนนี้นั่นแหละ”

สแตนลีย์เป็นคนตอบขรึมๆ

“ไม่รู้สึกตัวเลย อาการไม่สู้จะดีนัก เบลตรวจดูบอกว่ามีไข้ด้วย”

จอมพรานปัดแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้น18.30น.

“โชคเราไม่ดีมาตลอดระยะทาง มีเหตุอันเป็นไปให้ต้องเสียเวลากันอยู่เรื่อย อุปัทวเหตุเกิดขึ้นอยู่เสมอ ไม่กับคนนั้นก็คนนี้ แม้แต่ตัวผมเอง...”

แล้วเขาก็หันไปทางอิสซาเบล

“หมอเบล คุณต้องดูแลเพื่อนของคุณให้ดีที่สุดสำหรับคืนนี้ ถ้าคริสเกิดไม่สบายมาก การเดินทางของเราก็จะยิ่งล่าช้าลงไปทุกที คุณรู้ดีอยู่แล้วพรุ่งนี้เป็นรายการปีนเขาตลอดเส้นทางเสี่ยงเหลือเกิน”

“ประเดี๋ยวอีกสักพักฉันจะปลุกเขาขึ้นมาให้อาหารอ่อน ๆ และจะให้กินยา เชื่อว่าอาจเป็นปกติในเช้าพรุ่งนี้ ว่าแต่คุณเถอะพอคริสนอนหลับไปคุณก็ลงนอนเหมือนกัน หลับมาไม่ต่ำกว่า 3 ชั่วโมงครึ่ง ตอนนี้อารมณ์ผ่องใสขึ้นบ้างหรือยังล่ะ?”

เขาฝืนยิ้มให้หล่อน ก้มหน้าลงกินอาหารกระป๋องบอกเรียบ ๆ ว่า

“อย่าถือสาอะไรกันเลย ขอร้องหลายครั้งแล้วสำหรับในกรณีที่ผมอาจเหี้ยมเกรียมไปบ้าง ผมต้องการทำงานให้พวกคุณอย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลที่สุด ความจริงคืนนี้ เราควรจะขึ้นกันไปพักอยู่บริเวณไหล่ด้านซ้ายของเขารูปอินทรีได้แล้ว ถ้าไม่มีเหตุอันเป็นไปเกี่ยวกับคริสเสียก่อน”

“เรารู้ว่า คุณเป็นคนเอางานเอาการและจริงจังเพียงไหนเมื่อแรก ๆ เราเป็นฝ่ายคิดระแวงคุณเสียด้วยซ้ำ ว่าคุณจะแกล้งพานำทางยืดยาดโอ้เอ้อยู่ แต่แล้วกลับปรากฏว่า พวกเราเองนั่นแหละ ที่ไม่สามารถจะตามคุณทันได้ และคุณกลับเป็นฝ่ายเร่งเรา”

อเมริกันอาวุโส อันเป็นหัวหน้าคณะพูดตรงไปตรงมา

“ผมอยากทำงานให้เสร็จสิ้นลงเสียเร็ว ๆ สำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ให้มันรู้ชัดออกไป การจะมาเดินงมหากันอยู่ตลอดทั้งชาติ มันไม่สนุกทั้งฝ่ายผมและฝ่ายคุณ เป็นตายร้ายดีเหนื่อย

ยากลำบากอย่างไรผมไม่หวั่นหรอก ขอให้ผลมันปรากฏออกมาเร็วๆ เท่านั้น”

เขาก็ประกาศความรู้สึกจริงใจออกมาเช่นกัน

นายคี๊ธผิวปากหวือ บอกมาพร้อมกับโคลงศีรษะว่า

“ให้ตายห่า ผมกลัวใจคุณจริงๆ ไอ้พวกเวียดกงว่ามันทรหดฮึดสู้สุดใจขาดดิ้นแล้ว มาเทียบกับคุณยังไม่ได้ครึ่ง ทำให้ตัวให้สบายๆ ก็แล้วกันรพินทร์ ตอนนี้เราทั้งหมดเป็นเพื่อนกันแล้ว ค้นหาซากเครื่องบินตกพบก็เป็นโชคของเรา ถ้าไม่พบและเห็นว่ามันจะสุดความสามารถของพวกเรา ภายใต้การนำของคุณแล้ว ก็จำเป็นต้องกลับ เรื่องอะไรจะต้องมาตายกันในป่าทั้งหมด ไอ้พวกที่มันใช้เรามา มันก็ดีแต่บงการออกคำสั่งเท่านั้น มันไม่ได้เหนื่อยยากเลือดตากระเด็นกับพวกเราด้วยบ้าริยำเลย ขนาดค้นหาทางอากาศไม่พบ ดันเสือกให้เราเดินป่ามาหาแล้วมันป่าธรรมดาเสียเมื่อไหร่ สารพัดภัย มันจู่โจมเข้ามาเล่นงานเราทุกรูปแบบเลย”

บัดนี้ พ.อ.ลาร์รี่ คี๊ธ ดูไม่มีพิษสงอะไรกับเขาอีกเลย นอกจากความเป็นมิตรอย่างสนิทใจเท่านั้น เชิดวุธแกล้งบอกมาว่า

“หยุดบ่นเสียทีเหอะวะ คี๊ธ นี่มันงานของพวกนายโดยตรง รพินทร์เขาเป็นแต่เพียงผู้รับจ้างมาอย่างเชิงบีบบังคับเท่านั้น ส่วนฉันเองก็พลอยติดร่างแหมาด้วย ในฐานะตัวแทนของฝ่ายข่าวกรองทัพบกไทย ตัวยังกะยักษ์ ใจเท่ามด ไอ้เวรเอ๊ย!”

ประโยคหลัง บุตรชายท่านนายพลด่าเป็นภาษาไทย คี๊ธยกเท้าจะถีบเชิดวุธ แต่นายทหารหนุ่มถีบสวนยันมาเสียก่อน ลักษณะของคนทั้งสองเล่นกันอย่างเพื่อนสนิท แต่ก็มักจะหยอก

กันหนักๆ ชิงไหวชิงพริบกันอยู่ตลอดเวลา ประเดี๋ยวก็ลุกขึ้นเตะกันเสียทีเหมือนเด็กๆ จนอิสซาเบลรำคาญใจ เพราะหล่อนดูเหมือนจะเป็นคนกลางอยู่ในระหว่างสองบุรุษต่างเชื้อชาติคู่นี้อยู่ด้วยร้องด่ามาว่า

"หยุดกัดกันเสียทีเถอะ อีเดียท สองตัวนั่นน่ะ!"

ทั้งเชิดวุธและคี๊ธ จึงเลิกรากันไปได้ เพราะต่างก็เกรงใจเบลอยู่ด้วยกันทั้งคู่ **เนื่องจากกลางไพรกันดารเช่นนี้ ทั้งสองได้'อาศัย' เบลอยู่เสมอ ทำให้ไม่ต้องถึงกับ'กลัดมัน' ตาย จัดว่าหล่อนมีบุญคุณอยู่ไม่น้อยที่เป็นคนเอื้อเฟื้อใจสปอร์ตพอสมควรในด้านนี้**

ด็อกเตอร์สแตนลีย์นั้น แต่ไหนแต่ไรมานับแต่แรกพบ เขาเคยวางตัวเป็นที่น่าเคารพอย่างไร ก็คงเป็นอยู่เช่นนั้นและก็ไม่ยุ่งอะไรในเรื่องไร้สาระ นอกจากเคร่งอยู่กับงานที่ได้รับมอบหมายมาในฐานะหัวหน้าเท่านั้น เว้นไว้แต่ว่าในหมู่คณะหากจะมีอะไรเลยเถิดเกินไป ก็จะปรามเสียทีหนึ่ง

"รพินทร์! ตลอดทั้งวันของวันนี้ ก่อนที่คริสจะเป็นลมพับไป คุณพาเราเดินอย่างหักหาญที่สุด คุณยอมรับไหมในข้อนี้"

สแตนลีย์เอ่ยขึ้น

จอมพรานยิ้มจืดๆ คงก้มหน้ากินอาหารกระป๋องอยู่เช่นนั้น

"เอาละ ผมยอมรับ แต่ไม่ได้มีเจตนาร้ายนอกจากอยากจะเร่งทำเวลาเท่านั้น"

"ลุยไฟกันเกือบตาย ขนาดตัวเองก็เสื้อแสงถูกไฟกินเข้าไปหริ่งตัว ยังตะลุยปีนตัดเขาชันอีก ถ้ามองกันในแง่ร้ายก็เหมือนกับว่า คุณจะแกล้งฆ่าพวกเรางั้นแหละ"

เบลต่อว่ามาอีกคน

"ต่อไป ถ้าคนใดคนหนึ่งเห็นว่าจะไม่ไหว ก็มีสิทธิ์บอกผมได้ เท่าที่แล้วมานั้นผมเห็นแต่ละคนก็ทรหดเข้มแข็งกันทั้งนั้น และการเดินทางที่แล้วมาก็เป็นการอุ่นเครื่องพอให้กำลังอยู่ตัวแล้ว"

"มันจะไปเทียบกันได้ยังไง ระหว่าง 'อาชีพ' กับ 'สมัคร-เล่น' หรือ 'จำใจ' เพราะต้องมาตามหน้าที่ ตลอดทั้งชีวิตคุณก็อยู่ในป่า แต่ส่วนมากของชีวิตพวกเราอยู่ในเมือง"

หมอเบลบ่น เชิดวุธหัวเราะ หันไปมองหน้าแม่ผมแดงคู่ขา (ของใครก็ได้ในคณะ ถ้าหล่อนพอใจ)

"เบล คุณพูดคราวนี้ มันฟังดูเป็นตรงข้ามกับสมัยที่พูดที่บ้านพักหนองน้ำแห้งของพรานใหญ่นะ ตอนนั้นพวกคุณทุกคนล้วนแล้วแต่เก่งกล้าสามารถในการผจญภัยทั้งสิ้น ต้องเจอของจริงเสียก่อนถึงจะรู้สึก ใช่ไหม?"

"ถ้าหุบปากของคุณเสียได้ก็จะเป็นการดีมาก รพินทร์เขาบังไม่ว่าอะไรในเรื่องนี้กับพวกเราสักคำ"

นายทหารหนุ่มหัวเราะ แล้วนิ่งไป เขาไม่ต้องการจะทำให้เบลโกรธหรือมีอารมณ์หงุดหงิดกับเขา **จริงอยู่ คริสตินาน่านั้นเป็นที่หมายปองสุดยอดของเขา แต่สิ่งที่ผ่านมาแล้วมันเหมือนฝันเท่านั้น จะไปคิดหวังพึ่งอะไรได้อีก โอกาสเช่นนั้นจะมีอีกหรือไม่ก็ยังไม่อาจบอกได้ แต่สำหรับเบลนั้น**

ของตาย และในฐานะแพทย์ประจำคณะ แน่นอนในข้อที่ว่าไม่ช้าก็เร็วในเส้นทางเดินอนาคต เขาต้องพึ่งหล่อนแน่

"เอาวะ เราหบปากได้ แต่อย่าลืมเปิดขาให้มั่งก็แล้วกัน"

ประโยคนี้ เขาพึมพำเบาๆ เบลฟังไม่ถนัด และไม่สนใจหันไปทางรพินทร์อีกครั้ง พูดเป็นงานเป็นการ

"เห็นจะต้องขอร้องอะไรคุณสักอย่างสำหรับคืนนี้ ไม่ว่าคุณจะเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม"

"ไม่มีปัญหา เต็มใจหรือไม่เต็มใจผมก็พร้อมจะปฏิบัติภายใต้ขอบเขตในหน้าที่ของผม"

"พวกเราทุกคนยอมรับว่า เหนื่อยและเพลียหนักสำหรับวันนี้ และตั้งแต่ขึ้นมาพักกันอยู่ตรงนี้ พวกเราก็ยังไม่มีใครได้นอนพักเลย ส่วนคุณฉวยโอกาสหลับไปบ้างแล้ว"

"ครับ แล้วยังไง?"

"ประเดี๋ยวเราจะขอพักบ้างละ ไม่ว่าอาจารย์ คี๊ธ เชิดวุธ ซึ่งเชื่อว่าคงหลับก่อนใคร รวมทั้งตัวฉันด้วย"

"ครับ! หน้าที่ระวังเวรยาม ดูแลความปลอดภัยเป็นของฝ่ายผมเอง"

หมอเบลสั่นศีรษะ

"แค่นั้นยังไม่พอ หน้าที่ดูแลความปลอดภัยตอนพักนอนน่ะ มันเป็นของฝ่ายคุณอยู่แล้ว แต่คุณมีหน้าที่พิเศษอีกอย่างหนึ่ง คือคอยนอนประกบชิดตัวคริสไว้ และถ้าเป็นไปได้ ทุกๆ 1 ชั่วโมง สังเกตอาการของเขาด้วย ตรวจชีพจร วัดปรอทหาอาการไข้ วัดบลัดเพรสเช่อร์ ถ้ามันผิดสังเกตยังไง ให้ปลุกฉันทันที คุณทำได้ไหม?"

"ผมไม่ได้เรียนในทางบุรุษพยาบาลมาก่อนเลย เกรงจะใช้เครื่องมือแพทย์ของคุณไม่เป็น"

"ประเดี๋ยวจะสอนให้ มันไม่ยากอะไรหรอก ความจริงหน้าที่นี้เชิดวุธรับอาสาเต็มที่ แต่ฉันไม่ไว้ใจเขาหรอก ถ้าเอนหลังลง นายนั่นก็คงหลับครอก นั่นก็นั่งอ้าปากหาววอดๆ อยู่นั่นแล้ว อาจารย์เองก็คงไม่ไหว เพราะสะบักสะบอมมาเต็มเหยียดเช่นกัน อายุก็มากแล้ว ส่วนคี๊ธดื่มจัดมาตั้งแต่ตอนเย็นแล้ว ทุกครั้งที่เขาดื่มจนได้ที่ ช้างเดินเข้ามาเหยียบเขาก็ไม่มีวันรู้ตัว"

คืนนี้ อิสซาเบล ดูเหมือนจะกลายเป็นผู้บงการทั้งหมด ไตย ดร.สแตนลีย์ ก็นั่งฟังอยู่เฉยๆ ดวงตาทั้งคู่ของหัวหน้าคณะเห็นชัดว่าหรี่ปรือแทบจะลืมไม่ขึ้น ถ้าจะมีกระฉับกระเฉงแข็งแรงอยู่ก็เห็นจะเป็นหมอเบลคนเดียวเท่านั้นในคณะนายจ้างทั้งหมด

"ตกลง เดี๋ยวคุณสอนให้ผมก็แล้วกัน"

เขาตอบง่ายๆ

อิสซาเบลพยักหน้า แล้วลุกขึ้นจากวง เดินมาที่ร่าง ของคริสติน่าที่นอนสนิทนิ่งอยู่ รพินทร์ตามเข้ามาด้วย ทรุดตัวลงข้างๆ พอหล่อนหันไปคว้าเครื่องวัดความดันกับปรอทวัดไข้เขาก็โบกมือ

"เอาละ ไม่ต้องสาธิตอธิบายอะไรหรอก ผมคิดว่า ผมพอจะเข้าใจวิธีอยู่บ้าง เป็นอันว่าผมรับหน้าที่นี้ก็แล้วกัน"

เบลยกมือเท้าเอว โคลงหัวช้าๆ

“จะว่าซื่อนักก็ไม่เชิง จะว่าคดก็ไม่ใช่ แต่ที่แน่ๆ ก็คือ มีเหลี่ยมมีลูกไม้พอสมควรทีเดียวแหละคุณนี่...ทำไมคุณจะไม่เป็นในเรื่องง่ายๆ แค่นี้ ในเมื่อแฟนของคุณก็เป็นหมออยู่แล้ว ที่ฉันขอร้องน่ะ ไม่ใช่อะไรหรอก คุณเป็นคนนอนไวและพักผ่อนมาบ้างแล้ว ไม่ต้องเฝ้าดูคริสตลอดคืนหรอก เพียงแค่ถ้ารู้สึกตัวก็สังเกตเขาบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น เห็นไหม ริมฝีปากเขียวซีดแตกเป็นสะเก็ดหน้าขาวยังกะศพ คุณไม่สงสารเขาบ้างเหรอ จับตัวดูซิร้อนยังกะไฟ ฉันรู้ว่าคุณไม่อยากจะเข้าใกล้คริสโดยไม่จำเป็น...”

ริมฝีปากของหล่อนยิ้มหยัน ขณะที่จ้องหน้า

“ไม่ใช่เพราะเกลียดชังขยะแขยงหรอก แต่คุณกลัวจะผิดสัจจะที่ให้ไว้กับผู้หญิงคนนั้นใช่ไหมล่ะ”

เขานิ่ง ยกมือขึ้นคีบสันจมูกหลับตาลง เสียงเบลกล่าวต่อมาแผ่วเบาว่า

“ฉันขอให้คุณเห็นแก่มนุษยธรรมบ้าง คนป่าสักคนเป็นอะไรลงไป คุณยังวุ่นวายเจ้ากี้เจ้าการ ช่วยรักษาพยาบาลได้สารพัด ตัวเองทำไม่ได้ก็หาทางบีบบังคับให้พวกเราต้องช่วย แต่นี่...ผู้หญิงคนนี้ พวกเดียวกับเราแท้ๆ จะต้องให้ฉันพูดไหมว่าวันที่คุณถูกไอ้ผีดิบนั่นล่อไปตกเหว ใครเป็นคนไต่เชือกลงไปกู้ชีวิตคุณขึ้นมา และใครเป็นคนดูแลรักษาพยาบาลคุณตลอดทั้งคืนบนหน้าผาตะเคียนทอง เดี๋ยวนี้ ผู้หญิงคนนั้นมาตกอยู่ในสภาพนี้เข้าบ้างแล้ว ใจคุณจะ ‘หิน’ สักขนาดไหน”

รพินทร์ ไพรวัลย์ สะบัดหน้าสองสามครั้ง เบลด่า

เขาอย่างเจ็บแสบที่สุด ซึ่งเขาก็ไม่มีทางจะปฏิเสธหรือโต้ตอบได้เลย

“ผมรักน้ำใจพวกคุณที่ไม่ได้มีความเห็นแก่ตัว และมีความรัก ความจริงใจให้แก่พรรคพวกอย่างแท้จริง ทั้งๆ ที่ดูผาดๆ แล้วคุณน่าจะเกลียดคริสมาก เพราะเขาเป็นคนน่ากลัวสำหรับคุณ เคยทำร้ายคุณด้วย เวลาเขาไม่พอใจขึ้นมา”

“เรื่องนั้นมันเป็นเรื่องนอกประเด็นที่จะเอามาคิดในเวลาเช่นนี้ไม่ได้ และวันนี้ฉันเองก็รุนแรงกับเขามาก ฉันต่อยเขาจนสลบ ในขณะที่พวกผู้ชายจับตัวเขาไว้”

“ผมพอทราบ แล้วคุณทำไมต้องรุนแรงกับคริสถึงเพียงนั้น”

“ก็เขาเกิดบ้าคลุ้มคลั่งที่จะวิ่งเข้าไปในทะเลไฟ เพื่อจะค้นหาตัวคุณนะซิ ในขณะที่คุณไปนั่งกระดิกเท้าสบายใจเฉิบอยู่อีกแห่งหนึ่งแล้ว พวกผู้ชายไม่กล้าทำอะไร ได้แต่ล็อกตัวเขาไว้ ฉันเห็นท่าไม่ดีก็เลยคิดว่าหยุดเขาไว้ด้วยกำปั้น ยังดีกว่าที่จะปล่อยให้เขาเข้าไปถูกไฟเผาทั้งเป็น เพราะจิตใต้สำนึกที่เป็นห่วงคุณ รู้ไว้เสียด้วย! บางขณะคริสก็เป็นคนไร้เหตุผลเหมือนกัน เพราะเขาเป็นคนเก็บซ่อนงำอะไรต่ออะไรไว้ในใจ มันระเบิดออกมาเมื่อไหร่ พวกเราถึงได้รู้กัน”

รพินทร์ถอนใจเฮือก

“อิสซาเบล ความจริงคุณเป็นคนที่มีจิตใจดีเกินกว่าที่ผมคิดไว้ครั้งแรกมาก คุณเป็นคนรักเพื่อน และไม่มีความเห็นแก่ตัวเลย”

หล่อนเอื้อมมือมาจิ้มที่อกเขา

“แต่คุณนั่นแหละ เป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุด ไม่เกี่ยวกับเรื่องอื่น ฉันหมายถึงเรื่องความเวทนาที่จะให้แก่ผู้หญิงสักคน คุณรักผู้หญิงคนหนึ่งอยู่แล้ว ไม่มีใครเถียง แต่คุณก็ไม่มีจิตใจที่จะสงสารผู้หญิงคนไหนแม้แต่คนเดียว ทั้งๆ ที่ผู้หญิงคนนั้นก็ดีกับคุณที่สุด เอาแค่สงสารเท่านั้น โน! เนเวอร์!...”

ประโยคหลังหล่อนยื่นหน้า แสยะปากเน้นถ้อยคำกระแทกใส่หน้าเขา

“ผมเป็นเช่นนั้นรึ? อือม์! ถ้าจะจริง แต่ผมก็ภูมิใจลมๆ แล้งๆ ของผม ที่จะเป็นคนเห็นแก่ตัวในแง่ที่คุณบริภาษนั่นได้ เพราะว่าความเวทนา สงสาร มันจะเป็นพื้นฐานบ่อเกิดแห่งความอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่าง ซึ่งผมไม่ปรารถนาที่จะให้มันเกิดขึ้น”

“แยกให้ออกซิ ระหว่างความรักกับความเห็นใจ มันไม่จำเป็นจะต้องเดินทางไปด้วยกันหรอก หน้าคุณก่อนนี้ที่พบครั้งแรกมันก็หล่อเหลาคมคายดีอยู่หรอก แต่ทุกวันนี้เหมือนอะไรรู้ไหม...”

เบลชี้มือไปยังก้อนหินที่แวดล้อมอยู่

“โน่น หิน! หรือมิฉะนั้นก็ไอ้ศพตายซาก มันมี่หมื่นปีที่พวกเราเผชิญมานั่นแหละ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เงียบกริบ ยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“เคยได้ยินประโยคนี้บ้างไหม?”

ในความเงียบ โดยมีร่างของคริสนอนคั่นกลางอยู่ เบลแผ่วเสียงลง

"อะไร!"

"จงรักนางผู้ซึ่งอยู่ใกล้ชิดสูในขณะนี้เถิด เพราะนางผู้ที่ห่างไกลจากตาสูไปย่อมจะหลอกลวงสู"

"ผมไม่ยึดถือสุภาษิตนั้นหรอก แต่ถือสุภาษิตว่า **'รักกันแม้อยู่ขอบฟ้าเขาเขียว เสมออยู่หอแห่งเดียวร่วมห้อง'** รักแท้นั้นต่อให้ห่างไกลกันขนาดไหน ใจย่อมถึงกันเสมอ แม้จะตายจากกันแล้วก็ตาม จะไม่มีวันทรยศขบถรัก นอกจากรักเทียมเท่านั้น"

"ถ้างั้นก็ตามใจคุณ เราจะไม่มีการพูดกันถึงเรื่องนี้อีก คุณเฉลาดได้ทุกเรื่อง แต่โง่งั่งอยู่เรื่องเดียว ฉันจะไปนอนละ"

กล่าวจบ เบลขยับจะลุกขึ้นไปง่ายๆ รพินทร์คว้าข้อมือไว้

"เดี๋ยว! คุณลืมแล้วหรือ ไหนคุณว่าจะปลุกคริสขึ้นมาแล้วก็ให้ทานอาหารอ่อนๆ ก่อนจะให้ยา ขืนปล่อยให้นอนซมอยู่อย่างนี้ อาการคงไม่ดีขึ้นหรอก"

หล่อนทำท่านึกขึ้นมาได้ เอื้อมมือมาแตะที่ไหล่เพื่อนเขาวเขย่าเบาๆ แล้วก้มลงปลุกอยู่นานพอสมควร เปลือกตาของคริสจึงค่อยๆ เผยอขึ้นอย่างสะลึมสะลือ

"คริส! เธอไม่สบาย กินซุปร้อนๆ เสียหน่อยนะ แล้วก็จะได้กินยา"

ดวงตาของแม่ผมทองเห็นชัดว่าหนักอึ้ง ลืมแทบไม่ขึ้น แต่กระนั้น หล่อนก็ปฏิบัติตัวเป็นคนว่าง่ายดีที่สุด พอฟังได้ชัดว่าเบลพูดอย่างไร ก็พยายามจะทรงกายขึ้นนั่งอย่างยากเย็น รพินทร์ประคองหลังไว้ ขณะนั้นเอง เชิดวุธก็เดินปราดเข้ามาทันที แต่ก็ต้องกระโดดกลับไปโดยเร็ว เมื่อเบลสั่งให้ไปอุ่นซุปกระป๋อง

"ผมคิดว่าจะให้กลูโคสหรือน้ำเกลือจะไม่ดีกว่าหรือหมอ? ท่าทางคริสจะไม่มีแรง และคงไม่ต้องการอาหารใดๆ ทั้งสิ้น ขืนกินอะไรเข้าไปแล้วอาเจียน มันจะยิ่งไปกันใหญ่"

"เดี๋ยว ทดลองดูก่อน ถ้าเขากินไม่ได้ หรือทำอะไรไม่ได้เลย ก็เห็นจะต้องกลูโคสหรือน้ำเกลือนั่นแหละ ไม่อยากให้โดยไม่จำเป็น ประเดี๋ยวอาจารย์จะตกใจ"

"เชื่อผมเถอะเอาวิธีสะดวกที่สุด และได้ผลที่สุด ดีกว่าคนไม่สบายและอยากจะนอนขนาดนี้ คุณจะปลุกขึ้นมาให้กินอาหารผมว่ามันคงไม่ถูกเรื่องหรอก อาหารทางเส้นเลือดจะช่วยให้ฟื้นตัวได้เร็วที่สุด"

"ไหนว่าไม่มีความรู้ในเรื่องแพทย์ยังไงล่ะ?..."

หล่อนอดติงไม่ได้

"เอา! จะเอายังงั้นก็ได้ พรุ่งนี้คุณจะได้บังคับถูลู่ถูกังให้เขาไต่เขาต่อไป แต่ถ้าคริสหล่นลงมาตายละก็..."

"ไม่ต้องห่วง ผมรับผิดชอบเอง เราจะดูแลอาการของเขาอีกครั้ง ถ้าเห็นว่าไม่ไหวก็เห็นจะต้องให้พักต่อ"

พร้อมกับบอก รพินทร์ประคองคริสซึ่งพูดอะไรยังไม่สู้รู้เรื่องนัก เพราะความงัวเงีย ให้นอนลงตามเดิม กระซิบข้างหู

"จากรพินทร์ เรียกคริส ได้ยินตอบด้วย"

"ฉันได้ยินคุณ คุณอยู่ที่ไหนน่ะ?"

แม่ผมทองพึมพำตอบอย่างเลื่อนลอยเหมือนคนเคลิ้มฝันและตกอยู่ในห้วงภวังค์

"อยู่นี่ ใกล้ๆ คุณตรงนี้แหละ"

"แล้วฉันอยู่ที่ไหน?"

"อยู่พร้อมหน้ากับพวกเราทุกคน คุณไม่สบายนะ รู้ตัวไหม?"

"ฉันสบาย หลับสบายดี ไม่อยากตื่นอีกแล้ว"

"คุณต้องตื่นเมื่อแสงตะวันขึ้น เราจะเดินทางกันต่อไปเพื่อขึ้นไปเห็นสระอันสวยงามบนยอดเขา มีสระโบกขรณี มีหงส์ดำ หงส์ขาวลอยฟ่อง และที่นั่นจะมีเทพบุตรใจดีรอคอยคุณอยู่ด้วย"

ริมฝีปากอันแห้งผากนั้น มีรอยยิ้มน้อย ๆ

"ดีจัง ฉันอยากเห็น...ฉันจะตื่นเมื่อแสงตะวันขึ้น"

"หิวไหม?"

"ไม่"

"เพราะฉะนั้นคุณจะต้องได้รับน้ำเกลือเข้าใจไหม มิฉะ-นั้นคุณอาจไม่ได้ตื่นอีกแล้วก็ได้"

"ก็ดีซิ หลับนิรันดร ปัจจุสมัยไม่มีอีกแล้ว คิดมานานแสนนานว่า เมื่อไหร่พรุ่งนี้จึงจะไม่มีสำหรับฉัน"

เบลเตรียมน้ำเกลือเสร็จเรียบร้อยในขณะที่เขาหลอกพูดอยู่ริมหูในภาวะเคลิ้มนั้น รพินทร์พยักหน้า เบลก็แทงเข็มเข้าเส้นเลือดที่แขนทันที หล่อนอาจผสมอะไรต่ออะไรเข้าไปบ้างเพื่อให้คนป่วยฟื้นคืนตัวและมีกำลังโดยเร็วที่สุด

คริสไม่มีความรู้สึกเลย ในขณะที่เข็มแทงเข้าเส้นเลือด เชิดวุธประคองกระป๋องซุปมาพร้อมกับสแตนลีย์ และคี๊ธ ซึ่งพากันมามุงดูอยู่ด้วย แต่เบลเอานิ้วแตะริมฝีปาก เชิงให้ทุกคน

เงียบสงบ และทำบุ้ยใบ้ให้เชิดวุธนำกระป๋องซุปออกไปก่อน คี๊ธกับสแตนลีย์พอเห็นสภาพนั้นเข้าก็ตกใจ

“อย่าห่วงเลยค่ะ อาจารย์ คี๊ธด้วย! ไม่มีอะไรมากหรอกนี่จะเป็นวิธีเดียว ที่จะเรียกพละกำลังของคริสให้กลับคืนมาโดยเร็วที่สุดขณะนี้เขากำลังสะลึมสะลือไม่ค่อยจะได้สตินักหรอก อันเดอร์ ซับคอนเชียส! รพินทร์กำลังหลอกพูดซักถามอะไร ถ้ายังหลอกอยู่แบบนี้ ประเดี๋ยวมีอะไรในใจก็บอกออกมาหมด”

ขณะพูดหล่อนชำเลืองค้อนไปทางพรานใหญ่ ส่วนเชิดวุธชี้ใบ้มาทางกระป๋องซุปที่อ่นด้วยแอลกอฮอล์ส่งควันกรุ่น รพินทร์ตีใบ้ให้นายทหารหนุ่มจัดการกินเสียเอง หรือมิฉะนั้นก็วางอยู่ตรงนั้นแหละ

“เอายังไงกันนี่คืนนี้ เห็นแล้วไม่สบายใจเลยแฮ่ะ”

หัวหน้าคณะกระซิบ

“เป็นหน้าที่ของรพินทร์บ้างแล้วค่ะ ที่จะต้องคอยดูคริสคืนนี้ ตอบแทนให้แก่ครั้งหนึ่งที่คริสเคยอดหลับอดนอนเฝ้าเขามาแล้ว เอ้า! คี๊ธ เอาถุงน้ำเกลือนี่แขวนเข้ากับรากไม้ที่ห้อยลงมานั่นหน่อยซิ ระวังให้มั่นคงอย่าให้มันหล่นลงมาเสียละ”

หมอเบลสั่ง ทุกคนปฏิบัติการช่วยเหลือในทันทีเท่าที่จะช่วยกันได้

ปิดปลาสเตอร์ทับเข็มที่ปักเข้าเส้นเลือดเรียบร้อย เบลก็บอกให้หัวหน้าคณะ คี๊ธและเชิดวุธถอยออกมา

“เอาละ สำหรับพวกเราพักผ่อนกันได้แล้ว หน้าที่ดูแลคนป่วยกับเวรยาม เป็นของพรานใหญ่กับคนของเขา ฉันเองก็แทบจะยืนไม่ติดอยู่แล้ว”

แล้วหล่อนก็บอกกับรพินทร์เชิงกำชับว่า

“ดูแลให้ดีนะ อย่าให้เข็มหลุด ประมาณตีหนึ่ง ก็คงจะหมด เพราะให้แค่ 500 ซี.ซี. เท่านั้น คุณจะนอนก็ได้ แต่อย่างที่บอกแล้วขอให้นอนไวหน่อยเท่านั้น ไป! ไปขนเครื่องนอนสับปะรังเคของคุณมาที่นี่ เป็นสุภาพบุรุษมาแล้ว ก็ขอให้เป็นให้ตลอดชีวิต”

พรานใหญ่ปฏิบัติตามโดยดี ลุกขึ้น

“ปากคุณจัด อร่อยเหาะดีเหลือเกินนะ ตลอดทั้งวันและคืนนี้ หมอเบล”

“ก็พูดแต่ในเรื่องไร้สาระที่ดูว่างี่เง่ามานานแล้วนี่ ขอพูดให้มันแทงใจดำคนเสียมั่งซิ จะได้รู้จักไว้ คุณเห็นฉันเป็นยังไง วัตถุแห่งความใคร่ประการเดียวเท่านั้นรึ”

รพินทร์ก้มศีรษะคำนับให้ ไม่ต่อล้อต่อเถียงอะไรอีก เดินไปยังบริเวณที่เคยอาศัยยึดนอนของเขาทันที เตรียมขนเคลื่อนย้ายของมา...

ฝ่ายนายจ้าง ด้วยความอ่อนเพลียขีดสุด ต่างลงนอนกันแล้ว เชิดวุธนั้นมีอาการผุดลุกผุดนั่ง ชะเง้อมองข้ามตัวสแตนลีย์และเบลไปยังคริสติน่าอย่างกังวลห่วง แต่คงจะมีการพูดจาหรือกำชับสั่งอะไรไว้แล้วจากเบล เขาจึงยอมเอนกายลงนอนที่เก่า ไม่ได้เคลื่อนย้ายมานอนอยู่ทางด้านแม่ผมทองซึ่งบัดนี้สงบนิ่งอยู่ในอาการเดิม

รพินทร์เดินมาบิดกายอย่างเมื่อยขบยืนมองฝ่าความมืด

ไปรอบด้าน เหมือนจะเข้าฌานอ่านเหตุการณ์ในราตรีนี้ ว่ามันจะมีสัญญาณร้ายใดๆ บ้างหรือไม่ เสียงคุยกันซุบซิบ ถ้าจะแว่วมาบ้างก็มีเพียงจากกลุ่มของพวกลูกหาบที่จับกลุ่มนอนกันอยู่เป็นหย่อมๆ แวดล้อมคณะของฝ่ายนายจ้าง โดยแยกออกเป็นสามจุดดักไว้หมดทั้งสามทิศ โดยไม่จำเป็นจะต้องกำหนดที่หมาย หรือบอกเตือนกันเลย เพราะพวกนี้ชำนาญการรู้ดีอยู่แล้ว

เกิด เส่ย จัน และบุญคำสมุนคู่ใจทั้งสี่ของเขา ทำหน้าที่ชนิดนี้แทนเขาได้เป็นอย่างดีที่สด

แล้วก็รู้สึกได้ว่า มีใครคนหนึ่ง ย่องเข้ามายืนอยู่เบื้องหลังเขา แม้จะไม่ต้องหันมามอง สัญชาตญาณเคยชินก็สามารถบอกได้ทันที เพราะเคยชินกันมานาน

“มีอะไรหรือบุญคำ?”

เขาถามขึ้นเบาๆ

“ป่าว! เห็นนายยืนเหงาๆ อยู่คนเดียวก็เลยมาดูว่านายจะกระโดดเขาตายเมื่อไหร่ จะได้คอยฉุดขาไว้ก่อน”

“อดทะลึ่งไม่ได้นะเรา ไปนอนเสียทีไป๊ และบอกทุกคนให้หลับให้สบายที่สุด บนนี้และคืนนี้เชื่อว่าคงไม่มีอะไรหรอก”

“บุญคำยังไม่ง่วงหรอก ตอนที่นายแอบงีบเมื่อตอนบ่ายนะ บุญคำก็แอบไปนอนหลับเหมือนกัน แหม่มคริสเป็นไงมั่งละนาย เห็นต้อง ‘เติมน้ำมัน’ ต่อสายเข้าเส้นเลือดเหมือนนายกะไอ้เอิงในคราวนั้นไม่มีผิด แล้วก็มัวแต่ฟุดฟิดฟอไฟตกกะได ขาหักอยู่ทั้งกลุ่ม ไอ้คำฟังออกมั่ง ไม่ออกมั่ง แต่ไม่ออกเสียมากกว่า”

รพินทร์หันกลับมาในเงาสลัว เขาเห็นตาพรานเฒ่าสมุนพวาหย่อนตัวลงนั่งยองๆ กับพื้น กำลังจุดบุหรี่ใบตองแห้งของแกอยู่จึงทรดตัวลงนั่งที่แง่หินด้วย โยนซิปโป้ไปให้แก เมื่อเห็นว่าแกพยายามจะขีดไม้ขีดไฟอยู่สองสามครั้งแต่ไม่ติดสักที ตาเฒ่าฉวยไปจุด

"ไอ้ที่ฟังไม่ออกก็รู้ละ แต่ไอ้ที่ฟังออกฉันยังไม่รู้เลย ไหน! เองบอกซิ อะไรมั่งที่บุญคำฟังออก"

"ไอ...ก็แปลว่า กู ยู ก็คงแปลว่า...มึง เย ก็แแปลว่า...เออ...เซ่อ ความจริงมันควรจะแปลว่าโง่ แต่ไหงนายถึงบอกว่า ถ้าจะรับคำกับนายห้างบ๊อบนั่นละก็ต้องให้ว่าแก 'เซ่อ' ทุกที บุญคำไม่เข้าใจ ทำไมนายห้างบ๊อบแกเซ่อนักเหรอ"

จะกลุ้มแสนกลุ้มเพียงไร รพินทร์ก็ยังพอผ่อนคลายอารมณ์ไปได้บ้าง เมื่อมีโอกาสได้พูดคุยอะไรกับมือขวาจอมแก่นกะโหลกของเขา อดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ โคลงหัวช้าๆ

"ฉันกำลังอารมณ์ไม่ค่อยจะดีอยู่ด้วยนะบุญคำ จุดบุหรี่เสร็จก็ไปนอนเสียเถอะไป๊ ขืนอยู่ช้าก็จะถูกโป๊ก...ซึ่งแปลว่ามะเหงกที่เขกกบาลเสียงดังโป๊ก เข้าใจ?"

"โน!"

บุญคำทำพองคอ เสียงห้าวๆ เหมือนฝรั่งพูด สั่นหัวหงุกหงิก

"โป๊กของนายนะมันภาษาไทย ถ้าภาษาฟารั้งพวกนั้นบุญคำได้ยินนายคี๊ธก๊ะนายทหารเชิดวุธ แอบดูบั้นท้ายของหมอเบลแล้วพูดคำนี้อยู่บ่อยๆ อะไรนะ..."

ตลกโลนประจำป่าทำเป็นเกาหัวนึก

“อ้อ ๆ ๆ นายคี๊ธแกพูดกับนายเชิดวุธว่า ‘วิลล์ ยู โป๊ก เฮอร์ ทูไนท์’ นายทหารจะตอบว่ายังไง บุญคำจำไม่ได้เสีย แล้ว พอได้ช่องเหมาะบุญคำก็ถามนายทหารว่าไอ้เจ้าคี๊ธนั่นมันว่าอะไร นายทหารหัวร่อคิ๊ก ๆ บอกว่าไอ้หัวเกรียนมันถามแกว่า ‘คืนนี้แกจะ ‘โป๊ก’ แหม่มเบลไหม?’ เพราะฉะนั้น ‘โป๊ก’ ฟารั้งมันคงไม่หมายถึงการเขกกบาลอย่างนายว่าแน่ ๆ”

รพินทร์ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แล้วเพิ่งจะนึกถึงสแลงสัปดนขึ้นมาได้ ซ่อนยิ้มถามแกว่า

“อ้าว แล้วงั้นแปลว่าอะไรล่ะ?”

บุญคำยิงฟันหัวร่ออิ ๆ แล้วทำมือขยุกขยิกเป็นความหมายให้ดู รพินทร์เอื้อมไปสับมะเหงกแต่ไม่ถูก เพราะตาเฒ่าจอมสัปโดกรู้ทัน เบนหัวหลบเสียก่อน

“ภาษาอย่างนี้ บุญคำจับสำเนียงเรียนได้เร็วมากนะ แต่ที่เขาพูดกันอย่างอื่นละก็ฟังไม่รู้เรื่อง”

“โธ่ ก็ของมันชอบอยู่แล้วนี่นาย นายทหารสอนอะไรในภาษาพรรค์ยังว่าให้ไอ้คำหลายคำ แต่ห้ามไม่ให้พูดให้แหม่มสองคนนั่นได้ยิน แกบอกว่า ลูกแฟงพูดได้ แต่ลูก ‘ฟัก’ อย่าไปพูดก๊ะแหม่ม แล้วก็ห้ามไม่ให้บุญคำถามแหม่มว่าจะเอา ‘พริก’ มั่งไหม บุญคำถามว่าแหม่มกินพริกไม่ได้กระมัง แกก็บอกว่าแหม่มสองคนกินพริกพอจะได้บ้างร้อก แต่ ‘พริก’ ของบุญคำมันคงดอกเล็ก ๆ เหี่ยว ๆ แหม่มคงไม่ชอบ...เอ๊ะ ๆ ๆ นาย! อย่าเล่นด้วยพระบาทาซิ”

ว่าแล้วแกก็ยกมือขึ้นกาดมวยเตรียมปิดป้อง เมื่อรพินทร์ยกเท้าร่าขึ้นมาทำท่าจะดีดออกมา จอมพรานจุ๊ปากเบา ๆ

“แหม่! อีตานี่ พับผ่าซิ! หัดภาษาฟารั้งระดับใต้สะดือแบบนี้ไปให้ดีเหอะ อีกหน่อยมนตราอาคมที่ร่ำเรียนมาเสื่อมหมดเรื่องพรรค์นี้เรียนได้เร็วจริง ๆ ตาคำนี่ แล้วก็ระวังถูกแหม่มคนใดคนหนึ่งตบให้สักวัน หรือถูกไอ้ยักษ์คี๊ธนั่นบีบคอเอาอีก ฉันจะไม่ช่วยเลย”

“ไอ้นายคี๊ธนะเร้อะ? ฮี่โธ่ บุญคำเล่นกลกลืนลูกเอ็ม 16 ให้ดูหน้าตาเฉยมันก็ตาเหลือกแล้ว ไม่กล้ามายุ่งอะไรก๊ะบุญคำอีกหรอก...นายยังไม่ได้บอกบุญคำเลยว่า แหม่มคริสแกเป็นยังไงมั่งนะ ดูท่าทางจะไม่สบายมากไม่ใช่เรอะ? ถึงกับต้อง ‘เติมน้ำมัน’ เข้าเส้นเลือดแบบนั้น”

รพินทร์ถอนใจนิดหนึ่ง ดีดก้นบุหรี่กระเด็นไปกระทบหินห่างออกไป แตกเป็นลูกไฟกระจาย

“ฮือม์...อาการของเขาไม่ค่อยจะดีนักแต่ ‘เติมน้ำมัน’ แบบนั้นแล้วพรุ่งนี้ก็คงแข็งแรงดีเหมือนเดิม แหม่มคริสเป็นคนทรหดแข็งแรงอยู่แล้ว เชื่อว่าคงหายเร็ว”

บุญคำหันไปมองดูทางกลุ่มของคณะนายจ้าง

“แล้วนั่นพวกนั้นเขากันแกไว้ให้นอนริมสุดเลยเหรอ ทำไมเขาไม่เอาไว้ตรงกลางเวลานอน”

บุญคำเป็นคนช่างสังเกต และช่างซักไซ้อยู่ไม่ใช่น้อยตามสันดานที่เขารู้ดีอยู่แล้ว จะปิดไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลยต้องบอกตรง ๆ

“พวกนั้นเขาเพลียกันทั้งหมดนั่นแหละ คงหลับเป็นตาย

หมอเบลเขาก็เลยสั่งฉันไว้ให้คอยอยู่ใกล้ๆ แหม่มคริส คอยดูแลอาการแทนเขา คืนนี้ฉันเห็นจะต้องย้ายที่นอน ไปนอนกั้นแหม่มคริสไว้ทางด้านโน้น”

“อ้าว! แล้วนายเป็นหมอเรอะ ถึงจะดูแลอาการของแหม่มคริสได้”

“วะ! อีตานี่ ถามมากซะจริง ฉันรักษาพยาบาลไม่ได้หรอก แต่หมอเบลเขาให้ช่วยคอยดู เห็นท่าไม่ดียังไงก็ให้ปลุกหมอขึ้นมา”

แกยักคอหงึกอย่างเพิ่งจะเข้าใจ

“พูดถึงแหม่มคริสแล้ว วันนี้บุญคำเห็นแล้วก็น่าสงสารดีแล้วที่นายช่วยดูแลแกมั่ง เพราะตอนที่นายเจ็บตอนตกเหวนั่นนะ ถ้าไม่ได้แหม่มคริสนายก็แย่เหมือนกัน ไหนจะไต่เหวลงไปเอาตัวนายขึ้นมา ไหนจะรักษาพยาบาลนายตลอดทั้งคืนบนหน้าผาตะเคียนทองนั่น นายช่วยแกมั่งก็ดีเหมือนกัน ทีเขาทีเราบุญคำจับยามสามตาดูแล้ว ผู้หญิงคนนี้จะไม่มีภัยอะไรสำหรับนายหรอก และถ้าภัยมาถึงนายเมื่อไหร่ แกก็คงจะช่วยนายเต็มที่เลย เท่าที่สังเกตดู สำคัญว่า นายอย่า ‘โป๊ก’ เอาแกเข้าเท่านั้น ขืน ‘โป๊ก’ นายอาจหล่นปุลงไปในเหวหรือพลัดตกเขาคอหักตายเมื่อไหร่ก็ได้...”

ว่าแล้วแกก็ยานคางดัดจริตร้องเพลงเก่าๆ ตอนหนึ่งขึ้นมาพร้อมทั้งลอยหน้าลอยตาว่า

“สัญญา-สัญญา-สัญญา-สัญญา จาร้ากน็องแนบอุราร้ากเดียว...ฟามร้ากไม่แปรสักแม้ฮิดเดียว-ฮิดเดียว-ฮิดเดียว-ฮิดเดียว-ฮิดเดียว ยิ้งใดไม่ปองข้องเกี่ยว-ไม่เกี่ยวไม่ข้องเลย...”

รพินทร์ยิ้ม มองแกด้วยประกายตาแจ่มใสเป็นครั้งแรก บุญคำตั้งท่าหลบบาทาอีก แต่เขาไม่ได้แสดงความฉุนเฉียวใดๆ ทั้งสิ้น

“ไม่เลว ร้องเพราะแต่เพลงยี่เกอย่างเดียวเมื่อไหร่ บุญคำทำให้ฉันมีความสุข และความหวังได้เป็นครั้งแรกสำหรับวันอันแสนจะหนักวันนี้”

แกเอื้อมมือมาบีบหน้าแข้งเขาไว้

“นายมีความสุข มีความหวัง ไอ้คำก็พลอยสุขพลอยหวังไปด้วย ก็มีเราบ่าวนายกันอยู่สองคนเท่านี้แหละ ที่รู้ใจกัน”

คำพูดของบุญคำ แม้จะดูว่าไม่มีความหมายอะไรนัก แต่มันก็ซึมลึกเข้าไปในดวงจิตของเขา **จริงซินะ ยามนี้จะมีใครที่จะมาหยั่งซึ้งความรู้สึกจิตใจของเขาดีเท่ากับบุญคำผู้เปรียบเสมือนเพื่อนคู่ชีพ จัน เกิด และเส่ยนั้น จริงอยู่ตายแทนเขาได้เสมอ แต่ทั้ง 3 ก็ยังไม่มีความรู้ซึ้งเข้าถึงจิตใจเขาได้ดีเท่ากับตาเฒ่าบุญคำซึ่งฉลาดกว่ามาก**

ว่าจะไม่อยากพูดคุยอะไรกับแกแล้ว แต่ก็อดไม่ได้เพราะบุญคำคลำเส้นถูก อารมณ์ของรพินทร์บัดนี้ราบรื่นแล้ว

“ไหนลองเล่าให้ฟังมั่งซิ ระหว่างที่พวกนั้นรอคอยอยู่บนเชิงเขา โดยไฟไหม้ลุกอยู่ยังทุ่งแฝก และไม่มีใครมองเห็นฉันนะ เกิดอะไรขึ้นมั่ง?”

“โฮ้ย! ตอนนั้นน่ากลัวมาก นาย ขนาดบุญคำเองยังคิดว่านายมีโอกาสรอดได้แค่ 1 ใน 10 เท่านั้น ตอนนั้นนายคี๊ธกับนายห้างบ๊อบ เอาเครื่องดับไฟ ใส่ชุดเหมือนพวกประดาน้ำนั่นแหละ บุกตะลุยเข้าไปช่วยพวกเราออกมา ช่วยได้แค่พวกของ

บุญคำเท่านั้น ไม่พบนาย น้ำยาดับไฟก็หมด แหม่มคริสกับแหม่มเบลเผ่นออกมาได้ก่อน แหม่มคริสดุยิ่งกว่าเสืออีกตอนนั้น ไม่ยอมฟังเสียงอะไรทั้งนั้น ไล่พวกบุญคำก๊ะลกหาบให้ถอยหนีไฟขึ้นมาบนเนินเขา บุญคำพะว้าพะวังเหลียวหน้าเหลียวหลังเป็นห่วงนายอยู่ ไอ้พวกนั้นก็ไม่ยอมเดิน แหม่มคริสตวาดลั่นให้ถอยหนี ใครเดินไม่ทันใจแก แกทั้งผลัก ทั้งเตะ ทั้งถีบ หัวซุกหัวซุนกันไปตามๆ กัน บุญคำยังคิดในใจเลยว่า 'อีห่านี่มันร้ายจริง!' ยิ่งกว่าผู้ชายเสียอีก ดูท่าทางแกจะไม่ห่วงนายเลยตอนนั้น นับจำนวนดพวกเราพอครบ ก็ต้อนให้หนีไฟขึ้นมายังกะต้อนวัวต้อนควาย พวกบุญคำก็เลยต้องวิ่งแจ้น ขืนอยู่ช้ากลัวแม่ยิงก้นทะลุ นายไม่เห็นตอนนั้น แหม่มคริสน่ากลัวที่สุด บุญคำไม่เชื่อตาเลย ขนาดแหม่มเบลเดินช้าหน่อยเดียว แม่ยังถีบเสียหลังแอ่น โอ้โฮ! รายนี้ บทจะร้ายขึ้นมา น่าดูแท้..."

รพินทร์เลิกคิ้ว มีสีหน้าฉงนนิดๆ ยังยิ้มๆ อยู่

"ถึงงั้นเชียวเหรอ แล้วยังไงต่อไป?"

"พอเราขึ้นมาอยู่บนเนินเขาพ้นไอไฟมาได้หน่อย นายทหารเชิดวุธ ทะเลาะกะพวกฟารั้งเป็นการใหญ่ บุญคำฟังไม่ออก แต่พอเดาได้ว่าแกคงจะให้เข้าไปค้นหานายนั่นแหละ แต่แหม่มคริสรั้งกระชากตัวไว้ เลยต้องหยุดดูไฟกันที่นั่น แล้วอยู่ๆ ต่อมาอีกพักใหญ่ เกิดอะไรขึ้นก็ไม่รู้เหมือนผีเข้างั้นแหละ แหม่มคริสเองนั่นแหละ ร้องกรี๊ดๆ เรียกชื่อนายเอ็ดตะโรขึ้นมา แล้ววิ่งลงจากเนินเขาจะเข้าไปในทุ่งไฟข้างล่าง...เอ้อ! มันกลับกันซะแล้วตอนนี้ พวกผู้ชายก็ช่วยกันตะครุบจับตัวไว้มั่น ตอนนั้นบุญคำดูแหม่มคริสจะไม่ได้สติ ไม่ก็บ้าไปชั่วขณะ พวกผู้ชายตัว

โตๆ นายทหารงี้ นายคี๊ธงี้ นายห้างบ๊อบงี้ สามคนยังจับไว้แทบไม่อยู่ แม่ดิ้นสะบัดอยู่พราดๆ ก็อีตอนนั้นเองที่แหม่มเบลนมโตนั่นวิ่งเข้าไปข้างหน้า ต่อยโครมเข้าให้ที่ปลายคาง แหม่มคริสก็เลยร่วงลงไปนอนนิ่ง นับ 10 ไม่ลุก ช่วยกันพยาบาลกันอยู่พักใหญ่ ดูเหมือนแหม่มเบลจะจับฉีดยาตอนที่ยังสลบอยู่นั่นด้วย พูหญิงฟารั้งสองคนนี่มันมีอะไรแปลกๆ นะนาย คนหนึ่งบ้าขึ้นมา อีกคนหนึ่งสติดี คนหนึ่งแข็งแรงเด็ดขาดขึ้นมา อีกคนหนึ่งจะป้อแป้ บุญคำเห็นแหม่มเบลผมแดงนั่นไม่เห็นดุร้ายอะไรสักนิด แต่อีตอนต่อยแหม่มคริสคว่ำไป ตอนนั้นยังกะนักมวยแชมป์โลกเลย ผลัวะเดียวม่อยกะรอก ตามปกติแล้วแหม่มเบลกลัวแหม่มคริสจะตายไป ดีแต่เดินย้ายตะโพก ขาอ่อนเบียดกันเอียดๆ แต่บทจะดุขึ้นมาบ้างก็น่าดูเหมือนกัน เกินเชื่อเลย”

จอมพรานนั่งเบิกตาฟังลูกน้องเขาเล่าอย่างฉงนๆ ระคนประหลาดใจ เขาเพิ่งจะมาได้รายละเอียดเอาเดี๋ยวนี้เองจากคนของเขาเอง เพราะเพิ่งมีโอกาสได้พูดคุยกัน เสียงตาคำบอกต่อมาว่า

“อะไรๆ มันค่อยดีขึ้น ก็ตอนที่ทุกคนได้ยินเสียงวิทยุเรียกจากนายนั่นแหละ”

“แล้วบุญคำ จัน เกิด เส่ย คิดว่าฉันจะเอาตัวไม่รอดออกมาจากกองไฟนันรึ?”

“โธ่ ก็นายไม่ให้สัญญาณอะไรออกมาเลย วิทยุก็มีอยู่ก๊ะตัว จะบอกมาสักนิดก็ไม่ได้ บอกกรงๆ นึกว่าสุกเป็นไก่อบฟางไปแล้วเหมือนกัน ต่อให้เชื่อมือนายสักขนาดไหนก็ตาม”

“ฮือม์! ก็บอกแล้วว่ามันเป็นความผิดของฉันเองที่ไม่ให้เสียงใดๆ มาเลย เพราะไม่นึกว่าพวกนั้นจะเข้าใจว่าฉันหนีไฟไม่รอด โง่ขนาดไหนจะยอมให้ไฟคลอกตาย ถ้าบญคำฉลาดสักนิด ช่วยพูดปลอบใจพวกนั้นไว้ว่า ถึงอย่างไรเสีย ฉันก็จะต้องเอาตัวรอดออกมาได้ เขาก็จะไม่ต้องเป็นห่วงกันถึงขนาดนั้น”

“ก็บุญคำก๊ะไอ้พวกนั้น นึกว่านายเหลือแต่กระดูกไปแล้วนะซิ ถึงได้นั่งหน้าแห้งกันอยู่...”

แกว่า ดูดบุหรี่ใบตองแห้งฉุนกึกแดงอยู่วาบๆ นั่งเอามือกอดเข่า

และระหว่างที่เขายังนั่งเอามือลูบเส้นผมอยู่ แกก็เอ่ยเป็นงานเป็นการต่อมาว่า

“นี่ นาย บุญคำว่าจะหารืออะไรก๊ะนายหน่อย เกือบลืมไปแล้ว เพราะมียุ่งๆ แทรกเข้ามาสารพัด”

“อะไร?”

“นายพอนึกออกไหม ที่ทุ่งแฝก ก่อนที่เราจะมาจุดไฟเผาหญ้าเพื่อดักทางไล่ให้ไอ้ควายป่าฝูงใหญ่ฝูงนั้นบ่ายหน้าแล่นไปทางอื่น ไม่วิ่งเข้ามาเหยียบเราน่ะ”

“ฮือม์ ทำไม?”

“พวกมันหากินอยู่หลังเนินเขาเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง ทางด้านขวามือของเรา ขณะที่เราบ่ายหน้ามายังเนินเขาลูกนี้ นายว่าทำไมไอ้ทรพีเขาโง้งนับร้อยๆ ตัวพวกนั้น มันถึงเกิดการแตกตื่นแล่นกันป่าราบไปหมด”

รพินทร์เงยหน้าขึ้นทันที เขาก็เพิ่งจะมานึกออกเอาเดี๋ยวนี้เองเหมือนกันเมื่อลำดับภาพย้อนหลังไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

“ใช่ มันคงจะต้องตกใจอะไรสักอย่าง ไม่งั้นไม่ห้อกันมาอย่างนั้นหรอก”

“แล้วนายว่ามันแตกตื่นอะไรล่ะ?”

เขาขมวดคิ้ว นิ่งคิด แล้วสั่นหน้า

“ไม่รู้เหมือนกัน เดาไม่ออก แล้วบุญคำว่ามันตื่นอะไรล่ะ?”

“ตอนนี้เราย่างเข้าเขต ‘นรกดำ’ แล้วนะนาย”

“ก็ใช่นะซิ แล้วยังไง?”

บุญคำหัวร่อเสียงแปร่งอยู่ในลำคอ

“เราก็ผ่านนรกดำกันมาก่อนแล้ว มันมีอะไรที่เราเดาหรือคิดไปไม่ถึงหลายๆ อย่าง มหิงสาแตกตื่นอะไร นายลองเก็บเอาไปคิดก็แล้วกัน บุญคำเองก็ยังคิดไม่ออกตอนนี้ แต่ก็คิดอยู่ตลอดเวลา ไอ้สัตว์ดุร้ายรวมฝูงอยู่มากๆ ตัวแบบนี้ มันเคยกลัวอะไรที่ไหน แต่นี่มันตกใจกลัว ถึงได้เผ่นกันควบตะบึงไปทั้งฝูง”

รพินทร์ เอานิ้วจี้ขมับทั้งสองข้างของตนเอง พึมพำ

“ถ้าฉันจำไม่ผิด นายห้างบ๊อบเขาก็คงถามฉันในขณะที่เราจุดไฟที่ทุ่งแฝกเป็นม่านกั้นไว้ เพื่อไม่ให้พวกมันวิ่งมาเหยียบเราเหมือนกัน เขาถามว่ามันแตกตื่นอะไร ตอนนั้นฉันก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน จะว่าโดยอิทธิอำนาจ หรืออุบายของไอ้ผีดิบมันตรัยที่จะหาเรื่องให้กองทัพควายเหยียบเรา ก็ไม่น่าจะเป็น

ไปได้เพราะมันบังคับได้แต่เฉพาะโขลงช้างเท่านั้นเท่าที่เราเห็นๆ กันมาแล้ว...แต่มันจะเกิดขึ้นจากอะไร ก็อย่าไปคิดให้หนักสมองเลย บุญคำไปนอนเสียเถอะ”

สมุนเฒ่ามือดีของเขาลุกขึ้น แต่แล้วก็ชะงักเมื่อรพินทร์ทักมาว่า

“อ้อ! เดี๋ยว!...ก่อนเข้านอนคืนนี้ เตรียมผ้าพลาสติกสำหรับกันฝนไว้ด้วยนะ มันอาจตกกลางดึกก็ได้”

“ฝน!”

ตาเฒ่าร้อง ทำหน้าแปลกใจ แล้วหัวเราะ

“ฝนที่ไหนกันนาย ป่าออกแห้งตลอดทั้งปีทั้งชาติแบบนี้ ขนาดแหล่งน้ำเราก็ยังหาไม่ได้เลย บุญคำรู้ว่าที่นายพยายามจะไต่ขึ้นทางปีกด้านซ้ายของเขานกแร้งหรือนกอินทรีนี่นะ นายต้องการจะไปหาน้ำบนนั้น น้ำของพวกเรามันร่อยหรอลงไปเต็มทีแล้ว ถ้าพรุ่งนี้ไม่พบ น้ำก็หมดเกลี้ยงแล้ว”

บุญคำรู้ทันอ่านความคิดเขาได้กว่าครึ่ง จากคำพูดของแก แม้จะไม่ถึงขนาดแงซายในยุคก่อนนี้ก็ตาม อาศัยที่ร่วมชีวิตในป่ากันมานาน

“ฉันก็มองไม่เห็นเค้าเลยว่า ฝนจะตกในคืนนี้ แต่บางทีเราก็ต้องเชื่อพวกฝรั่งมันเหมือนกัน พรรคพวกมันที่ควบคุมการเดินทางอยู่บนฟ้าเหนือหัวเราขณะนี้ วิทยุลงมาบอกพวกข้างล่างเมื่อตอนบ่ายนี่ว่า อาจมีฝนตกในคืนนี้ได้ พวกนั้นมีเครื่องมืออ่านดินฟ้าอากาศได้แม่น”

“ตุ๋ย!...บุญคำไม่เชื่อมันหรอก ถ้ามันมีเครื่องมือดีเหนือกว่าเทวดาฟ้าดิน ป่านนี้มันก็รู้แล้วว่า เรือบินของพวกมันตกที่ไหน ไม่ต้องมาจ้างพวกเราให้มาเดินหาแบบนี้หรอก พนันก๊ะบุญคำก็ได้ว่า ไม่มีทางที่ฝนจะตกคืนนี้ และเราต้องอดน้ำแน่ถ้าพรุ่งนี้ปีนขึ้นไม่ถึงยอดเขา ตรงหัวปีกด้านซ้ายของไอ้เขาอีแร้งนี่”

“เอาเถอะ ถึงบุญคำจะเชื่อยังไง ก็ทำตามที่ฉันบอกไว้ก่อนก็แล้วกัน เผื่อฝนมันเทลงมาก็ได้เตรียมกันทัน ไม่ต้องมาขลุกขลักอยู่”

“ด๊าย! ตามใจนาย”

แกบอกอย่างง่าย ๆ แล้วก็เดินผละไปจัดการแก้ร้อเอาผ้าพลาสติกออกมาเตรียมพร้อมไว้ พลางบ่นอะไรงึมงำ

รพินทร์คว้าได้กระสอบป่านปูนอนของเขา เป้หนุนหัวและไรเฟิล เดินหิ้วตรงไปยังบริเวณที่แม่เคมีฟิสิกส์ผมทองประจำคณะนอนอยู่ด้านหนึ่งเป็นเบลซึ่งนอนหลับไปแล้วส่งเสียงกรนเบา ๆ เขาปูกระสอบป่านลง วางเป้ลงแทนหมอน ไรเฟิลแนบอยู่ข้างกาย แล้วทรุดตัวลงนั่งชะโงกหน้าไปดูที่ปลายเข็มน้ำเกลือ ซึ่งเบลเสียบ และใช้ปลาสเตอร์ปิดไว้ที่หลังแขนของคริส

จะเป็นเพราะคนป่วยยกแขนขึ้นมาวางประสานกันไว้บนทรวงอกหรือการเคลื่อนไหวอย่างไม่รู้ตัว ขณะที่หลับอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ทราบได้ จากแสงตะเกียงแบตเตอรี่ดึม ๆ ที่เปิดตั้ง

ไว้ เขารู้สึกว่าเข็มจะหลุดจากที่ปักเอาไว้ จอมพรานใช้ไฟฉายประจำตัวส่องดูทันที และมันก็จริงอย่างว่า เข็มหลุดและหยดน้ำเกลือซึมอย่นอกผิวหนังของหล่อน จะปลกเบลก็เกรงใจ เพราะเห็นหลับสนิทไปแล้ว ขนาดทดลองเอื้อมมือไปแตะเขย่าเบาๆ ที่ไหล่ แม่ผมแดงยังไม่รู้สึกตัว จึงจำเป็นที่จะต้องจัดการด้วยตนเอง

แล้วเขาจะจัดการอย่างไร แทงเข็มเข้าเส้นเลือดใหม่อีกครั้ง โดยที่ไม่บอกให้หล่อนรู้ตัว และวางแขนไว้บนทรวงอกเช่นนี้ มันก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้

“คริส...”

เขาจ่อริมฝีปากที่ริมซอกหูหล่อน กระซิบเบาที่สุด

เปลือกตาของหล่อนเต้นพลิ้วเป็นระลอกอีกครั้ง

“ฮู อาร์ ยู?”

“คนที่คุณเคยบอกว่าอำมหิต ใจหิน ใจดำที่สุด”

คริสติน่าลืมตาขึ้นอย่างยากเย็น พบใบหน้าที่ก้มลงมองอยู่ก่อนแล้ว หล่อนมองนิดหนึ่ง แล้วเลยขึ้นไปบนท้องฟ้าดำมืดประดับไปด้วยจุดทองแห่งดวงดาว

“คุณมาทำอะไรที่นี่?”

“เข็มน้ำเกลือของคุณหลุด และผมจะต้องแทงเข้าเส้นใหม่”

“กรุณาไปให้ห่างๆ ฉันได้ไหม?”

“โปรดเถอะ คริส เห็นแก่สวรรค์...”

“ไม่มีสวรรค์สำหรับฉัน”

หล่อนกระซิบเลื่อนลอยอยู่เช่นนั้น ตาคงจับอยู่ที่ดาว

“ถ้าเช่นนั้น ก็เห็นแก่ผม-นายรพินทร์คนนี้”

“เก็บความกรุณาห่วงหาอาทรของคุณไว้ให้กับคนอื่นเถอะสำหรับฉัน โน!”

รพินทร์ถอนใจลึก เขาตั้งใจเด็ดขาดแล้วที่จะไม่ปลุกเบลขึ้นมา และจะต้องทำหัวใจอันชากระด้างหมางเมินของคริสติน่าให้อ่อนโยนลงให้ได้ ทอดกายลงนอนข้างๆ หล่อน วางมืออบอุ่นลงบนหลังฝ่ามือของหล่อนที่ประสานกันอยู่บนอก แล้วบีบเบาๆ

“คณกำลังมองดท้องฟ้านะ”

“ใช่”

“เห็นอะไรบ้าง?”

“ดาว”

“ลองนับดู มีกี่ดวง”

“นับไม่ถ้วน!”

“ถ้วนซิ มีอย่แค่สองดวงเท่านั้น”

ค่อยๆ เอานิ้วแตะที่ดวงตาของหล่อนทีละข้าง

“นี่ยังไงล่ะ เป็นดาวสีฟ้า ส่องประกายวาววามอยู่นี่”

หล่อนเม้มริมฝีปากอันแห้งผากลงนิดหนึ่ง แล้วปิดตาลงเสีย

“คุณชอบบทกวีไหม?”

เขากระซิบถามแผ่วต่อไป

“พรานป่าใจดำอย่างคุณรู้จักบทกวีด้วยรึ?

“จะฟังไหม?”

“ลองดู”

“My love is a lotus blossom,

Her breast is a pomegranate...

Her forehead is a snare of meyru-wood,

And I am the wild bird

Tempted by the toothsome trap.

“ไปกระซิบข้อความนี้ กับยอดรักของคุณ!”

“My love, my lover,

My heart is yearning for your love

All your dreams,

I tell you: “Look, they have come true”

คริสติน่าน้ำตาคลอ พลิกตะแคงตัวไปทางด้านเขา และลืมตาใสขึ้นดูแล้วยิ้มฝืน ๆ

“ถึงแม้มันจะเป็นเพียงบทกวี ในภาวะนี้ฟังแล้วมันก็ทำให้เป็นสุขได้เหมือนกันนะ ไม่มีความจำเป็นอะไรที่คุณจะต้องมาหลอกฉัน นี่หรือพรานไพร มิน่าล่ะ ฉันไม่สงสัยเลยว่า ทำไมผู้หญิงคนไหนอยู่ใกล้ชิดคุณถึงจะไม่หลง คุณซ่อนความงามในทางอารมณ์ไว้อย่างมิดชิดที่สุด ภายใต้กรอบหน้าป่าเถื่อน ทมิฬหินชาติ...เอาละ จะปักเข็มให้ฉันใหม่ก็เอา ฉันยอมแล้ว”

กล่าวจบ หล่อนก็ยื่นแขนให้เขาโดยดี

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลอบถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ค่อย ๆ บรรจงเสือกปลายเข็มเข้าไปในเส้นเลือดของหล่อนจนได้ที่ ตลอดเวลาคริสติน่านอนมองดูเฉพาะใบหน้าเขาเฉย พอ

เสร็จเรียบร้อยก็ใช้ปลาสเตอร์ปิดทับไว้เอานิ้วแตะริมฝีปากตัวเอง แล้วแตะลงไปบนหน้าผากหล่อน

“พยายามอย่าให้เข็มมันหลุดอีกน้องสาว แล้วก็หลับเสีย พรุ่งนี้จะมีสำหรับคุณ!”

“ขอบคุณสำหรับความพยายาม ฉันเพิ่งจะได้เห็นความอ่อนโยนนุ่มนวลอย่างแท้จริงของคุณเดี๋ยวนี้เอง และขอบคุณสำหรับกวีทั้งสองบทนั่น แม้ว่ามันจะเป็นความเท็จก็ตาม โดยเฉพาะบทหลัง..กู๊ดไนท์!”

จากนั้น หลอนก็หลับตาลง และพลิกกายนอนหงายวางแขนราบกับพื้นตามเดิม ระมัดระวังไม่ให้เข็มหลุดอีก

พรามใหญ่สังเกตดูหล่อนอยู่เงียบ ๆ ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอนของเขา แน่นักเคนีฟิสิกส์สาวของคณะอยู่ในอาการสงบ ลมหายใจสม่ำเสมอ เขาใช้หลังมืออังที่ซอกคอแผ่วเบา อุณหภูมิในกายของหล่อนสูงเล็กน้อย แต่ไม่น่าจะผิดปกติเกินไปนัก จับชีพจรที่ข้อมือ ประมาณ 70 ครั้งต่อนาที

ทุกสิ่งทุกอย่างควรจะเรียบร้อย และไม่น่าจะเกิดเหตุฉุกเฉินใด ๆ ขึ้นอีกเกี่ยวกับอาการของแม่ผมทอง ระหว่างที่เขาแตะซอกคอและจับชีพจรที่ข้อมือ หล่อนนิ่งเฉย ไม่ได้เปิดเปลือกตาขึ้นอีกเลย มองห่างตัวไกลออกไป เบล ดร.สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธ ทุกคนหลับสนิทกันหมดด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย

จัดการดึงผ้าห่มหนาผืนใหญ่ของคณะ ให้มาคลุมร่างกายของหล่อนจนมิดชิด ตนเองถอยห่างออกมาประมาณ 1 ศอก แล้วก็เอนกายลงนอน ศีรษะพาดเป้หลังใช้แทนหมอน ตั้งใจว่าจะหลับตาลง แต่มันก็ยังคงลืมค้างสว่างโพลงอยู่เช่นนั้น ทอดเหม่อลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าดำมืด สะพร่างพราวไปด้วยดวงตาสวรรค์ นี่เขาเองก็กำลังนับดาวอยู่เช่นกัน

เป็นครั้งแรกแห่งชีวิตของพรานไพรเช่นเขา ที่ไม่อาจข่มจิตให้หลับลงได้ ทั้งๆ ที่แต่ไหนแต่ไร จากการที่ฝึกหัดมาจนเคยชินนั้น เขาสามารถจะสั่งประสาทสมองของตนเองได้ราวกับตั้งนาฬิกา จะให้หลับเมื่อไหร่ ตื่นเมื่อใด ได้ทั้งสิ้น แต่มาคืนนี้มันเหลือระงับหลับไม่ลงจริงๆ

ใจครุ่นคิดฟุ้งซ่าน พะวงนึกไปถึงความรัก ความหลัง ป่านฉะนี้ เธอผู้นั้นอยู่ที่ใด ในภาวะไหน หรือว่าจะตัดสวาทขาดอาลัยสลัดรพินทร์ ไพรวัลย์ผู้นี้ออกจากหัวใจเสียแล้ว...เขาจะไม่โทษเธอเลย ถ้าหากเหตุการณ์มันจะเป็นไปเช่นนั้น และก็ควรจะเป็นเช่นนั้นด้วย ผู้หญิงคนไหน... ต่อให้รักแสนรักปานใด จะมามัวตั้งตาคอยการกลับคืนมาของเขาอีก ในเมื่อเขาผละจากมาอย่างไม่มีความหวังที่จะได้กลับคืนไปอีกแล้วเช่นนี้

นี่มันเป็น 'กรรมเก่า' แท้ๆ ทีเดียว และดาริน วรา-ฤทธิ์ ผู้นั้น จะล่วงรู้ถึงแก่นแท้จริงใจของเขาบ้างหรือไม่หนอ

หล่อนอาจโกรธ แล้วเลยพาลเกลียดเขาไปเลยก็ได้ที่ผิดคำมั่นสัญญา รับปากกันไว้อย่างมั่นเหมาะ ว่าเขาจะต้องไปพบ

หล่อนให้ได้ ณ วันเกิดที่ผ่านมานั้น แต่แล้วตัวเขาเองก็ต้องมาเดินดงซมซานบอบช้ำทั้งกายใจอยู่อย่างขณะนี้ มันเป็นลิขิตชีวิตที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ แต่อะไรเล่าที่จะทำให้หล่อนมาเข้าใจเขาได้

เพียงแค่จดหมายฝากลาไว้สั้นๆ มอบให้คุณอำพลไว้นั่นนะหรือ เขาไม่แน่ใจว่ามันจะให้ความกระจ่างแก่หล่อนได้เพียงพอ

"ลืมรพินทร์คนนี้เสียเถิด คุณหญิง คิดเสียว่าทกสิ่งทกอย่างที่ผ่านมามันเป็นแต่เพียงความฝันก็แล้วกัน แต่สำหรับผม ก็จะขอรักมั่นคงต่อคุณหญิงเช่นนี้ตราบลมหายใจช่วงสุดท้าย"

ริมฝีปากของเขาขมุบขมิบ กระซิบข้อความนั้นกับหมู่ดาว

"อยากจะให้นายหญิงของผม ลืมผู้กองจริงๆ งั้นหรือ ได้ยินเสียงหัวใจของผู้กองร่ำร้องภาวนานัก?"

ดาวตอบมา แต่เสียงเหมือนแงซาย

และด้วยประสาทที่ตื่นพร้อมมูลเช่นนี้ เขาแยกออกว่านั่นคือจิตใต้สำนึกของตนเอง

"นั่นไม่เป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุดหรอกหรือ?"

"ถูกต้องยังไง?"

"ก็ให้ฉันทนทุกข์เวทนาปวดร้าวทรมานใจไปคนเดียว ดีกว่าที่เราจะต้องมาทรมานด้วยกันทั้งสองฝ่าย"

"ถ้างั้นก็รู้ซิ ว่าอีกฝ่ายหนึ่งก็ตกอยู่ในห้วงทุกข์ทรมานเช่นกัน"

"ก็คงเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น นานไปก็คงจะเลือนไปเอง"

"รู้จักนายหญิงของผมดีแล้วหรือ ที่คิดเช่นนี้?"

รพินทร์ถอนใจ แล้วหลับตาลง ไม่อยากจะโต้เถียงกับอะไรที่ซ่อนเร้นอยู่ในหัวใจตนเอง

คุณพระช่วย! มันไม่ใช่อนุสติหรือจิตใต้สำนึกเสียแล้ว... พอปิดเปลือกตาลงเท่านั้น เขาก็เห็นเจ้าของประโยคที่โต้ตอบกับเขา นั่งยิงฟันขาวอยู่บนแง่หินใกล้ๆ กับที่นอนทางด้านซ้ายมือห่างออกไปเพียงแค่เอื้อมเท่านั้น

ลืมตา...ภาพหาย!

หลับตา...ภาพนั้นปรากฏอีก...มันเป็นอะไรสักอย่างก็สุดที่เขาจะวินิจฉัยได้ อดีตคนใช้ชาวดงพเนจร คู่ปรับสำคัญของเขา ซึ่งมันจะมาให้เห็นอยู่เสมอยามเมื่อเขาตกอยู่ในห้วงภวังค์รำพึง และผู้คนอื่นใดในคณะหลับสิ้นหมดแล้ว

มโนภาพที่เขาคิดเห็นไปเองกระมัง? สาบานได้ว่ายามนี้เขาไม่ได้คิดถึงแงซายเลย

"ในที่สุด แกก็กลายเป็นผีป่า คอยติดตามมาหลอกหลอนฉันอยู่ตลอดเวลา และทุกครั้งที่ฉันเห็นแก มันแปลว่า ฉันกำลังตกอยู่ในภาวะย่ำแย่เต็มทีแล้ว"

"คืนนี้ผมก็ไม่เห็นว่าผู้กองจะย่ำแย่อะไร นอกจากความคิดเท่านั้นที่แย่มาก"

"ความคิดของฉันแย่ยังไง?"

“ดูถูก หมิ่นน้ำใจนายหญิงของผม”

“ฉันเพียงแต่ภาวนา ขอให้เธอลืมฉันเสียเท่านั้น”

“เพื่ออะไร? ผู้กองจะได้หลุดพ้นจากพันธะ แล้วก็ฉวยโอกาสทำอะไรก็ได้ตามใจชอบหรือตามโอกาส เพราะถือว่าตนเองหมดพันธะทางใจแล้ว งั้นใช่ไหม”

“แกอย่าด่าฉันซิ แงซาย แกรู้ใจฉันดีอยู่แล้ว”

“ใจของผู้กองนะ ผมไม่แน่ว่าจะรู้ชัดแจ้งนักหรอก แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ นอกเหนือไปจากโรคจับสั่นประจำตัวแล้ว ยังมีอาการพยาธิทางจิตประสาทอีกด้วย”

“ก็อาจใช่ ถ้าฉันไม่มีอาการพยาธิทางจิตประสาท ฉันคงไม่หมั่นปั้นภาพ หรือหมั่นเห็นแก ได้ยินเสียงเป็นตุเป็นตะอยู่บ่อยๆ แบบนี้หรอก”

แงซายสั่นศีรษะแช่มช้า

“เปล่า! พยาธิทางจิตประสาทที่ผมพูด หมายถึงโรคที่ชอบทรมานตัวเอง ทำทั้งตัวทั้งใจให้ต้องบอบช้ำทุกข์เศร้าอยู่เรื่อยต่างหาก สาเหตุก็มาจากข้อที่ว่า ตลอดชีวิตคิดว่าตนเองมีแต่ความอาภัพผิดหวังมาเรื่อย และพอจะสมหวังเป็นสุขขึ้นมาบ้างก็แกล้งตัวเองให้ต้องผิดหวังเสียอีก ผู้กองไม่เชื่อว่านายหญิงจะรักผู้กองจริง ผู้กองจึงหนีหน้ามาเสีย”

“แกคิดว่า ฉันจะมีทางหลีกเลี่ยงการเดินทางในครั้งนี้ได้หรือ?

“ทำไมจะไม่ได้ ถ้าผู้กองไม่วางท่าถือตัว เพื่อหวังจะบีบคั้นและทดสอบน้ำใจของนายหญิงว่าจะแน่กับผู้กองสักแค่ไหน ก็เธออุตส่าห์มาตาม มาชวนให้ไปกับเธอ แล้วผู้กองก็ยังไม่ยอม

ไปด้วย ถ้ายอมไปกับเธอเสียตั้งแต่วันนั้น พวกนี้ก็มาตามหาตัวผู้กองไม่พบ และเมื่อไม่พบ ผู้กองก็ไม่ต้องรับคำสั่งจากใครทั้งสิ้น นี่มัวแต่เต๊ะท่าตั้งแง่อยู่ เขาก็จิกหัวมาใช้งานนะซิ โทษใครไม่ได้ ต้องโทษตัวผู้กองเองนั่นแหละ”

“นายหญิงสั่งแกให้มาด่าฉันเช่นนี้หรือ?”

“ผมด่าเองแหละ ไม่ใช่นายหญิงด่าหรอก นายหญิงจะเอาอะไรที่ไหนมาด่า ไม่ว่าผู้กองจะทำอะไร เธอเห็นเป็นสิ่งถูกต้องดีงามไปหมดทุกอย่างแหละ และตอนนี้น้ำตาก็แทบจะเป็นสายเลือดอยู่แล้ว เธอเข้าใจว่าเป็นความผิดของเธอเองที่ทอดทิ้งผู้กองไว้ แต่ผมว่าเป็นความผิดของผู้กองที่ถือดี เอาชั้นเอาเชิงกับเธอเกินไป”

“แงซาย ตั้งแต่เราคบพบเห็นกันมา แกไม่เคยด่าฉันเจ็บปวดเท่าครั้งนี้”

“ผู้กองด่าผมมามากแล้ว ให้ผมด่าผู้กองเสียมั่งซิ! ตอนจะออกจากมรกตนครในครั้งนั้น ก็อุตส่าห์หมั้นไว้ให้แล้ว ลืมเสียแล้วเหรอ”

แงซายแยกเขี้ยว เอาปากกระบอกปืนปัสตันชี้หน้าเขา

“ทรมานตัวเองยังไม่พอ ยังไปทรมานคนที่ตัวก็แสนรักอีกคน ชาตินี้นะคงไม่ได้พบกันอีกแล้ว สมน้ำหน้า! และตัวเองนั้นกว่าจะตาย ก็อย่านึกว่าจะตายได้ง่ายๆ ต้องซมซาน ยากแค้นแสนสาหัสนัก...”

แล้วเจ้าสิ่งลี้ลับในมโนคติของเขา ก็ชี้มือไปทางแม่สาวผมทอง ซึ่งนอนหลับสนิทอยู่ข้างๆ เขา

“และนั่น ก็คือตัวปัญหาสำคัญที่จะกัดกร่อนกินใจทรมาน

ผู้กองทวีหนักซ้ำซ้อนเข้าไปอีก ผู้กองรักและซื่อสัตย์ต่อนายหญิงมากเท่าไหร่ ผู้กองก็จะยิ่งปวดร้าวทรมานใจเพราะผู้หญิงผมทองคนนั้นมากขึ้นไปเท่านั้น 'ความรักทิ้งไว้เบื้องหลังห่างไกลความเห็นใจกลับผูกพันใกล้ชิดติดตัว' จะกลืนก็ไม่เข้า จะคายก็คายไม่ออก โฮ๊ย! แงซายปวดกะโหลกแทน!..."

"คืนนี้ ดูแกเกรี้ยวกราดเอากับฉันเหลือเกินนะ ไอ้น้องชาย" เขาพูดเศร้า ๆ

ร่างสูงตระหง่าน สง่างามปานเทพบุตร แต่อยู่ในชุดกะเหรี่ยงดังอย่างที่เขาเคยเห็นนั่น ลุกขึ้นยืน

"ผมเวทนาผู้กอง ไม่อยากจะพูดอะไรให้เป็นการซ้ำเติมทรมานใจมากไปกว่านี้"

กระแสเสียงอันดุดัน บัดนี้กลายมาเป็นทุ้มลึกไพเราะ

"ดึกมากแล้ว ผมไปละ ผู้กองนอนให้หลับเสียเถอะ มานอนนับดาวอยู่อย่างนี้มันหาประโยชน์มรรคผลอะไรขึ้นมาไม่ได้หรอก คืนนี้คงไม่มีเภทภัยอะไร สงบจิตใจตัวเองให้ดีก็แล้วกัน"

ว่าแล้ว ร่างนั้นก็ทำท่าจะหมุนกลับ

"เดี๋ยวก่อน แงซาย"

ภาพที่มองเห็นชัดว่าคือแงซาย จอมพเนจรในอดีต ยืนเบี่ยงกาย เอี้ยวหน้าสีทองแดงและดวงตางามคมปลาบมาทางเขา พร้อมกับรอยยิ้มน้อย ๆ คิ้วหนาโก่งยาวเลิกขึ้น เขาเห็นชัดในมโนทวาร แม้กระทั่งขนตาดกงอน ตั้งแต่เกิดมา รพินทร์ยอมรับว่าเห็นผู้หญิงสวยมามาก แต่จนกระทั่งบัดนี้ เขาก็ยังไม่

เคยเห็นผู้ชายคนไหนในโลกจะมีใบหน้าและเรือนร่างงดงามหมดจรดเหมือนแงซาย หรือจักราชแห่งมรกตนคร

อาการชะงักรีรอนั้น ทำให้เขาต้องการจะลืมตา และดึงกายขึ้นนั่ง แต่รู้สึกว่าร่างกายและเปลือกตาหนักอึ้งไปหมด ไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ เหมือนถูกผีอำ และมันจะเป็นเช่นนี้ทุกครั้งที่นิมิตเห็นแงซาย

“เดี๋ยวนี้ฉันพิจารณาดูแกเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันเหนือธรรม-ชาติไปเสียแล้วนะ ไม่ว่าแกจะเป็นอะไรก็ตาม เมื่อแกมาให้ฉันเห็นแล้วเช่นนี้ ก็ช่วยบอกความ หรือตอบคำถามอะไรแก่ฉันหน่อยได้ไหม นอกเหนือไปจากมายั่วแหย่โทสะหรือเยาะเย้ยพูดจาเหน็บแนมถากถาง กระทบกระเทียบแดกดันอะไรฉัน”

“ผู้กองจะให้ตอบอะไร?”

“ทุกอย่างที่ฉันจะถาม”

แงซายหันมาเผชิญหน้าตรงอีกครั้ง

“ผมจะตอบเท่าที่พิจารณาเห็นว่าจะตอบได้เท่านั้น ถ้าขืนตอบผู้กองหมดทุกข้อที่ผู้กองต้องการทราบ มันก็เป็นการผิดศีล ผู้กองก็รู้ว่าผมก็คือศิษย์ของมหาฤาษีโกทัญญะคนหนึ่ง อะไรมันจะเป็นไป ก็ต้องปล่อยให้มันเป็นไป่ จะไปฝืนลิขิตชีวิตใครย่อมไม่ได้ การบอกอนาคตหรืออดีตของผู้ใด เป็นเรื่องที่ผู้ทรงศีลไม่พึงปฏิบัติ เพราะเป็นอาบัติ”

“อ้อ! เดี๋ยวนี้แกเป็นผู้ทรงศีลไปแล้วงั้นรึ?”

อดีตคนใช้ชาวดงหัวเราะต่ำๆ ในลำคอ

“แล้วสักวันหนึ่ง ถ้าไม่ตายเสียก่อน ผู้กองจะเข้าใจได้ดีตอนนี้ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นสีดำไปก่อน”

“แกยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า?”

“มี! แต่ไม่ใช่โลกของภูมิศาสตร์หรอก เป็นโลกในดินแดนสนธยา ก็ตรงจุดนัดพบระหว่างทิวาและราตรี ที่ผู้กองเคยผ่านมาแล้วนั่นแหละ!”

“คืนนี้ฝนจะเทหนักไหม?”

“ไม่ แม้แต่หยดเดียว แต่น้ำค้างแรง!”

“พรุ่งนี้เราจะเดินทางต่อไปได้ไหม?”

“ดูแลแม่ผมทองให้ดี แล้วผู้กองจะเดินทางต่อไปได้”

“เรากำลังขาดน้ำ แงซาย บนยอดเขาพอหาได้ไหม?”

แงซายยิ้มกว้างออกไปอีก ตาเป็นประกายขบขัน

“อ้าว! ก็ไหนผู้กองบอกแม่ผมทองนั่นไว้ยังไงล่ะว่า ถ้าไต่ขึ้นไปถึงหัวปีกของยอดนกอินทรีแล้ว จะพบสระโบกขรณี มีหงส์ดำ หงส์ขาว ลอยฟ่องอยู่ เข้าใจหลอกเหมือนกันนะ ทั้งๆที่ผู้กองเองก็ยังไม่เคยรู้เลยว่า บนนั้นจะมีแม้แต่น้ำสักหยดหรือไม่...เอาน่า ถึงยังไงพรุ่งนี้ก็ยังไม่ถึงกับม้วยมรณ์หรอก รพินทร์ ไพรวัลย์เสียอย่าง กลัวอะไร”

“ไอ้ผีดิบมันตรัย มันจะก่อเวรก่อกรรมกับฉันไปอีกนานสักเท่าใด?”

“ก็คงจนกว่าจะพินาศกันไปข้างหนึ่งกระมัง กรรมเก่าจองเวรกันมาแต่อดีตชาติหลายบรรพ์มาแล้ว ก็ฟาดกับมันไปซิผู้กอง ใครดีใครอยู่ ผู้กองเองก็ศิษย์มีครูไม่ใช่หรือ แต่หนักหน่อยนะคราวนี้ สารพัดวิชาประดามีก็เรียกมาใช้เถอะ มันกะเล่นกับผู้กองสุดฝีมือของมันทีเดียวแหละคราวนี้”

“เครื่อง บี 52 ลำนั้นตกอยู่ที่ไหน?”

"เอ๊ะ! ถามมาหลายครั้งแล้วนะเรื่องนี้ บอกว่าบอกไม่ได้ ค้นหาเอาเองซิ คนหายสาบสูญยังตามพบ นับประสาอะไรกับเครื่องบินลำเท่าตึกทั้งลำ"

"นายหญิงขณะนี้อยู่ที่ไหน เป็นอย่างไรบ้าง?"

"ภาวนาอยู่เมื่อหยก ๆ นี่ไม่ใช่รึ ว่าให้เธอลืมผู้กองเสีย ไม่ต้องห่วงหลังหรอก เธอลืมผู้กองไปแล้ว...อย่างสนิททีเดียว!"

รพินทร์นิ่ง ร่างนั้นหัวเราะเบา ๆ

"หมดคำถาม?'

เสียงนั้นดังมาอีกเหมือนจะเตือนเขาให้พูด

"หมด! และแกจะไปไหน ก็เชิญไปได้แล้ว"

แทนที่จะไป แงซายค่อย ๆ หย่อนกายลงนั่งอีกครั้ง ทอดตาจับนิ่งยิ้ม ๆ มาที่เขา กล่าวขึ้นลอย ๆ ด้วยเสียงที่นุ่มว่า

"ดึกแล้วหนา..."

"ไม่ต้องมาเสือกบอกหรอก...รู้! ว่าดึก"

"ฟ้าพราวดาวเกลื่อน..."

"มีอยู่กี่ดวงละ ช่วยนับให้ทีเหอะ"

"แต่ขาดเดือน ท้องฟ้าแรมเลือน มัวมืดเหมือนใจข้า ๆ..."

"ไปได้แล้ว!"

"เสียงอะไร?..."

"เสียงกวนประสาทของแกนะซิ!"

"ผีพรายที่ไหนกู่มา..."

"ก็ไอ้ผีแงซายที่นั่งหลอกอยู่นี่ยังไงล่ะ"

"อ้อ! หริ่งหรอกหนา โหยหวนครวญมา ครวญเรียกหาใครนั่น..."

“ครวญเรียกเตี่ยเอ็งมั้ง!”

“หริ่งเรไร...”

“วะ ไอ้นี่ บอกให้ไปพ้นๆ เสียที”

“ร้องไปทำไมกัน...”

“ร้องด่าว่า ไอ้แงซาย ไอ้กะล่อนดง!”

“คงจะกู่เรียกชู้มัน ข้าคงเหมือนกัน ได้แต่โศกศัลย์อาลัย...”

เขาพยายามลืมตา แต่ลืมไม่ขึ้นจริงๆ แงซายชะโงกหน้าเข้ามาใกล้

“หริ่งเอย
หวังเชยชมใคร่
กลับเงียบไป คู่ขวัญใจ คงจะได้คืนรัง
ทุกสิ่งพลอยเงียบไป
แว่วไกลไก่ขันดัง
รุ่งยามอรุณยินเสียงระฆัง
ฉันยังนั่งคอยเธอ!...”

“แงซาย!”

รพินทร์หลุดปากตะโกนลั่นออกมาได้ พร้อมกับผงกตัวพรวดขึ้นนั่งลืมตาโพลง จ้องไปยังหินก้อนนั้น ไม่มีวี่แววอะไรทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างสงบเงียบ และเงาสลัวรางของก้อนหินรอบด้าน นอกจากนั้นก็เป็นเสียงแมลงในราตรีอันแสนสงัดเท่านั้น

---

* เพลง ยามดึก คำร้อง แก้ว อัจฉริยะกุล ทำนอง เอื้อ สุนทรสนาน

มีเสียงขยับลูกเลื่อนกร้วม ดังขึ้นมาเกือบจะไล่ๆ กับเสียงร้องและอาการผวาลุกขึ้นนั่งเบิกตาตะลึงของเขา จากนั้นก็เงียบไปชั่วอึดใจ จอมพรานยังนั่งนิ่ง คริสตินาและกลุ่มนายจ้างที่นอนเรียงรายเป็นแถวหน้ากระดานอยู่ ยังไม่มีใครรู้สึกกายขึ้นทั้งสิ้น และพวกลูกหาบพรานพื้นเมืองต่างที่นอนเป็นกลุ่มเรียงรายอยู่รอบๆ ก็ล้วนอยู่ในอาการสงบ แสดงว่าหลับไม่รู้สึกตัวกันทุกคน

ขณะจิตต่อมา ระหว่างที่เขายังนั่งเอามือลูบใบหน้าอยู่นั้น เงาของใครคนหนึ่งในกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา ก็ค่อยๆ ลุกขึ้นมาพร้อมกับไรเฟิลในมือ ย่องเป็นเงาตะคุ่มเข้ามา ตาเฒ่าบุญคำนั่นเอง และเสียงขยับลูกเลื่อนที่แว่วให้ได้ยินมาเมื่อครู่นี้ก็คงมาจากแกนั่นเอง

“นาย...นายเป็นอะไรไป...บุญคำจำใจตื่น เห็นนายเผ่นขึ้นมานั่งก็คอยคุมเชิงอยู่ นึกว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่เห็นมีอะไร”

แกแตะไหล่เขา กระซิบถามแผ่วเบา จ้องหน้าเขม็งบุญคำรวดเร็วและฉับไวต่อเหตุการณ์เสมอ

พรานใหญ่ขยี้ตา ยิ้มจืดๆ

“เปล่าๆ ไม่มีอะไรหรอกบุญคำ ฉัน...ฉันฝันร้าย และคงจะละเมอร้องอะไรออกไป”

“เอ ท่าไม่ค่อยจะดีแฮะ นายกู คืนนี้...เดี๋ยวบุญคำมานอนใกล้ๆ นายดีกว่า”

ว่าแล้วแกก็เผ่นกลับไปที่เดิมของแกอย่างเบากริบ อึดใจ ก็ย้อนกลับมาพร้อมกับอัฐบริขารเครื่องนอน ประเภทเดียว

กับเขา ประกอบด้วยกระสอบป่าน ย่ามหนุนหัว แล้วก็ผ้าผวยผืนบางๆ ดำยิ่งกว่าขี้เป็ด พอมาถึงก็ยืดที่ปูนอนใกล้ๆ เขา

"นายนอนเหอะ บุญคำดูแลอะไรให้เองคืนนี้ ไม่ต้องมามัวห่วงแหม่มคริสนี่หรอก ถ้าน้ำมันที่เติมเข้าเส้นเลือดนั่นหมด..."

แกชี้ไปที่ถุงน้ำเกลือที่เหลืออีกประมาณ 1 ใน 4 ของถุง

"บุญคำจะปลุกหมอเบลให้แกมาช่วยถอดเข็มให้เอง ระวังนายจะไม่สบายไปอีกคน"

ถึงคราวคับขันจำเป็นจริงๆบุญคำใช้ได้ทีเดียวแหละเพราะความฉลาดรอบคอบของแก แต่ถ้าไม่มีอะไรก็ทะลึ่งโลน ไร้สาระไปตามเรื่อง ความจริงมันเกิดจากนิสัยอารมณ์สนุกคะนองของแกนั่นเอง และในยามนี้ ไม่มีใครที่จะไว้วางใจสำหรับเขาได้มากไปกว่าบุญคำอีกแล้ว ท่ามกลางมหาพิบัติภัยกลางป่ามฤตยูที่แวดล้อมอยู่

จอมพรานเอนกายลงนอนอย่างละเหี่ย หันไปมองทางแม่ผมทอง สมุนขวาคู่ใจทันในความคิด บอกเบาๆ ว่า

"แหม่มคริสหลับสนิท คงโดนยานอนหลับผสมเข้าไปในไอ้ถุงนี่ด้วย พรุ่งนี้ก็แข็งแรงดีเหมือนเดิม อย่าห่วงเลย"

รพินทร์หลับตาลง เอามือก่ายหน้าผาก

"บุญคำ"

"ขะรับ...นายมีอะไร?"

"พรุ่งนี้เราอาจไม่พบแหล่งน้ำบนยอดเขาลูกนี้เลย"

"ไม่พบพรุ่งนี้ ถ้าไม่ตายเสียก่อนมะรืนก็พบ มะรืนไม่พบมะเรื่องก็พบ"

แกตอบง่าย ๆ ตามสไตล์ของแก

“พวกเราจะอดน้ำ อดอาหาร หมดแรงไต่เขากันต่อไป ฉันอาจตัดสินใจผิดก็ได้ที่นำพวกเขาบ่ายหน้าขึ้นมาทางหน้าผาด้านนี้”

“ให้มันรู้ไป เป็นไรเป็นกันซิน่า นาย อย่างน้อย ไอ้คำ ไอ้จัน ไอ้เกิด ไอ้เส่ย ก็ยังอยู่กับนายพร้อมทั้งสี่คน แล้วมืออย่างนายถ้าตัดสินใจนำทางผิด ก็ไม่มีใครนำทางได้ถูกอีกแล้ว พรุ่งนี้ขออนุญาตยิงสัตว์มาเป็นอาหารบ้างนะนาย เราหมดเสบียงพวกเนื้อแห้งแล้ว”

“ตกลง”

เขาพยักหน้าบอกง่าย ๆ

“ดูนายเศร้าซึมเหลือเกินคืนนี้”

“ฉันก็เป็นอย่างฉันอย่างนี้มาตลอดกาลนั่นแหละ ไม่ได้เศร้าไม่ได้ซึมอะไรหรอก จะให้หน้าทะเล้นหัวร่อคิกคักคิดสัปดี้สีปดนอะไรอยู่ตลอดเวลาอย่างบุญคำได้ยังไง”

“สัปดนเสียมั่งวันละนิด เค้าว่าจิตมันแจ่มใสนะนาย อย่าไปคิดจริงจังอะไรกับมันนักเลย กรรมหมดเราก็ตายเอง กรรมยังไม่สิ้นก็ดิ้นรนกระเสือกกระสนกันไป แต่บุญคำสังหรณ์อะไรบางอย่างนะ มันสา ๆ ยังไงพิกล”

“สังหรณ์อะไร?”

“สังหรณ์ว่านายหญิงจะตามเรามา”

แกกระซิบเบาที่สุด รพินทร์ถอนใจเฮือก

“อย่าพูดอะไรในสิ่งไร้สาระ มันเป็นไปไม่ได้หรอก นายหญิงจะตามมาทำไม เอาละ หยุดพูดได้แล้ว ฉันจะพยายาม

หลับ ดูแหม่มคริสด้วย ถ้าน้ำเกลือหมดถุง ปลุกแหม่มเบลให้ถอดเข็มออก”

นั่นคือประโยคสดท้ายของเขา ก่อนจะเงียบสนิทไป...

ธูปที่จุดและปักแยกกันไว้ชุดหนึ่ง 3 ดอก บูชาคุณพระรัตนตรัย อีกดอกหนึ่งแยกมาต่างหาก สักการะแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปกครองภูเขา ขุนเขา และป่าใหญ่ที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ ส่งควันกรุ่น กินลามเข้าไปประมาณ 3 ใน 4 ส่วนแล้ว ดาริน วราฤทธิ์ คงนั่งสงบนิ่งไม่ติงกาย ขณะนี้หล่อนปราศจากความรู้สึกใดๆ ทางร่างกายแล้ว ดวงปราณสนิทแน่วนิ่งอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ห่างออกไปเบื้องหลังเพียงแค่วาเศษ หนานอินนั่งขัดสมาธิเช่นกัน คอยควบคุมดูแลอย่างระมัดระวัง สิ่งที่แกจะทำได้ในยามนี้ก็เพียงใช้อาคมเป็นเกราะกำบัง ไม่ให้วิญญาณ หรือสิ่งอันชั่วร้ายใดๆ เข้ามาฉวยโอกาสครอบงำดวงจิตซึ่งอยู่ในภาวะ ‘ว่าง’ ของนายหญิงเท่านั้น และสังเกตเห็นร่างของนายหญิงนั่งตัวตรงแหน่ว ลมหายใจเข้าออกแผ่วจางที่สุด ดูผาดๆ เหมือนคนที่ไม่ได้หายใจเลย แสดงว่าสามารถสะกดจิตตัวเองลงสู่อาการที่เรียกว่า ‘หลับลึก’ แล้วในภาวะร่างกายภายนอก

และแล้ว**บัดนั้นเอง...จากความมืดสนิทค่อยๆ ปรากฏแสงสว่างเรืองรองขึ้นในประสาทส่วนที่หกของดาริน หล่อนมองเห็นทะลุม่านเปลือกตาของตนเองที่ปิดสนิทออกไป!**

แสงสว่างพร่างพรายไปด้วยรัศมีงดงามนั้น ลอยเด่นอยู่

เบื้องหน้าเป็นกลุ่มก้อน แล้วก็ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นตามลำดับจนกระทั่งกลายเป็นภาพชัดเจนของอรหันต์เจ้า โกฑัญญะมุนีแห่งเทือกเขานิลกาญจน์ ที่หล่อนเคยไปเฝ้ากราบไหว้ฝากตัวเป็นศิษย์และพร่ำภาวนาน้อมระลึกถึงท่านอยู่เป็นประจำในทุกครั้งที่ตนเองตกอยู่ในภาวะกลัดกลุ้ม หรือท่ามกลางมหันตภัย ไม่ว่าจะมาในรูปแบบใด

ร่างในจีวรย้อมฝาดที่หล่อนแลเห็นจากดวงตาที่สามนี้ไม่ได้แลดูเหมือนหินผิดไปจากเท่าที่เคยได้ไปเห็นด้วยตาเนื้อมาแล้ว หากแต่เหมือนผู้ทรงศีลที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ลอยเด่นอยู่กลางอากาศดำมืดเบื้องหน้า มือข้างหนึ่งยกขึ้นในลักษณะประทานพร ริมฝีปากนั้นปรากฏอาการแย้มเยือนน้อย ๆ เหมือนจะทักทายอย่างการุณย์ แต่ก็มิได้เอื้อนเอ่ยเป็นวาจาใด ๆ ออกมาทั้งสิ้น คล้ายจะรู้ความประสงค์ในใจหล่อนอยู่แล้ว

มือทั้งสองข้างของหญิงสาวที่วางซ้อนกันอยู่บนตัก ยกขึ้นพนมบูชา

“สาธุ พระคุณเจ้า!...ได้โปรดลูกด้วยเถิด...โปรดเปิดโลกที่มืดมิดเต็มไปด้วยปริศนาอันได้เกิดขึ้นแล้ว ณ บริเวณหุบผาตะเคียนทองแห่งนี้ ให้ลูกได้รู้ ได้เห็นถึงความเป็นไป เพราะลูกสุดที่จะเดาความได้ในอดีตของเหตุการณ์ที่ผ่านมาก่อนที่ลูกจะมาถึง เกี่ยวพันไปถึงชายอันเป็นที่รักผู้ผ่านมาก่อนแล้ว บัดนี้ลูกเองก็เปรียบไม่ผิดอะไรกับหญิงอนาถายากไร้ซมซานตะเกียก-ตะกายเพื่อติดตามหาชายคนรักมากลางป่าใหญ่ไพรกันดารด้วยหัวใจอันสัตย์ซื่อมั่นคง และจะไม่มีวันถอยหลังจนกว่าจะพบหรือจนกว่าตัวเองจะตาย”

หล่อนส่งกระแสจิตวิงวอน

“ความรัก คือความทุกข์!...”

กระแสเสียงแผ่วนั้น ก้องกังวานอยู่ในสมองของดาริน

“กรรมเก่าเป็นตัวส่งผลให้เกิดเหตุ...แต่เจ้าเป็นหญิงผู้มีสัจจะ มีความสุจริต มั่นคงภักดีต่อชายอันเป็นที่รักในอดีตชาติมาทุกชาติแล้ว เอาเถิด พ่อจะเปิดโลกเฉพาะเสี้ยวส่วนหนึ่งให้แก่เจ้าได้เห็นได้พิจารณา แต่จะให้เจ้าได้รู้เห็นอะไรมากไปกว่านี้มิได้ เพราะเป็นการผิดศีลวิสัย สิ่งที่จะเข้ามาพบเจ้าในนิมิตคือสิ่งที่จะช่วยหมุนกาลเวลาย้อนกลับ ให้เจ้าได้รู้เห็นอุบัติเหตุอันเกิดขึ้นแล้ว ณ สถานที่นี้ได้ ตามที่เจ้าประสงค์ แต่อย่าได้เร่งเร้าสอบถามอันใดให้มากไปกว่าที่เจ้าได้กล่าวขอแก่พ่อไว้ เจ้าจะให้สัจจะในข้อนี้ได้หรือไม่”

“เจ้าค่ะ พระคุณเจ้า ลูกจะไม่ขอสอบซักอื่นใดให้มากไปกว่าขอรู้ในเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นณหน้าผาตะเคียนทองนี้เท่านั้น”

“เช่นนั้นดีแล้ว ผู้ที่จะนำชี้เหตุการณ์อันเจ้าประสงค์จะรู้จะมาพบเจ้า ณ บัดนี้ พ่อขอจากไปก่อน ยามใดที่พิบัติภัยมาถึงจงระลึกถึงอรหันต์เจ้า 500 พระองค์ไว้ ความสวัสดีจะมีแด่ตัวเจ้าตลอดไป พึงดับไฟกิเลสสามประการให้ออกพ้นไปจากดวงจิตด้วยคือ โมหะ โทสะ และโลภะ นั่นคือประทีปนำชัยในทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าแม้มิปรากฏทันตาเห็นในชาตินี้ ก็จะส่งผลติดตามไปในชาติภพหน้า”

บอกความครบสิ้นดังนั้นแล้ว ภาพของโกฑัญญะมุนีก็เลือนลางออกไป จนกระทั่งกลายเป็นความมืดสนิทตามเดิมอยู่ขณะจิตหนึ่ง

ดารินลดมือที่พนมบูชาเหนือออก ลงวางซ้อนบนตัก ตามเดิม

มีจุดขาว ๆ เรืองแสงคล้ายหิ่งห้อย ไกลลิบลงไปยังบริเวณหน้าผาเบื้องล่างในเวลาต่อมา จุดนั้นดูจะห่างไกลจากตำแหน่งที่หล่อนนั่งสมาธิอยู่บนหน้าผามากทีเดียวดูเหมือนจะตรงบริเวณโขดหินใกล้ ๆ ลำธาร ที่คณะพรรคทั้งหมดเดินไต่เลาะกันมาเมื่อใกล้ค่ำวันนี้ ก่อนจะพบบริเวณที่เกลื่อนกลาดไปด้วยซากช้างตายเน่าเต็มบริเวณพื้นที่ไปหมดนั่นแหละ แล้วชั่วครู่เดียว จุดดังกล่าวก็เริ่มเคลื่อนลอยจากตำแหน่งนั้นใกล้เข้ามาทกขณะเป็นจุดสว่างขาว ๆ ที่ขยายใหญ่เพิ่มขึ้นทุกที ยามเมื่อใกล้เข้ามา

กระทั่งในที่สุด ก็มาปรากฏอยู่ยังโขดหินก้อนเขื่องปากโพรงถ้ำที่ดารินนั่งสงบอยู่ ครั้งแรกเห็นคล้าย ๆ กลุ่มควันก่อนต่อมาก็รวมตัวกลายเป็นสตรีสาวผู้มีเรือนร่างทรงใบหน้าเหมือนภาพวาดวิจิตร ในอาภรณ์แพรพรรณสีขาวล้วน เส้นผมและชายแพรของอาภรณ์ที่ห่อหุ้มเรือนกายปลิวไสว เหมือนถูกแรงลมพัด ดารินเฝ้าเพ่งพินิจทางมโนทวาร มีความรู้สึกเหมือนกับว่า สตรีงามเหนือคำบรรยายนางนั้น จะมายืนห่างจากหล่อนผู้นั่งอยู่เพียงแค่สองวาเท่านั้นเอง ทุกส่วนสัดชัดเจน แม้กระทั่งดวงตาที่แลจ้องมา พร้อมด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างมิตร

“ขอต้อนรับ **จิตรางคนางค์เทวี** ณ สถานถิ่นอันเป็นอาณาบริเวณปกครองดูแลของเรานี้”

น้ำเสียงหวานใสอ่อนโยนไพเราะนั้นเอ่ยทักทายขึ้น

“เธอเรียกฉันว่า...อะไรนะ...?”

หล่อนถามทางกระแสจิตนึกคิดภายในด้วยลักษณะปกติธรรมดาที่สุด นางผู้งามปานวาดนั้น แย้มสรวลออกมาเบา ๆ

“ขอโทษนะ น้อย ที่ฉันเรียกนามดั้งเดิมแต่บรรพชาติอันไกลแสนไกลของเธอ”

คำตอบต่อมาเปลี่ยนเป็นกันเองที่สุด เหมือนเพื่อนร่วมยุคสมัยที่มีความสนิทสนมคุ้นเคยกันมาก่อน

“ดีใจ ที่ได้พบเธอ เธอคือ...”

“วราดาชรี!”

“ก่อนอื่น โปรดรับสักการะ ความเคารพจากฉันด้วย วราดาชรี”

“ไม่จำเป็นหรอก...”

สตรีงามในมิติที่ 5 ของดารินตอบ

“คิดเสียว่า เราเป็นเพื่อนเก่ากันมานานก็แล้วกัน เพียงแต่เส้นแบ่งขั้นจักรวาลมาเป็นกำแพงกีดกั้นขวางบังเราไว้ แต่ราตรีน...เอาวาคนี้ เดียวนี้ดีกว่านะ...เส้นแบ่งขั้นจักรวาลแบ่งภพ ถูกเปิดออกชั่วขณะ ทำให้เราสามารถพบกันได้ง่ายเข้า”

“เมื่อสักครู่นี้ คนของฉันอัญเชิญเธอมาแล้วใช่ไหม?”

“ใช่ เขานั่งคุมเธออยู่ข้างหลังนั่นไง แต่เขามองไม่เห็นฉันหรอก”

“เธอไม่ได้ให้ความกระจ่างใด ๆ แก่เขาเลย”

“ก็เขาเป็นใครล่ะ ที่จะมาบังอาจสอบซักอะไรฉัน ไม่ว่าจะด้านบารมีหรืออิทธิฌานของเขา ยังไม่ถึงขั้นที่จะเรียก ‘เทว-นารี’ มาพูดคุยด้วยได้หรอก”

“ก็แล้วฉันล่ะ?”

“เธอเองก็ไม่มีบารมี ไม่มีอิทธิฌานอะไรทั้งสิ้น แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันประเสริฐที่คุ้มตัวเธออยู่ต่างหากที่เปิดทางให้แก่เธอ แต่จะว่าบารมีของเธอไม่มีก็ไม่ถูกต้องนักนะ ความจริงมีอยู่มากพอสมควรทีเดียว บารมีนี้เกิดขึ้นจากอำนาจสัจจาอธิษฐานและการรักษาสัตย์ที่มั่นคงยิ่งนั่นเอง...เป็นยังไง น้องสาว...ตอนนี้ดูเธอไม่ผิดอะไรกับนาง ‘ทมยันตี’ เที่ยวได้บุกป่าฝ่าดง ซมซานค้นหา ‘พระนล’ เลยนะ”

กล่าวจบ สตรีนางนั้น ซึ่งมองแล้วก็ไม่ผิดอะไรกับมนุษย์ปุถุชนเลยจนนิดเดียวในการสนทนาโต้ตอบ ระคนสัพยอกหยอกเย้าเล่น ได้หัวเราะเบาๆ ขึ้นอีก ก้าวเข้ามาใกล้อีกหนึ่งก้าว พลางค่อยๆ หย่อนกายลงนั่งบนแง่หินตรงหน้าระดับเดียวกับหล่อน

“ใช่ ฉันลำบากยากแค้น และทุกข์ระทมเศร้าจนบอกไม่ถูกในการติดตามหาเขาผู้นั้น เดินตามรอยเขามาเบื้องหลัง พบเห็นแต่ร่องรอยอันเต็มไปด้วยปริศนาไปหมด เดาอะไรไม่ถูกเลย อัดอั้นตันใจเหลือประมาณ”

“**อัคนีรุทร์** เป็นผู้มีกรรมหนัก และเป็นผู้ชดใช้กรรมมาหลายชาติแล้ว...”

หญิงสาวในชุดขาวกล่าวเนิบๆ ใช้มือลูบเส้นผมดำขลับงดงามของตนเอง

“อย่าทำหน้างงซิ ฉันหมายถึง ตาพรานที่ชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ของเธอในชาตินี้นั่นแหละ และกรรมของเขามันก็เกี่ยวโยงมาถึงเธอด้วย ยกเว้นแต่ว่าเธอจะตัดสายโซ่แห่งกรรมนี้ออกเสีย โดยไม่ไปฝังจิตผูกพันอยู่กับเขาอีก ตัดเขาออกไปจากชีวิต

ชาตินี้ของเธอเถิด ฉันเตือนเธอแล้วนะน้อย ทุกสิ่งทุกอย่างจะดีงามขึ้นสำหรับตัวเธอและพวกพ้อง ถ้าหากเธอจะกลับหลังเสียยติการติดตามลงเพียงแค่นี้”

“ไม่มีอะไรในโลกนี้หรือโลกไหนทั้งสิ้น ที่จะมาสกัดกั้นฉันเสียได้ ยกเว้นอย่างเดียว ถ้าตายเสียก่อนก็จนใจ นั่นแปลว่าการติดตามสิ้นสุด”

“แม้ว่าเธอจะตามไปพบว่า ชีวิตในชาตินี้ของเขาสิ้นลงแล้ว?”

คำถามนั้นเหมือนจะหยั่งใจมา

“แน่นอน! ฉันจะบุกบั่นติดตามเขา ไม่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ถ้าตายก็จะเอากระดูกของเขากลับ นี่คือเจตนารมณ์อันแน่วแน่”

“เช่นนั้น เธอก็เป็นยอดหญิงควรแก่การยกย่องสรรเสริญแท้จริง เกี่ยวกับความรักมั่นคงที่มีต่อชายหนึ่งและชายเดียวเอาละ ฉันรู้เจตนาของเธอแล้ว ว่าเธออยากจะทราบอะไรบ้างเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังบริเวณหน้าผาตะเคียนทอง ซึ่งฉันดูแลอยู่นี้...เพราะฉะนั้น อินทรีย์หยาบภายนอกของเธอจงทิ้งให้นั่งอยู่นั่นแหละ แต่ดวงจิตของเธอจงแยกจากร่างชั่วขณะและติดตามฉันมาเถิด ฉันจะนำมาให้เห็นทุกสถานที่ ทุกเหตุ-การณ์ ว่า ณ วันที่คนรักของเธอมาถึงที่นี่ เขาได้กระทำอะไรและเกิดเหตุการณ์อย่างใดบ้าง”

นางนั้นลุกขึ้นยืน พร้อมทั้งทอดแขนอันอ่อนช้อยยื่นส่งมาทางหล่อนในอาการเชิญชวน

"ฉัน...จะถอดดวงจิตฉันออกจากร่างได้อย่างไร ฉันยังไม่เคย เธอเข้ามานำฉันไปซิ เข้ามาจับแขนฉัน"

ร่างนั้นคงยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น

"ตาแก่ที่นั่งคุมหลังเธออยู่นั่น แม้จะไม่มีอิทธิฌานบารมีแก่กล้าพอ แต่แกก็มีเวทมนตร์อาคมทางเดียรฉานวิชาเหลือร้ายนัก และขณะนี้ได้แผ่เป็นรัศมีปกป้องเหมือนร่างแหเพชรปกคลุมร่างของเธอไว้แล้ว ป้องกันไม่ให้อะไรแผ้วพานเข้าไปใกล้อินทรีย์หยาบของเธอได้ ถึงฉันเองก็เข้าไปใกล้กายเธอมากกว่านี้ไม่ได้ มันร้อนราวกับไฟโลกันตร์ ฉะนั้น เธอจงถอดจิตออกมาเองเถิด ตั้งพุทโธนุสติ ระลึกขอพรจากมหาฤาษีโกฑัญญะว่าเธอจะขอถอดจิตออกจากร่าง แล้วเธอจะสัมฤทธิผลสมเจตนา ไม่ต้องกริ่งเกรงอะไรทั้งสิ้น ฉันไม่มีพิษมีภัยใดๆ แก่เธอ และอรหันต์องค์นั้นจะปกปักรักษาคุ้มครองดวงจิตให้แก่เธอเอง ขอรับรองว่าไม่มีอะไรมาทำอันตรายเธอได้แม้แต่มันตรัยและบริวารของมัน ที่รอคอยโอกาสอยู่ก็ตาม"

ด้วยเจตนาอันมั่นคง กล้าหาญ และดวงจิตที่เด็ดเดี่ยวเต็มที่ ปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึงใดๆทั้งสิ้น ดาริน วรา-ฤทธิ์ ปฏิบัติตามคำแนะนำของสิ่งลี้ลับเหนือระดับมนุษย์ปุถุชนนั้นทันที...

ในการเฝ้าจับสังเกต และคุมด้วยอาคมอยู่ตลอด

เวลาของพรานครูหนานอินที่นั่งสะกดอยู่เบื้องหลังของนายหญิงแกเห็นร่างที่นั่งทรงกายนิ่งดุจท่อนหินนั้น สงบนิ่งไปนานราว

45 นาที หรืออาจหนึ่งชั่วโมงเต็ม ๆ แล้ว โดยไม่มีการเคลื่อนไหวใด ๆ แม้แต่นิดหนึ่ง และธูปที่จุดไว้ก็ดับไปตั้งนานแล้ว หนานอินชักเอะใจ

พนมมือขึ้นเหนือศีรษะ โอมอ่านคาถา ขยับจะเป่าพรวดไปทางด้านหลังของนายหญิง เพื่อใช้อาคมปลุกหล่อนให้สะดุ้งตื่นขึ้นมา แต่ยังไม่ทันที่แกจะทำอะไรลงไป ก็ปรากฏว่านายหญิงถอนใจยาวลึกขึ้นเป็นครั้งแรก พร้อมกับเคลื่อนไหวกายหันหน้ากลับมาทางแก สีหน้ายังคล้ำเผือดอยู่เช่นนั้น แต่แววตาที่แลมา ดจะเป็นประกายแจ่มใสขึ้นเล็กน้อย

“นายหญิง!...หนานอินกำลังจะปลุกนายหญิงขึ้นมาอยู่เดี๋ยวนี้ พอดีนายหญิงรู้สึกตัวเสียก่อน”

แกเอ่ยขึ้นอย่างร้อนรน แต่ก็มีแววโล่งอก

ราชสกุลสาว เอามือทั้งสองข้างลูบใบหน้า บอกเรียบ ๆ ว่า

“ไม่ต้องปลุกหรอก มันเป็นเวลาที่ฉันเลิกจากการนั่งสมาธิพอดี ฉันนั่งอยู่นานมากไหม?”

“โอ้โฮ! เป็นชั่วโมงเลย นายหญิง นานจนหนานอินเห็นท่าไม่ดี เพราะตัวนิ่งแข็งเป็นหินเลย ลมหายใจก็แทบจะไม่เห็นเป็นยังไงมั่งล่ะ นายหญิงเห็นอะไรมั่ง”

หล่อนยิ้มจาง ๆ น้ำใส ๆ คลออยู่ในดวงตา พึมพำ

“ฉันคิดว่าฉันเห็นนะ เห็นอย่างกระจ่างแจ้งที่สุด และพอใจแล้ว เอาละ ฉันเลิกนั่งแล้ว ลุงมานอนเสียเถอะ ฉันก็จะนอนเหมือนกัน”

กล่าวจบหล่อนลุกขึ้น เดินตรงไปยังตำแหน่งที่นอนของ

ตน พอเฉียดหนานอินผู้ยังนั่งอยู่ ก็ตบไหล่แกเบา ๆ ครั้งหนึ่ง หนานอินแหงนมองอย่างงง ๆ

“นายหญิงเห็นอะไรยังไง ทำไมไม่บอกให้หนานอินฟังมั่ง”

“ไม่ต้องบอกหรอก พรุ่งนี้จะพาไปชี้ให้ดูเลย ว่าอะไรมันเกิดขึ้นยังไง และตรงไหน”

หล่อนบอกเพียงแค่นั้น ก็มาเอนกายลงนอนที่ของตน ตำแหน่งใกล้ ๆ กับพี่ชายกลาง ยังไม่หลับตา แต่มองอย่างปราศ-จากจุดหมายขึ้นไปบนเพดานถ้ำอันมืดมิด หนานอินนั้นพอเห็นหล่อนเข้าประจำที่นอนแล้ว ก็ลากไรเฟิลและเครื่องนอนของแกออกไปนอนดักขวางอยู่ปากทางเข้า

ขณะกำลังนอนครุ่นคิด พี่ชายกลาง ผู้ซึ่งเข้าใจว่า หลับไปนานแล้ว ก็ใช้นิ้วสะกิดมาที่ต้นแขน พอหันไปก็เห็นเขาลืมตาจ้องหน้าอยู่แล้ว

“ยังไม่หลับอีกหรือคะ พี่กลาง”

“ก็หลับ ๆ ตื่น ๆ อยากดูเหมือนกันว่าน้อยจะไปนั่งอยู่ตรงนั้นนานสักเท่าไหร่...”

ยกมือขึ้นปัดชายแขนเสื้อดูนาฬิกา

“55 นาที กับ 34 วินาทีพอดี นับตั้งแต่จุดธูปเสร็จ และไปนั่งทำท่าเป็นนักวิปัสสนาอยู่ตรงปากโพรงถ้ำนั่น”

“ก็แปลว่าพี่กลางไม่ได้หลับเลย คอยจับสังเกตน้อยอยู่ตลอดเวลา?”

“นอนได้เสียทีมั้ง มาลืมตามองดูเพดานถ้ำอยู่อย่างนี้มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก”

พี่ชายตัดบทมา

“พี่กลางจะหลับก็หลับเถิดค่ะ อย่ามากังวลอะไรกับน้อยเลย”

“พี่ชายสองคน มีน้องสาวสุดท้องอยู่คนเดียวเท่านั้นนะ ถ้าไม่กังวลด้วย ก็ไม่มาเหนื่อยยากเสี่ยงชีวิตอยู่ด้วยอย่างนี้หรอก น้อยอาจไม่รักพี่เท่ากับรักพี่ใหญ่เขา แต่ขอให้รู้ไว้เถิดว่า พี่คนนี้ก็รักน้องสาวไม่น้อยไปกว่าพี่ชายคนโตเหมือนกัน แม้จะไม่อ่อนโยน หรือเอาอกเอาใจเท่าพี่ใหญ่เขาก็ตาม”

คำพูดชนิดนั้น ทำให้หล่อนหันไปกอดพี่ชายกลางไว้แน่น พูดเสียงเครือ

“น้อยก็รักพี่กลางไม่น้อยไปกว่าพี่ใหญ่หรอกค่ะ แล้วก็แสดงให้เห็นแล้วว่า ถ้าไม่รัก ไม่ห่วง ก็คงไม่ไปตามพี่กลางกลับมาหรอก น้อยเป็นคนสั่งให้พี่ใหญ่ออกตามพี่กลางตอนที่หายสาบสูญไปนะคะ ตอนนั้นพี่ใหญ่กับพี่กลางกำลังหมางใจกันอยู่ด้วย อะไรก็ตามที่น้อยอาจแข็งกระด้างก้าวร้าวดื้อดึงต่อพี่กลางไปแล้ว น้อยกราบขออภัยด้วย”

อนุชา วราฤทธิ์ ลูบศีรษะน้องสาวอย่างเอ็นดู

“เอาละ พี่เข้าใจ เราก็มีกันอยู่เพียงสามคนพี่น้องเท่านั้น แล้วก็ไชยยันต์อีกคนหนึ่ง ที่เปรียบเหมือนญาติสนิทเพื่อนตายสี่ชีวิตของเรานี่ ใครทุกข์ อีกสามคนก็ทุกข์ด้วย ใครสุข อีกสามคนก็สุขด้วย พี่เห็นอาการของน้อยคืนนี้แล้ว พี่ไม่สบายใจเลย”

“น้อยจะไม่ทำอะไรให้พี่กลางต้องกังวล ไม่สบายใจอีกเลย ขอให้สัญญา”

“ดี เรารู้ตัวกันล่วงหน้าแล้ว ว่าเราจะมาสู่ความยากแค้น

ด้วยกันในการติดตามรพินทร์ครั้งนี้ ไม่ใช่ลำบากเฉยๆ อาจถึงตายได้ง่ายๆ และมีเปอร์เซ็นต์ตายมากเสียด้วย แล้วธุระอะไรที่เราจะต้องมาสร้างกังวลให้หัวใจมืดมัวทกข์หนักลงไปอีก สร้างกำลังใจของเราให้เข้มแข็งเอาไว้เป็นทุนต่อสู้กับพิบัติภัยอันตรายที่จะมาถึงเราดีกว่า”

“น้อยตระหนักดีค่ะ ว่าจะไม่มีพี่หรือเพื่อนใดๆประเสริฐไปกว่าพี่ใหญ่ พี่กลาง และไชยยันต์อีกแล้ว ทั้งสามคนมีสิทธิ์ที่จะไม่ร่วมทางมากับน้อย และมีสิทธิ์ที่จะเหนี่ยวรั้งกักตัวน้อยไว้เพื่อไม่ให้มาในครั้งนี้ก็ได้ แต่ทกคนก็ไม่ขัดใจน้อยเลย เพราะความรัก อยากจะเอาใจน้อย”

“ใช่ นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง นอกจากตัวน้อยเองแล้ว พวกเราทุกคนก็รักและเป็นห่วงรพินทร์เสมอด้วยเพื่อนตายคนหนึ่ง จึงไม่อาจนิ่งดูดาย หรือแค่เฉพาะรอฟังข่าวเขาอย่างเดียวเท่านั้น เมื่อรู้ว่าเขาต้องเดินทางมาอย่างไม่มีอนาคตแบบนี้”

ดารินนิ่งซึมไปครู่ พลิกตัวกลับไปนอนหงายตามเดิม มือยังจับฝ่ามือของอนุชา หรือพรานชดไว้แน่น

“พี่กลางคะ”

“ฮื่อม์ ?”

“พอจะฟังสมมติฐานเดาเรื่องราวที่น้อยจะพูดถึงเหตุ-การณ์ อันเกิดขึ้นยังบริเวณหน้าผาตะเคียนทองนี่ได้ไหมคะ?”

“สมมติฐาน?”

“ค่ะ! เอาว่าเป็นเรื่องสมมุติ เดาเหตุการณ์หรือคาดคะเนไปพลางๆ ก่อนก็แล้วกัน”

อนุชาขยับตัว แล้วเปลวไฟแช็กก็สว่างแวบขึ้น เขาเริ่มจุดบุหรี่

“ลองว่าไปซิ ดีเหมือนกัน คุยกันไปเรื่อยๆ มันก็คงจะง่วงและหลับไปเองได้”

“รพินทร์กับพวกนั้น พร้อมทั้งกะเหรี่ยงสามคน โดยมีคนหนึ่งบาดเจ็บออกเดินทางจากป่าไผ่ มาถึงที่หมู่บ้านตะเคียนทองในเวลาบ่ายของวันรุ่งขึ้น ภายหลังจากที่หยุดค้างหนึ่งคืนตรงตำแหน่งที่ปะทะกับโขลงช้างบริเวณป่าไผ่นั้นแหละค่ะ”

“กะเหรี่ยงสามคน คนหนึ่งบาดเจ็บ?...”

อนุชาทวนคำ

“ค่ะ ก็จากหลักฐานที่เราพบการเยียวยาที่ป่าไผ่ก่อนจะถึงตะเคียนทองนี่แหละ คนบาดเจ็บนั้น ถูกกระทิงเหยียบถากๆ หน้าท้องเปิด ไส้ไหล มีการเย็บแผลรักษาพยาบาลกันที่นั่น ทำให้การเดินทางหยุดชะงัก ทั้งๆ ที่เดินออกจากโป่งน้ำร้อนมาได้หน่อยเดียว ทั้งสามกะเหรี่ยงเป็นลูกบ้านของหมู่บ้านตะเคียนทองนี่แหละ กำลังอยู่ในระหว่างหนีคชภัย สวนทางกับพวกรพินทร์ที่บ่ายหน้าขึ้นมาพอดี คนที่ถูกเหยียบไส้ทะลัก แต่ไม่ตาย เพราะรพินทร์ขอร้องให้ฝ่ายอเมริกันช่วยไว้ ชื่อสะเอิง ส่วนเพื่อนอีกสองคนที่ปลอดภัยดี ชื่ออูถะกับพะโต้”

อดีต ‘พรานชด’ หันหน้าขวับ ดูน้องสาวผู้นอนพูดช้าๆ อยู่เหมือนจะเป็นการรำพึงในทันที ถามต่ำๆ เสียงเป็นงานเป็นการขึ้น

“สมมติฐาน มันควรจะเป็นเหตุการณ์ที่กว้างๆ มันคงไม่ละเอียดแบบขนาดมองเห็นชัดกับตา ถึงขนาดรู้จักชื่อได้หรอก น้อยไปรู้ได้อย่างไรว่า มีกะเหรี่ยงสามคน คนหนึ่งชื่ออูถะ อีกคนหนึ่งชื่อพะโต้ และคนที่เคราะห์ร้ายถูกกระทิงเหยียบชื่อสะเอิง?”

น้องสาวนิ่งไปกึ่งอึดใจ แล้วบอกแผ่วเบาต่อมาว่า

“ก็คิดว่า เป็นชื่อสมมุติไปก่อนก็แล้วกันค่ะ”

“เอาละ แล้วยังไงต่อไป ตอนนี้พี่คิดว่าพี่ไม่ง่วงแล้วนะ”

อนชาพดโดยเร็ว

ดารินปล่อยมือข้างหนึ่งที่กำฝ่ามือพี่ชายไว้แน่นนั้นออก แล้วยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าของตนเอง ซึ่งบัดนี้เย็นชื้นไปด้วยละอองไอของน้ำค้าง ขณะที่หล่อนออกไปนั่งอยู่ตรงปากโพรงถ้ำก่อนจะกลับเข้ามานั้น กล่าวแผ่วเบาต่อมาด้วยน้ำเสียงฟังดูเลื่อนลอย คล้ายคนที่ตกอยู่ในห้วงภวังค์ต่อมาว่า

“พวกเขาพากันเดินทางมาถึงหมู่บ้านตะเคียนทอง โดยการนำเอากะเหรี่ยงสามคนติดขบวนมาด้วย คนที่บาดเจ็บถูกหามใส่แคร่มา เมื่อมาถึงเขาก็พบกับสภาพของหมู่บ้านแหลกพินาศเป็นแปลงด้วยการบุกเข้าทำลายของโขลงช้างผีสิงเหมือนอย่างที่เราพบกันแล้วเมื่อตอนเย็นนี้ แต่ขณะที่รพินทร์มาถึงนั้น กองทัพช้างได้บุกเข้ามาทำลายหมู่บ้านสดๆ ร้อนๆ ห่างเพียงแค่ไม่เกิน 3-4 วันก่อนที่เขาจะมาถึงเท่านั้น และได้พบกับซากศพที่หนีไม่ทัน ถูกช้างฆ่าระเนนระนาดเกลื่อนไปหมด หัวหน้าหรือนายบ้านที่ชื่อโบเมียะ ได้รวบรวมพรรคพวกที่เหลือตายจากการบุกทำลายของช้างร้ายโขลงนี้ ละทิ้งหมู่บ้าน ถอย

ขึ้นมาอาศัยเป็นมนุษย์ถ้ำอยู่บนหน้าผา ตำแหน่งที่พวกเราขึ้นมาอาศัยนอนกันคืนนี้แหละ เพราะไม่สามารถจะอยู่ตามพื้นที่ซึ่งช้างสามารถจะเดินบกเข้ารังควานได้ จึงต้องหนีขึ้นมาอาศัยอยู่ตามซอกหน้าผาชัน ซึ่งเป็นจุดอันจะทำให้รอดตายพ้นภัยอยู่ได้ แต่ก็ลำบากมาก ไม่สามารถจะทำมาหากินได้ตามปกติ ทิ้งซากปรักหักพังของบ้านเรือนและศพของพวกตนไว้ตรงนั้น จนกระทั่งคณะของรพินทร์มาถึง...”

“ก็แปลว่า...ในการเดาของน้อย...หมู่บ้านตะเคียนทองถูกทำลายแหลกไปก่อนแล้ว รพินทร์กับพวกนั้นจึงเดินทางมาถึงที่นี่”

“ค่ะ พวกลูกบ้านกระเจิดกระเจิงหนีกันออกไปรอบทิศ สามคนที่ไปพบกับคณะรพินทร์นั่น อยู่ในระหว่างจะเผ่นหนีลงไปยังหมู่บ้านซับบอน เพื่อจะนำข่าวเกี่ยวกับช้างโขลงไอ้งาดำที่เข้ามาอาละวาด เดินทางไปบอกแก่รพินทร์ ซึ่งขณะนั้นทุกคนเข้าใจว่าเขายังอยู่ที่หนองน้ำแห้ง แต่บังเอิญมันเป็นเวลาที่รพินทร์เดินทางสวนขึ้นมาพอดี และพบกันโดยบังเอิญ ขณะที่คนที่ชื่อสะเอิงถูกกระทิงเหยียบเอาไส้ไหล...พี่กลางพอจะฟังการตัดต่อลำดับภาพของน้อยได้ถูกไหมคะ เท่าที่พูดให้ฟังมานี่”

อนุชาเป่าควันบุหรี่สูงขึ้นไปด้านบน บอกมาต่ำๆว่า

“เอาละ พอจะมองเห็นภาพตามที่น้อยว่านี่แล้ว เพราะมันสอดคล้องกันได้อย่างไม่มีอะไรขัดแย้ง จากเหตุการณ์ที่เราตามมาพบเห็นโดยหลักฐาน”

“ขอทำความเข้าใจอีกครั้งว่า ที่น้อยพูดเป็นการอนุมานหรือสมมุติเอาเท่านั้นนะคะ”

“พี่เข้าใจ ว่าต่อไปซิ”

“รพินทร์ผ่านหมู่บ้านพินาศนั้นมาทันที และตามมายังหน้าผาตะเคียนทองแห่งนี้ พบพวกที่หนีขึ้นมาเป็นมนษย์ถ้ำอยู่บนนี้ ก็คงเป็นธรรมดาที่จะต้องสอบซักรู้ความว่ามันได้เกิดอะไรขึ้นอย่างไร พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองยังคงมีที่หลบพักอาศัยอยู่บนซอกโพรงบนหน้าผานี้ตามเดิม ส่วนคณะของรพินทร์ปักหลักหยุดพักคุมเชิงอยู่ตรงบริเวณลานใต้หน้าผานี้ เป็นการพักชั่วขณะ โดยยังไม่เดินทางต่อ...

ในขณะที่เขามาหยุดพักอยู่ตรงนี้ยังวันอยู่มาก จึงออกคำสั่งให้พรานพื้นเมืองของเขาและกะเหรี่ยงตะเคียนทองจำนวนหนึ่ง ย้อนกลับไปยังหมู่บ้านร้างอันไม่ห่างไกลนัก จัดการค้นหาเสบียงเท่าที่จะขนมาได้จากซากบ้านพังเหล่านั้น และให้นำเอาศพเน่าเฟะของพวกเคราะห์ร้ายมากองรวมกัน เผาเสียให้หายอุจาดตา เมื่อเรามาถึงเราจึงพบเข้ากับกองไฟ และกองกระดูกมีรอยถูกเผา...

โบเมียะและพวกที่เหลือตาย ดีใจที่เห็นรพินทร์กับคณะเดินทางมาถึงที่นี่ อย่างน้อยการมาถึงของพรานใหญ่ที่ทุกคนต้องการและรอคอยอยู่ก่อนแล้ว มันก็สร้างความอบอุ่นเป็นหลักประกันขึ้นได้ ท่ามกลางการถูกรังควานหนักของโขลงช้างอันมีพฤติการณ์โหดเหี้ยมผิดไปจากธรรมชาติช้างป่าปกติสามัญ...

ทั้งสองฝ่ายที่พบกันก็ยังคงแบ่งกันอยู่เป็นสองพวก คือ พวกกะเหรี่ยงหนีตาย รพินทร์ให้ไปอาศัยหลับนอนอยู่บนหน้าผาตามเดิม ส่วนพวกเขาปักหลักคุมสถานการณ์กันอยู่ยังเนิน

ข้างล่าง สัมภาระต่างๆ ที่ติดตัวมาด้วยนั้นเพื่อความปลอดภัย รพินทร์กับฝรั่งพวกนั้นสั่งให้ทยอยนำขึ้นไปเก็บซ่อนเพื่อความปลอดภัย ยังช่องโพรงบนหน้าผาอันเป็นตำแหน่งพักซ่อนตัวของพวกกะเหรี่ยงลี้ภัยทันที ฝ่ายตนคงมีแต่สิ่งของที่ไม่จำเป็นหรือมีค่านัก พักแรมคืนกันอยู่ที่ตีนผาเพื่อเตรียมพร้อมที่จะประจัน-หน้ากับโขลงช้างผีสิง ถ้าหากว่ามันจะบุกเข้ามาเล่นงานในเวลากลางคืน ทุกคนพร้อมที่จะรับศึกใหญ่ ถ้ามันบุกเข้ามาไม่ว่าเวลาใด และถ้าต้านไม่อยู่ ก็ยังมีโอกาสที่จะถอยหนีขึ้นหน้าผาซึ่งพวกกะเหรี่ยงไปยึดอาศัยอยู่ก่อนแล้ว เป็นการยึดชัยภูมิที่ถูกหลักที่สุดในการรับมือพร้อมทางหนีทีไล่”

“ก็แปลกดี ที่น้อยเดาเหตุการณ์ปริศนาที่เราตามมาพบภายหลังนี้ได้ยังกะตาเห็นงั้นแหละ ถ้างั้นรพินทร์กับคณะก็ต้องพักแรมคืนอยู่ที่ตีนผานี่หนึ่งคืน”

“ไม่ใช่หนึ่งคืนหรอกค่ะ แต่เป็นสองคืนซ้อนๆ กับแทบจะอีกหนึ่งวันเต็มๆ ของการมาพักอยู่ที่นี่ เพราะมีนมีเรื่องรายเกิดขึ้นเสียก่อนทำให้เกิดการชะงักกันอยู่ที่นี่นานเกินกว่ากำหนดเดิม...ฟังน้อยปะติดปะต่อเหตุการณ์ต่อไปนะคะ”

“ว่าไป”

“คืนที่มาถึง ภายหลังจากตระเตรียมแผนการเรียบร้อยไล่กะเหรี่ยงขึ้นมาบนหน้าผาแล้ว รพินทร์และพวกเขาทุกคนยึดที่นอนเตรียมพร้อมอยู่ข้างล่าง คนเจ็บที่ชื่อสะเอิง อันยังอยู่ในระหว่างต้องรักษาเยียวยาให้น้ำเกลือแทนอาหารถูกสั่งให้แบกขึ้นมานอนอยู่ในคูหาถ้ำที่ลูกเมียของตนอาศัยอยู่ก่อนแล้ว...”

หล่อนเว้นระยะ เอามือตบลงกับพื้นหินที่นอนอยู่

"ก็โพรงถ้ำแคบ ๆ ที่เราสี่คนกำลังนอนอยู่เดี๋ยวนี้แหละค่ะ สะเอิงถูกส่งเข้ามานอนอยู่บนนี้ในคืนนั้น!"

อนชาผงกตัวขึ้นในทันที มองไปยังเสาน้ำเกลือที่ดารินยังคงปักไว้ให้อยู่ในลักษณะเดิม

"เธอหมายถึงว่า เสาน้ำเกลืออันนั้น...?"

"ไม่ใช่ค่ะ นั่นมันเป็นเหตุการณ์ต่อไป สะเอิงไม่ได้นอนอยู่ตรงนี้ แต่เข้าไปนอนรับการรักษาอยู่ในซอกลึกเข้าไปยังตำแหน่งที่พี่ใหญ่และไชยยันต์นอนอยู่เดี๋ยวนี้ นั่นแหละ เฉพาะคืนนั้น รพินทร์ยังไม่ได้ขึ้นมานอนเจ็บอย่บนนี้ เขาเพียงแต่ขึ้นมาเยี่ยมดูอาการคนเจ็บในตอนหัวค่ำ พร้อมกับหมอเบล แล้วก็กลับกันลงไป"

พี่ชายกลาง คราวนี้จ้องหน้าน้องสาวตาไม่กะพริบ

"พี่สงสัยเสียจริง น้อยเอาเรื่องราวเป็นตุเป็นตะเหล่านี้มาพูดได้ยังไง"

"มันก็เหมือนตลับวีดีโอเทป ที่บันทึกเหตุการณ์ไว้นั่นแหละค่ะ บันทึกไว้ในขณะที่เราไม่อยู่ ไม่เห็นเหตุการณ์สด ๆ และเมื่อเราต้องการดูเราก็กรอเทปกลับ เปิดถ่ายทอดเข้าเครื่องโทรทัศน์ ให้ภาพมันปรากฏออกมาเพื่อเห็น เสียดายแต่เพียงว่า ในบางเหตุการณ์นั้น เครื่องบันทึกเทปมันไม่ยอมจะบันทึกภาพไว้ให้เห็นเท่านั้น โดยอาจเห็นว่าไม่จำเป็น และไม่ประสงค์จะให้น้อยได้รู้เหตุการณ์เฉพาะตอนนั้น ๆ ก็ได้ อย่างเช่นตอนที่รพินทร์กับเบลขึ้นมาเยี่ยมสะเอิง และกลับลงไปด้วยกัน เหตุการณ์ตอนนั้นน้อยสงสัยว่าน่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง แต่ภาพไม่ยอมปรากฏ ตัดภาพมาอีกทีทั้งสองก็ลงมาถึงแค้มป์ข้างล่าง

ที่ตีนผาเสียแล้ว เหมือน...เหมือนหนังที่ถูกกรรไกรของกองเซ็นเซอร์หั่นออกงั้นแหละ”

อนุชาเอื้อมมือมาแตะที่หน้าผากของน้องสาว พึมพำว่า

“น้อยไม่สบายหรือเปล่า?”

หล่อนจับมือพี่ชายออก

“น้อยสบายดีที่สุด ไม่ได้เป็นอะไรเลย และที่พูดนี่ก็ไม่ได้เพ้อ จะฟังต่อไปไหมคะ ถ้าเห็นว่าไร้สาระ น้อยก็จะหยุดละ”

“พูดต่อไป พี่จะฟังให้จบสิ้นข้อความทีเดียว”

พี่ชายกลางกล่าวอ่อนโยนมาอย่างเอาใจ ดารินตาเปิดสว่างโพลน มองอย่างปราศจากความหมายไปยังเพดานหินดำมืดเหมือนจะทบทวนในสมอง

“คืนนั้นเอง ภายหลังจากเยี่ยมคนเจ็บที่นำขึ้นมาไว้บนที่ปลอดภัยเสร็จ รพินทร์กับแม่ผมแดงลงไปยังพรรคพวกข้างล่างทุกคนเตรียมพร้อม พวกนายจ้างนอนกันอยู่เป็นกลุ่ม รพินทร์มีการประชุมคนของเขา และกำหนดหน้าที่สั่งให้ก่อกองไฟดักไว้ล้อมรอบที่พักของนายจ้างอเมริกัน แล้วจะเป็นด้วยสังหรณ์หรืออะไรไม่ทราบ ตัวเขาเองได้ออกนอกอาณาบริเวณของที่พักนอกเขตกองไฟ ไปนอนดักทิศทางด้านนอกอยู่ตามลำพังคนเดียว ตรงทางด่านที่จะลงไปสู่ลำธารน้ำต่ำลงไป บริเวณนั้นก็เป็นบริเวณที่พวกเราเดินผ่านกันขึ้นมาแล้วเมื่อตอนเย็นนี้...

“การออกไปนอนดักอยู่นอกอาณาบริเวณ พวกเราที่คุ้นเคยกับนิสัยของเขามาก่อน ย่อมจะต้องรู้กันดีอยู่แล้วว่าเขามักจะทำอย่างนี้เสมอ ถ้าหากเกิดสงสัยหรือประสงค์จะดักจับรหัสอะไร เพราะเขามีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีวิชาอาคมพอที่

จะกล้าทำเช่นนั้นได้ พวกนายจ้างทุกคนนอนหลับกันหมด ไม่มีใครรู้ว่ารพินทร์แอบออกไปนอนดักอยู่นอกบริเวณที่ล้อมกองไฟไว้ยังปากทางด่านด้านต่ำลงไป...”

หล่อนหยุดถอนใจในอาการสะท้อน แล้วหลับตาลง กายสั่นสะท้านเป็นระลอก อนุชาหันไปรินบรั่นดีจากกระติกใส่ฝาประมาณ 1 เป๊ก แล้วส่งไปให้ หล่อนรับมาดื่มรวดเดียวหมดดึงกายขึ้นนั่งอีกครั้ง

“น้อยไม่อยากจะเล่าถึงเหตุการณ์ตอนนั้นเลยมันหวาดเสียวเหลือเกิน”

“เล่าไปเถอะ น้อย พี่จะไม่ขัดอะไรขึ้นก่อนทั้งสิ้น นอกจากว่า ถ้าเหตุการณ์ที่น้อยเล่ามันไม่กระจ่างอย่างไร พี่ก็จะขอถามบ้างเท่านั้น”

“อย่าหาว่าน้อยเพ้อบ้าอะไรไปนะคะ”

“ขอรับรองว่าจะไม่คิดอย่างนั้น”

“รพินทร์ออกไปนอนนอกแค้มป์ ไม่ยอมให้ใครตามออกไปด้วยเลยแม้แต่บุญคำ อันเป็นคนสนิทที่สุดของเขา สั่งแต่เพียงว่า ถ้าเกิดเหตุการณ์ร้ายใดๆ ขึ้น ขอให้ทุกคนยิงต่อสู้ป้องกันแค้มป์ไว้ ไม่ต้องเป็นห่วงเขาอย่างไรทั้งสิ้น เกิด เส่ย จัน และบุญคำ รู้มือเจ้านายดีอยู่แล้ว ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งเขา ตกดึกของคืนนั้นเอง ไอ้มันตรัยกับพวกผีดิบบริวารของมันก็เข้ามาก่อกวนเล่นงานเขาทันที มันทั้งหลอกหลอนและเจตนาจะเข่นมาประทุษร้ายต่างๆ นานา รพินทร์ตื่นขึ้นทันก่อนที่จะตกเป็นเหยื่อ ภาพที่น้อยเห็นทางกระแสจิตนั่น น่าสยดสยองมากค่ะ... แล้วมันก็เริ่มล่อเขาให้ออกติดตามไปในตอนกลางดึกนั่นแหละ

จุดประสงค์ก็คือจะเอาเขาไปสู่จุดมรณะประการหนึ่ง กับจะดึงเขาให้ห่างพ้นจากบริเวณแค้มป์ออกไปเสีย เพื่อจะได้ใช้กองทัพช้างผีสิงเข้าเหยียบขยี้กล่มพรานพื้นเมือง ลกหาบและนายจ้างอเมริกันพวกนั้นให้แหลกลงทั้งหมด...

“ระหว่างที่รพินทร์หลงกล ตามมันไปในป่ากลางดึกนั่นเอง พวกในแค้มป์หลับกันหมด ไม่มีใครรู้สึกตัวหรือเฉลียวคิดเลย แล้วมันตรัยก็ล่อรพินทร์ให้ตามมันข้ามฟากธารไปยังเนินเขาอีกลูกหนึ่ง ไม่ห่างไกลนัก โดยเส้นทางนั้นจะต้องผ่านเหวเหวหนึ่งซึ่งมันเอากิ่งไม้เปราะ ๆ มาสะบังอำพรางไว้ รพินทร์แพ้รู้เสียทีมัน เหยียบลงไปบนปากเหวที่พรางไว้ ร่างของเขาหล่นหายวับลงไปในเหวนั้น!...”

“แล้วยังไงต่อไป?”

พี่ชายกลางถามเร็วปรื๋อ ไม่ได้เห็นเป็นเรื่องไร้สาระอีกต่อไป

“ภาพตอนนี้มันเหมือนภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ที่ตัดตอนชั่วคราวค่ะ ย้อนกลับเห็นภาพภายในแค้มป์พักของพวกอเมริกันที่พรานสี่คนของรพินทร์ดูแลรับผิดชอบอยู่ พอมันรอจังหวะหลอกรพินทร์ไปตกเหวแล้ว พวกมันก็เข้าเล่นงานโจมตีทางด้านแค้มป์นายจ้างทันที โดยส่งไอ้พวกผีดิบเข้ามาก่อน บุญคำ จันเกิด และเส่ยตื่นขึ้น ไอ้พวกนั้นก็ถึงตัวแล้ว เกิดเอะอะโวยวายและยิงกันสนั่นขึ้น พวกนายจ้างอเมริกันและนายทหารไทยคนที่ชื่อเชิดวุธนั่นตกใจตื่นขึ้นก็พบว่า กองทัพช้างนับไม่ถ้วน บีบล้อมเข้ามารอบด้านแล้วการยิงปะทะต่อสู้เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวายและโกลาหลไปหมด ทุกคนระส่ำระสายไปทั่ว และ

หวุดหวิดจะเสียชีวิต เพราะกองทัพช้างผีสิงเหล่านั้นไม่ยอมถอยเลย คงหนุนเนื่องเข้ามารอบทิศหมายจะเอาชีวิตให้ได้ ที่ล้มก็ล้มไป ที่ดันอยู่เบื้องหลังนับไม่ถ้วน ก็เหยียบย่ำซากของพวกกันเองบุกตะลุยดาหน้าเข้ามา มีไอ้ผีดิบนั่งบังคับมาบนคอช้างด้วย จนถึงกับต้องใช้ระเบิดมือขว้างสกัด แต่ก็หยุดยั้งมันไม่ได้...**ทุกคนเรียกหารพินทร์ แต่ไม่มีใครเห็นว่าเขาอยู่ที่ไหน ท่ามกลางมหันตภัยนั้น**...

ในที่สุดบุญคำ ก็ต้อนพวกนายจ้างและลูกหาบทุกคนให้หนีขึ้นหน้าผา อันเป็นตำแหน่งที่รพินทร์กำหนดไว้ให้แล้ว ในกรณีที่ถ้าเกิดเหตุร้ายขึ้นเกินกว่าที่จะสกัดกั้นไว้ได้ ทุกคนทิ้งแค้มป์พัก ถอยหนีขึ้นหน้าผาทั้งหมดอย่างหวุดหวิดในคืนนั้น ระดมยิงและกระหน่ำลงมาด้วยระเบิดมือ แค้มป์ที่พักนอนอยู่ก็แหลกพินาศด้วยการบุกเข้าถึง และตลอดทั้งคืนนั้น ทั้งหมดทุกคนก็ถอยขึ้นไปรวมตัวอยู่กับพวกกะเหรี่ยงบนหน้าผาแห่งนี้ ทิ้งซากของช้างที่ถูกยิงและถูกระเบิดให้ตายกลาดเกลื่อนอย่างที่เราตามมาเห็นซากเกลื่อนระเนนระนาดไปหมด...

ทุกคนรู้แต่เพียงว่ารพินทร์หายไป ไม่ได้อยู่ในกลุ่มของการต่อสู้เลย ในขณะที่กองทัพช้างบุกเข้าโจมตี สอบถามใครก็ไม่มีใครรู้และบอกได้ นอกจากบุญคำคนเดียว ที่จะให้รายงานกับพวกนายจ้างอเมริกันว่า ก่อนหน้าเกิดเหตุระหว่างนอนพักนั้น รพินทร์ออกไปนอนดักอยู่นอกบริเวณแค้มป์ทางด้านจะนำลงสู่ลำธาร และในคืนนั้น แม้พวกนั้นทุกคนจะหนีรอดเข้าไปอยู่บนหน้าผา ที่ช้างไม่สามารถจะไต่ตามขึ้นไปทำร้ายได้แล้ว พวกมันก็เข้ามายึดเต็มสถานที่ไปหมด ล้อมอยู่เบื้องล่าง ส่งเสียง

แผดร้องขู่คำรามลั่นไปทั้งหน้าผา ทั้งคณะรวมทั้งกะเหรี่ยงตะ-เคียนทองที่ขึ้นมาอาศัยอยู่ก่อนแล้ว ไม่มีใครหลับนอนกันได้ทั้งคืนนับแต่ช้างเข้าโจมตี...

จนกระทั่งใกล้รุ่ง พวกมันจึงผละถอยไปหมด ทิ้งแต่ซากที่ถูกฆ่าตายนับไม่ถ้วน กองเป็นภูเขาเลากาอยู่ เมื่อนั้นเองฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมดจึงตัดสินใจที่จะลงมาตามดูร่องรอยของรพินทร์ โดยสั่งให้บุญคำและพรานทั้งสามนำทางลงมา บุญคำนำพวกนายจ้างให้ตรงมายังตำแหน่งที่เคยเห็น เจ้านายมานอนดักอยู่ก่อน แล้วก็พบร่องรอยของรพินทร์ติดตามอะไรชนิดหนึ่งจึงแกะรอยกันต่อไป ในที่สุดก็ฟ้าสาง และมาพบเข้ากับเหวที่รพินทร์ถูกไอ้ผีดิบมันตรัยล่อให้หล่นลงไปในนั้น!”

ดารินเว้นระยะ เอานิ้วคีบที่สันจมูกขณะที่ก้มหน้าลงอนุชาฟังอย่างตะลึงงงงัน เอื้อมมือมาเขย่าไหล่เบาๆ เร่งมาว่า

“เล่าต่อไปซิน้อย นี่มันเป็นเหตการณ์ที่เราไม่คาดฝันหรือเดากันได้มาก่อนเลย!”

“กลุ่มที่ติดตามไป ก็คือกลุ่มของนายจ้างทั้งหมด กับพรานคู่ใจของรพินทร์ทั้งสี่คน รอ่ยเหยียบกิ่งไม้ที่สะพรางไว้ปากเหวลึก และพลัดร่วงลงไปมองเห็นได้ถนัด พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันรื้อกิ่งไม้แห้งที่สะไว้ออก ก็มองเห็นโพรงเหวชัด ทั้งหมดเห็นรพินทร์ร่วงลงไปอยู่เกือบจะครึ่งทางของความลึกของเหว ร่างกายติดคาอยู่กับสายของเถาวัลย์ แน่นิ่งเหมือนคนตาย ทุกคนตกใจ พี่กลางทายถูกไหมคะ ใครเป็นคนไต่เชือกลงไปเอาตัวรพินทร์ขึ้นมา?”

ประโยคหลัง หล่อนถามพี่ชายเบาๆ ด้วยเสียงสั่นเครือโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้น

“เกิด เส่ย จัน หรือบุญคำกระมัง?”

ดารินสั่นศีรษะ

“แม่ผมทองคริสติน่าค่ะ หล่อนตัดสินใจได้ก่อนทุกคน ผูกโยงร่างตนเองติดไว้กับโคนไม้อย่างมั่นคงที่สุด แล้วโรยตัวตามสายเชือก ไต่เหวลงไป หล่อนเป็นคนกล้าหาญและฉับไวมาก สั่งให้บุญคำตามหลังลงไปอีกคน โดยให้นำสายเชือกสำรองอีกเส้นหนึ่งลงไปด้วย พอลงไปถึง คริสติน่าก็ตรวจพบว่ารพินทร์ยังไม่ตาย แต่สะบักสะบอมบอบช้ำมาก ไม่ได้สติ จึงเอาเชือกคล้องใต้รักแร้ทั้งสองด้านของเขาโดยผูกอย่างแข็งแรงที่สุด ช่วยกันสองคนกับบุญคำ แล้วส่งสัญญาณให้พรรคพวกที่รออยู่ด้านบนสาวชักรอกรพินทร์ขึ้นมาจากเหว ตัวเองไต่ประกบคู่ โดยผลักประคองร่างเขาไม่ให้กระทบครูดกับแง่หินของขอบเหว จนกระทั่งสามารถนำตัวรพินทร์ขึ้นมาพ้นเหวมรณะนั่นได้...”

อนุชาลืมตาโพลง เป่าลมออกจากปาก ดารินกลั้นกลืนอะไรบางอย่างลงลำคออันแห้งผาด กล่าวต่อไป

“ร่างของเขาถูกหามกลับมายังแค้มป์ ซึ่งเกลื่อนไปด้วยซากช้างที่ตายยับ แล้วการปฐมพยาบาลก็เริ่มกันขึ้นอย่างรีบด่วน วิทยาศาสตร์การแพทย์ของฝ่ายอเมริกันดูจะสิ้นหวัง แต่บุญคำรีบไปหาสมุนไพรชนิดหนึ่งมาตำกับเหล้าแล้วกรอกปาก รพินทร์จึงฟื้นขึ้นมาอย่างกะปลกกะเปลี้ย และอาเจียนออกมาเป็นโลหิตเพราะความช้ำใน ที่ตกลงไปกระทบระกับแง่หินในปล่องเหวนั้น พออาเจียนจนหมด ทั้งเบลและคริสติน่าจึงรักษาต่อ เขาถูกให้

น้ำเกลือทันที และนอนซม สติครึ่งๆ กลางๆ อยู่ทั้งวัน ตรงบริเวณแค้มป์อันเต็มไปด้วยซากช้างนั้น ทุกคนหาทางช่วยกันอย่างเต็มที่ เขามารู้ตัวแน่ชัดอีกครั้งก็ตอนเย็นของวันนั้น อาการอยู่ในเกณฑ์สาหัสทีเดียว...

พอใกล้ค่ำ หัวหน้าคณะคือด็อกเตอร์สแตนลีย์ ก็สั่งให้ทั้งหมดเคลื่อนย้ายขึ้นไปอาศัยซอกโพรงบนหน้าผานี่เป็นที่หลบภัย เพราะเกรงว่าจะถูกไอ้กองทัพช้างผีสิงหวนมาโจมตีซ้ำ ร่างของรพินทร์ถูกนำเข้ามาอาศัยนอนพักอยู่ในถ้ำนี้แหละ ถ้ำเดียวกับที่กะเหรี่ยงที่ชื่อสะเองนอนเจ็บอยู่ก่อน อาการของกะเหรี่ยงดีขึ้นแล้ว แต่รพินทร์ยังหนัก เขาได้รับคำสั่งให้น้ำเกลือ และพยาบาลกันอย่างเต็มที่ต่อไป ผู้ที่รับหน้าที่ดูแลรักษาพยาบาลเขาภายในคืนนั้น คือ คริสติน่า นั่นเอง! และมานอนอยู่ตรงนี้ตรงที่พี่กลางและน้อยนอนอยู่นี่แหละค่ะ ซึ่งมันก็ตรงกับหลักฐานที่พี่กลางและลุงอินมาค้นพบทุกอย่าง เหตุการณ์หลักฐานมันมาบรรจบกันได้พอดีแล้ว...”

หล่อนเงยหน้าขึ้น เอื้อมมือไปจับกิ่งไผ่ที่ปักอยู่ใกล้ๆ ตัว

“ใช่แล้ว นี่คือเสาน้ำเกลือ และหนังเก้งอันนี้ก็คือที่ปูนอน ซึ่งคริสแอบเขียนข้อความเชิงกวีเอาไว้ด้านหลังในตอนดึกระหว่างรพินทร์หลับ เรากำลังนอนทับรอยของเขาทั้งสองในคืนนั้น ไม่มีอะไรผิดไปแม้แต่สักอย่างเดียว”

ความเงียบปกคลุมระหว่างพี่น้องไปนานทีเดียว ตลอดเวลา อนุชาพินิจดูน้องสาวตาไม่กะพริบ เขาจ้องเอาอย่างจริงๆ

จังๆ เหมือนจะค้นหาออกมาให้ได้ ว่าหล่อนประมวลเหตุการณ์เหล่านี้ออกมาได้อย่างไร

ในที่สุดก็พึมพำออกมาว่า

“เป็นการลำดับภาพที่มีเหตุผลและเข้าเค้ามาก น้อย...”

“แต่มันเลื่อนลอยมากใช่ไหมคะ ในความคิดของพี่กลางในขณะนี้ เอาเถอะ! เพื่อพิสูจน์ว่ามันจะเป็นจริงตามที่น้อยเดานี่หรือไม่ พรุ่งนี้ ก่อนออกเดินทางจากที่นี่ น้อยจะนำพวกเราให้ไปพบเห็นกับเหวที่รพินทร์ถูกหลอกให้ตกลงไป เชื่อว่าหลักฐานยังคงหลงเหลืออยู่แน่ๆ มันก็ไม่ห่างจากหุบผาตะเคียนทองนี่สักเท่าไหร่หรอก น้อยแน่ใจว่าจะนำไปได้อย่างถูกต้องแม่นยำที่สุด”

หล่อนกล่าวอย่างมั่นใจ

“คราวนี้ให้พี่ถามน้อยบ้าง...เห็นน้อยไปนั่งเหมือนจะเข้าฌานอยู่ที่ปากโพรงถ้ำนั้นพักใหญ่ แล้วก็สามารถรู้อะไรต่ออะไรอันเกิดขึ้นที่นี่ทั้งหมด อธิบายให้พี่ฟังหน่อยซิ ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

“จะเรียกว่า ‘นิมิต’ หรืออะไร น้อยก็บอกไม่ถูกค่ะ แต่ขอสารภาพตามตรงว่า ขณะที่น้อยนั่งภาวนาอยู่นั้น น้อยขอบารมีองค์มหาฤาษีโกฑัญญะมาปกเกล้าปกเกศเพื่อจะขอทราบเหตุการณ์อันเต็มไปด้วยปริศนานี้ ท่านก็มาให้น้อยเห็นและเปิดโลกย้อนหลัง ชี้นำให้น้อยได้มองเห็นสิ่งที่มันได้ผ่านมาแล้วเกี่ยวกับตัวรพินทร์ ท่านเป็นผู้อนุญาต เทพที่ปกครองขุนเขาแห่งนี้จึงนำน้อยไปให้ได้เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างเท่าที่จะให้น้อยรู้ได้ น้อยอาจคิดสร้างภาพไปเองก็ได้ แต่หลักฐานสำคัญก็คือ ถ้า

พรุ่งนี้เราไปพบเหวที่รพินทร์หล่นลงไป ก็แปลว่าสิ่งที่น้อยพูดมาทั้งหมดนี้ควรจะถูกต้องทั้งหมด”

“น้อยแน่ใจว่าจะนำทางไปถูกหรือ”

“แน่ใจค่ะ เพราะที่นิมิตไปนั้น มองเห็นทางโดยตลอดทีเดียว ทิศทางไปทางด้านไหน ภูมิประเทศเป็นอย่างไร และมันก็ไม่ห่างไกลจากที่นี่นัก อย่างที่บอกแล้ว คงไม่ทำให้พวกเราเสียเวลามาก”

“ฮือม์! ถ้างั้นพรุ่งนี้เราลองดูก็ได้...”

อนุชาว่า แล้วเหลือบเข้าไปในซอกโพรงที่เชษฐา ไชยันต์นอนหลับอยู่

“น่าเสียดายที่สองคนนั่นหลับไปเสียแล้ว ไม่ได้มารับฟังสิ่งที่น้อยเล่านี่ด้วย แต่ไม่เป็นไร เรารู้กันก่อนสองคนและเฉยๆ ไว้เสีย เอาไว้ไปพบเหวที่รพินทร์ตกลงไปเสียก่อน แล้วพี่จะเล่าให้ทั้งสองคนรู้เองว่าการนั่งเข้าสมาธิของน้อยเมื่อกี้นี้ช่วยให้น้อยมองเห็นอะไรบ้าง เขาอาจเชื่อ หรืออาจไม่เชื่อก็แล้วแต่เขา ว่าแต่น้อยมองเห็นภาพเพียงแค่นี้เองหรือ ไกลออกไปกว่านั้นละเป็นต้นว่าตอนนี้รพินทร์อยู่ที่ไหน”

หล่อนยิ้มเศร้าๆ

“น้อยเห็นเพียงแค่นี้เองค่ะ เพราะได้ให้สัจจะไว้กับมหาฤษีองค์นั้นไว้แล้ว ว่าจะไม่ขอเห็นอะไรให้มากไปกว่าเหตุการณ์เฉพาะที่เกิดขึ้นที่นี่ เทวนารีผู้ปกครองขุนเขาอันเป็นผู้ ‘เบิกโลก’ ให้น้อยได้เห็น ก็สกัดกั้นการซักถามของน้อยที่นอกเหนือไปกว่านั้นเช่นกัน น้อยรู้แต่เพียงว่า หลังเที่ยงไปแล้วของวันรุ่งขึ้น

วพินทร์ค่อยยังชั่วมากแล้ว จึงนำออกเดินทางต่อ แล้วก็ต้อนเอากะเหรี่ยงตะเคียนทอง ที่ขึ้นมาอาศัยหลบหนีความตายอยู่บนหน้าผานี้ ให้เคลื่อนขบวนไปด้วย เป็นคาราวานใหญ่ทีเดียว ยพยพไปจากที่นี่ เข้าใจว่ามุ่งห้วยเสือร้องเพื่อนำกะเหรี่ยงเดน-ตายพวกนี้ไปรวมตัวอยู่กับพวกห้วยเสือร้อง ซึ่งเรื่องนี้ทั้งพี่กลางและลุงอินก็สันนิษฐานไว้ก่อนแล้ว”

“ถ้าเราไปถึงห้วยเสือร้องเมื่อไหร่ ความมันจะยิ่งกระจ่างชัดขึ้นอีก ว่าอะไรมันเป็นอะไร น่าสงสารพินทร์ที่มาประสบเคราะห์ร้ายแทบเอาชีวิตไม่รอดที่นี่ เฉพาะเพียงแค่เส้นทางเดินระยะต้นๆ ของเขาเท่านั้น แสดงว่าภัยพิบัติมันจ้องจะเล่นงานเขาอย่างหนักที่สุด”

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ดูแลอยู่ที่นี่ บอกกับน้อยด้วยค่ะ ว่าเขาเสียลูกหาบของเขาไปสองคนด้วยฝีมือมันตรัย เมื่อตอนที่พักอยู่ยังป่าไผ่ก่อนเดินทางมายังตะเคียนทองนี่ หลักฐานเราก็พบแล้ว ตรงหลุมฝังศพที่เจ้าด้วนพาเราให้เข้าไปดู กะเหรี่ยงสองคนที่เขาช่วยชีวิตไว้ ยกเว้นคนเจ็บ คืออูถะและพะโต้ มาทำหน้าที่แบกของเป็นลูกหาบแทนสองคนที่ตายไป ถ้าจะเทียบระหว่างฝ่ายเรากับฝ่ายเขา เรายังโชคดีกว่ามาก ที่ยังไม่เกิดการตายหรือเจ็บสาหัสกันขึ้นเลย แต่ฝ่ายเขานั้นเจอเข้าแล้ว”

“ทางฝ่ายเราก็จะประมาทไม่ได้เหมือนกัน ความพินาศมันอาจเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ ดึกมากแล้ว น้อย นอนเสียเถอะพรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่”

กล่าวจบ พี่ชายก็ดึงไหล่น้องสาวให้เอนลงนอน
เป็นคืนแรกที่ดาริน วราฤทธิ์ต้องอาศัยยานอนหลับ

แล้วหล่อนก็ฝันร้าย ยุ่งเหยิงไปสารพัดเท่าที่จิตใจ จะประหวัดคิดไปก่อนที่จะม่อยหลับ มันเป็นฝันเศร้าสลดหดหู่บีบคั้นดวงใจเหลือประมาณ...ในฝันมีตัวหล่อนอยู่เพียงคนเดียววิ่งกระเจิดกระเจิงค้นหารพินทร์ไปในทุ่งหญ้า รอบด้านแวดล้อมไปด้วยขุนเขาทะมึน เป็นราตรีสีครามประดับไปด้วยดวงดาวและจันทร์เสี้ยว หล่อนตะโกนเรียกนามเขา มีเสียงตอบมาแต่มองไม่เห็นตัว ประเดี๋ยวดังมาจากทางซ้าย ประเดี๋ยวแว่วมาจากทางขวา หล่อนวิ่งๆ หยุดๆ มองค้นหา และกู่เรียกทุกครั้งมีเสียงตอบ ทว่าคงไม่เห็นตัวอยู่เช่นนั้น กระเซอะกระเซิงซมซานอยู่เดียวดายในความวิเวกเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างนั้น

และแล้ว **กลางทุ่งหญ้าป่าเปลี่ยวนั้น ดารินก็หมดแรงล้มฟุบลง ต่อมาจึงสัมผัสได้กับฝ่ามืออบอุ่นแตะมาที่ไหล่พลิกประคองขึ้น หล่อนเห็นเขา รพินทร์ ไพรวัลย์ กำลังทรุดกายโอบตระกองอยู่ ได้ร้องเรียกนามเขา แล้วผวาเข้ากอดรัดไว้แน่น**

"รพินทร์!..."

"ยอดรัก ตามผมมาเถิด เราจะพบกัน ณ ที่ใดที่หนึ่งแน่นอน ถ้าเรายังมีหัวใจรักมั่นคงต่อกัน ไม่ภพนี้ ก็ภพหน้า"

แล้วภาพนั้นก็ค่อยๆ เลือนจางหายไป เกินกว่าที่หล่อนจะไขว่คว้ายึดกายเขาไว้ได้...

ในฝัน หล่อนสิ้นแรง สิ้นหวัง หมดกำลังที่จะทรงกายขึ้นมาได้อีกแล้ว และ ณ บัดนั้น ศิริลักษณ์อันตระหง่านงามวาววับไปด้วยเกราะทองคำร่างหนึ่งก็ปรากฏยืนเด่นอยู่ตรงหน้าแทนที่

“แงซาย...จักราชของพี่!”

หล่อนครางอย่างรันทดอดีตคนใช้ประจำตัวนามว่าแงซาย หรืออีกนัยหนึ่ง จักราช แห่งมรกตนคร แย้มสรวลน้อยๆ ส่งทัตถ์อันแข็งแรงมาให้หล่อนจับยึดไว้มั่น

“นายหญิงของแงซาย...พี่สาวของจักราช!...อย่าร้องไห้ จับมือผมไว้ แล้วลุกขึ้นมาเถิด รักแท้ย่อมเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนาม ผมจะนำทางให้แก่พี่สาวเอง จุดใดจุดหนึ่งที่ทิวาพบกับราตรีกาล จุดนั้น คือจุดที่ความรักสมปรารถนา...อย่าท้อแท้สิ้นหวัง ตราบใดก็ตามที่แงซายหรือจักราชนี้ยังอยู่!”

คืนนั้นผ่านไปอย่างสงบราบคาบ ไม่มีเหตุเภท-ภัยหรือสิ่งใดกระโดกกระดากเข้ามาแผ้วพานเลย สำหรับคณะของเชษฐาที่ขึ้นมายึดนอมอยู่บนหน้าผาตะเคียนทอง

อันเนื่องมาจากรีบเข้าหลับนอนเอาแรงไว้ก่อนตั้งแต่หัวค่ำ และหลับรวดเดียวตลอดโดยไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ จึงตื่นขึ้นก่อนอนุชา ดาริมและหมานอิม ทั้งสองช่วยกันลุกขึ้นมาต้มกาแฟสำเร็จรูป สนทนากันเบาๆ รอให้หมอกจางลงเสียก่อน

ขณะนั้น 05.30 น. อนชาคงจะแว่วเสียงคุยกันพึมพำนั้น จึงรู้สึกตัวและลุกขึ้นมาร่วมด้วย โดยปล่อยให้น้องสาวนอนหลับต่อไป เนื่องจากรู้ว่าเมื่อคืนที่แล้ว กว่าหล่อนจะหลับลงได้ก็ดึกมากแล้ว

แล้วอดีต ‘พรานชด’ ก็เล่าให้เพื่อนและพี่ใหญ่ทราบเรื่องโดยตลอดทั้งหมดของเมื่อคืนระหว่างเขากับน้องสาวคนเล็ก ในขณะที่เชษฐาและไชยยันต์หลับ ทั้งสองฟังแล้วก็มีอาการประหลาดฉงนใจอยู่ครามครัน

“น้อยมีญาณสังหรณ์ หรืออะไรแปลกๆ อยู่เสมอนะ”

พี่ชายใหญ่กล่าวออกมาเบาๆ

“คนกำลังฟุ้งซ่านขีดสุด ฉันละเป็นห่วงจริงๆ กลัวน้อยจะฟั่นเฟือนเลอะเทอะไปเสียก่อน ระหว่างที่เราออกเดินทางติดตามรพินทร์นี่”

ไชยยันต์บ่นเบาๆ

“แปลว่าแกไม่เชื่อ ในสิ่งที่น้อยเล่าให้กลางฟังหรือ?”

อดีตท่านทูตทหารบก พี่ใหญ่ของคณะถาม ไชยยันต์ถอนใจเฮือก

“ฉันว่าน้อยนั่งสะกดจิตตัวเองแล้วมองเห็นภาพหรือสร้างภาพไปเองมากกว่า จะอย่างไรก็ตาม เรามีข้อพิสูจน์ได้ เดี๋ยวถ้าเขาตื่นขึ้นมา ก็ลองให้เขานำทางไปยังตำแหน่งเหวที่อ้างว่ารพินทร์ตกลงไปสลบอยู่ ถ้าค้นพบที่นั่นจริงๆ ก็แปลว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกต้องหมดตามคำบอกเล่าของเขาที่บอกกับกลางไว้”

“เมื่อคืนนี้น้อยหลับไปเมื่อไหร่ พอรู้ไหม?”

เชษฐาถามอนุชา แล้วเหลือบมองไปยังร่างอันนอนขดตัวคู้อยู่ของน้องสาวอย่างสมเพช

“คงจะดึกมากครับ เพราะลำพังผมเองกว่าจะหลับไปได้ก็เข้าไปตั้งเกือบห้าทุ่มแล้ว น้อยหลับไปทีหลังผมแน่ๆ”

“ระหว่างที่น้อยไปนั่งสมาธิอยู่ แกไม่ได้หลับหรอกหรือ?”

ไชยยันต์ถามมาอีก

“ฉันเห็นท่าผิดปกติ ก็เลยทำเป็นหลับ แต่คอยสังเกตดูอยู่ตลอดเวลา น้อยนั่งอยู่นานทีเดียวร่วมชั่วโมง มีลุงอินนั่งกำกับหลังอยู่ด้วย ก็เลยคิดอุ่นใจได้ว่าคงไม่เกิดอะไรขึ้น ความจริงตอนที่เขากลับมานอนลืมตาค้างอยู่นั้น คงไม่ต้องการจะบอกเล่าอะไรกับฉันหรอก แต่ฉันถามขึ้น เขาจึงรู้ว่าตลอดเวลาที่เขาออกไปนั่งอยู่ใกล้ๆ ปากโพรงถ้ำ ฉันจับตาดูเขาอยู่ตลอดเวลา จึงบอกให้ฟังว่าเขาเห็นอะไร อย่างไรบ้าง”

“ถ้ามหาฤาษีโกฑัญญะมาโปรดเขาจริงๆ ตามที่เขาเล่าให้เธอฟัง ก็คงจะมีเค้าแน่ พวกเราทุกคนก็รู้จักกับความศักดิ์สิทธิ์อภินิหารขององอรหันต์องค์นั้นดีกันอยู่แล้ว”

เชษฐากล่าวขึ้นอย่างใคร่ครวญลึก

ดารินกตันเมื่อ 06.00 น.ตรง แสงอรุณเรมสาดสวาง ผ่านละอองหมอกเข้ามา ภายหลังจากใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำร้อนที่พวกพี่ๆ ต้มไว้ก่อนแล้ว ลูบเช็ดหน้าขจัดความงัวเงียออกไป หล่อนก็เข้ามาร่วมวงด้วย ทุกคนมองจับมาเป็นตาเดียว พี่ชายใหญ่ส่งกาแฟไปให้หล่อนประคองขึ้นจิบ

“แจ่มใส แช่มชื่น มีกำลังกายและใจพอที่จะบุกต่อไปได้?”

ไชยยันต์ถามขึ้นเบาๆ

“กำลังกายและกำลังใจที่จะบุกน่ะ ต่อให้สุดหล้าฟ้าเขียวก็ไหว แต่ถ้าจะให้แจ่มใส แช่มชื่น บอกตามตรง...เอาอะไรที่ไหนมาแช่มชื่นได้”

หล่อนตอบเป็นประโยคแรก แผ่วต่ำ

“น้อย!...”

พี่ใหญ่ของคณะเอ่ยขึ้น เอื้อมมือมาลูบหลังอย่างปรานี

“พี่กับไชยยันต์รู้เรื่องหมดแล้วละ ที่น้อยเล่าอะไรให้พี่กลางเขาฟังเมื่อคืน”

“น้อยเหลวไหล บ้าเพ้อไปมากไหมคะ?”

หล่อนย้อนถามเรียบ ๆ

“ประเดี๋ยวเราจะพิสูจน์กันดู รอให้หมอกจางลงกว่านี้อีกนิด ว่าแต่น้อยแน่ใจนะ ว่าจะพาไปจนพบเหวที่น้อยมองเห็นในนิมิต ว่ารพินทร์หล่นลงไป”

“แน่ใจที่สุดค่ะ และถ้าไม่พบ มันก็แปลว่าภาพที่น้อยเห็นทั้งหมดตามที่เล่าให้พี่กลางฟังไปแล้ว ล้วนเป็นภาพหลอน หาความจริงอะไรไม่ได้เลย แต่ถ้าพบ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นความจริงทั้งหมดเหมือนกัน”

อนุชาตะโกนบอกหนานอิน ซึ่งตื่นขึ้นมาในเวลาไล่เลี่ยกับดาริน ให้แกออกไปปลุกบรรดาพวกลูกหาบทั้งหลายสั่งให้กินอาหารและเตรียมตัวทันที

“ให้เวลาอีก 20 นาที เราทั้งหมดจะเคลื่อนย้ายลงจากที่นี่ และไปจากหุบผาตะเคียนทองแล้ว”

เขากำชับสั่งไป

หนานอินรับคำ ลับปากโพรงถ้ำแคบ ๆ เดินไต่เลาะไปสำรวจดูพวกลูกหาบที่แยกย้ายกันนอนอยู่ตามช่องใกล้ ๆ เคียง

ชั่วไม่นาน ทั้ง 16 คนของคณะทั้งหมดก็พร้อม สัมภาระ

โดยพวกลูกหาบ ค่อย ๆ ทยอยเคลื่อนลงไปก่อนอย่างระมัดระวัง ภายใต้การควบคุมดูแลและสั่งการของหนานอินและคะหยิ่น

สามคนพี่น้อง และเพื่อนชายอีกหนึ่ง บัดนี้พากันออกมายืนสูดอากาศบริสุทธิ์ยามเช้าอยู่ยังบริเวณปากโพรงถ้ำ กวาดตามองลงไปยังทิวทัศน์เบื้องล่าง อันพอจะมองเห็นอะไรได้ชัดเจนพอสมควร เพราะหมอกจางลงมากแล้ว กลิ่นไอซากเน่าของพวกช้างตายจำนวนมาก ไม่ได้โชยขึ้นมายังบริเวณหน้าผาตำแหน่งนี้เลย เพราะอยู่ในระดับเหนือลม

ดารินชี้มือไปยังริมฝั่งธาร อันเต็มไปด้วยยอดของป่าเขียวครึ้ม

“โน่นค่ะ ไปทางเนินฟากโน้น ต้องข้ามลำธารไปเสียก่อน ผ่านป่าเถาวัลย์ไม่ไกลนัก ก็จะพบกับเนินเตี้ย ๆ ค่อนข้างโล่ง เหวควรจะอยู่บนเนินนั่นแหละ”

“ฟังเสียง ดูมั่นใจเหลือเกิน”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นลอย ๆ ทอดสายตาเขม้นมองตาม

“ก็ฉันเห็น...เห็นจากในนี้”

ราชสกุลสาวบอก ขณะที่เคาะไปที่ศีรษะของตนเอง

“เอา ถ้างั้นเคลื่อนที่ได้ มันคงไม่เสียเวลามากนักหรอก ไปดูกันให้รู้แจ้งเห็นจริงเลย” พี่ชายใหญ่บอกแล้วโบกมือ

ทั้งสี่คนเริ่มไต่ลงทันที โดยการนำของอนุชา ซึ่งคอย ร้องเตือนอยู่ตลอดเวลา ว่าให้ทุกคนใช้ความระมัดระวังในการเกาะไต่แง่หิน เลือกเอาตำแหน่งที่มั่นคงที่สุด เพราะหินแต่ละ

ก้อนยังเปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง และลื่น ประกอบกับสถานที่อันสูงชัน ส่วนหนานอินกับคะหยิ่น ก็ส่งเสียงตะโกนโหวกเหวกคอยบงการลูกหาบ ให้เคลื่อนต่ำลงไปตามลำดับ โดยล่วงหน้าลงไปก่อนแล้ว

พอใกล้จะลงถึงตีนเนิน กลิ่นซากเน่าก็โชยตลบมารบกวนระบบนาสิกประสาทของทุกคนอีก แม้จะแทบทนไม่ไหวเพราะจำนวนมันมากเหลือเกิน ทุกคนก็จำใจต้องทน อนุชาตะโกนสั่งคะหยิ่นให้พวกลูกหาบทุกคนไม่ต้องรีรออยู่บริเวณนั้นให้เสียเวลา แต่ให้มุ่งตรงไปยังชายฝั่งของลำธารทันที คงมีแต่หนานอินเท่านั้นที่เข้ามาร่วมกลุ่มอยู่กับคณะเจ้านายด้วย

ประกายแดดยามเช้าเริ่มจะแทงลอดแนวหมอกเป็นลำลงมา ส่องเห็นอาณาบริเวณชัดเจนกระจ่างตายิ่งขึ้น ทุกคนในกลุ่มของเชษฐา กวาดตาไปรอบ ๆ จะมองไปทางไหน ก็ช้าง-ช้างและช้าง-ทั้งนั้น ทุกตัวขึ้นอืดทึดและเปื่อยเฟะ น้ำเหลืองนองเจิ่งไปหมด แลเห็นได้ถนัดกว่าเมื่อตอนใกล้ค่ำที่รีบรุดกันผ่านเข้ามา ร่องรอยของการตั้งแค้มป์อยู่ตรงตีนเชิงผาก็ยังพอจะสังเกตเห็นได้ แม้ว่าตลอดทั้งบริเวณจะมีซากช้างมาล้มตายเกลื่อนไปหมดก็ตาม รอยก่อกองไฟใหญ่ ร้านย่างเนื้อที่ถล่มทลาย และเส้นหวายที่ร้อยเนื้อช้างในลักษณะขึงเป็นราวไว้ แต่บัดนี้ถูกกระ-ชากขาดลงมาระเนนระนาดยุ่งเหยิงอยู่กับพื้น ก็ยังทิ้งให้เห็นพอจะใช้เป็นข้อสันนิษฐานได้ โดยชี้บอกกาลเวลาที่แตกต่างกันออกไปในระหว่างที่คณะของรพินทร์มาหยุดยั้งอยู่บริเวณนี้

เป็นการสำรวจดูกันอย่างคร่าว ๆ และพยายามเดินหลีก-เลี่ยงกองน้ำเหลืองเหล่านั้น โดยพยายามไม่อ้าปากพูดคำใดกัน

เลย นอกจากชี้หรือสะกิดให้กันดูในสิ่งที่ต่างคนต่างจะเห็นในแง่มุมไหน จากนั้นก็รีบตรงไปยังตำแหน่งที่คะหยิ่นคุมพวกลูกหาบรอคอยอยู่ อันมีแท่นหินขนาดใหญ่โผล่ขึ้นมาจากใต้ดิน ที่นี่กลิ่นเน่าทุเลาลงบ้างเล็กน้อย

ดารินจ้องสังเกตไปยังแท่นหินใหญ่ก้อนนั้น แล้วกวาดตาดูต่ำไปยังพุ่มพงกับทางด่านที่จะนำลงสู่ลำธาร แล้วบอกเสียงหนักๆ ว่า

"คืนนั้น รพินทร์มานอนดักอยู่ตรงนี้แหละ ใช่แล้ว ตรงนี้แน่ๆ ตอนที่ไอ้ผีร้ายแอบเข้ามาหมายเล่นงานเขา!"

เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และหนานอิน ก้มลงสำรวจ แต่ก็ไม่ได้ร่องรอยอะไรอันน่าพอใจนัก หนานอินผู้ยังไม่เข้าใจอะไรมาก่อนถามว่า

"ทำไมนายหญิงถึงว่านายรพินทร์มานอนอยู่ตรงนี้ มันไม่ใช่ที่ตั้งปางพักของพวกนั้นเลยนี่"

หล่อนไม่ตอบ แต่เขม้นมองไปยังโขดหินก้อนนั้นเหมือนจะทบทวนความจำ 'พรานชด' ก็ตัดบทกับคนของเขา โดยยังไม่ประสงค์จะให้ซักไซ้อะไรกันมากว่า

"ประเดี๋ยวนายหญิงจะแกะรอยอะไรสักอย่างหนึ่ง ลุงอินกับพวกเรา ทำหน้าที่ตามเขาก็แล้วกัน...เอ้า! น้อย...นำทางได้แล้ว"

ดารินกัดริมฝีปากนิดหนึ่ง หรี่ตาลง หล่อนหมุนตัวไปรอบๆ แล้วก็หันมาหยุดทางด้านซ้ายมือ อันเป็นพงเถาวัลย์ทึบและดูสลับซับซ้อนไปด้วยเนินปลวกและก้อนหินล้วนเป็นที่กำบังตาทั้งสิ้น แล้วก้าวออกเดินทันที อนุชาหันมาโบกมือให้ทุกคน

แล้วคณะทั้งหมดก็ออกเดินตามหลังหล่อนซึ่งนำไปอย่างแคล่ว-คล่อง ราวกับเคยผ่านทางมาก่อนฉะนั้น

หนทางนั้น มันเต็มไปด้วยแง่มุมที่บังตา ไม่สามารถจะมองเห็นภูมิประเทศเบื้องหน้าไปได้ไกลนัก นอกจากจะเลี้ยวเลาะไปเรื่อยๆ ตามโขดเขินและพงไม้ หล่อนจับเถาวัลย์ที่ห้อยขวางอยู่อันหนึ่ง พิจารณาดูอยู่แวบเดียวก็ออกเดินต่อ เมื่ออนุชาซึ่งตามหลังมาเป็นคนที่สองมาถึงตำแหน่งนั้น เขาก็แลเห็นรอยมีดสับฟันเถาวัลย์เส้นนั้นไว้ เป็นรอยเว้อ แต่ไม่ถึงกับขาด

"เอ ชักเข้าเค้าแฮะ"

เขาพึมพำออกมาเบาๆ เชษฐา ไชยยันต์ ตามมาเห็นเกือบจะพร้อมๆ กัน ต่างมองสบตากัน แล้วก็ออกกระชั้นชิดติดหลังดารินต่อไป คะหยิ่นและพวกลูกหาบแบกของตามมาทั้งขบวน

พอพี่ชายและเพื่อนเร่งฝีเท้ามาทันชนิดเอื้อมมือถึง ดารินก็บอกโดยไม่ได้หันหลังกลับมาว่า

"มันล่อให้เขาตามทางนี้แหละค่ะ และขอให้สังเกตด้วยว่ามันเต็มไปด้วยโขดหินซุ้มไม้บัง ทำให้มองเห็นตัวไม่ถนัด รพินทร์ไม่สามารถจะยิงได้เลยระหว่างติดตามมันไปเพราะมองไม่เห็นตัว ได้ยินแต่เสียงของมันเท่านั้น อ้าว! นี่ยังไง รอยเอามีดเฉาะต้นไม้ไว้อีก"

หล่อนชี้ให้ทุกคนเบื้องหลังดู

มันเป็นความจริง คมมีดชนิดใบมีดหนักและหนา ลักษณะ

ควรจะเป็นมีดแบบโบวี่ สับไว้ที่ลำต้นของตะเคียนใหญ่อีกต้นหนึ่ง ที่หล่อนนำเลาะลัดผ่านไป ระดับรอยมีดสูงขนาดเหนือเอวเล็กน้อย และหนทางนั้นเป็นป่ารกชัฏ ไม่ใช่ทางเดินของสัตว์เลย เป็นการบุกพงไปอย่างเห็นชัดอันส่อเจตนาได้ว่า ใครก็ตามที่เดินบุกเข้ามาในที่รกแบบนี้ ก็จะต้องมีจุดมุ่งหมายอะไรสักอย่าง ไม่ใช่การเดินไปอย่างธรรมดาแน่ เพราะอย่าว่าแต่คนเลย แม้สัตว์ป่าเองถ้าไม่จำเป็นมันยังไม่เลือกเดินตัดพงรกๆให้ลำบาก นอกจากสัตว์ประเภทเลื้อยคลานหรือสัตวรายอนจะยองตัดทางมาเพอหมายเลนงานเหยอเทานน

พอตัดจากโคกสูงลงสู่ตลิ่งของลำธาร ทุกคนก็แว่ว เสียงลั่นโกรกเกรกขึ้นเบาๆ ยังป่าของเนินเขาฝั่งตรงข้าม ดาริน ชะงัก หล่อนจำได้ดีที่สุด และทุกคนก็จำได้ มันควรจะเป็นเสียง ‘กระดึง’ ที่หล่อนผูกคอเจ้าด้วนไว้นั่นเอง

“ด้วน! อยู่ที่ไหนน่ะ?”

หล่อนร้องตะโกนแหลมก้องขึ้นอย่างยินดี

มีเสียงเป่าลมพรูออกจากปลายงวง เสียงกิ่งไม้ระลู่และเสียงโกรกเกรกจากลำปล้องไผ่ที่มีวัตถุแกว่งกระทบภายใน ทำให้บังเกิดเสียงกังวานก้อง ก็ยิ่งดังชัดเจนมากขึ้น แล้วชั่วอึดใจเดียวร่างมหึมาของคชสารใหญ่ อันเปรียบเสมือนช้างเลี้ยงของดาริน ก็โผล่ออกมาจากป่าฝั่งตรงข้ามกับที่ทุกคนยืนอยู่ ชูงวงขึ้นสูง ออกเสียงแอ้เหมือนจะร้องตอบรับการเรียกของหล่อน

ดารินยิ้มออกมาได้อย่างยินดี ส่งเสียงทักทายมันลั่น

นับว่าเป็นความฉลาดของหล่อนอย่างยิ่ง ที่ให้หนานอินกับคะหยิ่นช่วยกันทำกระดึงผูกคอเจ้าด้วนไว้ เพื่อจะได้ใช้เสียงจากกระดึงนั้นป้องกันความเข้าใจผิด เพราะในภาวะเช่นนี้ หรือต่อให้กาลข้างหน้าก็ตาม หากไม่มีเสียงเตือนให้รู้ว่าเป็นมัน จู่ๆ ก็โผล่ออกมาให้เห็นแบบนี้ มีหวังคณะพรรค และแม้ตัวหล่อนก็อาจเข้าใจผิดและยิงเอาง่ายๆ แต่นี่พอได้ยินเสียงกระดึงที่ผูกคอมันไว้ดังขึ้น ก็ทำให้รู้ได้ทันที

เจ้าด้วนโผล่ออกมายืนเหมือนจะรอรับอยู่แล้วยังฝั่งโน้น ทุกครั้งที่มันโยกกายไหวอยู่ไปมา กระดึงที่ผูกคอไว้ปรากฏเสียงขึ้นทุกทีไป

“ไอ้ด้วนจริงๆ แหละ หายไปครึ่งวันกับอีกทั้งคืน โผล่ออกมาแล้ว”

ไชยยันต์อุทานออกมา

ดารินก้าวสวบๆ ลงไปยังริมฝั่งธารทันที โบกมือให้พรรคพวกตามหลังมา พร้อมกับประกาศก้องออกไปว่า

“ด้วน! เธอน่าจะรู้ดีว่าเหวที่เจ้านายของเธอ ถูกไอ้ผีดิบมันตรัยล่อลงไปตกนั้นอยู่ที่ไหน ช่วยนำทางไปเดี๋ยวนี้!”

ช้างแสนรู้คู่บารมีร้องแว๊ด! แล้วหมุนตัวกลับช้าๆ ดารินกระโดดไปตามแก่งแง่โขดหินตามลำธารตื้นๆ นั้นก่อน แล้วทุกคนลุยตามไปในทันทีเหมือนกัน เจ้าด้วนหยุดรออยู่จนกระทั่งหล่อนลุยน้ำบริเวณใกล้กับฝั่งตรงข้ามประมาณลึกแค่เข่าเข้าไปถึงฝั่งตรงข้าม มันจึงเริ่มออกเดินนำขึ้นเนินไปอย่างแช่มช้า

ทุกคนอยู่ในภาวะงงๆ อดประหลาดใจเสียมิได้ทั้งๆ ที่รู้กันมาก่อนแล้วว่า ระหว่างช้างป่าที่รพินทร์เคยให้ความปรานี

ตัวนี้กับราชสกุลสาวมีสัญชาตญาณหยั่งซึ้งเข้าถึงจิตใจซึ่งกันและกันได้อย่างสนิทแน่น แต่ **ยามที่หล่อนกำลังต้องการแสวงหาร่องรอยเพิ่มเติมจากเขาผู้นั้นเช่นนี้ หล่อนสามารถบงการหรือทำความเข้าใจกับมันได้อย่างไรเป็นสิ่งลึกลับเหนือเดา!**

"น้อย! นั่นจะตามเจ้าด้วนไปหรือ ไหนว่าจะนำทางไปเองไงล่ะ ระวังมันจะพาเตลิดเปิดเปิงออกนอกลู่นอกทางไปด้านอื่นเสียนะ"

ไชยยันต์ตะโกนไล่หลังมา

"ไม่มีวันที่มันจะพาเตลิดไปไหน ด้วนรู้ดีว่าควรจะนำไปที่ไหน ทุกคนตามมาเร็วๆ เถอะ"

หล่อนร้องตอบมา กระชับไรเฟิลอยู่ในซอกแขน และสาวเท้ายาวๆ ตามหลังเจ้าด้วนไปอย่างไม่สนใจที่จะเหลียวกลับมาดูหลังอีก ทุกคนจำใจต้องตามหล่อนไปทั้งหมด โดยหลีกเลี่ยงหรือยับยั้งอย่างไรไม่ได้

ชัวครู่เดียวของการนำเลาะลัดไปตามสุมทุมพุ่มไม้รกและเริ่มไต่สูงขึ้นไปตามลำดับบนภูมิประเทศอันมีลักษณะเหมือนหลังเต่านั้น ป่าก็เริ่มโปร่งขึ้นทีละน้อย มีไม้ใหญ่ยืนต้นเรียงรายอยู่ห่างๆ กัน และพื้นเกลื่อนไปด้วยสบไม้แห้งที่หล่นลงมาทับถมกันอยู่ ช้างใหญ่ดุ่มเดินนำขึ้นไปยังเนินลูกนั้น ดารินตาเป็นประกาย เมื่อมองเห็นภูมิประเทศนั้นได้ชัดกับตา หล่อนกระชากกิ่งไม้แห้งเล็กๆ ติดมือมากัดไว้ด้วยฟันหน้าทั้งสอง ตามติดเข้าด้วนไปราวกับพรานอาชีพ บัดนี้พละกำลังและความคล่องแคล่วฉับไว ได้กลับคืนมาเป็นของหล่อนแล้ว ทิ้งระยะพรรคพวกเบื้องหลัง อันเป็นพี่ชายและเพื่อนห่างออกไปราว 15 เมตร

อนุชา ไชยยันต์และเชษฐา ไม่มีใครประมาท ทุกคนปลดไรเฟิลออกจากการสะพาย ขึ้นมาถือในลักษณะเตรียมพร้อม และเป็นตาหลังระแวดระวังภัยใด ๆ ก็ตามที่มันอาจจู่โจมเข้ามาถึงดารินได้ ในแบบที่อาจคาดฝันไปไม่ถึง อันเนื่องมาจากทุกคนคุ้นภัยดีอยู่แล้ว

และบัดนั้นเอง ช้างใหญ่ก็มาหยุดยืนหมุนตัว และส่งเสียงร้องยาวดังก้องขึ้น อีกครั้งเมื่อมาถึงระดับกึ่งกลางเนินในระหว่างต้นไม้ใหญ่คู่หนึ่ง ดารินเร่งฝีเท้าไต่ตามเข้าไปถึงแล้วหยุดยืนนิ่งอยู่ยังบริเวณนั้น ลักษณะของหล่อนก้มลงมองลงไปยังพื้นเบื้องล่าง ซึ่งพรรคพวกทุกคนยังไม่สามารถเห็นได้ว่าหล่อนมองอะไร

“ว่ายังไงน้อย!”

อนุชาตะโกนถามมา

หล่อนไม่ตอบ หันหน้ากลับลงมามองพรรคพวก แล้วก้าวผงไปดูพื้นตามเดิม เจ้าด้วนก็ยืนสงบนิ่งอยู่ข้าง ๆ หล่อนตรงนั้นเอง อนุชาสั่งให้พวกลูกหาบปลงของไว้ที่ตีนเนินก่อน เพราะระยะทางมันโล่งมองเห็นกันได้อย่างถนัด ไม่มีอะไรกำบัง บางส่วนหยุดรอเฝ้าของ บางส่วนก็ถือเฉพาะปืนประจำตัว วิ่งตามพวกเจ้านายขึ้นมาเป็นพรวน

อนุชา เชษฐา และไชยยันต์ วิ่งขึ้นมาถึงตำแหน่งที่ดารินหยุดยืนอยู่นั้นก่อนเป็นชุดแรก สิ่งที่ปรากฏชัดกับสายตาบัดนี้ทำให้ต้องอุทานออกมาเป็นเสียงเดียว และชะงักนิ่งกันไปหมดชั่วขณะ

มันเป็นปล่องเหว ที่เหมือนมีใครเจาะให้ทะลุลงไปในพื้นของเนินเทลาดประมาณ 25 องศานั้น ขนาดปากเหวกว้างราว 3-4 ตารางเมตร รูปร่างเบี้ยว เมื่อชะโงกหน้าดู ทั้งหมดก็ใจหายวูบ เพราะลิ่วลึกลงไปสู่ความดำมืด และดูเหมือนจะไม่ใช่แนวตรง หากแต่หักเป็นแง่ เป็นมุมชอนลึกลงไปอีกจนสุดที่จะคำนวณได้ว่ามันลึกสักเท่าใด รอบๆ ขอบเหวระดับที่ต่ำลงไป ระเกะระกะไปด้วยแง่หินและรากไม้ที่โผล่พราวไปหมด

"ชัดหรือยังคราวนี้ ในสิ่งที่น้อยมองเห็นตามภาพนิมิตเมื่อคืนอย่างที่บอกกับพี่กลางไปแล้ว"

หล่อนพูดขรึมๆ เรียบๆ เมื่อทุกคนยังจ้องตะลึงและเงียบงันอยู่ ก็ควักบุหรี่ออกมาจุด อัดควันอย่างหนักหน่วงเยือกเย็น บุ้ยปากไปยังกองกิ่งและใบไม้แห้งจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีรอยลากออกไปวางสุมไว้ไม่ห่างจากบริเวณปากเหวเท่าใดนัก

"และนั่น คือกิ่งไม้ใบไม้ที่นำมาสะอำพรางไว้ที่ปากเหวเพื่อไม่ให้มองเห็นจะได้เหยียบหล่นลงไป การที่กิ่งไม้พวกนั้นถูกรื้อออกไปกองไว้ที่นั่น ก็เพราะพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์และนายจ้างอเมริกันตามมาพบเข้าเคลียร์บริเวณออกไป เพื่อจะได้ไต่เชือกลงไปเอาตัวรพินทร์ขึ้นมาได้อย่างสะดวก"

หนานอินและคะหยิ่น กับลูกหาบบางส่วน ตามมาถึงก็พูดอะไรกันแซ่ไปหมด แต่ยังไม่เข้าใจรหัสอะไรนัก อนุชา เชษฐา และไชยยันต์ เดินตรวจไปรอบๆ แล้วโดยไม่ได้เอ่ยคำใดขึ้นเลย อนุชาก็ค้นพบก้นบุหรี่ ก้นซิการ์ ถูกทิ้งเกลื่อนอยู่หลายมวน เขาหยิบขึ้นมาพิจารณาแล้วส่งไปให้ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ดู ทั้งสองเม้มริมฝีปาก

“แกคิดยังไง กลาง?”

ไชยยันต์ถามเสียงเหือดๆ ในลำคอ

“สิ่งที่น้อยรู้เห็นจากการนั่งสมาธิเมื่อคืนนี้ เห็นจะเป็นความจริงเสียแล้ว รพินทร์ถูกไอ้ผีนรกนั่น ล่อให้เดินมาตกลงไปในปล่องเหวนี่แน่ๆ เหตุการณ์ที่เขาเดินมาตกเหวสลบไป โดยอาจติดคาอยู่กับรากไม้หรือเถาวัลย์ข้างล่างโน่นเป็นเวลากลางคืน และพวกลูกน้องกับนายจ้างติดตามมาพบเอาในเวลาเช้าของวันรุ่งขึ้น และสำหรับรพินทร์หล่นลงไปในปล่องเหวนี่ ถ้าไม่ตายไปก็นับว่าบุญโขแล้ว คางเหลืองแน่อีแบบนี้”

“เหตุการณ์มันเกิดขึ้นในลักษณะไหนนะ น้อยพออธิบายได้ไหม เอาละ เราพบกับเหวที่สันนิษฐานว่ารพินทร์หล่นลงไปแล้ว”

ดารินป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่ผุดซึมบนหน้าผาก แล้วชี้มือไปที่โคนไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ สูงขึ้นไปราว 15 เมตร

“ไอ้นรกนั่น ไปแอบกำบัง เพื่อไม่ยอมเข้าทางปืนของรพินทร์ อยู่หลังโคนไม้ใหญ่นั่น ภายหลังจากที่มันล่อเขามายังจุดที่มันวางกับดักไว้แล้ว...”

หล่อนพูดอย่างหนักแน่นมั่นคง และเป็นการอธิบายที่ละเอียดราวกับจะมองเห็นเหตุการณ์ตอนนั้นด้วยสายตาทั้งสองข้างของตนเอง

“มันหัวเราะเยาะยั่วเขา รพินทร์ไต่ขึ้นมาคุมเชิงอยู่บริเวณใกล้เคียงนี่แหละ เขามองเห็นแล้วว่า มันเป็นภูมิประเทศค่อนข้างโล่ง ไอ้ผีนั่นจะผละออกจากโคนไม้ไม่ได้ เพราะถ้าผละออกมา เขาก็จะต้องส่องไฟเห็น และเข้าทางปืนทันที วิธีเดียวที่เขา

จะทำได้ก็คือหาทางเดินเลาะอ้อมเพื่อให้เห็นตัวมันซึ่งบังอยู่หลังต้นไม้ต้นนั้น..."

หล่อนหยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง ฝืนยิ้มกร้านเกรียม ตาลกวาวเป็นประกายคมกล้า บัดนี้ สภาพของหล่อนราวกับผู้ชายคนหนึ่ง

"มุมที่เขายืน กับมุมที่มันหลบอยู่หลังต้นไม้ มันเป็นมุมตรงที่มองเห็นกันไม่ถนัด รพินทร์เริ่มเกร่อ้อมเพื่อเบี่ยงทิศทางหวังจะได้เห็นมันอย่างถนัดจะได้ยิง การเดินอ้อมหามุมยิงของเขานี่แหละ ทำให้เขาเดินมายังปากเหวที่มันสะกิ่งไม้อำพรางไว้แล้วก็ร่วงลงไป ถูกเก็บกักสลบอยู่ในเหวนี้ แล้วมันก็ยกกองทัพช้างหวนตลบเข้าไปเล่นงานทุกคนในแค้มป์ที่หน้าผาตะเคียนทองจนเกิดการปะทะกันขนาดใหญ่ ผลที่สุดพวกนั้นก็ต้องถอยหนีขึ้นไปบนหน้าผา แค้มป์ถูกเหยียบแหลกหมด เท่าๆ กับที่พวกมันก็ถูกยิงล้มตายเป็นเบืออย่างที่เราเห็น พอรุ่งเช้านั่นแหละพวกนั้นถึงจะลงจากหน้าผาออกติดตามมาพบ โดยบุญคำเป็นคนนำแกะรอยมา"

"ก้นบุหรี่กับซิการ์เหล่านั้น เป็นการแสดงบอกชัดครับว่าพวกนายจ้างอเมริกันทั้งหมดมาชุมนุมกันอยู่ตรงนี้ ระหว่างการพยายามกู้ชีวิตรพินทร์ขึ้นมาจากปล่องเหว"

อนุชาเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรกแผ่วต่ำ

ไชยยันต์หันไปพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างปล่องเหวกับต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นอย่างใคร่ครวญ แล้วเผ่นออกไปยืนอยู่ในตำแหน่งหนึ่งทันที โดยหันหน้าตรงกับต้นไม้ดังกล่าว จากนั้นเขาก็ทดลองเดินเลาะอ้อม เพื่อจะหามุมมองไปยังด้านหลังของ

ต้นไม้ดังกล่าว ซึ่งเมื่อเดินอ้อมเป็นรัศมีเกือบครึ่งวงกลม ก็จะมาถึงจุดปากเหวพอดี อดีตนายทหารปืนใหญ่เอาหลังมือขยี้ปลายจมูก

“ฮือม์! ชัดแจ๋วเลย ตามสมมุติฐานข้อนี้ รพินทร์จะต้องเดินเลี่ยงอ้อมต้นไม้นั่น เพื่อหามุมยิงให้ถนัด อย่างที่ฉันทดลองเดินให้ดูนี่แหละ”

หนานอินกับคะหยิ่นทำหน้าเลิ่กลั่ก เพราะเท่าแล้วเท่ารอดก็ยังไม่รู้เรื่องอะไร โดยเฉพาะหนานอินหันไปกระซิบถามอนุชา อดีต ‘พรานชด’ อธิบายให้ทราบคร่าว ๆ แกก็ลืมตากว้างร้องออกมาว่า

“นี่แปลว่าเมื่อคืนนี้นายหญิงนั่งแล้วเห็นอะไรหมด ส่วนหนานอินนั่ง เห็นเพียงแค่นางไม้ หรือลูกสาวเจ้าป่าที่ชื่อเรียกยากนั่นมายืนกอดอกค้ำหัวอยู่เท่านั้น ถามอะไรก็ไม่ยอมพูดด้วย แต่กลับเป็นฝ่ายบอกนายหญิงได้ทั้งหมด ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่นายหญิงไม่ยักบอกอะไรให้หนานอินรู้มั่งเลยเมื่อคืน”

“ฉันไม่กล้าเล่าอะไรให้ลุงอินฟังหรอก เพราะก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน ต้องรอให้มาเห็นเหวนี่เสียก่อน ถึงจะแน่ใจได้ว่าสิ่งที่เทวนารีองค์นั้น นำดวงจิตของฉันให้ได้มาเห็นกับเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ไม่ใช่เกิดขึ้นเพราะฉันคิดวาดภาพไปเอง”

หล่อนบอกเรียบ ๆ แล้วหันไปถามพี่ชายใหญ่ว่า

“คราวนี้พอจะรับฟังได้แล้วยังคะ พี่ใหญ่”

เชษฐาเอามือลูบคาง พิจารณาไปรอบ ๆ แล้วเหลือบลงไปในบ่อเหวหากันไม่ได้นั้น พลางถามไปทางอนุชา

“กลาง ตรวจสอบดูให้แน่ชัดซิ ว่าอเมริกันกลุ่มนั้นมาชุมนุมกันอยู่ตรงนี้จริงหรือไม่”

“แน่นอนครับ พวกนั้นมารวมตัวกันอยู่ที่นี่ อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง สังเกตจากรอยของการสูบบุหรี่ทิ้งกันไว้เกลื่อนแล้วถ้าจะดูลงไปตามรอบเหวที่ต่ำลงไปนั่นก็จะเห็นวี่แววของการโรยตัว ไต่ตามสายเชือกลงไป เพราะมีรอยเหยียบแง่หินรากไม้รอยครูด...ผมเข้าใจว่าร่างของรพินทร์จะต้องลงไปติดอยู่กับรากไม้และเถาวัลย์ตรงนั้น...”

อนชาเอาไฟฉายประจำตัวส่องลงไปให้ด ซึ่งมันลึกจากระดับปากเหวลงไปราว 15 เมตร

“และก่อนจะลงไปติดค้างอยู่ตรงนั้น ร่างกายของเขาก็จะต้องละกระทบฟาดลงไปกับแง่หินตามขอบเหว ชนิดกระอักเลือดทีเดียว”

“น้อยเล่าว่า ในภาพที่มองเห็นนั้น ใครที่ลงไปเอารพินทร์ขึ้นมา?”

ไชยยันต์ถามขึ้นอีกโดยเร็ว

ราชสกุลสาวชี้มือไปยังต้นไม้เล็กๆ อีกต้นหนึ่ง ยืนอยู่ไม่ห่างปากเหวเท่าใดนัก

“คริสติน่าผูกสายเชือกประจำตัวติดกับโคนไม้ต้นนั้นติดเอวตัวเอง แล้วโรยตัวลงไปในเหวนี่ อาจเป็นเพราะไต่เหวได้คล่องกว่าทุกคน และเบาตัวกว่าคนอื่นๆ มีบุญคำไต่ตามลงไปด้วยอีกคนหนึ่ง ฉันก็แทบไม่เชื่อเหมือนกันว่า ผู้หญิงผมทองคนนั้นจะเป็นคนที่ตัดสินใจได้เด็ดเดี่ยวและกล้าหาญที่สุด ในการลงไปกู้ชีวิตรพินทร์ครั้งนี้ ทั้งๆ ที่เกิดหรือเส่ยก็มาด้วย อาจ

เป็นได้ที่หล่อนไม่ไว้ใจใครว่าจะทำได้ดีไปกว่าตัวเอง ในสถานการณ์คับขับเช่นนั้น"

"ถ้างั้น คิว.อี.ดี. ในภาพนิมิตของน้อยได้แล้ว ไม่มีปัญหาให้ต้องสงสัยอีกต่อไป ความจริงมันก็ต้องเป็นเช่นนั้นแหละ จากหลักฐานแวดล้อมอื่นๆ ที่เราพบมาแล้ว ซึ่งมันมาประสานรอยเข้ากันได้พอดี"

พี่ชายใหญ่กล่าวหนักแน่น โอบแขนประคองน้องสาวไว้แล้วตบแรงๆ ที่ไหล่

"แต่ถึงจะเคราะห์ร้ายอย่างไร พวกนั้นก็ยังช่วยรพินทร์ไว้ได้ แปลว่าตรงตำแหน่งที่เกิดเหตุร้ายหน้าผาตะเคียนทองนี่รพินทร์ของน้อยยังไม่ถึงกับชีวิต แม้จะอยู่ในสภาพที่สะบักสะบอมก็ตาม"

ดารินกัดริมฝีปากนิ่ง นัยน์ตาแห้งผาก ใครกำลังคิดเช่นไรก็ตามที ขณะนี้หล่อนคิดขอบคุณอเมริกันสาวผมทองที่มีนามว่า คริสตินา กรูบิล ที่ไต่เหวลงไปเอาตัวยอดรักของหล่อนขึ้นมา และเป็นผู้เยียวยารักษาพยาบาลดูแลเขาตลอดทั้งคืน บนหน้าผาที่หล่อนเข้าไปอาศัยนอนอยู่เมื่อคืน รวมทั้งหวนคิดไปถึงข้อความร้อยกรอง ที่แม่นักเคมีฟิสิกส์ผู้นั้นแอบเขียนไว้บนแผ่นหนังเก้งที่อาศัยรองนอนด้วย

ด้วยจิตใจอันสูงส่ง...ด้วยวิจารณญาณอันละเอียดอ่อน...แม้จะห่วงและหวงบุรุษอันเป็นยอดดวงใจผู้นั้นสักเพียงไรก็ตาม หล่อนไม่มีสิทธิ์ที่จะตั้งแง่เป็นศัตรูหรือเคียดแค้นหึงหวงใดๆ แม่ผมทองผู้นั้นได้อีกเลย ไม่มีสิทธิ์จริงๆ

เพราะสตรีผู้นั้นได้พิสูจน์แล้วว่า ได้ทุ่มทั้งชีวิตเข้าช่วยเหลือรพินทร์ไว้โดยไม่ได้มีเล่ห์กลอะไรเคลือบแฝง

หล่อนเองต่างหากที่ 'ทอดทิ้ง' เขาไป แม้จะชั่วขณะก็ตาม และยามที่ภัยมาถึงตัวเขาเช่นนี้ ใครละ ที่เป็นคนใกล้ชิดเขามากที่สุด ใครช่วยเหลือเกื้อหนุนเขาไว้ ตอนนั้นหล่อนไปอยู่เสียที่ไหน?

ทุกคนพูดและวจารณถึงเหตุการณกันตาง ๆ รอบตัวไปหมด มีแต่ดารินคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนสงบงันจมอยู่ในห้วงคิดเช่นนั้น แต่ก็ไม่มีใครสักคนที่จะพูดถึงคริสติน่า

คงมีแต่เพียงเชษฐาคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนมองน้องสาวอยู่เงียบ ๆ เหมือนจะอ่านลึกลงไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ และสังเกตท่าทีอยู่ ระหว่างนี้ พวกนั้นช่วยกันค้นพบหลักฐานเพิ่มเติมยืนยันความจริงที่ได้ปรากฏขึ้นแล้วนั้นชัดเจนขึ้นตามลำดับ คะหยิ่นและพวกลูกหาบค้นพบร่องรอยการตัดไม้ไผ่มาทำเป็นแคร่หามคนเจ็บไปด้วย หนานอินพยายามชะโงกตัวลงไปส่องไฟตรวจดูในโพรงเหวนั้นแล้วก็ชี้โวยวายให้ทุกคนเห็นไฟฉายประจำตัวของรพินทร์ ที่หล่นลงไปแตกอยู่ยังบริเวณแง่หินที่ต่ำกว่าระดับที่เขาติดค้างอยู่ลงไปอีก และไม่ได้มีการเก็บกันขึ้นมาด้วย โดยคณะกู้ชีวิตนั้น สิ่งเหล่านี้มันยิ่งประกาศชัดว่า ไม่มีการผิดพลาดไปแน่ จากภาพนิมิตที่หล่อนเห็นด้วยอำนาจลึกลับพิเศษ

"น้อย"

เสียงกระซิบเรียกมาเบา ๆ หล่อนสะดุ้งตื่นจากภวังค์

เชษฐาจ้องนิ่งมาก่อนแล้ว หล่อนฝืนยิ้มกับพี่ชาย ซ่อนความหวั่นไหวของดวงจิตส่วนลึกไว้มิดชิด แต่คนละเอียดอ่อนอย่างพี่ชายย่อมเท่าทันเสมอ กระซิบแผ่วปลอบโยนต่อมาว่า

"ถึงจะเคราะห์ร้ายแต่รพินทร์ก็ยังไม่ได้เป็นอะไรลงไปนะ"

"ค่ะ สำหรับในครั้งนี้"

"และก็ควรจะแน่ใจได้อีกด้วยว่า คนอย่างเขาไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไปจากน้อยอย่างเด็ดขาด แม้ว่าจะมีผู้หญิงอื่นที่น่าสนใจมาผูกพันอยู่ใกล้ชิดเพียงไรก็ตาม ผู้หญิงคนนั้นอาจแสดงอะไรให้เขาเห็นซึ้งในหลายๆ อย่าง แต่เมื่อเทียบกับน้อยแล้ว ยังไม่ได้หนึ่งในร้อยหรอก และไม่มีใครรู้จักรพินทร์ดีไปกว่าน้อย ไม่ใช่หรือ"

"พยายามปลอบใจน้อยหรือคะ?"

"พี่พูดตามความรู้สึกแท้จริง และเชื่อมั่นเช่นนั้น"

หล่อนยิ้มอีกครั้ง ส่ายหน้าอย่างเศร้าๆ กล่าวออกมาจากความรู้สึกภายในแท้จริง

"แต่น้อยไม่มีความเชื่อมั่นอะไรอีกแล้วค่ะ"

เชษฐาเดินเข้ามาจูงมือ นำเดินออกไปห่างคณะ

"อย่าคิดให้ร้ายตัวเอง และดูหมิ่นน้ำใจคนของเราอย่างนั้นซิ"

"น้อยดูหมิ่นน้ำใจของเขาหรือคะ?"

"ถ้าคิดว่าเขาจะเปลี่ยนแปลงไปละก็ นั่นแหละคือการดูหมิ่นน้ำใจละ พี่บอกแล้ว ว่าจะไม่มีใครรู้จักรพินทร์ดีไปกว่าน้อยหรอก...เขาเป็นเหมือนผู้ชายสามัญธรรมดา เป็นนักฉวยโอกาสหรือเปล่า? ข้อนี้พี่ไม่รู้ แต่น้อยรู้ดี"

หล่อนอึ้งไปอีกครู่ แล้วกล่าวอย่างหนักแน่นมั่นคงว่า

“ไม่ค่ะ น้อยขอรับรองว่ารพินทร์ไม่ใช่เป็นนักฉวยโอกาส หรือว่า ‘ใกล้ผู้หญิงไม่ได้’”

“ถ้างั้น มีอะไรจะต้องห่วงในเรื่องนี้”

“แต่ความใกล้ชิดมาก ความเห็นใจ ความที่...ที่คิดว่าเขาอาจไม่ได้กลับมาอีกแล้ว...”

“เหลวไหล พี่ไม่เชื่อว่าจะมีอะไรมาเปลี่ยนแปลงรพินทร์ได้หรอก เขามีสิทธิ์จะสำนึกในบุญคุณของคริส มีสิทธิ์ที่จะสนองตอบ และป้องกันหล่อนไว้ด้วยชีวิต อันเป็นหน้าที่ของเขาอยู่แล้ว แต่เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะรักผู้หญิงคนนั้นได้อย่างเด็ดขาด”

“พี่ใหญ่แน่ใจอย่างนั้นหรือคะ”

หล่อนถามเบาที่สุด

“เชื่อพี่เถอะ พี่ดูคนไม่ผิดหรอก ถ้ามิฉะนั้น พี่จะไม่ยอมให้น้อยออกติดตามเขาเลย คนคนนั้นพิสูจน์ตัวเองให้พี่ได้เห็นแล้วในเกียรติยศแห่งความซื่อสัตย์สุจริตของเขาในทุกด้าน เขาเคยบอกน้อยหรือเปล่า ว่าเขารักน้อย”

“เขาบอกค่ะ”

“ถ้างั้น...” เชษฐายิ้มให้ ตบไหล่อีกครั้ง “ไม่มีปัญหาสบายใจได้เลย”

ดาริน วราฤทธิ์ จับมือพี่ชายใหญ่ไว้แน่น

“ตกลงค่ะ น้อยจะเชื่อพี่ใหญ่ ว่าเขายังมั่นคงกับน้อย ไม่เปลี่ยนแปลง เขาจะไม่ทำให้ผู้หญิงอื่นใดมาแอบยิ้มเยาะน้อยได้ภายหลัง”

“พี่จะบอกอะไรน้อยสักอย่าง น้อยอาจไม่รู้ตัวก็ได้”

“อะไรค่ะ?”

“รพินทร์เป็นคนมีฝีมือ และฉลาดสารพัดอย่าง แต่เขาโง่อยู่อย่างเดียว เป็นความโง่อย่างที่สุด ชนิดหาผู้ชายคนไหนในโลกนี้มาโง่เซ่อเท่าเขาไม่ได้อีกแล้ว ซึ่งมันก็เป็นคุณแก่ตัวน้อยเอง”

“หมายความว่ายังไงคะ?”

หล่อนงง

“เขาโง่ในเรื่องผู้หญิง! ถ้ารักใคร ก็จะรักหัวปักหัวป่าอยู่กับผู้หญิงคนนั้นคนเดียว ไม่ยอมเหลียวดูผู้หญิงอื่นเลย นี่คือความโง่เซ่อและจุดบอดอันน่ารักในตัวเขา”

“พี่ใหญ่รู้ได้ยังไงคะ?”

เชษฐาหัวเราะเบา ๆ

“ทำไมจะไม่รู้เพียงแค่อ่านข้อเขียนเชิงกวีของคริสที่รำพันไว้ มันก็ชี้ชัดอยู่แล้ว มันพิสูจน์ว่า เขาไม่ได้สนใจคริสในเชิงชู้สาวเลยจนนิดเดียว น้อยก็เป็นคนละเอียดอ่อนในเรื่องนี้ น่าจะจับสังเกตพิจารณาได้”

ดาริน วราฤทธิ์ ดวงตามีประกายเจิดจรัสแช่มชื่นขึ้นมาได้เป็นครั้งแรก หล่อนโผเข้ากอดพี่ชายใหญ่ไว้แน่น...

หล่อนไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น ในขณะนั้นเชษฐาลูบหลังอย่างชนิดเจตนาจะให้สัมผัสอย่างปรานีนั้น ไปปลุกปลอบสร้างความเชื่อมั่นให้แก่น้องสาวอย่างแท้จริง โดยไม่จำเป็นจะต้องใช้วาจาใด ๆ เลย แล้วก็จูงมือกลับมาร่วมกับคณะพรรคทั้งหมดที่กำลังยืนพูดกันอยู่ยังปากโพรงเหวนั้น

“เห็นจะสรุปได้แน่นอนตามที่น้อยบอกนี่แล้วครับพี่ใหญ่”

อนุชาเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง

“คณะอเมริกันโดยการนำของพรานใหญ่ของเรา มาเสียเวลาอยู่ที่หบผาตะเคียนทองไม่น้อยกว่าสองคืนแน่นอน คืนแรกนอนพักกันอยู่ข้างล่างตีนผา แล้วรพินทร์ก็มาเสียทีไอ้ผีนรกนั่นล่อมาตกปล่องเหวตรงนี้กลางดึก พร้อมกันมันก็เข้าโจมตีทางแค้มป์พวกนั้นถอยขึ้นที่มั่นบนหน้าผานั่น พอเช้าตรู่ก็ออกติดตามรอยหารพินทร์ มาพบกันตรงนี้ ช่วยกันเอาเขาไปรักษาพยาบาลตลอดทั้งวัน พอตกกลางดึกก็พากันขึ้นไปอาศัยอยู่บนช่องโพรงตามหน้าผานั่นแหละ หลักฐานการให้น้ำเกลือ ซึ่งเราพบ กับหลักฐานทางเอกสารที่คริสแอบเขียนบันทึกไว้บนด้านหลังของหนังเก้ง ระยะเว้นว่างระหว่างนี้ยังมืดมนอยู่ว่ารพินทร์จะฟื้นคืนกำลังหายในวันรุ่งขึ้นหรือเปล่า ถ้าหาย...ก็อพยพกะเหรี่ยงทั้งหมดเดินทางต่อไป ซึ่งอาจเป็นเวลาบ่าย หรือถ้ายังไม่ค่อยยังชั่ว ก็คงจะต้องค้างพักรักษาตัวเองแรงกันอีกคืน รวมเป็นสามคืน แต่จะอย่างไรก็ตาม มันต้องไม่นานเกินไปกว่าที่จะให้ซากช้างเน่าและส่งกลิ่นเสียก่อน”

ไม่มีใคร แม้แต่ดาริน จะปฏิเสธหรือมีข้อโต้แย้งแสดงความเห็นใดๆ กับข้อสรุปของอดีตพรานชดในข้อนี้ เชษฐายกนาฬิกาข้อมือเดินป่าของเขาขึ้นดูวันที่ตรวจนับคำนวณอะไรอยู่อึดใจ ก็เอ่ยว่า

“ถ้าการคำนวณของพี่ไม่พลาด คืนที่รพินทร์มาถึงที่นี่ ก็ควรจะเป็นคืนเดียวกันกับที่ฝ่ายเราระแคะระคายในเรื่องนี้ และเรียกคุณอำพลเข้าไปพบในกรุงเทพฯ เพื่อสอบถามความนั่นเอง มันก็เว้นระยะห่างกันแค่ไม่กี่วันนัก จริงอยู่ถ้านับจากวันเริ่มออก

เดินทางของรพินทร์ อาจดูว่าล่วงหน้าไปหลายวัน แต่เมื่อนำเวลาที่เขามามัวล่าช้าเสียเวลาการเดินอยู่หลายครั้ง ทางฝ่ายเราที่ตามมาข้างหลัง ก็น่าจะเรียกได้ว่ากระชั้นชิดเข้ามาอีกมากทีเดียว เพราะฝ่ายเราทำเวลาทำระยะทางได้รวดเร็วกว่าเขามาก เพราะฉะนั้น ความหวังที่จะตามทันกันกลางทางมีอยู่มากทีเดียว”

พี่ใหญ่ของคณะกล่าวอย่างมั่นใจ และเต็มไปด้วยความหวัง

“ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละครับ...”

น้องชายกลางเห็นด้วย

“ผมหารือกับลุงอินแล้วตะกี้ ถ้าเราไปถึงห้วยเสือร้องเมื่อไหร่ เมื่อนั้นเราจะรู้ได้ทันทีว่า เรากระชั้นชิดเขาในระยะขนาดไหน เพราะจะต้องสอบได้รายละเอียดว่าพวกนั้นออกจากห้วยเสือร้อง เข้าเขตนรกดำล่วงหน้าไปกี่วันแล้ว”

อนุชาเว้นระยะ ยักไหล่นิดหนึ่ง

“แล้วก็อีตอนในเขตนรกดำนี่แหละครับ เราจะทันหรือไม่ทันเขา สวรรค์เท่านั้นที่จะบอกได้ เพราะเราจะหวังพึ่งข่าวสารจากชาวป่าไม่ได้อีกแล้ว นอกจากการแกะรอยหรือคำนวณก้าวสกัดอย่างเดียว ผมเชื่อว่าคณะของรพินทร์เดินไม่เร็วไปกว่าคณะของเราหรอก เพราะมีฝ่ายนายจ้างอเมริกัน และสัมภาระที่ค่อนข้างมากเป็นตัวถ่วงเวลาอยู่ กับเหตุร้ายที่คอยติดตามรังควานพวกเขาตลอดเวลา”

“เราจะเข้าให้ถึงห้วยเสือร้องภายในวันนี้ทันไหม?”

ไชยยันต์ซักโดยเร็ว อนุชาเหลือบดูตะวันเช้า

“ถ้าไม่มีอุปสรรคอะไร ก็เชื่อว่าทันนะ อาจหลังตะวันตกดินไปแล้ว แต่ไม่ควรจะเกินสองทุ่มเป็นอย่างช้า พี่ใหญ่พูดถูกแล้ว รพินทร์เสียเวลาเท่าไหร่ ก็เป็นกำไรทางฝ่ายเราเท่านั้นว่าแต่ว่า...”

ราชสกุลหนุ่ม อดีตนักผจญภัยหัวเห็ดหันไปมองพี่ชายใหญ่อันเป็นหัวหน้าคณะ

“พี่ใหญ่จะเอายังไงครับ แกะรอย ตรวจดูเส้นทางเดินเขาไปตามลำดับ หรือว่าจะให้ผมกับลุงอินหาทางลัดย่นย่อ มุ่งไปห้วยเสือร้องเลยทีเดียว โดยไม่สนใจว่าพวกเขาจะไปกันทางไหน”

โดยไม่จำเป็นต้องเสียเวลาคิดเลย เชษฐาให้คำตัดสินใจอย่างมั่นคงว่า

“พี่บอกแล้วว่า ก่อนจะถึงห้วยเสือร้อง เราจะต้องแกะรอยพวกเขาไปทุกระยะชนิดเดินทับรอยไปได้ยิ่งดี เพราะมันจะทำให้เรารู้เห็นจากหลักฐานไปตามลำดับ อ่านเหตุการณ์ออกทุกขั้นตอนว่า พวกเขาเผชิญกับเหตุการณ์ชนิดใดบ้างเหมือนๆอย่างที่เราได้พบกันมาแล้วเป็นลำดับนี่แหละ ถ้าเราใช้วิธีตัดทางก้าวสกัด โดยมุ่งไปยังห้วยเสือร้องเสียแต่แรกทีเดียว เราก็จะไม่รู้อะไรดีเหมือนอย่างที่เรารู้เห็นกันอยู่ในขณะนี้”

ระหว่างการหารือกันโดยใช้คำพูดโต้ตอบอย่างรวด-เร็วนั้นดารินเป็นฝ่ายยืนสงบฟังเฉยเหมือนจะคิดอะไรอยู่คนเดียวและเหมือนจะเป็นการเอาใจ อนุชาแลไปทางน้องสาวเล็ก ถามทำนองขอความเห็นอีกคน

“พี่ใหญ่เขาจะเอายังงี้ น้อยล่ะ ว่ายังไง?”

หล่อนตื่นจากภวังค์คิด กำลังใจ และความมานะทรหดสดใจขาดดิ้นกลับคืนมาอีกครั้ง

“ก็สุดแล้วแต่เสียงส่วนใหญ่เถิดค่ะ หลายๆ ความคิดย่อมดีกว่าความคิดเดียว พี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ และลุงอิน สี่คนเมื่อมารวมแนวความคิดกันเข้าแล้ว ก็เปรียบอะไรไม่ผิดกับคณะเสนาธิการอันมีสมรรถภาพสุดในการเดินทางครั้งนี้ แต่น้อยขอมีข้อแม้ไว้อย่างเดียวเท่านั้น...”

“ข้อแม้ยังไง?”

สามชายถามมาเป็นเสียงเดียวกัน

ดารินเดินตรงเข้าไปชิดเจ้าด้วนที่ยืนยืดกายแกว่งงวงอยู่ใกล้ๆ ลักษณะของมันยามนี้ มองไม่ผิดอะไรกับช้างเลี้ยงของคณะที่ร่วมเดินทางมาด้วย หล่อนเกาะไว้ที่ขาหน้าอันใหญ่โตของมัน แล้วตบเบาๆ อย่างแสนรักสนิท

“ถ้าเจ้าด้วนของน้อยตัวนี้ ไม่แสดงกิริยาผิดสังเกตอย่างใด น้อยก็จะให้พี่กลางนำทางไปตามปกติ แต่ถ้ามันมีอาการผิดสังเกต โดยแสดงปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อจะนำทางไปทางด้านไหน น้อยขอให้ทุกคนอย่ามองผ่านไปเสีย ขอให้เดินตามมันไป เพราะมันจะต้องนำเราไปพบกับหลักฐานอะไรที่เราอาจค้นไม่พบหรือผ่านไปเสียอย่างคิดไม่ถึงก็ได้ ตกลงไหมคะ?”

อนุชา กับไชยยันต์ทำสีหน้าไม่ศรัทธานัก แต่เชษฐาพยักหน้าบอกมาทันทีว่า

“ตกลง น้อย พี่จะไม่ขัดใจน้อยในเรื่องนั้นเลย พี่เชื่อ

เต็มที่ว่า ระหว่างน้อยกับช้างป่าของรพินทร์ตัวนี้ มีอะไรพิเศษที่สามารถจะหยั่งรู้ถึงจิตใจของกันและกันได้ดีเป็นพิเศษ แต่ให้คอยสังเกตพระเครื่องรางและกระดึงที่น้อยเอาผูกคอมันไว้ตลอดเวลาด้วย ในกรณีที่มันโผล่ออกมาทุกครั้ง ถ้าทั้งสองสิ่งนั้นขาดหายไปจากคอมันเมื่อไหร่ อย่าไว้ใจเป็นอันขาด แม้ว่ามันจะแสดงความเชื่องสักขนาดไหนก็ตาม"

"น้อยจะคอยดูไว้ตลอดเวลาเชียวค่ะ และเชื่อว่าสิ่งศักดิ์-สิทธิ์กับกระดึงผูกคออันนั้นจะไม่มีวันหลุดไปจากคอของด้วนอย่างเด็ดขาด"

หล่อนรับคำอย่างมั่นคง

เชษฐาพยักหน้าบอกทุกคนที่รวมกลุ่มอยู่ในที่นั้นให้เคลื่อนที่ทันที ทั้งหมดเดินลงมาจากเนินหลังเต่า ซึ่งเป็นตำแหน่งที่พบเหวอันรพินทร์ตกลงไปสลบอยู่นั้น สมทบกับลูกหาบจำนวนหนึ่งพร้อมกองสัมภาระที่รอคอยอยู่ก่อนแล้ว

เจ้าด้วนเดินดุ่มๆ ตามลงมาด้วย ทุกคนเห็นความฉลาดแสนรู้ของมันอย่างชัดเจนอีกครั้ง ในกรณีที่ถ้าหากมันต้องการจะเดินเงียบๆ โดยไม่ให้กระดึงอันแขวนคออยู่ ส่งเสียงโกรกเกรกขึ้น มันก็จะใช้งวงม้วนขึ้นมาจับไว้ที่กระดึงห้อยคอนั้นเสียทำให้ทุกคนต้องมองมันด้วยความพิศวงอยู่ครามครัน **เพราะมันจะเดินแบบส่งสัญญาณให้ฝ่ายของมนุษย์อันเป็นมิตรกับมันรู้ตัวก็ได้ หรือจะเดินอย่างไม่ให้เกิดเสียงใดๆ เลยก็ทำได้ จากความฉลาดแสนรู้เหนือระดับช้างป่าสามัญ**

ดารินยิ้มเดินลงเนินไปพลางก็โบกมือกวักเรียกมันไปด้วย ซึ่งมันก็เดินตามไปโดยดี ยังไม่แยกไปทางอื่น

เมื่อลูกหาบเริ่มเอาของขึ้นบ่า อนุชาก็บอกกับพรรคพวกทุกคนว่า

“คิดว่ายังพอมีเวลาเหลือเฟือ เราจะไต่สวนขึ้นไปทางต้นลำธาร ให้พ้นจากบริเวณซากช้างเน่านี่สัก 5-6 ร้อยเมตรก่อน แล้วเตรียมบรรจุน้ำเพื่อจะบุกต่อทั้งวัน...ตรงนั้น เราจะพักอีกสัก 10 หรือ 20 นาที ใครจะอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้สบายตัวเสียก่อนก็ได้ เพราะหนทางข้างหน้าหาแหล่งน้ำลำบากจนกว่าจะถึงบริเวณห้วยเสือร้อง”

“ดีเหมือนกัน...”

เชษฐาว่า

“หมักหมมกันมาวันกับคืนเต็มๆ แล้ว หาน้ำอาบสักมื้อก็ดี แล้วนี่เราจะเริ่มแกะรอยรพินทร์ยังไงต่อไปหลังจากนั้น”

“ไม่ยากหรอกครับพี่ใหญ่ รอยเดินของคนโขยงใหญ่แบบอพยพแบบนี้ จะมองเห็นได้ชัดเจนทีเดียว และทิศทางจะไปห้วยเสือร้อง รพินทร์ก็ต้องบ่ายหน้าขึ้นเหนือตลอดไปนั่นแหละ มันก็ทางเดียวกันหรือใกล้เคียงกันกับที่เราจะสาวขึ้นไปตามเส้น-ทางของลำธารนี้อยู่แล้ว อาบน้ำกันเสร็จ ผมกับหนานอินจะค้นรอยเอง”

ทั้งหมด โดยการตีมือชี้บอกทิศทางของอนุชาไปยังลูกหาบที่รีรออยู่ ก็บ่ายหน้าเลาะตีนเนินหลังเต่าลูกนั้น มุ่งขึ้นสวน

ตะวันเช้า เบี่ยงองศาเหนือทันที พวกลูกหาบ 5 คู่นำไปก่อน โดยคณะเจ้านายตามไปเบื้องหลัง

เจ้าด้วนยังไม่แยกทางไปไหน มันเดินผ่านกลุ่มคนเหล่านั้นห่าง ๆ ตัดเลยไปนำอยู่เบื้องหน้า ดูราวกับจะรู้ทิศทางกำหนดไปของ 'พรานชด' อยู่ก่อนแล้ว และเว้นระยะห่างจากหัวขบวนประมาณ 30 เมตร ป่าโปร่งบริเวณเนินเขาเตี้ย ๆ ทำให้มองเห็นตัวมันที่ดุ่มเดินอยู่เบื้องหน้าอย่างถนัดเหมือนจะเป็นการเคลียร์เส้นทางให้ก่อน แต่ก็ไม่มีใครบอกได้แน่ (แม้แต่ดารินเอง) ว่าเมื่อไหร่มันจะเร้นกายหายลับไปจากสายตา เพราะปกติวิสัยของมันเท่าที่ทุกคนตระหนักเคยชินดีอยู่แล้วก็คือ แม้เจ้าช้างป่าใหญ่ตัวนี้จะแสดงให้เห็นว่ามันติดตามป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ชิดคณะเดินทางมาตั้งแต่หนองน้ำแห้งก็ตาม แต่มันก็หาได้ร่วมขบวนไปกับคณะ หรืออยู่ในรัศมีที่จะมองเห็นได้ตลอดเวลาไม่ นึกจะโผล่มาเมื่อใดมันก็โผล่ หรือนึกจะหายไปเมื่อไหร่ก็หายไปอย่างลึกลับเป็นเช่นนี้เสมอ จะไปหวังให้มันร่วมขบวนคลอเคลียใกล้ชิดไปกับคณะเหมือนช้างบรรทุกย่อมไม่ได้

และนานวันจากการเฝ้าจับดูพฤติการณ์ของมัน ทำให้ทุกคนในคณะแม้แต่ลูกหาบ หมดสิ้นความหวาดระแวงเกรงกลัวมันอีกต่อไปแล้ว**รู้แน่ว่ามันไม่มีอันตรายใด ๆกับคณะแน่นอน เพียงแต่ว่าไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ชิดหรือแตะต้องตัวมันเท่านั้น ยกเว้นดารินเพียงคนเดียวที่ทำได้**

บัดนี้ ทุกคนเดินเลียบไหล่ลำธาร เหนือบริเวณตีนเชิงผาของหน้าผาตะเคียนทอง และอยู่เหนือลมของบริเวณ

นั้นจนเกินกว่าที่จะได้กลิ่นซากเน่าของช้างตายจำนวนมากเหล่านั้นแล้ว

เจ้าด้วนบ่ายหัวนำตัดลงบริเวณธารน้ำไหล อันอุดมไปด้วยโขดหินและพันธุ์ไม้ริมน้ำอันขึ้นอยู่เขียวขจีร่มรื่นนั้นทันที ตัวมันเองก็ลงไปดื่มน้ำ แล้วใช้งวงสูบพ่นน้ำกระจายราดลงไปบนหลังตัวเองจนเปียกโชก พอฝ่ายมนุษย์ตามลงมาถึง มันก็ลุยข้ามกลับไปสู่ฝั่งเดียวกับทิวของหน้าผาตะเคียนทอง หยุดยืนเหมือนจะรออยู่ใต้โคนไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

อนุชาบงการให้พวกลูกหาบเติมน้ำเข้าภาชนะ และให้พักอาบน้ำทันที โดยกระจายกันไปตามแก่งแง่โขดหินที่งอกโผล่เป็นแนวฉากกำบังทั่วไปเหล่านั้น

“เอาละ น้ำบริเวณนี้สะอาดจากซากช้างตายพวกนั้นแล้ว เพราะอยู่เหนือขึ้นมามาก พอจะอาศัยอาบกินกันได้อย่างสบาย อย่างอื่นไม่ต้องระวัง คอยระวังแต่งูเท่านั้น หินตรงไหนเป็นซอกโพรงลึกผิดปกติก็ขอให้สังเกตให้ดีอย่าไปอาบตรงนั้น...เอ้า! น้อยเราเป็นผู้หญิงคนเดียวในคณะ ลงไปอาบเสียก่อน พวกพี่จะคอยดูแลให้เอง ให้เวลาไม่เกิน 10 นาที”

กล่าวพลางพี่ชายกลางก็ชี้มือไปยังแนวล้อมของก้อนหินใหญ่ใจกลางธารน้ำไหล ลึกระดับเอวตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งตนเข้าไปเดินสำรวจดูไว้ก่อนแล้ว ตนเองไต่ขึ้นไปนั่งอยู่บนยอดหินพอที่จะมองเห็นอะไรในทิวทัศน์ที่กว้างไกลพอประมาณ สูบบุหรี่ไรเฟิลพาดตัก เชษฐาลุยธารไปยืดยังโคนไม้ฝั่งเดียวกับเจ้าด้วนยืนอยู่ ส่วนไชยยันต์ก็คอยระวังให้อยู่บนหน่อหินกลางน้ำ ระยะที่ต่ำลงไปอีกเล็กน้อยกลายเป็นองครักษ์สามจุดที่จะให้การพิ-

ทักษ์น้องสาวเล็กของคณะอย่างดีที่สุด ทุกคนทำหน้าที่ประสานงานกันได้โดยไม่จำเป็นจะต้องบงการบอกสั่งอะไรกันมาก...

ดารินถอดเครื่องหลังประจำตัว รื้อค้นได้อัฐบริขารในการอาบน้ำชำระกาย ถอดบู๊ตสั้นเดินป่าออก แล้วเดินลุยน้ำบ้างเหยียบไปตามแง่หินที่โผล่เป็นแนวทางเดินให้เหยียบบ้าง ตรงไปยังจุดที่พี่ชายกลางกำหนดไว้ทันที

สิ่งที่หล่อนติดเป็นนิสัย จากการฝึกฝนจนซึมซาบเข้าสันดานก็คือ ไม่ว่าจะทำอะไรอยู่ที่ไหน ถ้าในขอบเขตป่าแล้วไรเฟิลประจำตัวจะไม่มีการห่างมือเลย แม้ว่าสภาพแวดล้อมจะดูว่าปลอดภัยเพียงใดก็ตาม ปืนสั้นติดเข็มขัดข้างเอวอีกกระบอกหนึ่งพร้อมมีดอีกด้าม สัญชาตญาณไพรของหล่อนบัดนี้เพียบพร้อม ผิดกับยุคเก่าก่อนที่เคยเดินทางค้นหาพี่ชายมาในครั้งแรกมากนัก ชนิดเป็นคนละคนทีเดียว

วางไรเฟิลและเข็มขัดปืนสั้นไว้บนแท่นหินตำแหน่งที่จะเอื้อมถึงได้โดยฉับพลัน แล้วราชสกุลสาวผู้สละชีพแล้วเพื่อติดตามค้นหายอดรักก็ทรุดตัวลงนั่งบังเหลี่ยมโขดหิน อันเปรียบเสมือนฉากแวดล้อมรอบกายอยู่ ถอดเสื้อผ้าชุดเก่าออกอย่างรวดเร็ว ความจริงอากาศยังอยู่ในขั้นหนาวเย็น แต่การเดินออกติดตามตามหาจุดหมายอันเป็นเหวที่รพินทร์หล่นลงไปประกอบกับความหมักหมมต่อคราบเหงื่อไคลมาตลอดทั้งวันวานโดยไม่มีโอกาสได้สะสางร่างกายเลย ทำให้หล่อนต้องการน้ำอย่างที่สุดและไม่ได้มีความหนาวเย็นอย่างใดเลยทั้งสิ้น

ลำแสงตะวันเช้าสอดลอดกิ่งไม้ และเครือเถาวัลย์สูงที่

แผ่ปกคลุมโปร่งๆ เป็นหลังคาอยู่เหนือฝั่งธารนั้น ทอดเป็นลำลงมา ทำให้บริเวณธารน้ำใสสะอาดที่ไหลผ่านแง่หินอยู่ริกๆ มีทั้งจุดสว่างและจุดอันเป็นเงาสลัว เบื้องต่ำของสายธารลงไปทางด้านใต้

ห่างจากตำแหน่งที่หล่อนยืดอยู่ ประมาณ 15 เมตร พวกลูกหาบกำลังผลัดผ้าขาวม้าลงไปแช่ตัวอยู่เช่นกัน ไม่มีใครรังเกียจว่า 'นายหญิง' อาบอยู่ในตอนที่เหนือกว่า เพราะนอกจากความเคารพรักของทุกคนที่มีอยู่เป็นทุนเดิมแล้ว กระแสธารสายนี้ก็มีบริเวณที่กว้างขวางปริมาณน้ำมากพอ

อาจเป็นไปได้ในกรณีที่ระหว่างโขดหินที่หล่อนเข้าไปยืดเพื่ออาบน้ำอยู่นั้นล้ำขึ้นไปทางด้านเหนือเล็กน้อย พี่ชายสองคนและเพื่อนอีกคนหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่เป็นกาดพิทักษ์คุ้มกันให้อยู่ต่างก็เฝ้าอยู่ในจุดที่เยื้องต่ำลงไปเล็กน้อย เพราะต้องการให้หล่อนอาบน้ำตามสบาย ไม่ให้ต้องเกิดอาการกระดากขวยอายอย่างใด เพราะเป็นผู้หญิงคนเดียวของคณะ ทางด้านหน้าของหล่อน ซึ่งเป็นส่วนไหลลงมาของสายธาร จึงเป็นส่วนที่ตัวหล่อนเองจะต้องสำรวจอย่างระมัดระวังถี่ถ้วนที่สุดเนื่องจากจุดที่เหนือขึ้นไปนั้น จะไม่มีใครมองเห็นภูมิประเทศได้ดีไปกว่าหล่อน

ทุกสิ่งทุกอย่างในขณะนี้ปลดเปลื้องออกจากร่างไปหมดสิ้นแล้ว ถ้าจะเหลือไว้ก็เพียงสิ่งเดียว คือสร้อยสเตนเลสเส้นเขื่องที่ห้อยพระเครื่องราง ซึ่งรพินทร์เคยมอบไว้ให้คงติดคอไว้ บริเวณที่พี่ชายกลางมาสำรวจ และชี้ตำแหน่งกำหนดไว้ให้ก่อนเป็นบริเวณแอ่งน้ำที่ดูปลอดภัยที่สุด จากสัตว์เลื้อยคลานมีพิษ

เพราะปราศจากซอกโพรงหรือภูมิประเทศแวดล้อมใกล้เคียงอันน่าระแวง ระดับน้ำลึกเพียงโคนขา ไม่มีวัชพืชใดๆ หรือใบไม้แห้งลงไปหล่นสุมอยู่ พอจะมองเห็นพื้นทรายและหมู่ปลาเล็กหลากๆ สี ที่ว่ายอย่างรวดเร็ววนเวียนอยู่ไปมา ราวไพรรอบด้านเงียบสงบ กิ่งใบพฤกษ์เล็กๆ ไหวขยับตามธรรมชาติของมันเมื่อต้องลมเช้าเพียงแต่ว่าไม่มีเสียงนกป่า หรือลิงค่างชะนีใดๆ ทำเสียงหรือโผล่เงามาให้เห็นเลย

หล่อนถือโอกาสแช่และซักเสื้อผ้าที่ถอดออกนั้นไปด้วย ในขณะที่สายตาก็คอยลอบสังเกตไปยังทิศทางด้านเหนือขึ้นไปของลำธารอยู่เป็นระยะ เสียงพี่ชายและเพื่อนสามคนส่งเสียงคุยกันตามปกติเบาๆ คนเหล่านั้นอาจสังเกตเห็นหล่อนได้เพียงแต่ระดับใบหน้าและศีรษะเท่านั้น ที่โผล่จากเหลี่ยมหินขึ้นมาให้เห็นถ้าหากหล่อนนั่งอยู่บนชานหินใต้น้ำ

เสื้อผ้าซัดแกว่งน้ำเพียงลวกๆ แค่ให้หมดคราบเหงื่อไคลแล้วบิดจนหมาดเอามาวางกองเรียงไว้บนลานหินใกล้ๆ อาจเป็นด้วยฟองสบู่จางๆ ที่ไหลตามสายน้ำลงไป เสียงไชยยันต์อดร้องบอกมาเบาๆ ด้วยอารมณ์ชอบเย้าแหย่ตามนิสัยไม่ได้ว่า

"น้อย ระวังหน่อยนะ ปลาในลำธารนี่จะตายหมด ไม่ได้อาบน้ำมากี่วันแล้วนี่"

หล่อนไม่ตอบ การมีไชยยันต์มาด้วยในครั้งนี้ เป็นความปลอดโปร่งอารมณ์ชนิดหนึ่งของหล่อน เพราะมีเขาคนเดียวเท่านั้นที่พูดหรือทำอะไรให้หล่อนคลายอารมณ์เศร้า และตึงเครียดลงไปได้บ้าง ผิดกับพี่ชายสองคนซึ่งเอางานเอาการเกินไป ไชย-

ยันต์มีอารมณ์ขันและนิสัยชอบกระเซ้าเย้าแหย่อยู่ตลอดกาล ไม่ว่าจะตกอยู่ในภาวะใด มันก็ดีไปอย่างเหมือนกัน ไม่เพียงแต่พูดเย้ามาอย่างเดียวเท่านั้น ไชยยันต์ยังเอาก้อนกรวดเล็กๆ ขนาดปลายนิ้วก้อยบ้าง ขนาดหัวแม่มือบ้าง ขว้างหย่อนมาที่บริเวณหล่อนเป็นระยะๆ ตรงข้ามกับพี่ชายสองคนที่นั่งสูบบุหรี่อยู่เงียบๆ

"ห้ามโป๊นะ อย่างน้อยก็ควรจะเอาผ้าขาวม้ากระโจมอกไว้เสียหน่อย ฉันมองเห็นนะจะบอกให้"

เสียงสหายชาย ผู้รักสนิทเหมือนพี่น้องคลานตามกันออกมาเย้ามาอีก **เขาไม่มีความหมายอะไรมากไปกว่าที่จะปลุกปลอบอารมณ์อันเศร้าหมองของหล่อนในขณะนี้ อย่างน้อยก็เหมือนจะให้ลืมอะไรต่ออะไรในความคิดหนักของหญิงสาวลงชั่วคราว**

"มาช่วยซักกางเกงในให้ฉันหน่อยซิ ไชยยันต์"

หล่อนร้องตอบไปเบาๆ อีกฝ่ายหนึ่งหัวเราะ

"เอาไว้ให้นอนตอนเจ็บ ลุกไม่ขึ้นเสียก่อน แล้วไชยยันต์จะไปซักกางเกงในให้เธอเองถ้าหากหาคนใช้ไม่ได้...ระวังกิ่งไม้เหนือหัวหน่อยนะ ตาฝาดหรือเปล่าไม่รู้ มองดูคล้ายๆ งูหลามมันขดอยู่บนนั้น ถ้ามันทิ้งตัวตุบลงมาที่เธอละก็ พยายามทำตัวให้เป็นทาร์ซานผู้หญิงให้ได้นะ เพราะจะไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยเธออีตอนนุ่งลมห่มฟ้าอยู่นั่นหรอก"

ทั้งๆ ที่รู้ว่าถูกเพื่อนกระเซ้าล้อเลียนเล่น หล่อนก็อดไม่ได้ที่จะต้องแหงนมองไปยังกิ่งไม้ใหญ่เหนือศีรษะที่ทอดเป็นลำข้ามศีรษะ มันไม่มีอะไร นอกจากกอกล้วยไม้ป่าที่เกาะพันอยู่

กับกิ่งอันจับเขียวไปด้วยตะไคร่น้ำชุ่มชื่นอยู่ตลอดชั่วนาตาปีและช่อเอื้องผึ้งที่เหลืองอร่ามย้อยลงมาสวยงามสลับไปด้วยกระเช้าสีดากับพันธุ์ไม้ที่ขึ้นใกล้น้ำแตกกิ่งก้านงามสะพรั่ง

"เสียดายที่เมย์ไม่ได้มาด้วย ไม่งั้นจะวานให้ตบปากสักฉาด"

หล่อนตอบลอดโขดหินกลางน้ำออกมา...

พอหล่อนเอ่ยถึงภรรยาสาวที่เพิ่งจะคลอดบุตรชายได้วันเดียว และตัวเองก็ต้องระหกระเหินพลัดพรากมาเดินป่าโดยไม่รู้อนาคตเช่นนี้ ไชยยันต์ก็หน้าจ๋อย หุบปากสงบนิ่งไปในทันที มันเป็นการจี้จุดกลางใจกันอย่างถนัด และหล่อนก็พูดออกไปโดยไม่ทันคิด เงี่ยหูระหว่างลูบสบู่ไปตามร่างกายไม่ได้ยินเสียงเพื่อนชายพูดอะไรมาอีก ดารินเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ ร้องเรียกออกไปเบาๆว่า

"ไชยยันต์"

มีเสียงตอบมาว่า "ฮือม์..."

"ขอโทษด้วยนะ ถ้าฉันพูดอะไรให้เธอต้องมีความทุกข์เศร้า ฉันไม่ได้ตั้งใจ"

เสียงไชยยันต์ฝืนหัวเราะมาขื่นๆ แล้วทำเสียงให้ร่าเริงเหมือนเดิมว่า

"ฉันไม่คิดอะไรมากเหมือนเธอหรอกน้อย ลงได้ตัดสินใจเด็ดขาดแบบนี้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างฉันทิ้งไว้ข้างหลังทั้งหมด ถึงอย่างไร ทั้งเมียและลูกของฉันก็ปลอดภัยแล้ว ตัวฉันเองจะมี

โอกาสกลับไปได้ชื่นชมกับเขาอีกหรือไม่ มันสุดแล้วแต่วาสนาชะตาชีวิต ฉันรู้แต่เพียงฉันรักเพื่อน ฉันทิ้งเพื่อนไม่ได้”

ระหว่างพี่ชายสองคนที่นั่งคุ้มกันอยู่คนละฝั่งธาร กับไชยยันต์ ผู้ไปนั่งอยู่บนโคกหินกลางธารต่ำกว่าหล่อนลงไปเล็กน้อย ไชยยันต์อยู่ใกล้กับหล่อนมากที่สุด พอจะพูดกันเบาๆ ได้ยิน สองพี่ชายรู้ว่าทั้งสองพูดคุยกัน แต่จับศัพท์ไม่ได้ และไม่สนใจอะไรด้วยทั้งสิ้น เชษฐากำลังใช้ความคิด ในขณะที่อนุชากำลังวางแผนการเดินทาง

“ลูกของเธอและเมย์ ก็เปรียบเหมือนลูกของฉันเหมือนกันนะ ไชยยันต์”

“ฉันและเมย์ หยั่งซึ้งในข้อนั้นดี น้อย”

“และถ้ารพินทร์เขารู้ว่า เมย์คลอดลูกออกมาแล้วเป็นผู้ชาย ชื่อเหมือนสกุลของเขา เขาก็คงจะดีใจมากเช่นกัน นั่นก็เป็นอีกคนหนึ่งที่จะเป็น ‘พ่อยก’ ของเด็ก”

“แต่เดี๋ยวนี้ ‘พ่อยก’ ของเจ้าไพรวัลย์น้อยของฉันไปเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้”

เสียงไชยยันต์รำพึงออกมาพร้อมกับถอนใจยาว

ตัวเองอาบน้ำ ปากพูดคุยกับเพื่อนชาย แต่สายตาดารินสอดส่องไปยังธารเบื้องหน้า อันเต็มไปด้วยเหลี่ยมแง่มุมบังของโขดหินที่งอกอยู่ระเกะระกะตลอดเวลา ครั้งแรกหล่อนคิดว่า มันอาจเกิดจากเงาครึ้มของป่า หรืออุปาทานของตนเอง

ที่แลไปเห็นสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหวลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ในซอกบังอันจำกัดของหมู่หินริมฝั่งธารซีกซ้าย ซึ่งค่อนข้างจะรกทึบมาก ระยะมันห่างออกไปราว 25 เมตร เป็นส่วนใบหน้าที่ล่อออกมาแค่คอซุ่มเมียงมองจับดูมาที่หล่อน พอแลเขม็งไป ภาพนั้นก็ผลุบหลบบังแง่หินลับตา สีสันของมันกลืนกับหินที่งอกอยู่ในบริเวณนั้น ดารินคอยจับสังเกตอยู่ตลอดเวลา ในระหว่างที่ขัดถูกายอยู่ในอาการปกติ

ครั้นแล้วมิช้ามินาน มันก็ค่อย ๆ โผล่ออกมาอีกเหมือนคนมาซุ่มแอบมองหล่อนอาบน้ำ แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ ไม่ใช่พวกลูก-หาบที่มาด้วยกันทั้งหมดแน่ เพราะทุกคนไม่มีใครอ้อมขึ้นไปยังตำแหน่งเหนือน้ำเลย ทั้งหมดล้วนอยู่ด้านต่ำทั้งนั้น อีกประการหนึ่งแม้จะห่าง 25 เมตรออกไป **ทรวดทรงของเค้าหน้าอันแลดุจหินหรือขอนไม้ที่หมุนวนลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ตรงบริเวณสายน้ำริมก้อนหินที่ซ้อนเหลี่ยมกันอยู่นั้น แต่มันก็ไม่ใช่**

อย่างเยียบเย็นและสงบอารมณ์ได้อย่างมั่นคงที่สุด ดารินค่อย ๆ เอื้อมมือไปหยิบไรเฟิล.300 ที่วางอยู่ใกล้ ขึ้นมาขยับลูกเลื่อน และประทับรอคอยจ้องศูนย์ไปยังตำแหน่งที่หมายตานั้น

ซีกอันเป็นโหนกแก้ม ค่อย ๆ เหลื่อมพ้นแนวหินออกมาอีกแล้วทีละน้อย หล่อนเล็งรอ โดยที่พี่ชายหรือเพื่อนไม่มีโอกาสได้รู้เห็นการเคลื่อนไหวของหล่อนเลย ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น มันก็โผล่ออกมาครึ่งหน้า และก็คงเห็นเข้ากับรูลำกล้องของไรเฟิลที่จ้องมาพอดี

หล่อนแตะไก.300 เวฯ แม็กฯ ระเบิดแหลมสะท้านขึ้นกลางความเงียบ พร้อมๆกับที่ใบหน้านั้นก็หลบวูบอย่างนกรู้!

เสียงเปรียะราวกับฟ้าผ่า ในความสงบราบคาบของสถานที่ ทำเอาทุกคนที่ไม่รู้ตัวมาก่อนสะดุ้งสุดตัว ก้อนหินริมน้ำฝั่งซ้ายมือที่ใบหน้านั้นโผล่ออกมา แตกเป็นสะเก็ดและฝุ่นขาวตลบด้วยอำนาจกระทบของหัวกระสุน มันชิงช่วงเวลากันเพียงแค่หน้าประหลาดนั้นหลบวูบเข้าไปอีกแค่ 1 ใน 10 ของวินาทีก่อนที่ดารินจะลั่นไกเท่านั้น

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ เผ่นพรวดขึ้นยืนพร้อมกันหมด พร้อมกับไรเฟิลในมือ ขณะเดียวกัน พวกลูกหาบที่กำลังนั่งพักและอาบน้ำกันอยู่ในธาร ก็เผ่นกันอุตลุดเข้าหาปืนของตัว วุ่นวายโกลาหลและก็รวดเร็วพรักพร้อม ราวกับทหารที่ฝึกมาแล้วอย่างดีทุกคน

ทั้งหมดเห็นแผ่นหลังขาวโพลนของดารินยืนขึ้น ต่อมาก็ตวัดผ้าเช็ดตัวมากระโจมอกไว้ หน้าหล่อนยังหันไปทางต้นลำธาร พอนุ่งผ้าเช็ดตัวเสร็จก็คว้าไรเฟิลเดินขึ้นฝั่งธาร โดยไม่สนใจใครทั้งสิ้น วิ่งเหยาะๆ ตรงเข้าไปยังตำแหน่งที่หล่อนหมายตาไว้ก่อน ในมือไรเฟิลพร้อมที่จะระเบิดกระสุนซ้ำได้ทัน

ไชยยันต์กระโดดลุยน้ำโครมครามตามมาเบื้องหลัง ขณะที่อนุชากับเชษฐา ก็วิ่งเลียบเลาะริมฝั่งคนละด้านแข่งกับเวลา กวดไล่หลังดารินไปในทันที คะหยิ่น หนานอิน และพวกลูกหาบคว้าปืนได้ก็วิ่งกรูตามกันมาเป็นพรวน ทั้งๆ ที่ยังไม่ทราบว่า

อะไรเป็นอะไร เสียงเจ้าด้วนร้องแปร่นยาวขึ้นมาครั้งหนึ่ง ยืนหมุนวนอยู่ตรงนั้น มันเองก็สะดุ้งตกใจกับเสียงปืนสนั่นหวั่นไหว แต่ก็ไม่ถึงกับเตลิดเผ่นไปไหน

อย่างรวดเร็วปราดเปรียวตามธรรมชาตินิสัย ดารินวิ่งเข้ามาถึงตำแหน่งที่ปรากฏรอยลูกปืนของหล่อนกระทบหินแตกขาวเว้อ บาดแผลขนาดฝ่ามือนั้น ภายในเวลาแค่ 2 นาที หลังจากที่หล่อนระเบิดกระสุนออกไป แล้วก้มลงสำรวจบริเวณตลอดจนมองใกล้และไกลไปรอบด้าน อันเต็มไปด้วยพงทึบนั้น เหมือนจะคะเนทิศทางตรวจหาร่องรอย

อึดใจต่อมา 'พรานชด' ก็เผ่นเข้ามาถึง เขายังไม่ถามอะไรก่อนทั้งสิ้น มองไปยังรอยแผลของก้อนหินใหญ่อันจับเขียวไปด้วยตะไคร่น้ำนั้น เชษฐายังคงอยู่ฝั่งตรงข้าม ชูไรเฟิลขึ้นในมุม 45 องศา และไชยยันต์ก็ตะกายตลิ่งขึ้นมาทางด้านที่อนุชากับดารินยืนตรวจค้นกันอยู่

"น้อยยิงอะไร เสือรึ?"

เสียงพี่ชายใหญ่ตะโกนถามมา

ดารินยังไม่ตอบ ก้มๆ เงยๆ อยู่ตามพื้นกรวดริมธารน้ำนั้น แล้วไต่ตามเข้าไปยังตลิ่งโดยมองพื้นไปตามลำดับ เอามือผลักไชยยันต์ที่ขึ้นมายืนหน้าตาตื่นเลิ่กลั่ก เหยียบทับบังรอยที่หล่อนกำลังลงค้นหาอยู่นั้นให้หลีกไปทางหนึ่ง อนุชากวักมือเรียกพี่ชาย

"ข้ามมาทางฝั่งนี้เถิดครับ พี่ใหญ่!"

เชษฐากระโดดเหยียบมายังก้อนหินใหญ่น้อยที่ขึ้นอยู่ตามธารนั้น ตรงเข้ามาสมทบจากฝั่งตรงข้ามที่ยืนคุมเชิงอยู่ทันที

ขณะนั้นดารินตามรอยกรวดที่มีลักษณะเหมือนถูกเหยียบไว้ จนกระทั่งถึงพื้นดินปนทรายริมตลิ่ง และก็มาหยุดยืนอยู่ยังรอยที่ปรากฏอยู่ ขณะนั้นทั้งเพื่อนและพี่ชาย กำลังพิจารณาดูอยู่ที่ตำแหน่งกระสุนกระทบ

"ฉันกำลังพูดคุยกับเขาอยู่ดีๆ เห็นเงียบไปอึดใจ แล้วไรเฟิลก็ลั่นตูมจนแก้วหูลั่นหวิ่งๆเลย แล้วเขาก็ลุกขึ้นพรวดพราดวิ่งมานี่แหละ"

ไชยยันต์บอกละล่ำละลัก

อนุชาหมุนตัวขวับ กระโจนไปยังบริเวณที่น้องสาวทรุดตัวลงสำรวจดินปนทราย อันมองเห็นชัดกว่าพื้นกรวด เชษฐาไชยยันต์ตามเข้ามาด้วย

ตำแหน่งที่ดารินก้มลงพิจารณาอยู่นั้น ดูเหมือนจะตอบปัญหาทุกคนไปกว่าครึ่งแล้ว!

รอยตีน ลักษณะเหมือนตีนมนุษย์ หรือมิฉะนั้นก็ปลาสเตอร์ที่หล่อไว้ให้ใกล้เคียงกับลักษณะรอยตีนมนุษย์ ขนาดความยาว ๑ ฟุตเศษ ส่วนกว้างที่สุดร่วม ๗ นิ้ว ปรากฏประทับอยู่บนดินทรายอ่อนๆ นั้น น้ำหนักตัวอันมากมายทำให้มีรอยเหยียบลึก และมีน้ำติดอยู่ด้วย แสดงว่าเพิ่งจะเดินอย่างรีบร้อน (หรือวิ่ง) ขึ้นจากน้ำ ผละไปอย่างลนลานรวดเร็วก่อนที่ทุกคนจะมาถึง พอเชษฐากับไชยยันต์มองเห็นถนัดก็อุทานออกมาว่า 'เฮ้ย!' พร้อมกัน

และวาระนั้น ทั้งคะหยิ่นกับหนานอินก็ห้อแน่บมาถึงพอดี มีลูกหาบนุ่งผ้าขาวม้าตามมาเป็นกลุ่ม ทุกคนส่งเสียงถาม

แซดฟังไม่ได้ศัพท์ และแล้วก็มาเห็นเข้ากับรอยตีนประหลาดกับรอยลูกปืนของดารินตำแหน่งกระทบหินพร้อมกันทั้งหมด

ราชสกลสาวเม้มริมฝีปากแน่น ลุกขึ้นจากรอยตีนที่เห็นชัดตำแหน่งแรกนั้น ทำท่าจะไต่ตลิ่งอันมีรอยดินร่วงพรูลงมาใหม่ ๆ คล้ายว่ามีอะไรรีบตะกายหนีขึ้นไปทางนั้น แต่พี่ชายกลางคว้าไหล่ไว้เสียก่อน

“อย่าหลงกล นั่นแปลว่ามันล่อให้ตามแล้ว!”

หญิงสาวชะงัก เอามือข้างหนึ่งลูบน้ำอันเกาะพราวอยู่บนใบหน้า หรี่ตาเขม้นมองยังพงรกของตลิ่งสูงอย่างใช้ความคิดหนัก หล่อนยังไม่ได้พูดอะไรสักคำเดียว นับตั้งแต่ยิงกระสุนนัดแรก และกวดตามมาที่นี่

“น้อย เห็นอะไร ยังไงเข้านี่”

เชษฐาถามเครียด ๆ เอื้อมมือมาจับต้นแขนไว้แน่น

“มันแอบมองน้อยอยู่ ขณะที่อาบน้ำค่ะ...”

หล่อนเพิ่งจะบอกขึ้นได้เป็นประโยคแรก น้ำเสียงปกติธรรมดาที่สุด

“ผลุบ ๆ โผล่ ๆ อย่างมีเล่ศนัยอยู่ตรงตำแหน่งที่กระสุนปืนกระทบนั่นแหละ ครั้งแรกนึกว่าเงาตะวัน หรือตาฝาด แต่เฝ้าดูอยู่สักพักก็แน่ใจว่ามีอะไรผิดปกติแน่ จึงจ้องปืนระวังอยู่พอมันค่อย ๆ โผล่หน้าออกมาอีก น้อยก็เหนี่ยวไกปืน มันชิงเวลากันชั่ววิบตาเดียวเท่านั้น พอมันหดหน้าหลบ กระสุนเลยพลาดไปกระทบก้อนหินที่เห็นนั่น ถ้ามันหลบไม่ทัน กระสุนจะผ่ากะโหลกแล้ว!”

เชษฐามองดูภูมิประเทศอันรกทึบรอบด้าน แล้วสั่งอนุชาว่า

“ตรวจรอยเท้าให้ดีซิ กลาง เป็นไอ้พวกมนุษย์ป่าดุร้ายประเภทสางเขียว หรือสัตว์ประเภทไหน”

อนุชาไม่ทันตอบ หนานอินก็บอกมาทันทีโดยเสียงต่ำๆ ของแกว่า

“รอยตีนเหมือนคน แต่ไม่ใช่คนหรอก นายใหญ่ มันก็ไอ้ตัวชนิดเดียวกับที่เคยไปอาละวาดกับเราในปางพักมาก่อนแล้วพร้อมๆ กับช้างบุกนั่นแหละ ไอ้ผีตายซาก นับอายุไม่ได้ ที่มันจ้องก่อกวนรังควานคณะของรพินทร์กับพวกเราอยู่นั่นแหละ เสียดายที่นายหญิงยิงพลาด พวกเราตกอยู่ในสายตารู้เห็นของมันตลอดเวลาไม่ว่าจะเคลื่อนไปไหน นี่ดีว่านายหญิงมองเห็นเสียก่อน”

เชษฐาเข้าไปนั่งยองๆ ตรวจดูรอยเท้าใหญ่ผิดมนุษย์ในยุคปัจจุบันนั้นด้วยตัวเอง แล้วกัดริมฝีปาก เขาเห็นด้วยกับคำพูดของหนานอิน นั่นมันไม่ใช่รอยตีนสัตว์ชนิดใดแน่นอน และรอยใหม่ๆ ที่เปียกน้ำ ก็เป็นพยานหลักฐานอยู่ว่าดารินไม่ได้ตาฝาดเลย ที่ลั่นกระสุนออกไปเมื่ออึดใจนี้

“ใช่! มันละ แต่จะเป็นไอ้ตัวไหนไม่รู้ได้ นี่ขนาดกลางวันแสกๆ มันยังมาป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้พวกเราจนได้ และก็ไปได้เร็วเหลือเกิน กลางตัดสินใจถูกแล้วที่ไม่ให้ตามมันไป”

“มีแต่อันตรายครับ เพราะไม่รู้มันจะล่อเราไปไหน สำคัญที่สุด มันอาจต้องการให้เราออกนอกทิศทางที่เราตั้งใจไว้ก็ได้ ถึงได้มาโผล่หน้าหลอกให้น้อยยิง และมาเห็นร่องรอยของมัน”

“ไอ้ผีนรกนี่ มันจะจองเวรเราไปถึงไหนนะ”

ไชยยันต์ร้องขึ้น พร้อมกับสบถสาปแช่ง แล้วหันมาทางดารน

“น้อย! เธอพูดคุยกับฉันตลอดเวลา ไม่เห็นกระซิบสักนิดว่าเธอเห็นอะไร อยู่ไม่อยู่ก็ยิงโครมเข้าให้เสียแล้ว”

“ฉันคอยระวังดักมันอยู่ รอให้มันล่อหน้าออกมา ไม่อยากจะแสดงอะไรให้ผิดปกติ พอมันโผล่มาอีกครั้ง ฉันก็ยิง คิดเหมือนกันว่าพวกเราคงตกใจกันมาก จะเอายังไงกันต่อไปนี่มันน่าตามเหลือเกิน...”

ประโยคสุดท้ายหล่อนพูดเร็วปรื๋อ แล้วป้องปากตะโกนเรียกเจ้าด้วนเสียงดังลั่นไปหมด มีเสียงร้องตอบมาจากช้างป่าตัวนั้น แต่มันยังยืนอยู่ที่เดิมไม่ได้เคลื่อนเข้ามาหา

“อาศัยหน่อยไม่ได้เร๊อะ จะให้ตามไอ้ผีดิบนี่หน่อย!”

หล่อนร้องตวาดออกไปอย่างหัวเสีย

แต่พชายกลางบอกมาว่า

“พี่บอกแล้วว่าอย่าหลงกล เรายังไม่รู้ว่า ถ้าตามไปแล้วจะพบอะไรรอคอยอยู่ ซึ่งไม่เป็นผลดีกับเราแน่ๆ สังเกตดูเจ้าด้วนของเธอก็ได้ ขนาดเธอเรียกมันยังไม่ยอมมาเลย เอาละทุกคนกลับไปที่เก่าของเรา อาบน้ำเร็ว เดี๋ยวเราจะออกเดินทางแล้ว เรื่องนี้พับไป ถ้าไม่ใช่โอกาสของเรา ปล่อยมันไปก่อนโอกาสของเราเมื่อไหร่ก็จัดการ วันนี้ยังไม่รู้เลยว่า จะสวนกับโขลงช้างผีสิงหรือมันวางกับกลอะไรไว้บ้าง ต้องระวังตัวกันทุกฝีก้าว”

หนานอินกับคะหยิ่นต้อนพวกลูกหาบให้กลับไปที่เดิม

สามคนพี่น้องและไชยยันต์เดินรวมกลุ่มกันมา เสียงเชษฐาบ่นว่า

"แหม! นี่ขนาดวางยามระวังกันรอบด้านแบบนี้แล้วนะมันยังโผล่เข้ามาได้ น้อยก็ตาไวดีเหลือเกิน"

"พี่ใหญ่ พี่กลาง และไชยยันต์ เฝ้าน้อยอยู่ในด้านที่ต่ำลงไปนี่คะ แต่มันโผล่เหนือน้ำขึ้นไปโน่น ตลอดเวลาที่อาบน้ำซักผ้า น้อยคอยสังเกตแต่ทางต้นน้ำตลอดเวลา เพราะด้านหลังไม่ต้องห่วงแล้ว ลักษณะของมันเจตนาจะให้น้อยเห็นมากกว่า พี่กลางอาจพูดถูก ว่ามันล่อให้ตาม"

แล้วหล่อนก็เอามือขวาลูบกับผ้าเช็ดตัวที่นุ่งอยู่อย่างล่อ-แหลม บ่น

"เจ็บใจที่ยิงช้าไปนิดเดียว ไม่งั้นกะโหลกแหกไปแล้ว"

"จำหน้ามันได้ไหม ไอ้ตัวมันตรัยในซากนักรบที่เธอเผชิญในคืนนั้นหรือเปล่า?"

ไชยยันต์ถาม

"ฉันไม่แน่ใจนะ ระยะมันห่าง และมันโผล่ออกมาไม่ชัดนัก แต่ขนาดตัวมันไม่เล็กทีเดียวแหละ ดูจากรอยเท้าที่เหยียบดินทรายไว้ ทุกคนรีบอาบน้ำเถอะ ฉันเสร็จแล้ว"

ว่าแล้ว หล่อนก็วางไรเฟิลไว้บนฝั่ง เดินลุยเข้าไปที่กองเสื้อผ้าอันซักไว้ คว้าได้ก็รีบนำกลับมา พร้อมกับเบี่ยงหลบเข้าไปสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ที่เตรียมสำรองไว้ เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา จึงเป็นฝ่ายลงน้ำบ้าง โดยอาบพร้อมๆ กัน มีดารินนั่งสูบบุหรี่ ตาวาว คอยสังเกตการณ์อยู่บนยอดหินตำแหน่งเดียวกับที่อนุชาเคยนั่ง

ชั่วไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกอย่างก็เสร็จสรรพเรียบ-ร้อย มันเพียงจะ 09.00 น. เท่านั้น ทั้งหมดพร้อมที่จะออกเดินทาง โดยข้ามมายังฝั่งที่เจ้าด้วนยังยืนโบกหพี่บพับรอคอยอยู่ ดารินก็ร้องสั่งมาว่า

“ด้วน! เราต้องการแกะรอยรพินทร์ที่ทุกฝีเก้า จากตะเคียนทองนี่จนถึงห้วยเสือร้อง เธอจงนำไปให้พบกับร่องรอยการออกเดินทางของเขาเดี๋ยวนี้ และอย่าแยกออกไปไหนตามลำพังโดยไม่จำเป็น เราสังหรณ์ว่าเส้นทางระยะเวลานี้อันตรายมาก!”

คชสารป่าผู้สวามิภักดิ์ (อาจเฉพาะกับดาริน วราฤทธิ์เพียงคนเดียว) หมุนตัวกลับอย่างแคล่วคล่อง และมันก็ออกเดินดุ่มๆ นำเลาะลัดตัดเข้าไปในราวป่าทันที ขณะที่เดินก็ชูงวงสูดสำรวจกลิ่นอะไรบางอย่างไปด้วย ดารินกระชับไรเฟิลในมือมั่น สาวเท้าก้าวตามมันไปอย่างมั่นใจเต็มที่ และหล่อนไม่พะวงรอใครทั้งสิ้น ทางด้านกลุ่มชายฉกรรจ์ทั้งสาม อันประกอบด้วยพี่ชายสอง และเพื่อนตายหนึ่ง ก็ไม่ต้องมีการกล่าวแนะอะไรกัน อนุชาทำหน้าที่กระชั้นชิดน้องสาวไปด้วย โดยไม่ยอมปล่อยให้ตามเจ้าด้วนล่วงหน้าห่างเกินไปนัก

เชษฐาไชยยันต์เดินอยู่เบื้องหน้าของกลุ่มลูกหาบ หนาน-อินและคะหยิ่นเป็นกองระวังหลัง เหตุการณ์มันสอนให้ทุกคนรู้หน้าที่ดีว่า ควรจะต้องทำอย่างไรบ้าง ไม่ว่าในระหว่างหยุดพักหรือระหว่างเคลื่อนขบวนออกเดินทาง

แล้วก็จริงดังที่หญิงสาวเชื่อมั่นไว้ทุกประการ เพียงแค่ตัดป่ารกลงไปสู่ที่ราบต่ำ เป็นเวิ้งที่โล่งพอสมควร สังเกตเห็น

ได้ว่า เมื่อไม่นานมานี้นัก น่าจะเป็นไร่ข้าวฟ่างของกะเหรี่ยงตะเคียนทอง มองเห็นตีนเชิงหน้าผาอันยาวเหยียดที่กินแนวราบกับกำแพงยักษ์ ขนานบริเวณท่งหรือไร่ซากนั้นมา เจ้าด้วนก็หยุดยืนหันรีหันขวาง ส่งเสียงร้องเบาๆ ขึ้นครั้งหนึ่ง เอางวงดุนควานไปตามบริเวณพื้นที่อันบัดนี้อุดมไปด้วยหญ้าขน สลับต้นลูกเดือยแก่ขึ้นอยู่ไม่สูงเกินไปนัก

ดารินก้มลงสำรวจทันที แต่หล่อนก็ยังช้ากว่าพี่ชายกลางมาก เพราะเขาก้าวสกัดตามแนวนั้นไปในด้านล้ำหน้าแล้วก็ชูมือขึ้นสง เป็นสัญญาณกับพรรคพวกที่เดินตามมาเบื้องหลัง

“ได้ความแล้วหรือ กลาง?”

เชษฐาร้องถามออกไป

“ชัดครับ! ขบวนคนไม่ต่ำกว่า 5-6 สิบคน เดินผ่านทุ่งหญ้าขนบริเวณนี้ไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ เราพบกับรอยเคลื่อนขบวนของรพินทร์ กับกะเหรี่ยงอพยพที่ไปด้วยกันแล้ว!”

“วิเศษจริง ไอ้ด้วนนี่มันรู้ภาษากันได้ยังไงนะ กับน้อย”

ไชยยันต์คราวออกมาอย่างยินดี แล้วทั้งหมดก็เร่งฝีเท้าขึ้นไปทันที ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่ดารินส่งเสียงบอกช้างป่าคู่บารมีของหล่อนให้นำต่อไป

“ทับรอยไปเลยนะด้วน อย่านำแยกไปทางไหน”

เจ้าด้วนเคลื่อนที่ต่อไป ลักษณะการเดินของมันเป็นไปอย่างปกติธรรมดาไม่เร่งร้อนอะไรทั้งสิ้น เหมือนจะทำตัวให้เป็นเป้าเด่นเพื่อให้ฝ่ายมนุษย์สังเกตเห็นได้ แต่ถึงงั้นมันก็ยังทิ้งระยะห่างออกไปไกลในการเดินนำเลาะตัดทุ่งไปนั้น เพราะช้าง

แม้จะเดินช้า มันก็ยังเร็วกว่าคนที่พยายามเดินให้เร็วหลายเท่านัก

"ไม่ต้องห่วงแล้ว น้อย เจ้าด้วนนำทางให้แก่เธอแน่นอน และไม่ต้องไปออกแรงเดินให้ใกล้ชิดกับมันหรอก ประเดี๋ยวหมดแรงเสียก่อน เรามาเดินรวมกลุ่มกันไปอย่างนี้แหละ ถึงอย่างไรก็ไม่ผิดเป้าหมายแน่ เพราะเจ้าด้วนจะเป็นเรือนำร่องให้เราสังเกตเห็นอยู่แล้ว"

อนุชาสะกิดหลังน้องสาว ผู้ทำท่าจะกวดจ้ำตามเจ้าช้างป่าตัวนั้นไปให้ทันอีก หล่อนจึงยอมลดฝีเท้าลง

รอยเดินไปของคนหมู่มาก เศษวัสดุหรือสิ่งเหลือใช้อันทิ้งไว้ตามทาง ไม่ว่าจะโดยเจตนา หรือไม่เจตนาก็ตาม มันปรากฏให้เห็นไปทุกระยะทีเดียว ก้นบุหรี่ต่างประเทศ ซิการ์และเปลือกของหมากฝรั่ง เป็นหลักฐานที่แน่ชัดที่สุดสำหรับฝ่ายอเมริกัน รอยตัดกิ่งไม้บ้างบางระยะ รอยฟันเครือเถาว์ที่เกะกะขวางหน้า ก็หมายถึงการเปิดทางบุกเบิกของพวกกะเหรี่ยงและพรานพื้นเมืองของฝ่ายรพินทร์ ขณะนั้นแสงแดดเริ่มแผดจัดจ้าขึ้นแล้ว แต่ทุกคนสดชื่นเพราะได้อาบน้ำมาใหม่ๆ และพักผ่อนกันอย่างพอสมควรในราตรีที่ผ่านมา

"ไอ้ด้วนของนายหญิง มันทำให้เราพบรอยเดินไปของนายรพินทร์เร็วขึ้นอีก ไม่ต้องมางมอยู่..."

หนานอินบอกกับกลุ่มเจ้านาย

"แต่ถึงไม่มีไอ้ด้วน พรานชดก๊ะหนานอินก็คลำทางถูก

อยู่ดี เพราะจากหน้าผาตะเคียนทอง จะตัดขึ้นห้วยเสือร้องนั้น มันก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะเดินกันไปได้อย่างสบายๆ ตอนนี้เรายังไม่พ้นแนวหน้าผาตะเคียนทองเลย”

แกชี้มือไปยังทิวเขาอันยาวเหยียดมองเห็นอยู่ใกล้ๆ เป็นเสมือนกำแพงขนานแนวเส้นทางเดินของคณะทุกคนอยู่ขณะนี้ ห่างออกไปแค่ไม่เกิน 4-5 ร้อยเมตรเท่านั้น กล่าวต่อมาว่า

“ตอนนี้เราอยู่ห่างจากบริเวณที่พวกนายรพินทร์เคยตั้งปางพัก และตรงบริเวณที่เราขึ้นไปนอนพักนอนสักกิโลครึ่งเห็นจะได้ โน่นไง มองย้อนหลังไปโน่น เราจะเห็นฝูงแร้งดำมืด ลงตรงบริเวณซากช้างตายนับพันๆ ตัวอีกแล้ว สารพัดสัตว์กินเนื้อ มันจะไปกินเลี้ยงกันอยู่ที่ใต้หน้าผานั่น อีกไม่เกินเดือนเดียว ซากช้างพวกนั้นทั้งหมดจะเหลือแต่โครงกระดูก มันก็ดีไปอย่าง สัตว์ประเภทกินเนื้อมันอิ่ม มันก็จะได้ไม่มายุ่งวุ่นวายก๊ะพวกเรา”

“สภาพเส้นทางเป็นยังไงบ้าง?”

อดีตท่านทูตทหารบก พี่ชายใหญ่ของคณะสอบ ขณะที่มองฝ่าเปลวแดดไปเบื้องหน้าในลักษณะเดินย้อนแสงตะวัน

“เป็นทุ่งโล่งๆ ไปตลอด จนกว่าจะหมดทิวเขาเทือกนี้...”

พรานครูผู้เฒ่า ซึ่งชำนาญเส้นทางดีอยู่แล้วบอก

“ต่อจากนั้น ก็จะอ้อมขึ้นฝั่งขวามือ เมื่อสุดทิวของกำแพงยาวเทือกนี้เริ่มไต่ขึ้นไปทีละเนินละนายไต่สูงเป็นระยะๆ ไปโดยเราไม่รู้ตัว บ่ายๆ ก็จะเลียบอยู่บนเทือกเขาด้านใต้ของหุบหมาหอน และเดินไปตามไหล่นั่นไปเรื่อยๆ”

“หุบหมาหอน”

ไชยยันต์ร้องอย่างแปลกใจ

“ฮ้า! ชื่อนี้เราเคยผ่านมาแล้วนี่ สมัยที่ออกตามลุงอินกับพรานชดนะ”

“หุบหมาหอนเป็นหุบที่กว้างใหญ่มาก นายทหาร เดินกันเป็นแรมเดือนก็ยังไม่รอบบริเวณ ตอนที่พวกเจ้านายมาครั้งก่อนนั้น หนานอินเชื่อว่าคงจะผ่านเข้าไปทางด้านตะวันออกของหุบ เพราะทางด้านนั้นมันเป็นด้านเดียวที่อยู่ใกล้หมู่บ้านหล่มช้างของไอ้คะหยิ่นมัน คงไม่ได้ผ่านมาทางด้านนี้หรอก”

คำว่า ‘หุบหมาหอน’ ทำให้ทั้งเชษฐา ไชยยันต์ และดารินเงี่ยหูอย่างสนใจทันที เพราะผ่านพบกับภยันตรายนานาชนิดในหุบนรกแห่งนั้นมาอย่างไม่มีใครลืมได้ในครั้งก่อนนั้น

“ลุงอิน นี่แปลว่าเราจะต้องผ่านเข้าหุบหมาหอนด้วยเหรอ?”

เชษฐาถาม พรานครูสั่นหัว

“เราไม่ผ่าน นายใหญ่ ถ้าตามเส้นทางเดินนี้ เราก็เพียงแต่เฉียดสันเขาลูกหนึ่งที่เป็นอาณาบริเวณกั้นหุบหมาหอนตอนหนึ่งไว้เท่านั้น ไม่ต้องลงไปในหุบหรอก”

แล้วแกก็ตะโกนเรียกคะหยิ่นที่เดินคุมอยู่เบื้องหลังขึ้นมา ถามเป็นเชิงสอบภูมิว่า

“เฮ้ย! ไอ้คะหยิ่น ไหนเอ็งลองชี้ให้เจ้านายดูซิว่าหล่มช้างบ้านเอ็งนะ อยู่ทางด้านไหน?”

โดยไม่ต้องสังเกตอะไรมากเลย คะหยิ่นชี้มือไปทางทิวเขาสูงเยี่ยมฟ้าลิบ ๆ ทางตะวันออก บอกว่า

"โน่น! ข้ามเทือกที่เห็นจรดขอบฟ้าดำๆ นั่นไป ก็ถึงหล่มช้าง ลุงถามทำไม จะไปบ้านคะหยิ่นรึ?"

"ข้าจะไปบ้านเอ็งทำไมให้เสียเวลา แค่ถามดูเท่านั้น สมัยก่อน นายรพินทร์ก๊ะพวกเจ้านายไปตามข้าก๊ะนายชดออกทางด้านหล่มช้างของเอ็ง แต่เส้นทางเดินของนายรพินทร์คราวนี้ออกทางด้านห้วยเสือร้อง แม้จะมุ่งเข้านรกดำเหมือนกัน แต่ก็ห่างกันหลายโยชน์"

"โยชน์นึงมันยาวเท่าไหร่ละลุง"

คะหยิ่นถามหน้าตาเฉย หน้านอนนึงคด แล้วยกเท้าถีบโครมเข้าไปให้ที่บั้นเอวของเจ้าองคุลีมาลแห่งไพรกว้าง

"กูก็ไม่รู้เหมือนกัน อย่าเสือกถาม"

อนุชาทำสัญญาณกับพรรคพวก ให้ทดลองวิทยุประจำกันอีกครั้ง โดยเปิดสวิตช์ กดคีย์เรียก ปรากฏว่ามันยังคงบอดสนิทไม่ได้ผลอยู่ตามเดิม

"อย่าพยายามให้เสียเวลาดีกว่า ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่พ้นจากรัศมีของหน้าผาตะเคียนทองนี่" เชษฐาบอก

ทั้งคณะ บุกบั่นกันไปในมรรคาวิถีอย่างผู้คุ้นเคยต่อการเดินดงดีมาก่อนแล้ว ไม่ถึงกับหักโหมเร่งด่วนให้เหนื่อยเร็วโดยใช่ที่ แต่ก็ไม่ช้า ตะวันกล้าขึ้นทุกที หุบผาตะเคียนทองเริ่มจะถูกทิ้งเป็นเงาอยู่ในแสงแดด เหมือนยักษ์หมอบอยู่เบื้องหลัง

เจ้าด้วน ผู้ดูเหมือนจะเข้าใจคำสั่งของดารินดี บัดนี้เริ่มนำเสบียงขึ้นด้านขวาของปลายสุดแห่งทิวนั้น และไต่ขึ้นสู่เนิน

ตรงตามที่หนานอินบอกไว้แต่แรกทุกอย่าง ไม่มีวี่แววของสัตว์ชนิดใดให้เห็น นอกจากนานๆ ครั้งนกต้อยตีวิดที่หลบนอนอยู่ตามพงหญ้า จะตกใจบินปรื๋อหนีหายไปอย่างรวดเร็ว ขณะเมื่อตกใจเสียงฝีเท้ามนุษย์เดินเฉียดใกล้รังนอนของมัน

วี่แววร่องรอยของคณะรพินทร์ที่ล่วงหน้าไปก่อน ค้นพบได้ทุกระยะ แม้ว่าบางตอนอาจขาดหายไปบ้าง แสดงว่าเจ้าด้วนนำเดินทับรอยไปจริงๆ ราวกับว่ามันจะรู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในการเคลื่อนไหวของคณะที่ผ่านไปก่อนแล้ว เพียงแต่มันไม่อาจเอ่ยออกมาเป็นภาษาพูดได้เท่านั้น ทุกคนฝีเท้าอยู่ตัวแล้ว แม้จะอยู่ในลักษณะเดินรวมกลุ่มกันไป

ความใจร้อน ก็ทำให้ดารินมักจะเดินอยู่ในแนวที่ล้ำหน้าเหมือนจะเป็นการเร่งพรรคพวกอยู่ตลอดเวลา ภูมิประเทศตอนใดไม่น่าไว้วางใจ หล่อนจะปลดไรเฟิลลงมาถือในมือ ตอนใดดูน่าจะปลอดภัยดี โดยมองเห็นทิวทัศน์ได้กว้างไกลปราศจากสิ่งน่าระแวง ก็จะสะพายไหล่ไว้ และเพื่อความไม่ประมาท

เอ็ม 16 แบบ ‘คอมมานโด’ ชนิดพับฐานให้สั้นลงได้ ถูกเชษฐาสั่งให้พวกลูกหาบเอามาสะพายสำรองไว้ เผื่อว่าถ้าจำเป็นก็จะวิ่งไปหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ในทันที โดยไม่ต้องรื้อแกะออกจากห่อสัมภาระให้เสียเวลา

บัดนี้ ทุกคนไม่ระแวงอะไรมากไปกว่าการประจันหน้ากับโขลงช้างผีสิงของเจ้าผีดิบมันตรัยอย่างเดียวเท่านั้น แต่ก็ยังอุ่นใจที่มีเจ้าด้วน อันเปรียบเหมือน ‘เรดาร์’ หรือสัญญาณเตือนภัยเดินนำไปเบื้องหน้า เพราะจะอย่างไรเสีย มันก็จะต้องสำเหนียกกับภัยที่อาจคอยดักซุ่มเล่นงานนั้นได้ก่อนทันที พร้อม

ทั้งเตือนให้ฝ่ายมนุษย์ทราบทันการ เหมือนเช่นที่มันเคยทำมาแล้ว

ร่างใหญ่โตของมัน แลคล้ายก้อนหินเคลื่อนที่ผลุบๆ โผล่ๆ ให้เห็นอยู่เป็นระยะ สุดแต่ภูมิประเทศซึ่งจะแลโล่งตลอดไปไกลหรือเลี้ยวหักมุม มีแก่งแงโขดหินหรือสุมทุมพุ่มไม้บัง...

110

เมื่อดะวันรุ่งเหนือหุบผาดะเคียมทอง ปลุกคณะของดาริน วราฤทธิ์ชื่นมา มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับดะวันรุ่งเหนือหน้าผาใต้ปีกเขามกอินทรีของคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ อันจำเป็นต้องมาหยุดพักนอนอยู่เพียงแค่การปีนขึ้นมาถึงดะพัก ชั้นแรกของเทือกอันสูงชันเท่านั้น เพราะอุปัทวเหตุอันเกิดขึ้นกับบุคคลสำคัญของคณะผู้หนึ่ง คือคริสติน่า กรูบิล

ผิดกันแต่เพียงว่าใต้เงื้อมปีกของพญาอินทรีอันเป็นความหวังที่ทกคนจะปีนป่ายขึ้นไปตามแผนกำหนดการของรพินทร์นั้น มันแสนจะแห้งผากและอ้าวระอุ บ่งสัญลักษณ์ของ 'นรกดำ' อันเป็นบริเวณ 'ป่าต้องห้าม' สำหรับมนุษย์สองมือสองเท้า มิให้เหยียบย่างผ่านกรายเข้ามานับกาลเวลามาได้นานแสนนานแล้ว

สแตนลีย์ดูเหมือนจะตื่นขึ้นก่อนทุกคนในคณะ สังเกตไปรอบ ๆ สถานที่พักชั่วคราวทุกสิ่งทุกอย่างปกติเรียบร้อย แล้วอเมริกัน อาวุโสก็สะกิดปลุก เบล คี๊ธ และเชิดวุธขึ้นมา พวกลูกหาบกับพรานพื้นเมืองของรพินทร์นั้น ก็รู้สึกตัวขึ้นในเวลาไล่เลี่ย

เป้าหมายแรกที่ฝ่ายนายจ้างพุ่งความสนใจไปจับก็คือคริสผู้ยังนอนสงบอยู่ เข็มปักคาค้างอยู่กับแขน แต่น้ำเกลือในถุงหมดสิ้นลงแล้ว อิสซาเบลรีบลุกขึ้น ดึงเข็มออกทันที แล้วเขย่าปลุกเบา ๆ

แม่ผมทองผู้กลายเป็นคนป่วยไปสำหรับบ่ายวันนี้ลืมตาสีฟ้ากว้างขึ้น แล้วดึงกายขึ้นนั่งโดยเร็ว แววตามีประกายกว่าเมื่อวาน และใบหน้ามีสีเลือดขึ้น สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธ เข้ามามุงล้อมอย่างเป็นห่วง

“เป็นยังไงบ้าง คริส?”

ทุกคนร้องถามเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน จ้องหน้าเขม็งนักเคมีฟิสิกส์สาวรูปงามประจำคณะยิ้มเรียบ ๆ

“หลับสบาย มีแรงพอที่จะต่อสู้กับวันนี้ได้ทั้งวัน ไม่ว่าจะหนักสักแค่ไหน”

หล่อนบอกกับทุกคน พร้อมกับเอี้ยวกายบิดตัวอย่างเมื่อยขบจนกระดูกลั่น ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก พอหล่อนเอี้ยวไปทางด้านซ้ายมือ ก็เห็นพรานใหญ่ยังคงนอนเหยียดยาวอยู่ข้าง ๆ ห่างออกไปเล็กน้อย มือทั้งสองประสานกอดอกและหมวกสักหลาดปิดหรุบหน้าอยู่ ดูไม่ออกว่าเขารู้สึกตัวตื่นขึ้นหรือยัง หล่อนจ้องไปที่เขาแล้วเหลือบมองดูทุกคน เพราะ

ลักษณะของรพินทร์แปลกไปกว่าทุกครั้ง ตามปกติแล้วทุกเช้าในป่าก่อนที่ทุกคนจะตื่นขึ้นมา มันหมายถึงว่าจอมพรานจะต้องลุกขึ้นจัดการทำโน่นทำนี่ก่อนทุกคนแล้ว แต่สำหรับเช้าวันนี้ดูจะเป็นวันแรกที่เขายังนอนสงบอยู่

สายตาของคริสที่แลไปยังทุกคนเหมือนจะถามว่า

'ปลุกเขาขึ้นดีไหม?'

แต่ดร.สแตนลีย์ซึ่งอ่านสายตานั้นออก สั่นศีรษะกระซิบเบา ๆ ว่า

"ถ้าเขายังหลับอยู่ ก็ให้หลับต่อไปอีกสักระยะหนึ่งเถอะ เวลาเรายังมีอยู่เหลือเฟือ รพินทร์เหนื่อยหนักกว่าพวกเราทุกคนสำหรับเมื่อวานนี้ และเชื่อว่าเมื่อคืนนี้คงจะนอนหลับไปทีหลังทุกคน เตรียมอาหารเช้าให้เสร็จเสียก่อนแล้วค่อยปลุกเขาก็ได้"

เบลลุกขึ้นอ้อมไปอีกด้านหนึ่งเพื่อให้ถนัดขึ้น หย่อนตัวลงใกล้ ๆ

"ขอให้ฉันตรวจดูเขาสักนิดเถอะ ท่าทางเขาผิดปกติไปกว่าทุกเช้าที่เราเคยเห็น"

ว่าแล้ว หล่อนก็เอื้อมมือจะไปจับข้อมือของรพินทร์ตรวจชีพจร แต่ก่อนที่มือหล่อนจะถึงมือเขา ฝ่ามือที่ประสานกันอยู่บนทรวงอกนั้นก็ฉกเบา ๆ กำเอาข้อมือหมอเบลไว้ก่อน

"65 ครั้งต่อนาที ไม่ต้องจับให้เสียเวลาหรอก..."

เสียงเรียบ ๆ ดังตอบมาจากใบหน้าที่เอาหมวกครอบไว้

"ทุกสิ่งทุกอย่างปกติเรียบร้อยในร่างกายของผม ให้เวลา 20 นาทีพอไหม สำหรับอาหารเช้าและการเตรียมตัวปีนเขาวันนี้"

ทุกคนงง มองดูหน้ากันเองเลิ่กลั่ก เสียงคี๊ธร้องออกมาว่า

“วาว! ไอ้เสือนี่ลึกลับอยู่ยังไง ก็ยังลึกลับอยู่งั้น เรานึกว่านอนตัวแข็งเป็นไอ้ผีดิบพวกนั้นไปเสียแล้วซิ นี่คงตื่นนานแล้วแต่นอนนิ่งเฉยอยู่”

“ก็ไม่รู้จะลุกขึ้นเดินดูก้อนหินไปทำไม หันไปทางไหนมันก็หิน-หิน-และหินทั้งนั้น ...กู๊ด มอร์นิ่ง สำหรับทุกคน”

กล่าวจบแล้วเขาก็ดึงกายขึ้นนั่งช้าๆ ตบปีกหมวกให้เสยขึ้นไปกองอยู่บนศีรษะด้านหลัง เอามือทั้งสองขยี้ลูบใบหน้า

หัวหน้าคณะเป่าลมออกจากปาก แกะดมเสื้อแจ็กเก็ตใส่นอน แล้วถอดออก

“เป็น ‘มอร์นิ่ง’ ที่ไม่ค่อยจะ ‘กู๊ด’ นักหรอก ไพรวัลย์ อากาศเช้าวันนี้บนนี้ มันอบอ้าวผิดปกติไปกว่าทุกแห่งที่เราผ่านกันมาแล้ว”

“มันก็ร้อนบ้าง เย็นบ้าง แห้งแล้งบ้าง ชุ่มชื่นบ้าง ไปตามลักษณะภูมิประเทศของมัน เอาแน่อะไรไม่ได้หรอกด็อกเตอร์ ผมยินดีที่พวกเราทุกคนตื่นขึ้นมาด้วยร่างกายและกำลังใจที่แข็ง-แรงดี...”

แล้วเขาก็มองไปทางคี๊ธ

“รายงานข่าวอากาศของพรรคพวกคุณใช้การไม่ได้นะ ที่บอกว่าจะมีฝนตกเมื่อคืนที่ผ่านมา อย่าว่าแต่ฝนเลย ขนาดดึกสงัดจะหาน้ำค้างสักหยดก็ยังยากสำหรับเมื่อคืนนี้”

คี๊ธขยี้ปลายจมูกแดงของตนแรงๆ บ่น

“ถึงว่าซิ ห่าจวก! ไม่รู้มันอ่านเครื่องมือตรวจสอบอากาศของมันยังไง”

รพินทร์หันไปทางคริสติน่า สีหน้าแววตาของเขาแลดูอ่อนโยน

"แน่ใจนะ ว่าวันนี้ถึงไหนถึงกัน?"

หล่อนยิ้มตอบแค่นๆ

"ฉันเจ็บป่วยไม่นานนักหรอก และขอบคุณสำหรับการดูแลเอาใจใส่เมื่อคืน"

เอาฝ่ามือข้างหนึ่งขยี้แขนบริเวณที่ถูกจิ้มเข็มน้ำเกลือไว้คลึงให้เลือดกระจายแล้วสะบัดผม ลุกขึ้นยืน เดินออกไปสูดอากาศลึกๆ อยู่ที่ริมแง่หินตำแหน่งที่จะดิ่งลงไปสู่เชิงเขาข้างล่าง แล้วแลเลยไกลออกไปยังท้องทุ่งแฝกลิบๆ ออกไป ซึ่งบัดนี้แลเห็นโล่งเตียนและดำเป็นเถ้าไปหมดด้วยฤทธิ์ไฟกินอาณาบริเวณหลายสิบตารางไมล์

ทุกคนแยกไปปฏิบัติภารกิจส่วนตัว และเตรียมตัว

รพินทร์เดินไปยังคนของเขา คี๊ธติดต่อวิทยุกับหอบังคับการซึ่งรู้สึกว่าจะติดต่อกันได้สะดวกชัดเจนดีพอสมควร แบบเดียวกับเมื่อคืนก่อนจะเข้านอน เชิดวุธภายหลังจากเดินไปคุยกับรพินทร์อยู่สองสามคำ ก็แยกไปยืนชิดอยู่กับคริสติน่า ผู้กำลังเอากระดาษเคมีเย็นฉ่ำซับเช็ดหน้าอยู่

"เมื่อคืนนี้ผมหลับเป็นตายเลย และก็เชื่อว่าพวกเราทุกคน ไม่ว่าคี๊ธ สแตนลีย์และเบล คงหลับไม่รู้สึกตัวกันหมด"

"การหลับสนิท เป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุด"

หล่อนตอบลอยๆ ดูจะไม่มีความหมายอะไรนัก

“คุณละ หลับสนิทดีไหม?”

“ฉันคิดว่า เบลคงจะดิปยานอนหลับเข้าไปในน้ำเกลือให้ฉันไม่ใช่น้อยทีเดียว”

“หลับรวดตลอด ไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย”

โดยไม่ได้มองหน้าเขานอกจากมองไปยังทุ่งที่เหลือเฉพาะรอยขี้เถ้าเบื้องล่างตามเดิม

“ค่อนข้างดึกฉันตื่น เพราะถูก ‘บุรุษพยาบาลจำเป็น’ ปลุก สาเหตุมันก็มาจากนอนดิ้นเข็มน้ำเกลือหลุด เขาเป็นคนแทงใหม่ให้แก่ฉัน จากนั้นอีกครู่เดียวฉันก็หลับต่อ จนมาถูกอาจารย์ปลุกขึ้นนี่แหละ...”

แล้วหล่อนก็ฝืนยิ้ม ดวงตาหรี่ลงเล็กน้อย

“เมื่อบ่ายวานนี้ฉันแย่มากนะ กลายเป็นคนอ่อนแอที่สุดของคณะไป และที่น่าเสียใจที่สุดก็คือ เป็นต้นเหตุให้คณะของเราต้องหยุดพักการเดินทางลงตั้งครึ่งค่อนวัน เสียเวลาไปเปล่าๆ เราเสียเวลาอยู่แทบทุกระยะ”

“พอตื่นขึ้นมา ร่างกายก็เป็นปกติแล้ว คุณก็มาคิดเคร่งเครียดอยู่กับงานอีก ผมว่าปล่อยๆ มันเสียบ้างดีกว่า วันหนึ่งไปได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น หนทางมัน ‘ตาย’ อยู่แล้ว จะเร่งไปสู่ ‘ความตาย’ กันสักแค่ไหน ถ่วงเวลาให้มันช้าๆ ออกไปหน่อยก็ดีเหมือนกันผมว่า”

“ฉันอยากจะให้งานของเราเสร็จเสียเร็วๆ...”

หล่อนหันหน้ามาเผชิญเขา มองสบด้วยสายตาตรง แม้จะพูดเสียงเบาแต่ก็เคร่งขรึมจริงจัง

“เสร็จในที่นี้มีอยู่สองความหมายคือ ‘ตาย’ อันหมดภาระ

ไปเสียที หรือ ‘พบ’ สิ่งที่เราต้องการ กู้ได้สำเร็จแล้วเราก็จะได้กลับกัน ปลดปล่อยชายคนนั้น...”

หล่อนบ้ายปากไปทางด้านหลังของรพินทร์ ผู้กำลังยืนกำหนดแผนการอยู่กับคนของเขาห่างออกไปทางมุมหนึ่ง

“ปล่อยให้เขาเป็นอิสระจากพันธะในงานครั้งนี้เสียที”

“ระยะหลังนี่ รพินทร์ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่คุณกลับเป็นฝ่ายพูด”

เชิดวุธติง คริสผ่อนลมหายใจเบาๆ ทรวงอกหล่อนสะท้อน เอ่ยสั้นๆว่า

“ฉันสงสารเขา”

“แล้วผมล่ะ คุณไม่สงสารบ้างหรือ ไม่ได้มรรคผลประโยชน์ส่วนตัวอะไรขึ้นมาเลย แต่ผมก็ต้องมาทนลำบากยากแค้นอยู่กับพวกคุณในครั้งนี้ด้วย มาเป็นตัว ‘กันชน’ เป็นตัวเชื่อมประสานทำความเข้าใจระหว่างคนพวกนั้นกับฝ่ายคุณ”

คริสตบเบาๆ ที่ทรวงอกเขา แล้วผลักออกไปนิดหนึ่ง

“ก็คุณเสนอตัวเองไม่ใช่รึ นายทหารฝ่ายการข่าวของทัพบกไทยมีเป็นร้อย คุณอาสามาเองทำไม ส่วนชายคนนั้นโดยแท้จริงแล้ว เขาถูกหน่วยเหนือของฝ่ายเราเจาะจงเรียกตัวเข้ามาทำงานครั้งนี้ สภาพมันผิดกันอยู่แล้ว”

“ถึงว่าซินะ ก็ผมติดใจคุณ ชอบมากในครั้งแรกที่เห็น ก็เลยเป็นจุดบันดาลใจที่ทำให้อาสาสมัครมาในครั้งนี้”

เชิดวุธบอกตรงๆและจ้องตาหล่อนลึกเหมือนจะมองย้อนเตือนระลึกของหล่อน ให้หวนไปถึงเหตุการณ์ที่หลงอยู่ด้วยกันภายในถ้ำใต้บาดาล

หล่อนประสานตาตอบด้วย นัยน์ตาอันว่างเปล่า
“เราอาจตายด้วยกันในการเดินทางครั้งนี้”
กระแสเสียงนั้นเรียบราบปกติเหมือนเดิม

“แต่ถ้ารอด หมายถึงงานสำเร็จ เราก็คงแยกจากกันชนิดไม่พบกันอีกแล้ว คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่าฉันอยู่ในข่ายงานของ ซีไอเอ ไม่ใช่ผู้หญิงสามัญธรรมดา ที่จะมีโอกาสพบกับจุดศานติสุขกับผู้ชายคนไหนแน่นอนลงไปได้ พูดง่ายๆ ก็คือ ไม่ใช่ผู้หญิงประเภทครองเรือน เพราะฉะนั้นเตรียมใจไว้ล่วงหน้าเถอะ อย่าไปหวังอะไรมาก มิฉะนั้นคุณจะผิดหวัง ฉันไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น”

“ตกลง ผมจะทำใจให้ได้ แต่ในระหว่างที่เรายังร่วมเป็นร่วมตายกันอยู่ในป่านี่ เรามาแลกเปลี่ยนอะไรกันทางสรีระบ้างก็แล้วกัน พูดกันตรงๆ แบบนี้แหละ เป็นการขอร้องกันอย่างตรงไปตรงมาจะได้ไหม เพราะถึงยังไง มันก็ได้เคยเกิดขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง คุณคงไม่ปฏิเสธ”

หล่อนมองดูเขาอย่างเห็นใจ ยิ้มมุมปาก

“วุธ ถ้าคุณทนไม่ไหวจริงๆ ทำไมคุณไม่ลองปรึกษาเบลดู คุ้นเคยกันดีแล้วไม่ใช่หรือ”

“ใช่ เขาช่วยผมได้ในบางเวลา แต่ความปรารถนาของผมในเกณฑ์สุดยอดแท้จริงมันอยู่ที่คุณนี่”

“ไม่เคยบอกใครมาก่อนเลยนะ แต่เอาละ จะบอกคุณเป็นคนแรก พูดกันตรงๆ อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน คุณควรจะได้รับรู้ไว้ด้วยว่า วี.ของฉัน มันไม่เคยกระหายสเปิร์มเลย...สาบานมันเป็นความจริง! มันอาจเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งก็ได้”

เชิดวุธกระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ ชำเลืองแวบไปที่กลางลำตัวอันงามสะพรั่งของหล่อน

“แน่ใจหรือว่า ทุกคนไปเลย”

“แน่ใจ”

“แล้ว...คนคนนั้น?”

“ฉันเคยบอกคุณ หรือบอกเขาหรือว่า ฉันต้องการของเขา?”

“อาการของคุณบอก”

ลมผ่าวในยามเช้า ซึ่งเป็นกระแสลมที่ดูจะผิดปกติธรรม-ชาติไปสำหรับยามอรุณ โชยมากระทบเส้นผมสีทองของหล่อนปลิวลงมาเคลียหน้าผาก

“คุณอาจจ้องจับสังเกตเกินไป แล้วก็เข้าใจผิดไปก็ได้ ฉันชอบนิสัย บุคลิกและอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่างในตัวของเขา แต่ไม่ได้หมายความว่าจะต้องมีฟิซิกัล ยเนี่ยนกับเขา ใจฉันบอกเช่นนั้นนะ แต่ก็ไม่รู้ว่าใจจะโกหกหลอกลวงตัวเองหรือเปล่า”

เป็นครั้งแรกที่หนุ่มสาวทั้งสองชาติ พูดอย่างตรงไปตรงมาที่สุด

“ถ้าเขา-สมมุติ-เขาเกิดต้องการคุณ”

“ฉันคิดว่า...” หล่อนพูดช้า ๆ เอนหลังพิงก้อนหิน จุดบุหรี่เป็นตัวแรก “ฉันควรจะปฏิเสธนะ”

“แต่ใจจริงแก่นแท้ คุณยอมรับเต็มที่เลย ใช่ไหม?”

“ไม่รู้เหมือนกัน เพราะโอกาสนั้นไม่เคยมีเลย และเชื่อว่าคงไม่มี”

“สมมุติใหม่...คราวนี้ถ้าเขาเป็นฝ่ายจู่โจมคุณเอง พูดง่าย ๆ ข่มขืน”

“ถ้าฉันปกป้องตัวเองไว้ไม่ได้ มันก็สุดวิสัยไม่ใช่หรือ ไม่เพียงแต่เขาเท่านั้น ไม่ว่าผู้ชายคนไหนทั้งนั้น ถ้าโอกาสอำนวยให้ฝ่ายชาย ถ้าหญิงป้องกันตัวไม่ได้ จะมีอะไรมาช่วยป้องกัน ในเมื่อเดินป่ามาคราวนี้ ฉันก็ไม่ได้มี ชาริตี้ เบัลท์ สวมติดตัวมาด้วยนี่ แต่คุณสมมุติอะไรที่เหลวไหลเช่นนั้น ชายคนนั้นเขาจะไม่ทำอะไรอย่างที่คุณคิดสมมุติบ้า ๆ นั่นหรอก แต่ถ้าคุณหรือคี๊ธไม่แน่”

“แล้วคุณยอมผมทำไม ไม่ใช่ยอมเฉย ๆ ชวนผมเสียด้วย ภายในถ้ำที่เราไปติดกันอยู่”

เขากระชั้นถาม ชนิดพูดกันอย่างเปิดอกหมดเปลือก

“มันมีสิ่งโน้มน้าวบีบบังคับนะ ยอมรับว่าฉันยินดีและพอใจด้วยเฉพาะขณะนั้น บางทีอาจเกิดขึ้นเพราะต้องการอุทิศตัวเอง สังเวยให้แก่รูปหินเป็นชายหัวขาดท่อนนั้น ที่ส่งสัญญาณลี้ลับบีบบังคับมาให้เราต้องมีการ ‘อินเตอร์คอร์ส’ กัน มันเป็นทางเดียวที่จะเลือกได้ เพราะฉันก็ยังไม่อยากตาย อยากจะรอดออกมาจากใต้ถ้ำให้ได้ แล้วเขาก็เปิดทางรอดให้เราจริง ๆ”

“คุณมีความสุขไหมในขณะนั้น?”

“ยอมรับว่ามี...ไคลแม็กซ์เต็มที่ด้วย”

“แล้วมันจะเกิดขึ้นอีกได้ไหม?”

คริสตบไหล่เขาแรง ๆ อย่างนักเลง หัวเราะ

“โอเค คเวน เดอะ ไทม์ อะกรี, แต่อย่าหักโหมหรือขืนใจฉันนะ ดีไม่ดีฉันฆ่าคุณเสียเปล่า ๆ”

“ตกลง! มาทำสัญญางาย ๆระยะสั้น ๆ กันแค่นี้ผมก็พอใจแล้ว...เมื่อคืนนี้เขาเป็นคนอย่างไรบ้าง?”

“เขา?”

“รพินทร์ ไพรวัลย์”

“แล้วคุณเข้าใจยังไง?”

“ผมเห็นเขากระด้างกับคุณมาตลอด จนบางขณะผมก็ไม่พอใจ อยากถามว่า เมื่อคืนนี้เขาได้รับคำสั่งจากเบลให้คอยดูแลคุณ เขาปฏิบัติต่อคุณยังไง?”

“โอ...”หล่อนเพิ่งเข้าใจ “คนคนนั้นมีทั้งกระด้างเหี้ยมโหดมีทั้งอ่อนโยนสุภาพและปรานี อ่อนหวาน สุดแต่เวลาของเขาเหมือนกัน สำหรับเมื่อคืนนี้ เขาช่วยฉันได้ดีมาก”

“ในด้านเซ็กซ์?”

“บ้า! เขาไม่ ‘ขึ้นสมอง’ อย่างคุณหรือคี้ธหรอก หยุดพูดเรื่องบ้า ๆ อย่างนี้เสียทีเถอะ”

“ไม่ได้ระบายทางกาย ก็ขอให้ได้ระบายทางคำพูดมั่งซิมันจะจุกอกตายอยู่แล้ว”

คริสบุ้ยปากไปทางซอกบังของเงาหินลับตา

“โก โอเว่อร์ แธร์ แอนด์ เจิร์ก อ๊อฟ!”

“คัม แอนด์ เฮล์ป มี ฟอร์ เจิร์กกิ่ง อ๊อฟ”

เขาจับแขนหล่อน ทำหน้าขึงขังเอาจริง คริสก็แน่จริงเหมือนกัน ก้มลงกอบทรายขึ้นมาครึ่งกำมือ แล้วพยักหน้าเชิดวุธร้องจ๊าก พูดออกมาเป็นภาษาไทย

“เฟ้ย! นั่นมันรูดปลาไหลแล้ว ตายห่ะ!...”

ขณะนั้นเอง เสียงคี้ธก็เอามีดโบวี่เคาะกับกระป๋อง ดังถี่รัว ตะโกนมาว่า

"กาแฟกับอาหารเช้าเสร็จแล้วโว้ย!"

ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย แล้วเตรียมการไต่เขาคืบหน้าภายในเวลาเพียงไม่เกินครึ่งชั่วโมงต่อมา

รพินทร์กำลังยืนแหงนหน้าสำรวจดูทิศทาง โดยหารือ กับบุญคำอยู่เบาๆ ในขณะที่ฝ่ายนายจ้างซึ่งได้รับคำสั่งจากเขาให้เอาเชือกประจำตัว และเครื่องมือไต่เขาออกมาเตรียมแล้ว ท้องฟ้าขณะนั้นกระจ่างแจ่มจ้า หัวปีกด้านซ้ายของภูเขา ยอดที่เหมือนอินทรีผงาดลู่ปีก ดูจะไม่สูงขึ้นไปกว่าระดับที่ทุกคนยืนอยู่ในขณะนี้เท่าใดนัก แต่มันก็กินตาชอบกล ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า จะใช้เวลานานสักเท่าใด จึงจะบรรลุถึงตำแหน่งที่จอมมัคคุเทศก์ชี้บอกหมายกำหนดไว้

"หวังว่าคงไม่ต้องเตือนซ้ำนะครับ เส้นทางระยะนี้เสี่ยงอันตรายมาก ถ้าพลาดหลุดร่วงลงมา ก็มีอยู่สองทางเท่านั้น เบาที่สุดพิการ หรือมิฉะนั้นก็เหล่วเละไปเลย"

รพินทร์ประกาศไปยังทุกคน...

สแตนลีย์ และฝ่ายของตนถอยออกมายืนมองตำแหน่งที่จะต้องไต่ขึ้นไปนั้นอย่างพิเคราะห์ พร้อมทั้งใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจไปตามแก่งแง่ ที่จะอาศัยเป็นแนวทางไต่ขึ้นไปตามลำดับนั้น แล้วเรียกคริส ผู้ซึ่งพอจะมีความรู้ทางธรณีวิทยา และสภาพของหินมาหารือซุบซิบ แล้วร้องบอกมาว่า

“แต่ละก้อนของแง่หินเหล่านั้น เป็นหินดาน แข็งมาก รพินทร์ เชื่อว่าแต่ละชะง่อนแต่ละแก่งแง่ที่เราจะใช้เชือกคล้องยึดไว้ มั่นคงแข็งแรงพอที่จะรับน้ำหนักได้อย่างสบาย เว้นแต่พวกเราจะโหนเชือกพลาด และหล่นลงมาเองเท่านั้น”

เขาสั่งให้ตรวจสอบวิทยุประจำตัวของแต่ละคน พบว่าทุกเครื่องทำงานติดต่อกันได้ตามปกติและชูมือขึ้นสอบถามว่าพร้อมแล้วหรือไม่ ต่อเมื่อฝ่ายนายจ้างชูมือตอบแสดงว่าพร้อม จอมพรานก็โบกเป็นสัญญาณทันที

โดยการนัดแนะซักซ้อมกันไว้ก่อนแล้วในหมู่คนของเขา พวกลูกหาบภายใต้การควบคุมดูแลให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดของบุญคำ เกิด เส่ย และจัน ลูกศิษย์ของเขาทั้งสี่ ก็เริ่มไต่นำขึ้นไปก่อนทันทีอย่างระมัดระวัง สภาพช่วงแรกมันก็แค่การเอียงเทลาดในมุม 30 องศาก่อน ต่อไปก็จะเทขึ้นเป็นมุม 45 องศา และบางส่วนจะตัดชันชนิดที่ไม่สามารถจะปีนด้วยตัวเปล่าขึ้นไปได้เลย นอกจากใช้เครื่องมือไต่เขา อันประกอบด้วยสายรัดตัวเชือกเบา แต่เหนียวแน่นที่สุด และตะขอเหล็กสี่แฉกขนาดเขื่องที่จะเหวี่ยงขึ้นไปเกาะจับ หรือเกี่ยวเข้ากับแง่โขดหินด้านบน แล้วก็โหนสายเชือกนั้นขึ้นไปทีละช่วง

สิ่งที่เขากำชับกับคณะนายจ้างอเมริกันก็คือ ไม่ให้ใครแยกไต่ตามลำพังไปทางอื่นใดทั้งสิ้น แต่ให้รวมกลุ่มและซ้ำรอยตามหลังพวกลูกหาบที่ขึ้นไปก่อน ไรเฟิลของทุกคนถูกสะพายเฉียงไหล่อย่างมั่นคงที่สุด ป้องกันการเลื่อนหลุด และไม่ให้เกะกะ เพื่อว่าจะได้ใช้มือและเท้าทั้งสี่ช่วยตัวเองได้มากที่สุด

ทุกคนเข้าใจคำสั่งนั้นเป็นอย่างดี จากความเคยชินที่ร่วมทางกันมาแล้ว ไม่ขลุกขลักเงอะงะหรือผิดวินัย ต่างกับสมัยแรกๆ เพราะ **มันพิสูจน์จนนับครั้งไม่ถ้วนแล้วว่า การนอกเหนือคำสั่งของมัคคุเทศก์นำทางในสิ่งที่เขาแนะนำให้ปฏิบัติมันหมายถึงอันตรายที่จะต้องเกิดขึ้นทุกครั้งไป**

อิสซาเบล ไต่ตามหลังลูกหาบขึ้นไปเป็นคนแรก ตามติดด้วยคี้ธ ซึ่งจะคอยเป็นพี่เลี้ยงช่วยเหลือหล่อนด้วยในกรณีหากพลั้งพลาด เพราะข้อลำของนายนั่นแข็งแรงมั่นคงสมรูปร่าง ต่อมาก็เป็นคริส ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นบุคคลที่สาม โดยมีสแตนลีย์คุมหลัง คงเหลือเชิดวุธและรพินทร์ ซึ่งเป็นคู่สุดท้ายที่ยืนมองดูหน้ากันอยู่

“ขึ้นไปซิครับ รอช้าทำไม?”

จอมพรานตบไหล่บอก

นายทหารรุ่นน้อง มองดูพรรคพวกที่กำลังไต่เดียะกันขึ้นไปเป็นรูปแถวเรียงเดี่ยวตามลำดับบุคคล มีเส้นทางคดเคี้ยวระหว่างไหล่ผาสูงด้านบนนั้น โดยการนำของบุญคำอันอยู่หัวแถว ซึ่งตะโกนโหวกเหวกคอยให้สัญญาณเตือนบอกลูกน้องอยู่ตลอดเวลาแล้วหันมามองดูหน้าเขา

“ที่เราผ่านมาแล้วทั้งหมด คงจะไม่มีเส้นทางไหน ‘หินชาติ’ เท่ากับเส้นทางขึ้นปีกอินทรีนี่”

รพินทร์ยิ้มขรึมๆ หรุบปีกหมวกลง

“ครับ เฉพาะที่ผ่านมาแล้ว...แต่ข้างหน้าและต่อไปมัน

จะ ‘หินชาติ’ กว่านี้อีกสักเท่าใด ก็สุดที่จะบอกได้เหมือนกัน เราไม่มีทางอ้อมหรือหาทางที่สะดวกไปกว่านี้ได้เลยตามแผนที่ชี้บอกของฝ่ายเขา”

“ผมอยากให้พี่ คอยประกบตัวใกล้ชิดคริสเอาไว้ เพราะยังเป็นคนเพิ่งฟื้นจากป่วย และจะไม่มีใครช่วยเหลือเขาได้ดีไปกว่าพี่ หากเกิดอะไรขึ้นอีก”

เชิดวุธกระซิบเบาๆ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ อย่าห่วง ผมจะตามปิดท้ายขบวนและจะสังเกตคริสไว้ให้ตลอดเวลา ถ้าพลาดอย่างไร คริสจะปะทะด็อกเตอร์สแตนลีย์ก่อน ต่อมาก็จะมีคุณวุธคอยดักไว้อีกคน และถ้าสองคนยังเอาไว้ไม่อยู่ก็จะมาถึงผมเอง แปลว่าเรามีคนคอยระวังความปลอดภัยให้คริสไว้ถึงสามด่านทีเดียว และเช้าวันนี้ ผมรู้สึกว่าเขาจะแข็งแรงคล่องตัวดีเหมือนเดิมแล้ว”

นายทหารหนุ่มรุ่นน้องก็ไต่ตามหลังดร.สแตนลีย์ขึ้นไปทันที ทุกคนเว้นช่วงห่างกันเพียงแค่ไม่เกิน 2 เมตรเป็นอย่างมาก โดยแกะตามแนวไต่ของพวกลูกหาบขึ้นไป ซึ่งแต่ละคนพวกนั้นราวกับลิง มือตีนไม่ผิดอะไรกับตุ๊กแก ทั้งๆที่มีสัมภาระเป็นตุ้มถ่วงอยู่

รพินทร์เริ่มใช้วิทยุสั่งการให้บุญคำตีเบี่ยงออกทางด้านซ้ายหลีกหลบโขดหินใหญ่ที่ชะโงกเงื้อมปีนยากออกไปเสียยังแนวทางที่พอจะไต่ขึ้นไปได้สะดวกกว่า แล้วตนเองก็เริ่มขึ้นไปเป็นคนสุดท้ายล้าหลังสุด

สภาพนี้บุญคำนำอยู่เบื้องหน้า ภายใต้การพินิจเฝ้าดูและ

บงการของเขา ซึ่งปิดหลังอยู่ด้านล่างสุด โดยมีลูกหาบและฝ่ายนายจ้างอยู่ตรงกึ่งกลาง ทั้งขบวนไม่มีการทิ้งห่างจากกัน

หนทางเริ่มชันและลำบากขึ้นทุกขณะ เหงื่อของทุกคนเริ่มซึมทวีเพิ่มขึ้นทุกที จนกระทั่งกลายเป็นเปียกชุ่มราวกับอาบน้ำ เมื่อกาลเวลาอันแสนทรมานนั้นผ่านเนิ่นนานออกไป บัดนี้ หีบห่อสัมภาระเริ่มถึงจุดที่จะต้องผูกเชือก และกว้านกันขึ้นไปแล้ว ฝ่ายนายจ้างทุกคนสวมถุงมือหนังสำหรับเกาะเหนี่ยวแง่หิน ปลอดโปร่งใจกันบ้างเล็กน้อยตรงที่หินทุกก้อนล้วนเป็นหินแกร่งแข็งแรงทั้งสิ้นไม่ใช่เป็นพวกหินปูนหรือหินเปราะ **ความกลัวในข้อที่ว่ามันจะหักเพราะทานน้ำหนักตัวไม่ไหวจึงหมดสิ้นไป คอยระวังเฉพาะไม่ให้เหนี่ยวหรือโหนปีนขึ้นไปพลาดพลั้งเท่านั้น**

ทั้งขบวนเคลื่อนขึ้นไปอย่างระมัดระวังแช่มช้า เพราะจะต้องรอคอยพวกที่มีภาระหนักที่สุดด้วย

ตำแหน่งนั้นกินตาจริงๆ อย่างที่รพินทร์คิดไว้แต่แรก หนึ่งชั่วโมงเต็มๆ ผ่านไป ทั้งหมดเพิ่งจะขึ้นมาหยุดมองหาลู่ทางยังตะพักขั้นที่สอง อันเริ่มจะชันขึ้นทุกขณะเท่านั้น และภายหลังส่องกล้องสำรวจ เขาก็วิทยุสั่งบุญคำให้เลี่ยงเลาะลัดไปในเส้น-ทางใด ซึ่งตาพรานเฒ่าก็เข้าใจได้ดีที่สุด โดยไม่ต้องย้ำเตือนมาก

สภาพของมันเป็นหินล้วนๆ ไม่มีต้นไม้หรือวัชพืชเล็กๆ ใดๆ เลย แห้งแล้งที่สุด นับระยะทางที่มันเริ่มจะสูงขึ้นมา และ

บัดนี้ ลมร้อนผะผ่าวเริ่มกระโชกแรงมาเป็นระยะ ๆ กระแทบแง่โพรงหินครางอยู่หวีดหวือ

แม้จะผ่านการฝึกหัดไต่เขามาแล้วเช่นไรก็ตาม คณะอเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธ อยู่ในภาวะเต็มกลืนทีเดียว เมื่อเวลาผ่านไป ความเหนื่อยอ่อนกะปลกกะเปลี้ยก็เข้ามาแทนที่ เบลซึ่งปีนนำพรรคพวกฝ่ายตนอยู่เบื้องบนสุดรองจากพวกลูกหาบเริ่มมีอาการเหมือนจะเป็นลม เกาะแง่หินหมิ่น ๆ ตอนหนึ่งไว้ ก้มหน้าแนบหิน กายสั่นเทา คี๊ธเข้าไปโอบรั้งตัวไว้ มีการพูดปลกปลอบใจอะไรกันบ้างสองสามประโยค และพยายามที่จะเหนี่ยวแขนฉุดแม่ผมแดงให้ไต่ต่อไป หล่อนเผยอตัวขึ้น แต่แล้วก็มีอาการเหมือนจะไถลลื่นร่วงลงมา ทำให้คี๊ธต้องคว้าตัว และขลุกขลักหมิ่นเหม่อยู่ตรงนั้น ระยะมันสูงกว่าตะพักเบื้องล่างขึ้นไป 5-6 วาก็จริง แต่ถ้าปล่อยให้เบลหลุดลื่นลงมา หล่อนอาจได้รับอันตรายได้ อย่างน้อยก็ขาเคล็ดหรือแพลง และถ้าพลาดอีกครั้ง ก็อาจลอยละลิ่วลงมาปะทะคริสติน่า เสียงแม่ผมทองตะโกนละล่ำละลักขึ้นไปว่า

“คี๊ธ! จับตัวเบลไว้ให้แน่น อย่าพยายามเอาเขาขึ้นไปก่อน หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ ฉันจะตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

เสียงของหล่อนดังก้องไปทั้งหน้าผา ณ วันนี้ คริสติน่าดูจะมีคุณสมบัติแห่งความแคล่วคล่องแข็งแกร่งกลับคืนมาแทบจะครบถ้วนแล้ว ซึ่งตรงข้ามกับเบล อันแต่แรกนั้นสดชื่นมกำลังดี แต่พอเวลาผ่านไป หล่อนก็เริ่มหมดแรง

และพร้อมกับพูดบอกดังนั้น แม่ผมทองก็ไต่แง่หินอย่างรวดเร็วคล่องพอ ๆ กับนักไต่เขาอาชีพ ตรงขึ้นไปยังตำแหน่งที่

คี๊ธกำลังหอบหน้าแดง โอบรั้งกายหมอเบลไว้ พอถึงหล่อนก็บอกว่า

"เอาละ คี๊ธ เธอคืบหน้าไปก่อน ฉันจะดูแลเบลเอง"

หล่อนจับตัวเบลประคองไว้ไม่ให้เสียหลักหงายลงมา ไม่ว่าในกรณีใดๆ แล้วพยักหน้าไล่เพื่อนชายให้เปลี่ยนน้ำหนักไปอยู่ที่แง่หินด้านอื่น พร้อมทั้งเตือนให้ตามพวกลูกหาบขึ้นไป

มองจากเบื้องล่าง ในสายตาของสแตนลีย์ เชิดวุธและรพินทร์ผู้รั้งท้ายสุด ทั้งสามเห็นสองหญิงของคณะ ไปประกบตัวคูกันนั่งอยู่ยังบริเวณที่ยื่นเหนียวอันคับแคบน่าเกรงอันตรายนั้น ทั้งสแตนลีย์และเชิดวุธ พยายามจะเร่งปีนป่ายให้ขึ้นไปถึงตำแหน่งนั้นโดยเร็ว แต่ก็ยังช้ากว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ซึ่งไต่พรวดๆ ขึ้นมาราวกับเสือดาวตะกายขึ้นภูเขาชันผ่านคนทั้งสอง ซึ่งก็เหนื่อยหอบและกะปลกกะเปลี้ยเต็มที พร้อมทั้งบอกเบาๆ ว่า

"ตามสบายครับ ไม่ต้องเร่ง เดี๋ยวผมจะขึ้นไปที่เบลกับคริสเอง"

พรานใหญ่ก็โหนเกาะแง่หิน ยันซ้ายยันขวาเลี่ยงขึ้นอีกทางหนึ่ง ไปจนถึงบริเวณที่เบลหน้าซีด กายสั่นเทาอยู่ตรงนั้น

"เบล เป็นอะไร?"

เขาถามเบาๆ ขณะที่เอื้อมมือมาคว้าแขนแม่ผมแดงยึดไว้มั่นอีกด้านหนึ่ง

"เหนื่อยมาก เป็นลม ระวังนะ รพินทร์ เบลอาจปล่อยมือหลุดลงไปเมื่อไหร่ก็ได้"

แม่ผมทองบอกเร็วปรื๋อ

“คุณเคลื่อนต่อไปได้แล้ว เป็นหน้าที่ผมเอง อ้อ! ขอยาดมที่คุณถืออยู่นั่นด้วย อย่ายืนอยู่ตรงนั้นนาน มันเป็นพื้นที่เทลาด และแคบเกินไป”

คริสชำนาญในเรื่องนี้มาก หรือมิฉะนั้นก็รู้จักเขาดีอยู่แล้ว ไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น หล่อนดูเหมือนจะโปร่งใจขึ้น เมื่อเห็นรพินทร์ไต่ตามขึ้นมาทัน รีบส่งแท่งยาดมให้แล้วตนเองก็ผละออกตามหลังคี๊ธขึ้นไปโดยเร็ว จอมพรานเปลี่ยนตัวจากที่ยืนเดิม โอบแขนซ้ายล็อกเข้าใต้รักแร้ของเบลไว้ แล้วดึงรั้งเข้าไปหาซอกแคบจำกัดตอนหนึ่งของหมู่หินบริเวณนั้น ป้องกันไม่ให้หล่อนหงายหลังลงไป พร้อมทั้งค่อยๆ ผ่อนร่างของแม่ผมแดงให้รูดลงไปนั่งพักอยู่ยังปล่องแคบๆ นั้น

“ตามสบาย เบล ยังไม่ต้องรีบร้อนหรือห่วงอะไรทั้งสิ้น สูดยาดมนี่ลึกๆ”

บัดนี้ สังเกตเห็นได้ชัด เสื้อด้านนอกของเบลขาดรุ่งริ่งราวกับคมมีดกรีดเพราะแง่หิน แม้กระทั่งขอบบราเซียร์ก็หลุดขาด เห็นก้อนเนื้อมหึมาสีชมพูดันอยู่ภายใต้ริ้วรอยขาดนั้นอย่างล่อแหลม หล่อนเป็นลมไปจริงๆ และยังพูดอะไรไม่ออก สแตน-ลีย์กับเชิดวุธไต่ตามขึ้นมาถึงในระยะใกล้ ถูกรพินทร์โบกมือให้แยกไปทางซ้ายและไต่คืบหน้าต่อไป

“เป็นหน้าที่ผมเอง ตามคริสไป เบลเป็นลมไปเท่านั้นเดี๋ยวก็หาย ขอให้มีเวลาพักแค่ไม่เกิน 5 นาทีเท่านั้น

“เขาออกแรงหักโหมเกินไป”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์พูด ตนเองก็เหงื่อโชกทั้งหน้า แล้วก็ไต่เลี่ยงผ่านไปตามคำสั่ง เพราะไว้วางใจดีอยู่แล้วว่า ลงจอมมัคคุเทศก์ได้ถึงตัวแล้วเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรจะต้องห่วง เชิดวุธชะเง้อขึ้นมามองนิดหนึ่ง แล้วครางออกมาอย่างสมเพช

"เสื้อแสงขาดวิ่นไม่มีชิ้นดี นั่นหน้าอกหน้าใจมิถลอกปนปี้หมดแล้วหรือ"

"ไม่เป็นอะไรมากหรอกครับ เดี๋ยวก็ปกติเหมือนเดิม น้ำในกระติกคุณยังพอมีเหลือไหม วุธ"

"เหลือสักหนึ่งในสี่กระมัง"

"ดีแล้ว ส่งมาให้ผมก่อน ของผมเกลี้ยงฉาด ของเบลเองก็ไม่มี"

เขาบอกโดยเร็ว เชิดวุธปลดกระติกน้ำของตนโยนส่งมาให้ ซึ่งรพินทร์รับไว้อย่างว่องไว พร้อมทั้งพยักหน้าให้เชิดวุธไต่ต่อ พอทุกคนผ่านไปหมด ก็ประคองต้นคอหล่อนขึ้น เปิดฝากระติกออกจ่ออย่างระมัดระวังที่ริมฝีปากของหล่อน พอน้ำสัมผัสกับริมฝีปากอันแห้งผาก เบลก็ดื่มโดยเร็วอย่างกระหาย เขาปล่อยให้หล่อนดื่มเพียงสองสามอึกก็ดึงออก

"มอร์-มอร์..." หล่อนพึมพำ

"เอาแค่นี้ก่อน เบล เดี๋ยวค่อยดื่มใหม่ คุณต้องพักก่อนสักครู่"

หล่อนหายใจสะท้อน กระดกลิ้นออกมาเกลี่ยริมฝีปากต้นคอยังพาดตักเขาอยู่เช่นนั้น หลับตานิ่งไปครู่ รพินทร์เงยหน้ามองดูพรรคพวกที่ไต่สูงขึ้นไปตามลำดับแล้วตะโกนไล่หลัง

"ไม่ต้องห่วงทางนี้ ขึ้นไป! ขึ้นไปเรื่อย ๆ แล้วก็อย่าเหลียว

ลงมามองดูด้านหลัง จะเกิดการวิงเวียนได้ ถ้าใครเหนื่อยมาก รู้สึกจะหน้ามืดเป็นลมหรือไปไม่ไหว ให้ยึดที่แข็งแรงมั่นคง พักเอาแรงไว้ก่อน ไม่มีการเร่งรีบใดๆ ทั้งสิ้น!”

ทั้งหมดปฏิบัติตามคำสั่งของเขาโดยดี อย่างเริ่มจะเข้าใจกันได้ดีแล้วในการประสานงานระหว่างเส้นทางมหาวิบากนี้

รพินทร์บีบนวดที่ต้นคอและใช้น้ำอันมีอยู่จำกัดนั้น รินลงผ้าขนหน แตะซับใบหน้าเบลพอให้ได้รับความชื่มชื่น อึดใจใหญ่ต่อมาหล่อนก็ถอนใจเฮือกลืมตาขึ้น เขาจึงส่งน้ำให้ หล่อนมีแรงพอที่จะเอื้อมมารับกระติก และคราวนี้เขาปล่อยให้หล่อนดื่มเต็มกระหาย

“ไพรวัลย์!...” หล่อนพึมพำ ฝืนยิ้ม สีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย “คุณ...คุณไปเอาน้ำมาจากไหน?”

“ของเชิดวุธ ผมขอเขาไว้สำหรับคุณ”

“ฉันเลวมาก และไม่น่าจะได้รับการช่วยเหลือในด้านน้ำเลย เพราะฉันแกล้งเทน้ำในกระติกของคุณราดตัวเสียจนหมดเมื่อวานนี้ ก่อนที่เราจะข้ามมาสู่ทุ่งไฟนั่น”

“อ้อ! ยังจำได้หรือ”

“พวกเราทำอะไรผิดๆ กันอยู่เรื่อย โดยเฉพาะฉันกับคริส แต่คุณก็เปรียบเสมือนพระเจ้าสำหรับพวกเราเสมอในวินาทีวิกฤตที่เกิดขึ้น”

“อย่าไปพูดถึงมันเลย อะไรที่แล้วมาแล้ว ก็ถือว่าเป็นบทเรียนก็แล้วกัน”

“ฉันพอจะไปไหวแล้ว ไป...เราเคลื่อนที่กันต่อเถอะ”

“ยัง นอนพักอีกสักอย่างน้อยก็ 3-4 นาที คุณเกือบจะร่วงลงไปข้างล่างแล้วรู้ไหม”

“ฉันหน้ามืด เหนื่อยเหลือเกิน”

“คุณเร่งเกินไป ไม่จำเป็นจะต้องไปตามพวกลูกหาบให้ทันหรอก”

“พวกนั้นไปถึงไหนแล้ว?”

“เขาก็ไปยังไม่ห่างจากเราเท่าไหร่นักหรอก พอตะโกนพูดกันได้ ทางมันลำบากมาก ไปเร็วนักไม่ได้”

“คริสเป็นยังไงบ้าง?”

หล่อนอดเป็นห่วงเพื่อนสาว ที่เห็นเป็นคนป่วยเมื่อคืนที่ผ่านมาไม่ได้

“ไม่ต้องห่วงหรอก รายนั้นถ้าสบายดีละก็ เขาคล่องกว่าคุณมากนัก และเมื่อกี้นี้ เขาก็เข้ามาเป็นเพื่อนประคองคุณไว้รอจนกระทั่งผมไต่ขึ้นมาทัน เขาฉลาดในการช่วยคุณมากกว่าเคอร์เนล คี๊ธเสียอีก”

“ไลล่า อาร์มิเตจ...”

อิสซาเบลพึมพำแล้วหัวเราะหึออกมานิดหนึ่ง **อกเปลือยในเสื้อขาดรุ่งริ่งของหล่อนไหวสะท้อน เห็นตุ่มทับทิมข้างหนึ่งโผล่ออกมาเด่นชัด รพินทร์พยายามดึงส่วนที่ขาดนั้นเข้ามาชิดกัน แล้วใช้เข็มกลัดขนาดใหญ่กลัดเย็บไว้ให้**

ฐานเต้ามันจะวับแวมออกมาบ้างก็ไม่เป็นไร แต่เขาไม่ต้องการให้ปลายยอดของมันโผล่พ้นรอยขาดออกมาเช่นนั้น!

“เขาเป็นคนมหัศจรรย์และร้ายกาจพอ ๆ กับคุณนั่นแหละ บทดีเขาดีที่สุด บทร้าย ยิ่งกว่านังปีศาจนรก...”

แล้วหล่อนปัดมือเขาออก พยุงกายขึ้นนั่ง ก้มลงจัดเสื้อด้านหน้าของตนเอง และใช้เข็มกลัดของเขาเปลี่ยนที่กลัดเสื้อใหม่ กล่าวต่อมาว่า

“คุณมีเครื่องมือมาพร้อมทุกชนิดเลยนะ ไม่ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น ขอบคุณกันในหลาย ๆ เรื่อง จนไม่มีอะไรจะต้องขอบคุณอีกแล้ว ความจริงวันนี้ ฉันอยากจะให้คุณคอยดูแลคริสเพราะเขาเพิ่งฟื้นไข้เมื่อคืนนี้หยก ๆ แต่แล้วกลายมาเป็นฉันที่จะเกิดอุปัทวเหตุขึ้น เมื่อไหร่คุณถึงจะตกเป็นหนี้บุญคุณฉันบ้างนะ”

“คุณห่วงอะไรนักหนา ที่จะต้องมีบุญคุณอยู่เหนือผม”

“เปล่า เพียงแค่ตอบแทนเท่านั้น”

“วิชาชีพในทางการแพทย์ของคุณ ช่วยเหลือและสร้างบุญคุณแก่ผมอยู่ตลอดเวลาแล้ว ไม่เฉพาะผมหรอก แต่พวกเราทุกคนนั่นแหละ และวันนี้ เราทั้งหมดก็เห็นจะต้องพึ่งคุณอีกนั่นแหละ ถ้าหากว่าเราปีนขึ้นไปบนไหล่นกอินทรีแล้วปรากฏว่ามันเป็นภูเขาหินแห้งแล้งปราศจากน้ำ”

“แล้วคุณพาปีนขึ้นมาทำไม ไหนบอกว่าบนนั้นมีน้ำ?”

หล่อนมองดูเขาอย่างงง ๆ

รพินทร์ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

“ผมหวังไว้ว่าจะพบน้ำ แต่มันเพียงหวังเท่านั้น”

“อ้าว!”

หล่อนร้อง ทำตาโต จ้องเขาเขม็ง จอมพรานยิ้มกร้าน ๆ

“ผมอาจนำทางผิดก็ได้ แต่แผนที่ของพวกคุณชี้บอกไว้

อย่างนั้น และเราก็ไม่มีทางเลี่ยงอื่น นอกจากจะตัดเขาใหญ่กันอย่างหักหาญเลย คุณมีตัวยาเคมีที่ว่าลักษณะเป็นเม็ดไว้อมในยามที่เราขาดน้ำไม่ใช่หรือ คุณบอกผมไว้ หรือว่าคุณเพียงแต่หลอก”

เบลมองหน้าเขาอย่างค้นหาอีกครั้ง

“ถ้าจำเป็นจริงๆ ก็มี แต่ตอนนี้ฉันเชื่อมือคุณ ก็เลยไม่ได้ติดตัวไว้ มันอยู่ในหีบเวชภัณฑ์ส่วนกลาง เอาเถอะ ถ้าคุณหาน้ำไม่ได้จริงๆ และถ้าจำเป็น เราจะใช้เม็ดน้ำสำเร็จรูปชนิดนั้นแทนน้ำกันตายได้ แต่มันไม่เหมือนดื่มน้ำธรรมดาหรอกนะ”

“ผมก็หวังไว้เช่นนั้น ถึงได้กล้าพาตัดขึ้นเทือกเขาอินทรีนี่ ตอนนี้ น้ำดูเหมือนจะเป็นปัญหาสำหรับพวกเรามากที่สุด แต่ถ้าคุณมีเครื่องช่วยมาพร้อมอย่างที่บอก เราก็ไปกันได้ คอยระวังเฉพาะการไต่เขาให้ปลอดภัยอย่างเดียวเท่านั้น”

“แปลว่านี่น้ำของเราหมดแล้วหรือ”

“อาจเหลือบ้างเล็กน้อยที่พวกลูกหาบ แต่คิดว่ารวมแล้วทั้งหมดไม่เกิน 1 แกลลอน แบ่งกันกินวันนี้ก็หมดแล้ว”

มีเสียงเอะอะโวยวายในตอนที่สูงขึ้นไป แว่วลงมาได้ยินถนัด รพินทร์และเบลสะดุ้ง ลุกตะกายขึ้นเกาะแง่หินแล้วชะเง้อขึ้นไปดู เห็นภาพของใครสองคนกำลังกลิ้งซุลมุนเป็นเงาวอบแวบอยู่มองไม่ถนัด แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็ยุติลงอย่างรวดเร็ว โดยการที่คนคู่นั้นลงมาติดอยู่ในซอกหินที่โผล่เหมือนงาแซงขวางทางอยู่ รพินทร์วิทยุถามขึ้นไปก็ได้รับคำตอบเรียบๆ จากคริสว่า

“นิดหน่อย อาจารย์กับเชิดวุธ ไถลลื่นปะทะกันลงมา

เพราะเชือกขาด หรือมิฉะนั้นก็พวกข้างบนผูกไว้ไม่แน่น ฉันดักรับไว้ทันแล้ว ไม่มีอะไรมาก ถลอกกันเล็กน้อยเท่านั้น”

“เก่งมาก คริส!”

เขาบอกขึ้นไปอย่างใจจริง

“ระยำมาก สำหรับเส้นทางเดินของคุณที่กำหนดไว้วันนี้!”

หล่อนสวนตอบมา

“อย่าถือในวาจาอะไรของเขานะ เขาเป็นคนอย่างนี้เอง”

เบลกระซิบกับรพินทร์ เพราะได้ยินอย่างถนัด จอมพรานยักไหล่

“ผมไม่ถือหรอก ทางมัน ‘ระยำ’ จริงๆ แต่พวกคุณก็ยอมรับรู้ล่วงหน้าแล้ว และนี่เป็นครั้งแรกที่ดร.สแตนลีย์ หัวหน้าของพวกคุณเริ่มจะพลาด ความจริงเขาเป็นคนรอบคอบรัดกุมที่สุด...ไป เราเคลื่อนที่ต่อ”

เขาเตือนขึ้น เมื่อเห็นว่าอาการของหล่อนค่อยยังชั่วมากแล้ว

“คุณนำชิ”

“ถ้าผมนำไปข้างหน้า จะไม่มีใครคอยช่วยคุณได้ทัน หากคุณพลาดอีก เพราะฉะนั้นคุณนั่นแหละไต่ไปข้างหน้า!”

กล่าวจบเขาก็เอามือฟาดเบาๆ มาที่แก้มก้นของหล่อนจนสะเทือนยวบ เบลหันขวับมาทำตาเขียว

“บ้า! อย่าเล่นอย่างนี้นะ ฉันไม่ชอบให้ใครมาตบก้นฉันยกเว้นแต่เวลา ‘เมค เลิฟ’ เท่านั้น ไม่งั้นมันกลายเป็นการกระตุ้นเร้ากันเล่นเฉยๆ ทำให้หงุดหงิดเปล่าๆ”

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก

“ถ้างั้นก็ขอโทษ–ขอโทษเป็นอย่างมาก เพราะไม่รู้มาก่อนเลย ผมไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าคุณหรือคริสก็ตามเป็นเหมือนเพื่อนผู้ชายคนหนึ่ง และเราก็ร่วมเป็นร่วมตายสนิทสนมกันที่สุด วิสาสะของผมอาจเกินขอบเขตไป”

“ฉันก็ไม่ได้ถือว่ามันจะเกินขอบเขต แต่บอกแล้วว่ามัน ‘กระตุ้น’ มันเป็นอีโรติกโซนของฉัน ยิ่งกว่าการทำอย่างอื่นใดทั้งสิ้น จับหน้าอกยังดีกว่า และคุณเองก็พยายามที่จะหลีกเลี่ยงไม่ใช่หรือ ที่จะไม่ให้เกิดเรื่องทำนองนั้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นอย่า! อย่ามาแตะต้องด้านหลังของฉันตั้งแต่ตะโพกลงไป มิฉะนั้นคุณจะถูก ‘ข่มขืน’ อีก”

“ตกลง ผมจะไม่แตะต้อง หรือสัมผัสบริเวณหวงห้ามตำแหน่งนี้ของคุณอีก ถ้าไม่จำเป็น!”

เบลก้าวขึ้นเหยียบบนแง่หิน แล้วไต่ขึ้นไปทันทีด้วยวิญญาณทรหดของชาตินักสู้ ซึ่งซ่อนเร้นอยู่ภายในเรือนกายอันเพียบพร้อมไปด้วยวัตถุแห่งความใคร่ในสายตาของเพศตรงข้ามทั่ว ๆไป...

บัดนี้ ลักษณะของคณะ ดร.สแตนลีย์ทั้งหมด อยู่ในสภาพชมชานตะเกียกตะกายขึ้นสู่ยอดเขาสูงชัน ทางปีนป่ายลำบากและเต็มไปด้วยหินล้วน ๆ ท่ามกลางความร้อนจ้าจากดวงตะวันและอากาศอันแสนจะระอุอ้าว ทีละชั้น ทีละช่อ ของแก่งแง่ตะพักหินที่ค่อย ๆ กระดีบ ๆ กันขึ้นไปอย่างทรหดและเสี่ยงอันตรายยิ่ง

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ได้เลือดแล้วเป็นครั้งแรกของการออกเดินทางมาในครั้งนี้ หัวคิ้วขวาของเขาแตกและบวมปูด เพราะการกลิ้งลงมาเอาหน้าโขกฟาดกับก้อนหินเมื่อครู่นี้ แต่ก็ไม่ถึงกับหนักหนานัก คริสปิดปลาสเตอร์ให้ แล้วก็ชวนกันปีนป่ายต่อไปตามแนวการนำของบุญคำและลูกหาบ

เสียงวิทยุจากรพินทร์ดังเตือนมาตลอดเวลาไม่ให้ฝ่ายนายจ้างของเขาเร่งรีบ และคอยปรึกษาหารือออกคำสั่งชี้แนะบงการบุญคำอยู่เป็นระยะๆ ว่าสมควรไต่ขึ้นด้านไหน

ยิ่งขึ้นสง แทนที่จะถกลมบนช่วยในด้านความเย็นชื่น อันเป็นธรรมชาติของภูเขา กลับกลายเป็นว่าพื้นหินที่เกาะไต่กันขึ้นไปนั้น ร้อนระอุผิดปกติสามัญของเปลวแดดที่แผดเผา สัมผัสได้จากการเข้าไปสู่ใต้ร่มเงาแดดแล้ว หินรอบตัวทุกด้านแม้แต่พื้นที่เหยียบยืนอยู่ ก็ยังร้อนผ่าวราวกับมีเตาไฟรุมอยู่เบื้องล่างๆ บัดนี้ทุกคนเหงื่อโชกราวกับอาบน้ำ แม้แต่รพินทร์เอง

“เฮ้! นรกอยู่บนท้องฟ้าก็มีเหมือนกันหรือนี่”

เสียง คี๊ธสบถลั่นดังออกมาจากเครื่องรับทุกเครื่องที่เปิดติดต่อถึงกันหมด ขณะนั้น พันเอกแห่งยูเอสอาร์มี่ เชิดวุธ คริส และสแตนลีย์ พากันขึ้นไปยืนพักหอบ ควักผ้าขนหนูขึ้นมาเช็ดหน้าและลำคอ โดยขอแบ่งน้ำจากกระบอกของพวกลูกหาบแจกจ่ายกันดื่มอย่างสุดกระหาย

รพินทร์คุมหลังเบลอยู่ตลอดเวลา เพราะยังไม่ไว้วางใจนัก ทิ้งระยะห่างลงไปเบื้องล่างประมาณ 20 เมตร หล่อนเกาะหินและปีนพลาดอีกหลายครั้ง เพราะกำลังแขนขาล้าไปหมด โชคดีที่พรานใหญ่ไต่ตามอยู่เบื้องหลัง คอยดันประคองและ

ฉุดรั้งไว้ พวกลูกหาบเองขณะนี้ก็พักเหนื่อยกันอยู่ตามชะง่อนต่างๆ ชั่วขณะ เห็นเรียงรายไล่ระดับกันขึ้นไปเป็นจุดๆ โดยมีบุญคำขึ้นไปนั่งจ่องอยู่บนชะง่อนสูงสุด เอาผ้าขาวม้าออกมาคลุมหัวไว้ แลไกลๆ เหมือนลิงเฒ่า

พักใหญ่ต่อมา ทั้งเบลและรพินทร์ก็ไต่ตามขึ้นมาถึง บริเวณนั้นเป็นชานหินสีเทา กว้างขวางพอสมควรทีเดียว และเงาชะง่อนใหญ่เบื้องสูงขึ้นไปของภูเขาที่มองข้างล่างว่าเป็นหัวนกอินทรี บังแสงแดดไว้ให้ แม่ผมแดงทิ้งกายลงนั่ง อ้าปากหอบ พวกอเมริกันที่ขึ้นมาก่อนแล้วหน้าแดงก่ำด้วยความเหน็ดเหนื่อยและความร้อน ส่วนเชิดวุธนั้น หน้าซีดจนเขียว ริมฝีปากแห้งแตกเป็นสะเก็ด

ในภาวะนี้...ไม่มีใครพูดอะไรออกมาได้มากนัก

รพินทร์ยิ้มปลอบใจให้กับทุกคนเมื่อไต่ขึ้นมาถึง ขณะนั้นมันเป็นเวลาเที่ยงเศษเล็กน้อย แปลว่าทั้งหมดเริ่มไต่เขากันขึ้นมาเป็นเวลาไม่ต่ำว่า 4 ชั่วโมงแล้ว เขาตะโกนถามสองสามคำไปยังบรรดาพวกลูกหาบทุกคนที่ยืนสูงกันขึ้นไปยังตำแหน่งต่างๆ ซึ่งก็อยู่ในภาวะเหมือนสุนัขหอบแดดเช่นกัน แล้วหันมาทางกลุ่มนายจ้าง ซึ่งดูจะระโหยละเหี่ยป้อแป้ผิดไปจากสภาพการเดินทางทุกวันไปมาก

“อดทนหน่อยนะครับ”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นยิ้มๆ และมองไปที่คี๊ธ ผู้กำลังเป่าลม

พรูๆออกทางปากพลางเดินเข้าไปหา ตบที่ไหล่หนาทึบราวกับหนอกกระทิงของอเมริกันร่างยักษ์ผู้นั้น

"เมื่อกี้นี้คุณว่ายังไงนะ สงสัยว่านรกมีบนท้องฟ้าด้วยงั้นรึ ก็ขอตอบว่ามี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตนรกดำที่เรากำลังล่วงล้ำเข้ามานี่"

"ผมเคยปีนเขาแถบแกรนด์แคนยอนเล่น มันแห้งแล้งคล้ายๆ อย่างนี้แหละ มีแต่ก้อนหินไม่มีพืชพันธุ์อะไรเลย แต่พอขึ้นมาสูงๆ แล้ว ลมบนมันก็ยังพัดเย็น ไม่ร้อนดับจิตเหมือนอย่างภูเขาอินทรีนี่เลย!"

คี๊ธบอกเสียงเหือดๆ หมดอารมณ์ขบขันคึกคะนองอันเป็นปกติวิสัยโดยสั้นเชิง

"รพินทร์ เมื่อวานนี้เราทั้งหมดเกือบจะถูกย่างสดอยู่ในทุ่งข้างล่างโน่น และวันนี้เรากำลังจะถูก 'ปิ้ง' อยู่บนภูเขาลูกนี้ ผมรู้สึกว่าอุณหภูมิของภูเขาลูกนี้มันผิดปกติไปมากนะ"

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างยากเย็น

พรานใหญ่ยังไม่ตอบ แต่มองไปยังเชิดวุธ เห็นยืนเอาหลังพิงก้อนหินเหม่อมองลงไปยังท้องทุ่งเบื้องล่าง ซึ่งเห็นลิบลิ่วลงไปอย่างปราศจากจุดหมาย แม้จะฝืนทำตัวให้ดูว่าทรหดแข็งแกร่งเช่นไร ขาทั้งสองข้างที่ยืนเหยียบพื้นอยู่ยังสั่นริก ถัดไปก็ปรายมองไปยังคริสติน่า เห็นหล่อนกำลังใช้สันมีดโบวี่ประจำตัวเคาะตรวจดูกับก้อนหินรอบๆตัว พร้อมทั้งพยายามพินิจพิจารณาลักษณะ ตลอดจนสภาพแวดล้อมของมัน หล่อนเหลือบมาทางเขาโดยบังเอิญ ซึ่งจ้องมองดูอยู่ก่อนแล้ว จึงจ้องเขานิ่ง

เหมือนจะเอ่ยถามอะไรแต่ก็ไม่ปริปากออกมา นอกจากประกายตาค้นหาส่งแววพิศวงเท่านั้น

เขาเดินเฉียดเข้าไปที่เชิดวุธ กระซิบต่ำๆ ว่า

"หลวงพ่อแร่บางไผ่ที่ผมให้ไว้...เอาขึ้นมาอาราธนาใส่ปากอมไว้"

นายทหารหนุ่มรุ่นน้อง มีอาการเหมือนจะเพิ่งนึกขึ้นมาได้ รีบล้วงกระเป๋าเสื้อ ควักเอาอะไรชนิดหนึ่งขึ้นมาพนมในมือ จบบูชาเหนือศีรษะ แล้วใส่ปากอมตามคำสั่ง รพินทร์ก้าวผ่านหน้าตรงไปยังคริส ผู้จับตาเป๋งอยู่ที่เขาด้วยดวงตาอันแห้งผาก

"มีคำสบถสาปแช่งติดปากของพวกคุณอยู่ประโยคหนึ่งว่า 'โก ทูเฮลล์' และถ้าคุณจะคิดด่าผมอยู่ในใจด้วยประโยคนี้ละก็ ไม่จำเป็นหรอกครับ เพราะว่า ขณะนี้เราทุกคนอยู่บนขอบของ 'เตานรก' แล้ว"

หล่อนป้ายหลังมือเช็ดริมฝีปาก แล้วเม้มสนิท ก่อนจะพูดแผ่วเบาว่า

"นี่เรากำลังอยู่บนยอดใดยอดหนึ่งของภูเขา ซึ่งภายใต้ลงไปเป็นลาวากำลังเดือดระอุอยู่ใช่ไหม?"

รพินทร์ยิ้มนิดหนึ่ง

"คุณเป็นนักเคมีฟิสิกส์ เป็นนักธรณีวิทยา และเมื่อหยกๆ นี่ คุณก็พยายามจะสังเกตสภาพของหินรอบตัวคุณอยู่แล้ว แต่ผมสาบานว่าผมไม่รู้ตัวมาก่อนเลย ไต่ขึ้นมาถึงกลางเขาจึงเริ่มเอะใจ สังเกตไหม สัตว์สักตัว แม้กระทั่งแมลงมันก็ยังไม่กล้าอาศัยอยู่"

คำพูดของเขาดังได้ยินไปทั่วทุกคน

“กอดแดมน์มิท!”

สแตนลีย์ อันเป็นคนสขมเยือกเย็น และสภาพที่สดในคณะ ผรุสวาทขึ้นเป็นครั้งแรก-ครั้งแรกจริง ๆ นับตั้งแต่รู้จักและเดินทางมาด้วยกัน จ้องเขาถมึงทึง

“คุณบ้ายังไง หรือมีแผนการอะไรถึงพาเราปีนขึ้นมาบนภูเขานรกนี่?”

จอมพรานควักแผนที่ของฝ่ายนายจ้างออกมาสะบัดให้ทุกคนดู ตอบเรียบ ๆ ว่า

“ช่วยไม่ได้เลย ผมนำทางมาตามแผนที่ของพวกคุณ จะเลี่ยงไปทางอื่นก็ไม่ได้ ทุกคนเห็นแล้วว่าทิวเขาลูกนี้มันขวางกั้นหน้าเราทั้งหมดไว้ ราวกับจะโอบล้อมจักรวาลทีเดียว ยกเว้นแต่ว่า เราจะย้อนกลับไปยังห้วยเสือร้อง และก็เริ่มต้นตั้งทิศกันใหม่ ซึ่งจะเสียเวลาอีกอย่างน้อยเป็นแรมเดือน กว่าจะตีอ้อมเข้าเส้นทางอันถูกต้องตามแนวในแผนที่นี้!”

หัวหน้าคณะอ้าปากค้างตะลึง แล้วทุบกำปั้นลงกับฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง ทิ้งกายฮวบลงนั่งข้าง ๆ เบลที่นอนตะแคงหอบอยู่อย่างหมดอาลัยตายอยาก คริสขยับตัว เอื้อมมือมากระชากแผนที่ในมือของเขาไปคลี่ดูอย่างละเอียด แล้วระบายลมหายใจเฮือกใหญ่

“ถูกต้องไหม คริส หรือว่าผมมีเล่ห์กลอะไร?”

รพินทร์ถามมาเรียบ ๆ

แม่ผมทอง ทรุดกายลงนั่งข้าง ๆ หัวหน้าคณะของหล่อน

“เขานำทางมาตรงตามแผนที่ของเราถูกต้องแล้วค่ะ

อาจารย์ และเขาก็คงไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อนว่า บนส่วนที่สูงขึ้นมานี่ มันมีเค้าว่าต่อไปในอนาคตข้างหน้าอีกสักหลายๆ พันปี มันก็จะกลายเป็นภูเขาไฟ แต่ขณะนี้ต่ำลึกลงไปเบื้องล่างของยอดส่วนนี้ประมาณ 3-4 พันฟุต จะต้องมีลาวาปะทุเดือดอยู่แน่ๆ"

"คริส คุณรู้ และน่าจะเข้าใจอะไรได้ดีกว่าคนอื่นๆ ช่วยอธิบายให้หัวหน้าของคุณเข้าใจทีเถิด ตอนนี้ผมว่าคุณน่าจะมีสติสัมปชัญญะกว่าคนอื่นๆ"

รพินทร์บอกมาด้วยสีหน้าปกติตายด้านเช่นเดิมของเขา

"เอาละ คุณไม่ต้องห่วงหรอก ขอทราบแต่เพียงว่าอุณหภูมิที่เรากำลังเผชิญอยู่นี้มันจะเพิ่มขึ้นอีกไหม ในเส้นทางที่คุณจะนำไต่ขึ้นไป"

คริสตินาถามอย่างเป็นงานเป็นการ

"จุดศูนย์กลางที่ร้อนที่สุด ผมว่าอยู่บริเวณที่เรามาหมดแรงพักกันตรงนี้แหละ อย่างมากที่สุดก็คงไม่เกิน 75 องศาซี.ร้อนน่ะร้อนแน่ แต่รับรองว่าจะไม่ถึงกับมีใครสุก หรือตายไปเสียก่อนหรอก อุณหภูมิจะลดลงกว่านี้ เมื่อเราไต่ขึ้นบนซอกปีกของอินทรีอันเป็นเป้าหมายที่กำหนดไว้"

"คุณแน่ใจได้ยังไงว่าถ้าเราขึ้นไปถึงที่นั่น ความร้อนจะลดน้อยลง"

ผู้ที่โต้ตอบกับเขาในขณะนี้ มีเพียงคริสคนเดียว แต่เป็นไปในลักษณะปรึกษาหารือมากกว่าทุ่มเถียง หรือตั้งแง่จับผิดใดๆ จอมพรานชี้มือข้ามโขดหินด้านหลังของหล่อนไปทางด้านขวามือ ของการบ่ายหน้าขึ้นหายอด แล้วบอกด้วยเสียงเรียบสุภาพของเขาว่า

“มีปล่องเหว อันควรจะเป็นปากปล่องที่ลาวาจะพ่นทะลักออกมาอยู่ทางด้านโน้น ห่างจากที่เราอยู่กันนี่ออกไปราว 150 เมตร ผมประมาณเอาเอง ขอให้คุณลองใช้กล้องส่องทางไกลสังเกตดู จะเห็นไอความร้อนระเหย อากาศเหนือบริเวณนั้นจะเป็นเปลวระยับเหมือนมองผ่านเตาไฟขนาดใหญ่ ผมเพิ่งเห็นตอนที่เราไต่ขึ้นมาได้ประมาณ 1 ใน 4 ของเส้นทางก่อนจะมาถึงที่นี่ ถึงได้บอกให้บุญคำพยายามเลี่ยงไต่ออกไปทางด้านซ้ายอยู่ตลอดเวลา คือต้องการจะหลบห่างปากปล่องที่มีไอ้ความร้อนระเหยขึ้นมานั่นให้มากที่สด”

คริสลุกขึ้นยืนทันที ฉวยกล้องส่องทางไกลออกมาส่องสำรวจตามแนวทิศทางที่เขาชี้บอก แล้วหล่อนก็คร่างออกมาในลำคอ

มันจริงตามที่พรานใหญ่บอกทุกประการ ห่างลิบ ๆ ออกไปทางหมู่หินด้านขวามือ อากาศบริเวณนั้นเป็นไอระยับไปด้วยความร้อน สั่นพลิ้วเป็นระลอก และมีม่านควันสีขาว ๆ บาง ๆ ลอยกรุ่นขึ้นมาเป็นระยะ แทบจะสังเกตไม่เห็นด้วยตาเปล่าท่ามกลางแสงแดดแผดจ้าเช่นนี้ หรือมิฉะนั้นก็อาจมองทาบกลืนไปกับหมู่เมฆอันเป็นฉากหลังที่เห็นอยู่ทั่ว ๆ ไป

สแตนลีย์ คี๊ธ รีบใช้กล้องส่องทางไกลประจำตัวออกมาตรวจดูบ้างทันที แล้วกระเดือกลำคออันแห้งผาก

“พระเจ้า!...” อเมริกันอาวุโสคร่างออกมาแหบ ๆ เบิกตากว้าง “ทำไมคุณไม่เตือนให้เรารู้กันบ้างเลย ระหว่างที่ปีนกันขึ้นมา ว่ามีปล่องทางพ่นออกของความร้อนอยู่ทางด้านนั้น?”

“มันไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะต้องบอกให้พวกคุณรู้ระหว่างที่ปีนกันขึ้นมา ลำพังเตือนและคอยระวังไม่ให้พวกคุณพลัดหล่นลงไปก็หนักพอแรงแล้ว ขอรับรองได้ว่า ระหว่างที่เราอยู่บนนี้ มันจะยังไม่พ่นลาวาออกมาหรอก เพียงแต่ไอระเหยของความร้อนชนิดเบาบาง บางส่วนเท่านั้น บอกแล้วว่าภูเขาลูกนี้ยังไม่ได้เป็นภูเขาไฟ เพียงแต่มีเค้าว่า อีกหลายพันหลายหมื่นปีในอนาคตมันอาจเป็นเท่านั้น ผมคำนวณดูแล้ว ถ้าเราพอจะทนความร้อนระอุขนาดนี้ได้ มันก็จะไม่มากไปกว่านี้หรอก ขอให้ผ่านพ้นตอนนี้ไปเสียก่อนเท่านั้น”

ขณะนั้นเอง เสียงวิทยุที่เหน็บติดเอวของทุกคน ก็แว่วเสียงบุญคำโวยออกมาว่า

“**วู้ย!** นาย **สั่ง**มาเร็ว จะเอายังไงต่อไป บุญคำกับไอ้พวกนี้กำลังจะกลาย**เป็น**ไก่อบ**ปี๊บ**อย่แล้ว”

รพินทร์หัวเราะหึๆ **พูด**ตอบไปเบาๆ จาก**เครื่อง**เขาว่า

“ถ้าสุกได้ก็ดี ประเดี๋ยวขึ้นไปก็จะได้กินเสียเลย...เฉยๆ ก่อนเถอะ ตาคำอยู่ตรงนั้นก่อน ประเดี๋ยวจะบอกให้ว่าจะไต่ขึ้นทางไหน”

บุญคำลุกขึ้นยืน สะบัดผ้าขาวม้าที่คลุมหัวอยู่พึ่บพั่บแล้วชะเง้อมองไปรอบๆ จากนั้นก็ทำตีใบ้ โบกไม้โบกมือกับเจ้านายของแก โดยชี้ไปยังตำแหน่งที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนกำลังส่องกล้องดูอยู่ในขณะนี้ เสียงรพินทร์ตวาดออกไปว่า

“เออ เห็นแล้ว ไม่ต้องบอกหรอก”

เสียงเบลร้องขอน้ำขึ้นอีกอย่างน่าสมเพช สองสามอึกสุดท้ายซึ่งยังไม่ทันจะช่วยให้หมดความกระหาย หล่อนได้รับจากกระติกสำรองของคริสติน่า ซึ่งขอแบ่งมาจากกระบอกไม้ไผ่ของพวกลูกหาบ เมื่อรพินทร์ร้องถามขึ้นไปเรื่องน้ำ ก็ได้รับคำตอบว่าน้ำทั้งหมดของทุกคนที่เคยเหลืออยู่นั้น บัดนี้เกลี้ยงฉาดไปหมดแล้ว เพราะทุกคนล้วนต้องการและใช้หมดเปลืองไปในระหว่างปีนภูเขาอันเปรียบเหมือนเตานรกลูกนี้

เขาก็ตัดสินใจในทันทีนั้น

"เคลื่อนที่ต่อเถิดครับ อยู่ที่นี่นานเท่าไหร่ ก็เหมือนเราเอาตัวเองเข้าไปย่างเตาไฟนานเท่านั้น แทนที่จะได้พักเหนื่อยกลับจะยิ่งหมดกำลังอิดโรยมากขึ้น"

สแตนลีย์เช็ดเหงื่อที่เกาะพราวหน้าอีกครั้ง หันไปฉุดแขนเบลผู้นั่งหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่ ดึงให้ยืนขึ้น บอกง่าย ๆว่า

"ไป!"

แล้วก็เอาตัวเบลไต่จากที่มาหยุดพักกันขึ้นไปก่อน คี๊ธปีนตามไปเป็นคนที่สาม คริสติน่ายังหยุดยืนมองหน้าเขาอยู่เช่นนั้น แม้รพินทร์จะพยักหน้าเป็นความหมายให้เคลื่อนที่ หล่อนก็ยังยืนเฉย เขาจึงเดินไปตบหลังเชิดวุธ

"อย่าช้าครับ คุณวุธ และในภาวะนี้ ไม่ต้องห่วงใครทั้งสิ้น นอกจากตัวเองเท่านั้น"

ก่อนจะเกาะแง่หินรั้งตัวขึ้นได้ เชิดวุธกระซิบเขาว่า

"ผมรู้สึกชุ่มชื่นและลดความร้อนภายในได้มากทีเดียว หลวงพ่อของพี่ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ในเรื่องนี้"

“อม และอาราธนาเข้าไว้ทุกขณะ แล้วก็อย่าเผลอกลืนหลุดเข้าไปในลำคอล่ะ เอาใส่ไว้ใต้ลิ้นเป็นดีที่สุด”

กล่าวจบ เขาก็ดันส่งก้นของนายทหารรุ่นน้องให้ปีนป่ายขึ้นไปตามเส้นทางมหาวิบากนั้น พร้อมกัน ก็ตีมือเป็นสัญญาณบอกให้บุญคำนำเลี่ยงออกทางด้านซ้ายฉีกเส้นทางเดิมออกไปอีกเพื่อให้ห่างพ้นจากแนวปากปล่องไอร้อนอันระเหยขึ้นมาจากใต้พื้นภูเขาด้านล่าง พร้อมทั้งเตือนให้แกคอยสำรวจด้วยว่า ในทิศทางที่อ้อมเลี่ยงไปนั้นพอจะสังเกตเห็นปล่อง หรือช่องเหวลึกลงไปตำแหน่งใดอีกบ้างหรือไม่ ที่ส่งไออันร้อนระอขึ้นมา

เสียงตาคำร้องเพลงยี่เกสัปดี้สีปดนของแกโหวกเหวกออกมาตามสันดานนิสัย ซึ่งไม่มีใครสนใจ เกิด เส่ย จัน และลูกหาบทุกคู่ แม้กระทั่งอูถะและพะโต้ อันเป็นลูกหาบอาสาสมัครมาด้วยความจงรักภักดี ก็พิสูจน์แล้วให้เห็นถึงธาตุแท้แห่งความทรหดอดทนสุดใจขาดดิ้น ไม่มีใครปริปากบ่นถึงความร้อนชนิดแทบตับแตกนั้นสักคนเดียว

ทุกคนกัดฟันแบกหิ้วสัมภาระบุกบั่นกันขึ้นไปราวกับมดหรือปลวกงาน ไม่มีใครระย่อท้อถอยเลย ในเมื่อตระหนักดีว่า...เส้นทางสายนี้มีรพินทร์ ไพรวัลย์เป็นผู้ชี้นำเส้นทาง

จบตอน ‘จิตรางคนางค์’

ขอได้รับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน
พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

‘นาคเทวี’